

AMERICA'S #1 BESTSELLER

# DANIELLE STEEL

*FIRST TIME IN PAPERBACK!*



THE  
COTTAGE

AMERICA'S #1 BESTSELLER

# DANIELLE STEEL

*FIRST TIME IN PAPERBACK!*



THE  
COTTAGE

# Ánh Sao Chiều

**Danielle Steel**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

# Table of Contents

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1: Chương 1](#)

[Chương 2: Chương 2](#)

[Chương 3: Chương 3](#)

[Chương 4: Chương 4](#)

[Chương 5: Chương 5](#)

[Chương 6: Chương 6](#)

[Chương 7: Chương 7](#)

[Chương 8: Chương 8](#)

[Chương 9: Chương 9](#)

[Chương 10: Chương 10](#)

[Chương 11: Chương 11](#)

[Chương 12: Chương 12](#)

[Chương 13: Chương 13](#)

[Chương 14: Chương 14](#)

[Chương 15: Chương 15](#)

[Chương 16: Chương 16](#)

[Chương 17: Chương 17](#)

[Chương 18: Chương 18](#)

[Chương 19: Chương 19](#)

[Chương 20: Chương 20](#)

[Chương 21: Chương 21](#)

[Chương 22: Chương 22](#)

[Chương 23: Chương 23](#)

[Chương 24: Chương 24](#)

[Chương 25: Chương 25](#)

[Chương 26: Chương 26 - Hết](#)

[Lời kết](#)

Một thế giới mới với những khởi đầu, mọi việc đã dần dần tự nó giải quyết đúng theo ý muốn của họ. Tất cả như được định mệnh sắp đặt. Ông ôm hôn bà một lần nữa trước khi Valerie lặng lẽ đi vào nhà và suy nghĩ về Coop. Ông không đúng là người mà bà mong đợi, nhưng cũng cảm thấy hài lòng có một người như Coop trong quãng đời còn lại của mình. Bà không hề có cảm tưởng mình là cô bé Cinderelle đối với Coop, mà thấy mình là một phụ nữ đang yêu một người bạn tốt. Đó cũng là cảm nghĩ của Coop khi ông rảo bước về nhà. Điều mà ông đang mong đợi là những ngày sắp đến của ông ở Cape Cod. Các bạn hãy theo dõi truyện Ánh Sao Chiều đặc sắc này nhé

# Chương 1:

Ánh nắng lấp lánh trên mái ngói của toà biệt thự The Cottage, khi Abe Braunstein cho xe chạy quanh của con đường dài tưởng như vô hạn, dẫn đến khu dinh thự oai nghiêm cất theo kiểu Pháp này. Với một người nào khác Abe, cái quang cảnh nguy nga của khu dinh thự này chắc đã làm cho ông ta phải nín thở. Nhưng Abe thì đã từng đến khu nhà tráng lệ này cả chục lần rồi.

Cottage là một trong những toà nhà rất nổi tiếng ở Hollywood, nhắc ta nhớ đến những dinh thự của các dòng họ Vanderbilts và Aston ở New Port, Rhode Island vào khoảng đầu thế kỷ. Nó được một trong những ngôi sao lớn của nền điện ảnh thời phim câm, Vera Harper cho xây cất năm 1918 theo kiểu một lâu đài Pháp của thế kỷ XVIII, mang vẻ giàu có, xinh đẹp, duyên dáng, thanh lịch trong mọi đường nét cấu trúc. Vera Harper là một trong số ít những ngôi sao màn ảnh của thửa ban sơ ấy, đã giữ được của cải làm nên, đã có những cuộc hôn nhân tốt đẹp, và đã sống ở đây cho đến khi qua đời vì tuổi tác già nua vào năm 1959. Bà ta không con cái, không người thừa kế và đã để lại mọi thứ cho giáo hội thiên chúa giáo. Cooper Winslow đã mua lại khu dinh thự này một năm sau đó với một số tiền rất lớn ngay cả vào thời đó, vì thuở ấy ông đã thành công rực rỡ trong ngành điện ảnh. Khi mua lại nó, Cooper Winslow đã làm dư luận xôn xao hẳn lên, vì đó là một toà nhà, một tài sản phi thường đối với một anh thanh niên mới 28 tuổi, cho dù là một ngôi sao điện ảnh lớn. Nhưng Coop không hề thấu lúng túng sống trong một dinh thự lớn như thế, mà còn thấy thoải mái vì nó xứng đáng với con người ông ta.

Bao quanh tòa nhà là một khu đất 14 mẫu, gồm một phần đất rộng có rào và những khu vườn được chăm sóc thật kỹ lưỡng ngay trung tâm của Bel Air, một sân quần vợt, một hồ tắm lớn khảm đá xanh và màu vàng kim, và nhiều hồ nước phun đặt rải rác nhiều nơi trong khu vườn. Lối sắp xếp trang trí của khu đất và vườn tược được cho là rập theo mẫu của điện Versailles bên trong biệt thự các trần nhà cao, phần lớn các vật trang trí được các nghệ sĩ mang từ Pháp qua. Tường của phòng ăn và phòng khách ốp gỗ, loại gỗ ốp tường và lát nền của phòng khách cũng được mang từ một lâu đài ở Pháp sang. Toàn thể khu dinh thự đã tạo cho Vera Harper một khung cảnh tuyệt vời và một toà nhà tuyệt đẹp cho Cooper Winslow kể từ khi mua nó. Có một điều làm Abe Braunstein an tâm, là Cooper đã mua đứt nó hoàn toàn vào năm 1960, dù đã hai lần đem nó cầm thế. Chuyện này dù vậy cũng không làm giảm giá trị của nó. Đến bây giờ, ở Bel Air nó vẫn là một bất động sản quan trọng nhất, không xác định được thời giá. Trong vùng Bel Air hay bất cứ nơi nào khác, chắc chắn không có toà biệt thự nào so sánh với nó được, ngoại trừ ở New Port, nhưng giá trị của khu bất động sản này lại lớn hơn nhiều nếu nó ở bất cứ nơi nào khác, cho dù nó đang trong tình trạng không được tu bổ.

Bước ra khỏi xe, Abe đã nhìn thấy hai người làm vườn đang nhổ cỏ quanh bồn phun nước chính, và hai người khác đang chăm sóc một luống hoa cạnh đấy. Ông nhắm tính tối thiểu cũng sửa cắt bớt phân nửa nhóm nhân viên làm vườn. Đưa mắt nhìn quanh, ông chỉ thấy toàn là những con số, những món tiền vung vít qua của sổ. Ông biết rõ đến từng cắc bực số tiền của Winslow phải chi tiêu cho khu dinh thự này. Đó là một số tiền lớn quá sức kỳ cục đối với bất kỳ tiêu chuẩn sống nào, và chắc chắn là với tiêu chuẩn của Abe. Ông từng làm kế toán cho ít nhất cũng đến phân nửa các minh tinh điện ảnh ở Hollywood, và từ lâu không hề kinh ngạc đến độ phải nhăn mặt khó chịu hay tỏ một cử chỉ bất bình khi nghe nói đến những khoản tiêu mà các

ngôi sao này đã đổ vào những chiếc xe hơi, những ngôi nhà, những tấm khăn choàng lông thú và những chuỗi hạt kim cương cho các bạn gái của họ. Nhưng so với Cooper Winslow, những xa hoa phung phí này chẳng thấm vào đâu. Abe tin là Cooper Winslow tiêu xài còn hơn cả ông hoàng Farouk. Ông ta tiêu tiền như nước trong gần 50 năm trời, trong khi hơn 20 năm nay ông ta chẳng đóng một vai quan trọng nào trong một cuốn phim lớn. trong 10 năm gần đây, vai diễn của ông ta đã bị giảm xuống chủ yếu những vai phụ, những lần xuất hiện ngắn ngủi trong vài đoạn phim ngắn, và tất nhiên chẳng kiếm được bao nhiêu tiền. Cho dù trong bộ y phục nào, Cooper dường như bao giờ cũng làm cho mình thành một anh chàng Casanova duyên dáng, rất đẹp trai, và gần đây nhất là ông già chịu chơi đầy quyến rũ. Nhưng dù trên màn ảnh ông ta vẫn còn quyến rũ bao nhiêu càng ngày càng có ít vai diễn dành cho ông. Trong khi âm chuông và chờ người ra mở cửa, Abe thấy là trong hai năm nay ông ta chẳng còn thủ một vai nào cả, vậy mà vẫn cứ bảo mình đã gặp các nhà đạo diễn, các nhà sản xuất phim, hàng ngày thảo luận về những cuốn phim mới của họ. Abe đến đây để nói thẳng cho ông ta biết điều đó, khuyên ông ta cắt giảm nhiều các chi tiêu trong những ngày sắp tới, cho ông ta biết là trong suốt năm năm nay ông ta đã sống trên đồng nợ nần và trên những lời hứa. Abe không cần thiết liệu ông ta có làm quảng cáo cho người bán thịt lạng giềng không, nhưng Coop sẽ phải ra làm công việc đó, và làm ngay. Ông ta sẽ phải thực hiện nhiều thay đổi, phải cắt giảm chi tiêu rất nhiều, giảm số nhân viên giúp việc, bán bớt một số xe, thôi không mua sắm áo quần nữa và không ngụ tại những khách sạn đắt tiền trên thế giới nữa. ông ta hoặc phải làm vậy hoặc phải bán biệt thự.

Trong bộ đồ xám màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen và xám, Abe đứng chờ với vẻ mặt nghiêm nghị, trong khi người quản gia trong bộ y phục màu sáng, mở rộng cửa lớn. anh nhận ra viên kế toán ngay và gật đầu chào. Qua kinh nghiệm, Livermore biết là mỗi khi viên kế toán đến thăm, vị chủ nhân của anh xuống tinh thần kinh khủng, đôi khi phải cần đến cả một chai Cristal sâm banh, mới đưa ông chủ trở lại vui vẻ như cũ, có khi còn cần cả một lon Caviar nữa. Livermore đã cho ướp lạnh cả hai thứ này ngay khi được cô thư ký riêng của Coop, Liz Sullivan, thông báo nhân viên kế toán sắp đến thăm.

Liz đang chờ Abe ở phòng khách, khi nghe tiếng chuông cửa ngoài, cô đã băng qua hành lang trước với một nụ cười sẵn trên môi. Cô ta đã ở đây từ lúc 10h sáng, xem lại một số giấy tờ sửa soạn cho cuộc gặp gỡ này, bụng rối bời kể từ đêm trước. cô ta đã cố báo trước cho Coop biết nội dung cuộc gặp mặt này, nhưng ngày hôm trước ông chủ đã quá bận chẳng để ý nghe. Ông sắp đi dự buổi dạ tiệc trang trọng nên muốn hót tóc, đấm bóp và có một giấc ngủ ngắn trước khi đi. Sáng nay cô chưa gặp Coop. khi cô đến Coop đã đi dùng điểm tâm ở khách sạn Beverly Hill với một nhà sản xuất phim trước đó đã gọi ông, nói về một vai khả dĩ, nhất là khi có chuyện liên quan đến những tin tức xấu hoặc một điều gì làm ông khó chịu. Coop có một thứ trực giác nhạy bén giống như một ra đa siêu âm được điều chỉnh chuẩn xác, có thể báo trước giúp ông ta hầu như cảm nhận được những điều mà ông không muốn nghe, và ông đã hứa xẽ về nhà trước trưa. Với Coop, trưa đây có nghĩa là 2 h chiều.

Chào ông Abe, rất vui được gặp lại ông, Liz ân cần chào. Cô đang mặc chiếc quần ống rộng vải kaki, áo thun trắng, và đeo chuỗi hạt trai, tất cả chẳng hề lộ rõ cái vị thế càng ngày càng rộng lớn của cô trong khoảng thời gian làm việc Coop. Nhưng cô có khuôn mặt thật xinh và mái tóc vàng tự nhiên. Khi được Coop thuê, cô quả rất xinh đẹp, trông như một người mẫu quảng cáo của dầu gội Breck, gặp mặt nhau lần đầu, hai người đã ưng nhau ngay, dĩ nhiên không phải

theo lối yêu đương lãng mạn, ít nhất thì về phần Coop. Ông ta cho Liz là con người tuyệt vời, đánh giá cao khả năng làm việc và lối chăm sóc như một bà mẹ hiền mà cô dành cho ông. Thước ông mới thuê, Liz đã 30 tuổi và ông 48 tuổi. Liz tôn sùng và thắm say mê ông, trong nhiều năm cô đã dành trọn tâm huyết của mình để phục vụ cho cuộc sống của Coop, làm việc 24h một ngày, đôi khi cả 7 ngày một tuần lễ khi ông cần. Và cứ như thế hầu như cô quên mất việc lập gia đình và sinh con đẻ cái. Đó là một sự hi sinh mà cô đã dành cho Coop, và vẫn cho là ông xứng đáng với sự hi sinh đó. Thỉnh thoảng cô lo lắng cho Coop vô cùng, nhất là trong những năm gần đây. Với Coop Winslow, thực tế chẳng có gì quan trọng, ông xem nó như một thứ phiền hà nhỏ nhót tựa tiếng muỗi vo ve bên tai, và cố lẩn tránh nó bằng mọi giá. Hầu hết mọi trường hợp, thật ra thì hầu như lúc nào ông cũng thành công trong chuyện đó. Coop chỉ nghe những gì ông muốn nghe, nghĩa là những tin tốt đẹp, những thứ khác thì cứ bị lọc đi, mãi giữa trước khi đến khối óc và đôi tai ông. Cho đến bây giờ ông lánh được. sáng hôm đó Abe đến để đem lại thực tế cho ông, dù ông có thích hay không.

Chào cô Liz, ông ấy có nhà không? – Abe lên tiếng hỏi với vẻ mặt nghiêm nghị. Ông không thích quan hệ với Coop, vì hai người là hai thái cực.

Chưa về, - Liz mỉm cười đáp trong khi đưa ông vào phòng khách, - nhưng chắc cũng sắp về tới nơi. Ông ấy có một cuộc gặp bàn về một vai chính.

Vai chính nào? Phim hoạt hình à? – Liz khéo léo giữ im lặng, không đáp, cô không thoải mái khi có người đưa ra những bình phẩm khiếm nhã về Coop, nhưng cũng biết là viên kế toán đã rất bức bối về ông chủ.

Coop chẳng hề nghe theo những lời khuyên của viên kế toán, và tình hình tài chính đã trở nên bấp bênh, thật ra đã rất tệ hại trong hai năm qua. Câu hỏi cuối cùng của Abe trong điện thoại với Liz ngày hôm trước là "phải ngưng ngay chuyện ấy". Sáng thứ 7 này ông đã đến để đưa cho Coop thông điệp trên, và điều khiến ông bức bối vô cùng, là như thường lệ, Coop lại trễ hẹn. Lúc nào ông ta cũng trễ hẹn. Và vì là Coop, lúc nào muốn biến mình thành một người đáng mến cũng được, nên mọi người ai cũng sẵn lòng chờ ông ta. Ngay cả Abe.

Ông dùng chút rượu nhé? – Liz cố đóng vai nữ chủ nhân hỏi, trong khi Livemore đứng cạnh đấy mặt tỉnh bơ. Anh chàng quản gia này lúc nào cũng giữ một vẻ mặt đặc biệt như thế trong mọi tình huống, không để lộ một chút thái độ nào cả. Rất hợp với vai trò của ông ta, dầu có lời đồn đại và có một vài lần khi bị Coop đùa giỡn dữ dội về một chuyện gì đó, anh ta quả có mỉm cười. Nhưng chẳng ai thật sự nhìn thấy anh ta cười lần nào, nên đó chỉ là câu chuyện đồn đại hơn là có thật.

Nhưng Coop nhất quyết bảo là anh ta có cười thật.

Không, cảm ơn cô, - Abe đáp, mặt cũng tỉnh bơ như anh chàng quản gia, mặc dầu Liz nhìn thấy rõ ông ta càng lúc càng tỏ vẻ bức bối.

Vậy 1 ly trà đá nhé? – Giọng Liz rất thành thật, trong khi cố làm cho ông ta thoải mái hơn.

Thứ đó thì được. Theo cô thì ông ấy còn trễ bao lần nữa? – Bây giờ là 12h5' và cả 2 biết là Coop chẳng bao giờ để ý đến chuyện mình trễ hẹn 1 hay 2 tiếng đồng hồ. Lúc nào ông ta cũng đến trễ với lí do rất hợp lý và một nụ cười rạng rỡ vốn làm mềm lòng các phụ nữ trừ Abe.

Hy vọng cuộc gặp không lâu lắm. đây chỉ là một cuộc gặp gỡ sơ bộ. họ sẽ giao cho ông ấy một



kịch bản để đọc.

Tại sao?

Những vai gần đây nhất mà Coop đóng là vai phụ, hay những cảnh cho thấy ông ta đi ra vào buổi trình diễn đầu tiên, hoặc ở một quán "bar" trò chuyện với 1 cô gái. Hầu hết các vai ông đóng đều là vai đứng dẫn, và trong phim, lúc nào ông cũng duyên dáng như cuộc sống thật của ông ngoài đời, đến nỗi số tiền thù lao của ông cho đến giờ vẫn còn là một chuyện huyền thoại. Bằng cách nào đó, lúc nào ông cũng giữ được những trang phục của mình và thu xếp ổn thỏa cho tủ áo quần toàn y phục đặt may ở những hiệu ông ưa thích ở Paris, London và Milan. Còn một số điểm làm Abe thêm chán nản, là ông ta còn tiếp tục mua sắm thêm mỗi khi đi đâu, những món đồ cổ, đồ pha lê, khăn vải và hàng mỹ thuật đắt tiền kinh khủng, trang trí cho ngôi nhà. Tập hóa đơn cứ chồng chất mãi trên bàn giấy của Abe cùng với hóa đơn của chiếc Rolls loại mới nhất. Có tin đồn là ông đang để mắt đến một chiếc Bentley Azure mui xếp, máy v65n hành bằng tuốc bin, số bán hạn chế, giá nửa triệu đô la. Chiếc này sẽ làm cho hai chiếc Rolls, một chiếc mui xếp, một chiếc Sedan và một chiếc xe hòm Bentley sang trọng đang nằm trong gara của ông thành một đội xe có giá trị. Coop không xem xe cộ và tủ quần áo của mình như một thứ xa xỉ, mà là một thứ cần thiết cho cuộc sống, những thứ cơ bản cho cuộc sống. Các thứ khác không đáng kể.

Một người giúp việc từ nhà bếp xuất hiện với 2 ly trà đá trên chiếc khay bạc. – Livemore đã mất dạng. Anh chàng chưa rời khỏi phòng, Abe đã nhìn sang Liz chau mày nói:

Tôi phải cho đám nhân viên nghỉ việc. tôi muốn họ nghỉ việc ngay hôm nay.

Liz nhận thấy anh chàng giúp việc nọ quay nhìn với vẻ lo lắng, nên đã mỉm cười trấn an anh ta. Nhiệm vụ của cô là giữ cho mọi người vui vẻ, và chi trả những hóa đơn nào có thể trả được. Lương bổng nhân viên lúc nào cũng nằm ở danh sách trên hết của cô, dù đôi khi cũng buộc phải trả chậm vài tháng. Họ cũng quen với việc này rồi. Chính Liz 6 tháng rồi cũng chưa nhận lương, và đã gặp đôi chút khó khăn khi giải thích chuyện này với người chồng sắp cưới của mình. Lúc nào cô cũng có thể truy lãnh lương mỗi khi Coop thực hiện một vụ quảng cáo thương mại nào đó, hay thủ được một vai nhỏ trong một cuốn phim, nên cô có thể kiên nhẫn chờ đợi. không như Coop. Liz có một số tiền dành dụm để riêng. Cô ta chẳng có thì giờ để tiêu tiền, và đã sống rất đậm bạc trong nhiều năm nay. Vả lại Coop lúc nào cũng tỏ ra rộng rãi với cô khi ông có cơ hội.

Ông Abe, có lẽ chúng ta nên làm việc này từ từ. Tôi thấy đây là một khó khăn cho họ.

Ông ấy không đủ sức để trả lương cho họ. Chắc cô cũng đã biết rồi. Tôi tính sẽ khuyên ông ta bán mấy chiếc xe hơi và ngôi nhà, ông ấy có thể trả hết số tiền cầm thế cùng các món nợ khác, và có thể tiếp tục sống đàng hoàng với số tiền còn lại. Ông ấy có thể mua được căn hộ ở Beverly Hills và trở lại tình trạng bình thường.

Nhưng Liz biết rõ ngôi nhà là một phần của con người Coop, một cánh tay, một cái chân, một con mắt của ông ta. Nó là trái tim của ông, trong hơn 40 năm nay và có một gắn bó không tách rời của ông. Coop thà chịu chết còn hơn bán dinh thự Cottage đi. Và ông ta cũng không chịu rời bỏ những chiếc xe của mình, Liz biết chắc như thế. Ý nghĩ về một coop ngồi sau tay lái một chiếc xe nào khác hơn chiếc Rolls và chiếc Bentley là điều không ai nghĩ tới. Hình ảnh ông

chẳng những là một phần của tiếng tăm, mà còn là tất cả con người ông nữa. Và hầu hết mọi người không ai nghĩ là ông đang ở trong tình trạng tài chính kiệt quệ. Người ta chỉ cho là ông chẳng để ý gì đến chuyện thanh toán các hóa đơn thôi. Đã từng có một vấn đề nho nhỏ với IRS trước đây mấy năm, và Liz đã giải quyết bằng cách đem tất cả lợi nhuận từ một cuốn phim ông đóng ở châu u chuyển cho họ ngay. Chuyện này sẽ không tái diễn nữa. nhưng mọi việc hiện rất khó khăn. Chỉ cần một cuốn phim lớn, Coop đã bảo vậy. Và Liz cũng lặp lại như thế với Abe. Cô lúc nào cũng cố chống đỡ cho Coop trong suốt 20 năm nay. Nhưng gần đây chuyện này cũng trở nên khó khăn cho cô hơn, vì lối sống vô trách nhiệm của Coop. Con người của Coop là vậy, cả hai đều biết thế.

Abe chán những trò chơi của ông ta.

Ông ấy đã 70 tuổi rồi. Trong khi 2 năm nay không đóng một vai nào, và trong vòng 20 năm trở lại đây không một vai diễn nào lớn cả. Nếu ông ấy chịu làm quảng cáo nhiều hơn, thì cũng đỡ đôi chút, nhưng cũng chưa đủ vào đâu. Chúng ta không thể để chuyện này kéo dài thêm nữa. Nếu ông ấy không sớm thu dọn những lộn xộn này, chung cuộc sẽ vào nằm khám.

Theo chỗ Abe được biết, thì hơn 1 năm nay Liz vẫn sử dụng thẻ tín dụng để thanh toán thẻ tín dụng, và Abe không sao chịu nổi chuyện đó. Còn những hóa đơn khác cũng chưa được thanh toán. Nhưng ý tưởng Coop phải vào khám quả là kỳ cục.

Đến 1h, Liz bảo Livemore mang bánh xăng ụch đến cho ông Braunstein, và Abe lúc ấy trông như bốc khói vì giận. Ông giận Coop vô cùng, và chỉ vì tận tụy với trách vụ mà phải cố ngồi chờ đợi. Ông đã quyết định cứ xúc tiến những điều mình định làm, dù có hay không sự giúp đỡ của Coop trong nhiều năm như vậy. Lúc nào ông cũng nghi ngờ giữa 2 người có một vụ tình ái kím đáo nào, và rất ngạc nhiên khi biết là không hề có chuyện đó. Coop chẳng khờ khạo gì làm thế mà Liz cũng vậy. cô ta vẫn quý mến ông ta nhiều năm nay và cũng chưa hề ngủ với ông ta. Mà Coop cũng chẳng bao giờ yêu cầu cô ta làm thế, có một vài mối quan hệ với Coop rất thiêng liêng, chẳng bao giờ ông làm hoen ố chúng. Dù sao lúc nào ông cũng là một người lịch sự.

Đến 1h30' thì Abe ăn xong món xăng ụch. Lúc ấy Liz đã lôi được ông vào câu chuyện về đội bóng Dodgers, một đội bóng ông ưa thích. Liz biết ông là một người ủng hộ nhiệt thành môn bóng rổ. Cô ta có khả năng đặc biệt làm người khác thấy dễ chịu, khi Liz quay đầu lại nghe ngóng. Cô nhận ra tiếng bánh xe của Coop đang chạy trên con đường đá trong khi Abe chẳng nghe gì cả, Liz mỉm cười nhìn Abe.

- Ông ấy đã về.

Quả thật Liz nói đúng. Coop đang lái chiếc Bently Azure mui xếp mà người bán vừa cho ông thuê trong vài tuần. Chiếc xe đẹp lộng lẫy, hoàn toàn hợp với ông ta. Có tiếng nhạc của bản La Bohème văng vẳng trong khi xe rẽ vào lối quanh cuối cùng rồi dừng lại trước ngôi nhà. Trông ông quả là một con người đẹp hết cỡ với những nét đều đặn như một bức tượng tạc với chiếc cằm chẻ, đôi mắt màu xanh thẫm, nước da sáng, mái tóc bạc đều, được cắt tỉa chăm sóc kỹ lưỡng, dù đầu cúi thấp xuống cũng không thấy một sợi tóc nào lệch lạc. Coop Winslow đúng là mẫu mực của sự hoàn hảo trong mọi chi tiết. Đây nam tính, thanh nhã trong một phong thái cực kỳ ung dung. Hiếm khi ông ta mất bình tĩnh, và rất ít khi tỏ ra bồng chồn. từ con người ông ta toát ra một vẻ quý phái mà ông đã hoàn chỉnh thành một thứ nghệ thuật để nó đến với ông một cách tự nhiên. Coop xuất thân từ một gia đình xưa ở New York, tổ tiên xưa kia là những

nhân vật có tiếng tăm nhưng nghèo, và tên tuổi là do chính ông tạo dựng lấy. Vào thời kỳ rực rỡ nhất trong sự nghiệp, ông đã thủ vai của một anh thanh niên giàu có thuộc giới thượng lưu, một thứ Cary Grant của thời kỳ hiện đại với dáng dấp của Coop. không bao giờ ông chịu thủ vai một tên lưu manh hay một vai trò dữ tợn, mà chỉ làm một anh thanh niên phóng dăng, một anh gan lì trong y phục thật bảnh bao. Phụ nữ đều yêu mến đôi mắt hiền từ của ông. Con người ông không mang chút gì vẻ hèn hạ, nhỏ nhen, độc ác. Những người phụ nữ ông từng hò hẹn đều yêu mến ông, ngay cả sau khi rời ông sau 1 thời gian lâu. Hầu như lúc nào ông cũng tìm được cách khiến họ tự rời bỏ ông mỗi khi ông thấy chán họ. Ông có cái tài đặc biệt trong việc dàn xếp với phụ nữ, và hầu hết những người từng có những mối tình với ông, những người mà ông hãy còn nhớ đều ca ngợi ông. Họ đều đã có một thời vui thích với ông, vì Coop lúc nào cũng làm cho mọi thứ dễ chịu, lịch sự trong suốt cuộc tình ấy. Và hầu như mọi ngôi sao nữ ở Hollywood, vào một lúc nào đó, đều nằm trong vòng tay ông.

Suốt cuộc đời, Coop vẫn là 1 người độc thân và 1 con người phóng dăng. Đến tuổi 70, ông đã cố tìm cách thoát khỏi thứ được ông đề cập như "một cái lưới", và trông ông chẳng có vẻ gì là một người có số tuổi đó. Ông đã cố tự săn sóc hết sức kỹ lưỡng, nên trông như một người không quá số tuổi 55. Và khi bước ra khỏi chiếc xe hơi lộng lẫy với chiếc áo khoác rộng, quần xám, áo sơ mi xanh dương hồ ủi phẳng nếp đặt may ở Paris, người ta thấy một con người có đôi vai rộng, thân hình hoàn hảo và đôi chân dài. Người ông cao gần 2 mét, một tầm cao rất hiếm thấy. Coop thì không thể, và khi ông giơ tay vẫy chào mấy người làm vườn, không những nụ cười để lộ hàm răng trắng thật đẹp mà một phụ nữ chắc còn nhìn thấy những bàn tay xinh đẹp nữa. Coop Winslow quả là con người hoàn hảo. Trong vòng bán kính 100 dặm, bạn cũng nhìn thấy được cái dáng dấp đầy quyến rũ của ông ta, một cục nam châm thu hút mọi sự chú ý của đàn ông cũng như đàn bà. Chỉ có một số người biết rõ ông ta như Abe Baustein chẳng hạn là không bị ảnh hưởng của sức quyến rũ ấy. còn với những người khác, ông có 1 sức hút như nam châm không cưỡng được, 1 thứ hào quang tỏa ra quanh ông, khiến ai cũng quay đầu lại nhìn và mỉm cười sững sốt. ông quả là con người đầy ấn tượng. Livemore cũng thấy ông đang vào, nên đã mở rộng sẵn cánh cửa.

Livemore, trông chú mày được lắm. Hôm nay không có ai chết à? – ông lúc nào cũng thích trêu chọc cái vẻ buồn rầu của anh chàng nọ. Với Coop, làm cho anh ta cười là một thách thức. Livemore đến làm việc cho ông được 4 năm rồi, và ông rất hài lòng về y. Ông thích thái độ chững chạc, nghiêm trang, khả năng và cung cách xử sự của y. Những thứ này mang lại cho ngôi nhà đúng cái hình ảnh mà ông muốn đạt đến. Livemore còn săn sóc rất chu đáo tủ áo quần của ông, và đối với Coop, điểm này rất quan trọng. Đó là phần chính của nhiệm vụ một quản gia.

- Thưa ông, không – Livemore đáp – Cô Sullivan và ông Braunstein hiện đang ở trong phòng khách. Họ vừa dùng bữa trưa xong – Anh ta không cho chủ biết là hai người nọ đã chờ ông từ trưa, vì biết Coop cũng chẳng hề để ý đến chuyện đó. Với ông, Abe Braunstein làm việc cho ông, và nếu ông ấy có phải chờ đợi thì có thể tính tiền công chờ luôn. Nhưng khi rào bước vào phòng, ông nhìn Abe, nở một nụ cười rạng rỡ với chút vui thích. Nhưng giữa hai người từng chia xẻ một chuyện đùa cợt lâu dài nào đó. Abe không hề bị ảnh hưởng vì thái độ đó, nhưng ông ta, cũng chẳng làm gì được. Coop Winslow xưa nay vẫn thế.

- Tôi hy vọng bọn chúng dọn cho ông bữa trưa tử tế? – Ông lên tiếng làm như mình đã đến

sớm thay vì trễ hẹn gần hai tiếng đồng hồ. Phong cách này của ông thường làm những người khác mất cảnh giác và làm họ quên mất mọi tức giận đối với ông, nhưng Abe nhất định không để mình bị lạc hướng. Ông ta đi thẳng vào vấn đề.

- Chúng tôi đến đây để bàn về vấn đề tài chính của ông. Có một vài việc chúng ta phải quyết định.

- Rất được. – Coop cười lớn khi ngồi xuống chiếc ghế nệm, rồi bắt chéo chân. Ông biết là trong vài giây đồng hồ nữa Livermore sẽ mang vào một ly sâm banh. Đây là một loại rượu nho Crystal mà ông vẫn dùng, được ướp lạnh ở một nhiệt độ thích hợp. Ông hiện có hơn chục két loại này cùng với những loại rượu nho rất nổi tiếng khác của Pháp. Hàm rượu của ông cũng là một thứ đầy huyền thoại như khiếu thưởng thức rượu của ông vậy.

- Chúng ta hãy tăng lương cho Liz – ông nhìn cô thư ký tươi cười, và cô thấy lòng mình như dồn cả cho ông. Liz đang có sẵn một tin xấu cho ông, ngần ngại không dám cho ông biết cả tuần lễ nay, trì hoãn mãi đợi đến dịp cuối tuần này.

- Tôi cho nghỉ tất cả những người giúp việc của ông ngay hôm nay – Abe mở đầu ngay câu chuyện không một phút giây đầu. Coop nhìn ông này cười lớn trong khi Livermore tỉnh bơ bước ra khỏi phòng. Câu nói như rơi vào quăng trống không. Coop nhấp một ngụm rượu Sâm banh, đặt ly xuống chiếc bàn cẩm thạch đã mua ở Venice.

- Quả là ý kiến mới lạ. Làm thế nào ông nghĩ được cái ý kiến hay ho đó?

- Tôi nói đúng dẫn dắt ông Coop ạ. Họ phải ra đi, chúng tôi vừa thanh toán xong tiền lương của họ, số tiền mà cả ba tháng nay họ chưa được trả và chúng ta không thể tiếp tục trả lương cho họ nữa. Chúng ta không thể tiếp tục với những chi phí như thế - giọng Abe chột có chút van nài, dường như biết là dù nói thế nào cũng không làm cho Coop tin rằng mình nói đúng dẫn. Ông có cảm tưởng như lúc nào cũng có ai đó ấn nút "chặn âm thanh" trong khi ông đang nói với Coop. – Hôm nay tôi đã báo trước cho họ cả rồi. Trong vòng hai tuần lễ nữa họ sẽ rời khỏi đây. Tôi để lại cho ông một cô giúp việc thôi.

- Tuyệt quá nhỉ! Cô ấy có ủi được áo quần không? Ông để lại cho tôi cô nào vậy? – Coop có ba cô hầu gái, một nấu bếp, một hầu bàn, Livermore quản gia, tám người làm vườn và một tài xế làm việc bán thời gian cho những sự cố quan trọng. Một ngôi nhà đồ sộ như thế cần rất nhiều nhân viên phục vụ, mặc dù hầu hết công việc của họ ông cũng có thể tự làm lấy được. Nhưng Coop thích cuộc đời phục vụ và muốn bắt mình chiều theo ý thích ấy.

- Chúng tôi để lại cho ông cô Paloma Valdez, người có tiền công rẻ nhất. – Giọng Abe rất là thực tiễn.

- Cô ấy là cô nào vậy? – Coop đưa mắt nhìn Liz như không nhớ có tên ấy trong nhà. Hai cô người Pháp là Jeanne và Louise thì ông biết, nhưng Paloma thì chẳng hề nghe tên.

- Đó là cô gái người Salvadore dễ thương mà tôi thuê trong tháng vừa qua.

- Tôi cứ ngỡ cô ta tên Maria. Có lần tôi gọi cô ta với tên này mà không thấy cô ấy phản đối gì. Cô ấy không thể trông nom cả ngôi nhà này được. Chuyện này thật lố bịch. – Giọng Coop vẫn vui vẻ khi đưa mắt nhìn Abe. Dường như ông không hề thấy bối rối chút nào.

- Ông không còn lựa chọn nào cả. – Abe thẳng thừng nói – ông phải cho những người đó nghỉ

việc, bán xe cộ đi, và hoàn toàn không mua sắm một thứ gì, tôi nhấn mạnh là hoàn toàn không xe hơi, một bộ đồ, một đôi bít tất, một bức tranh, một tấm thảm trong năm tới. Sau đó có thể ông thoát ra được tình cảnh hiện tại. Tôi muốn thấy ông bán ngôi nhà hay ít nhất cũng cho thuê ngôi nhà cạnh cổng, và có lẽ một phần ngôi nhà này nữa để kiếm thêm một số tiền. Liz cho tôi biết ông không hề sử dụng khu phòng khách của ngôi nhà chính. Ông có thể cho thuê nó để kiếm được một món tiền khá nữa. Ông không cần đến cả hai kia mà. Abe đã suy nghĩ rất nhiều vấn đề trên và tận lực trong nhiệm vụ của mình.

- Tôi không biết những người lạ từ bên ngoài vào như thế nào. Cho thuê một phần của ngôi nhà quả là kỳ cục. Sao mình không cho họ ở trọ Abe? Hay biến nó thành một trường nội trú. Một trường cho học sinh lớp cuối chẳng hạn? Ý kiến của anh là kỳ lạ! – Ông ta có vẻ rất thích thú khi nói câu trên và như không hề có ý định làm theo bất cứ đề nghị nào của Abe, nhưng ông này đang quắc mắt nhìn thẳng vào Coop.

- Tôi nghĩ chắc ông không thấu hiểu đầy đủ tình trạng chúng ta hiện nay. Nếu không nghe đề nghị của tôi, ông sẽ phải đem cả ngôi nhà này ra bán trong vòng 6 tháng. Ông Coop, ông hầu như phá sản rồi.

- Lố bịch! Chỉ cần một vai trong một cuốn phim lớn là đủ. Hôm nay tôi đã có một kịch bản tuyệt vời. – Ông ta có vẻ hài lòng.

- Vai trò ấy lớn cỡ nào? – Abe hỏi với giọng khiêu khích.

- Tôi chưa biết. Họ đang bàn viết cho tôi một vai trong ấy, vai cũng quan trọng như ý tôi muốn.

- Với tôi có vẻ như đó là một màn phụ - Abe nói trong khi Liz ngồi nhăn mặt. Cô ta rất khó chịu khi có người tỏ ra tàn nhẫn đối với Coop. Và thực tế dường như lúc nào nó cũng tàn nhẫn với ông đến độ ông chẳng bao giờ muốn nghe đến nó, chỉ muốn bịt kín tai lại. Ông muốn cuộc đời lúc nào cũng dễ chịu, vui vẻ, dễ dãi và đẹp đẽ. Với ông cuộc sống là thế. Dù không có khả năng trả được cái giá của cuộc sống đó, điều này chẳng bao giờ ngăn không cho ông sống theo lối mình muốn. Ông không bao giờ ngần ngại mua một chiếc xe mới, đặt may năm sáu bộ đồ hay mua cho một người đàn bà món trang sức xinh đẹp. Và ai cũng thích giao thiệp với ông. Họ muốn có cái vinh dự được ông mặc đồ của họ, sử dụng đồ đạc hay lái xe của họ, và nghĩ rằng thế nào rồi ông cũng thanh toán những thứ ông muốn. Và hầu như mọi trường hợp ông đã thanh toán được mỗi khi có khả năng. Bằng cách nào đó các hóa đơn rồi cũng thanh toán kịp lúc, nhờ Liz.

- Abe, chắc anh cũng biết như tôi, chỉ cần một vai lớn là tiền lại chạy vào với chúng ta. Tôi có thể kiếm được 10 triệu đô la trong một cuốn phim, hay có thể đến 15 triệu. – Ông ta quả đang sống trong một giấc mơ.

- Làm ngay chuyện ấy đi, nếu ông may mắn. Hay có thể con số 500 nghìn, hay ba trăm hai trăm cũng được. Ông không còn tóm được những món tiền lớn nữa rồi ông Coop à – Điều Abe không muốn nói ra là Coop Winslow đã hết thời rồi. Có những giới hạn mà ngay cả Abe cũng cảm thấy mình không nên vượt qua khi nói với ông ta. Nhưng sự thực là may mắn ông ta mới kiếm được một trăm nghìn hay hai trăm là cùng. Cho dù đẹp lão đến đâu, giờ thì Coop Winslow đã quá già để thủ một vai chính trong phim. Những ngày huy hoàng ấy đã qua hẳn rồi. Ông

không thể trông cậy vào một may mắn bất ngờ nào về tiền bạc nữa. Nếu ông cho người đại diện của mình biết là mình muốn làm việc, có thể anh ta sẽ kiếm cho ông những mục quảng cáo với số tiền 50 nghìn hay có thể đến 100 nghìn nếu sản phẩm đó lớn. Chúng ta không thể chờ những số tiền lớn tuôn vào nữa, cần phải cắt giảm những chi tiêu cho đến khi nó đến thật.

Ngưng hẳn việc tiêu tiền như nước, cắt giảm số nhân viên đến mức tối thiểu, cho thuê ngôi nhà gần cổng trước và một phần của ngôi nhà này đi, rồi chúng ta sẽ xem xét lại mọi việc trong vài tháng tới. Nhưng tôi cho ông biết, nếu không làm thế, phải bán ngôi nhà này trước cuối năm nay. Tôi nghĩ là ông sẽ phải làm thế. Nhưng dường như Liz bảo là ông còn có vẻ khoái trá hơn. – Ôi, quả là một ý nghĩ điên rồ. Tôi đã sống ở đây hơn 40 năm trời!

- Rồi sẽ có người khác vào ở, nếu ông không bắt đầu thắt lưng buộc bụng. Điều này chẳng có gì bí mật cả. Tôi đã từng bảo ông cách đây mấy năm rồi.

- Vâng, anh có bảo tôi, nhưng giờ tôi vẫn còn ở đây, phải không? Cũng không bị khánh tận vào tù. Có lẽ anh phải cần đến những cảm xúc thật mạnh để giúp anh thoát khỏi cái quan điểm u ám đó. – ông lúc nào cũng nói với Liz là Abe trông như người chuyên lo việc ma chay tang chế, cả áo quần ông ta mặt cũng thế. Tuy không nói ra như Coop không tán thành thấy Abe đã mặc bộ đồ mùa hè trong tháng hai. Những thứ như thế làm Coop thấy áy náy nhưng không muốn lên tiếng bình phẩm, sợ làm Abe bối rối. Ít nhất thì ông ta cũng đã không đề nghị Coop bán luôn cả tủ áo quần.

- Abe, vấn đề nhân viên anh nói nghiêm chỉnh đấy chứ? – Coop đưa mắt nhìn sang Liz trong khi cô ta cũng nhìn lại ông, thông cảm với những tình cảm tưởng không mấy vui của ông hiện tại.

- Tôi nghĩ là ông Abe đã nói đúng. Ông đã tiêu xài vượt quá nhiều khả năng thu nhập của ông, Coop à. Có lẽ ông nên bớt lại trong một thời gian cho đến khi tiền bạc bắt đầu dồi dào trở lại. – Lúc nào Liz cũng cố để ông ta sống với những giấc mơ của mình, vì biết là ông rất cần chúng.

- Một cô gái Salvadore làm sao có thể quán xuyến cả ngôi nhà này được?

Trong một lúc, Coop có vẻ sửng sốt trước ý nghĩ đó. Với ông thì đây quả là một ý tưởng lỗ bịch.

Abe đáp ngay bằng một giọng thực tiễn:

- Nếu ông cho thuê bớt một phần điều, cô ta đâu cần phải coi sóc cả ngôi nhà. Ít nhất chúng ta cũng giải quyết được một vấn đề.

- Ông Coop, - Liz thêm. – Hai năm nay ông không hề dùng khu phòng khách và ngôi nhà gần cổng cũng đóng cửa bỏ đấy gần ba năm nay. Chắc ông cũng không thấy thiếu chúng nếu chúng ta cho thuê. – Giọng cô nhẹ nhàng như một bà mẹ dỗ dành, thuyết phục một đứa bé từ bỏ một món đồ chơi hay một món ăn để cho người nghèo.

- Chuyện gì tôi phải để cho người lạ ở nhà tôi? – Coop hỏi với vẻ hoang mang.

- Vì ông muốn giữ lại ngôi nhà. Đó là lý do. – Abe vẫn cương quyết. – vì ông sẽ không có cách nào khác. Tôi nói rất nghiêm túc đấy ông Coop à.

- Thôi, để tôi suy nghĩ lại xem. – Coop vẫn không dứt khoát. Toàn bộ ý tưởng trên đối với ông chẳng có nghĩa gì cả. Hãy tưởng tượng đến một cuộc sống mà không có người giúp việc, nó sẽ

mất đi bao nhiêu hứng thú. – Ông tính bắt tôi phải tự đi nấu nướng đấy à? – Coop có vẻ lúng túng.

- Qua các thẻ tín dụng của ông, tôi thấy tối nào ông cũng đi ăn ở ngoài, ông chẳng cần đến người bếp làm gì. Hoặc những người khác, thỉnh thoảng chúng ta có thể thuê dịch vụ làm công tác vệ sinh nếu tình hình tệ quá.

- Hay nhỉ! Một thứ dịch vụ trong nom nhà cửa chẳng? Có lẽ chúng ta nên kiếm một toán tù nhân được ân xá, cũng được lắm chứ! – mắt ông chợt sáng lên, còn Abe trông rất bức tức.

- Bọn họ đã nhận được các chi phiếu, các thư báo trước rồi. – Abe nói với giọng thật nghiêm nghị. Ông ta muốn Coop hiểu là ông sẽ cho họ nghỉ việc thật sự, không còn lựa chọn nào khác.

- Thứ hai tôi sẽ hỏi chuyện với người môi giới công ty địa ốc. – Liz nhẹ nhàng nói. Cô không muốn làm Coop bức mình, nhưng ông cần được biết, phải bảo cho ông biết trước chuyện đó. Nhưng Liz cho là việc cho thuê khu phòng khách thật ra là một ý kiến hay. Coop sẽ không thấy mất mát gì và giá tiền cho thuê cũng rất cao. Ý kiến đó của Abe cũng rất hay theo ý cô ta, còn với Coop thì việc này cũng dễ chịu hơn là phải bán cả ngôi nhà.

- Thôi, được rồi. – được rồi! Nhưng nhớ đừng đem một lũ giết người vào nhà nhé! Và chó có mang theo trẻ con hay chó. Thật ra thì tôi muốn cho phụ nữ thuê thôi, những cô thật hấp dẫn để tôi có thể đích thân thử giọng họ. – Coop nói về đùa cợt. Liz cho thế là ông ta đã biết điều lắm rồi, đã không làm ầm lên vụ này, và cô sẽ cố gắng đi tìm người thuê càng sớm càng tốt trước khi ông đổi ý.

- Có thể thôi à? – Coop đứng lên hỏi Abe, cho thấy mình chịu đựng như thế là đủ. Một liều thuốc mạnh của thực tế cho Coop. Và rõ ràng là ông muốn Abe đi về.

Abe đứng lên nói:

- Giờ thì như thế cũng tạm được. Và tôi muốn nói thật tình, đừng mua sắm thứ gì nữa.

- Tôi hứa. Tôi sẽ cố làm sao cho tất cả bít tất và đồ lót lủng lỗ chỗ, rồi đưa ông xem lần sau ông đến.

Abe bước ra khỏi phòng không nói gì. Ông ta đưa các phong bì mang đến cho Livermore và yêu cầu phân phát cho mọi người. Tất cả đều phải rời khỏi đây trong vòng hai tuần lễ.

- Con người khó chịu thật, - Coop mỉm cười nhìn Liz nói, sau khi Abe đi khỏi. – chắc thuở nhỏ ông ấy sống khổ sở lắm mới nghĩ như thế. Chắc ông ấy trải qua nhiều năm của tuổi thơ ngồi vạt cánh ruồi. Thật đáng thương. Nên đốt cháy bộ đồ ông ta mặc đi!

- Coop, ông ấy có ý tốt. Tôi rất biết là buổi họp có phần gay go. Tôi sẽ hết sức chỉ dạy cho Paloma trong hai tuần lễ tới, và sẽ bảo Livermore chỉ cho cô ta cách sắp xếp tủ áo quần của ông.

- Tôi rùng mình không biết đồ đạc của tôi sẽ trông như thế nào đây. Chắc cô ta sẽ bỏ cả áo quần tôi vào máy giặt. Rồi có thể khi mặc chúng vào tôi trông như một con mới hằm – ông vẫn không chút ngả lòng, và giọng vẫn có vẻ thích thú khi nhìn qua cô nói tiếp:

- Ngôi nhà chắc rồi sẽ yên tĩnh hẳn đi, chỉ còn cô, tôi và Paloma hay Maria gì gì đó – Nhưng nhìn thấy vẻ khác lạ trong đôi mắt Liz trong khi ông đang nói câu trên, ông vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ông ấy không đuổi cả cô đi chứ? – trong một thoáng Liz nhìn thấy vẻ hốt hoảng trên mặt ông, lòng đau như cắt. Phải mất một thời gian thật lâu cô ta mới lên tiếng trả lời:

- Không, ông ấy không sa thải tôi... nhưng tôi cũng sắp rời khỏi đây... - Giọng Liz nhỏ, gần như tiếng thì thầm. Cô đã báo cho Abe biết trước đó một ngày, vì thế mà ông này đã không để Liz vào trong danh sách những người bị cho thôi việc.

- Đừng kỳ cục thế, Liz. Tôi thà đem bán cả ngôi nhà này còn hơn bị mất cô. Tôi có thể đi chùi sàn nhà để giữ lại cô.

- Không phải vì chuyện đó... - những giọt nước mắt đã long lanh trong đôi mắt Liz – Coop, tôi sắp lập gia đình.

- Cô sắp gì? Lập gia đình à, với ai? Chắc không phải với anh chàng ca sĩ kỳ cục ở San Diego chứ? – chuyện này đã xảy ra năm năm trước, nhưng Coop chẳng hề để bụng những chuyện như thế, ông không hề nghĩ là một ngày nào đó mình sẽ mất Liz, và cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cô ta sẽ lập gia đình. Liz đã 52 tuổi, và dường như không những cô sẽ ở lại đây mà chắc sẽ ở lại đây mãi mãi... như một người trong gia đình, sau những năm tháng dài.

Những giọt nước mắt đã lăn dài xuống má khi Liz trả lời ông:

- Anh ấy là người mua bán chứng khoán ở San Francisco.

Coop có vẻ sửng sốt trước tin ấy.

- Ông ấy xuất hiện lúc nào vậy?

- Khoảng ba năm trước đây. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy anh ấy. Năm ngoái tôi có cho ông biết về anh ấy rồi. Tôi chỉ cho là mình cứ tiếp tục hèn hò với anh ấy mãi mãi cũng được. Nhưng năm nay anh ấy nghỉ hưu, và muốn tôi cùng đi với anh ấy. Con cái anh ấy đã lớn. Anh ấy bảo tôi phải dứt khoát. Tôi nghĩ mình nên nắm lấy cơ hội này trong khi còn có thể nắm được.

- Ông ta bao nhiêu tuổi? – Trông Coop có vẻ hoảng hốt thực sự. Đây là mẩu tin xấu duy nhất trong ngày mà ông không bao giờ ngờ tới. Nó đã làm ông rung động toàn thân.

- 59 – Anh ấy làm ăn khá, có một căn hộ ở London và một ngôi nhà rất đẹp ở Francisco mà anh ấy vừa mới bán. Chúng tôi sắp dọn đến một căn hộ ở Nob Hill.

- Ở San Francisco à? Ở đấy cô sẽ chán đến chết, hay có thể bị động đất chôn vùi. Liz, cô sẽ thù ghét nơi đó. – Ông vẫn còn choáng váng trước tin này, chưa tưởng tượng mình sẽ xoay sở ra sao nếu không có cô. Liz thì đang hỉ mũi và vẫn còn khóc.

- Có thể vậy lắm. Có thể tôi sẽ trở về lại đây, nhưng tôi nghĩ ít nhất mình cũng thử lập gia đình một lần, để sau này có thể nói là mình cũng từng có gia đình. Coop, ông có thể gọi tôi bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu.

- Ai sẽ phụ trách đặt chỗ trước cho tôi, và tiếp chuyện với những người đại diện của tôi? Chắc không phải là Paloma hay Maria gì chứ?

- Văn phòng đại diện bảo họ sẽ phụ trách giúp ông càng nhiều càng tốt. Và văn phòng của ông là Abe sẽ lo mọi việc sổ sách cho ông. Ở đây tôi chẳng còn việc gì nhiều để làm. – ngoài việc



ngồi trả lời những cú điện thoại các cô bồ của ông gọi tới và cung cấp cho đại diện báo chí những tin tức mới mà hầu hết là những cuộc hẹn hò của ông. Ông sẽ tự mình gọi điện thoại. Chắc đây sẽ là một kinh nghiệm mới đối với ông. Liz cảm thấy như mình đã phản bội, đã bỏ rơi ông.

Liz, cô ấy có yêu thương ông ấy không, hay chỉ là một sự ngẫu hứng? Trong nhiều năm nay, chưa bao giờ ông nghĩ là cô vẫn có ý lập gia đình, những cuộc hẹn hò yêu đương của cô. Rất hiếm khi cô đề cập đến những chuyện này với ông, và chắc cũng chẳng có thì giờ để hẹn hò với ai, vì luôn luôn phải bận rộn thu xếp những buổi hẹn hò của Coop, những vụ mua sắm, tiệc tùng, những chuyến đi, bận đến nỗi trong năm qua, hiếm khi Liz gặp người mà cô sắp lấy. Vì chuyện này mà cuối cùng anh ta đã nhảy vào can thiệp mạnh. Anh ta cho Coop Winslow là kẻ quá tự mãn, một kẻ ích kỷ điên rồ, và muốn cứu lấy Liz khỏi bàn tay của Coop.

- Tôi nghĩ là đã yêu anh ấy. Anh ấy là người tốt, rất tử tế với tôi, muốn chăm sóc tôi, và anh ấy có hai cô con gái rất dễ thương.

- Chúng được bao nhiêu tuổi? Tôi thật không tưởng tượng nổi là cô sống với lũ trẻ con, Liz à.

- Một đứa 19, đứa kia 23. Tôi thật tình mến chúng, và dường như chúng cũng mến tôi. Má chúng mất khi chúng hãy còn nhỏ. Ted đã tự mình nuôi dưỡng chúng và đã làm công việc này rất tốt. Một đứa làm việc ở New York, một đứa đang ở lớp dự bị y.

- Tôi không tin có chuyện này. – Coop bây giờ hoàn toàn bị bất ngờ ông thấy ngay cả một tai họa đang đến cho mình. Ông không còn nhớ cả chuyện mình sắp cho thuê phòng khách và ngôi nhà cạnh cổng chính nữa. Giờ thì ông không thiết đến chúng nữa mà chỉ nghĩ đến chuyện mất Liz.

- Thực sự thì chừng nào cô lấy ông ấy?

- Trong vòng hai tuần lễ nữa, ngay sau khi tôi rời nơi đây. – Nói xong Liz lại khóc. Ý nghĩ trên chột trở nên quá khủng khiếp ngay cả với cô.

- Cô có muốn tổ chức hôn lễ ở đây không? – Coop đề nghị.

- Chúng tôi tổ chức lễ cưới tại nhà một người bạn ở Napa. – Liz trả lời qua làn nước mắt.

- Quá tệ! Cô tính làm đám cưới linh đình chứ? – Ông thật sự kinh ngạc chưa bao giờ có chuyện này.

- Không. Chỉ có hai chúng tôi và mấy cô con gái của anh ấy cùng hai vợ chồng người chủ nhà chúng tôi mượn. Nếu làm lớn, tôi đã mời ông rồi.

- Liz đã không có thì giờ để sửa soạn cho lễ cưới do quá bận rộn chăm sóc cho Coop. Ted thì lại không muốn chờ lâu hơn nữa, ông ta biết làm thế Liz sẽ chẳng bao giờ rời bỏ Coop, vì cô cảm thấy có trách nhiệm đối với ông.

- Cô quyết định thế từ lúc nào vậy?

- Cách đây khoảng một tuần lễ. – Ted đã xuống thăm cô trong dịp nghỉ cuối tuần và làm áp lực mạnh. Quyết định của hai người ngẫu nhiên lại trùng hợp với quyết định sa thải toàn bộ nhân viên của Abe. Một mặt nào đó, Liz biết mình đang giúp Coop một lối thoát, vì ông ta cũng không đủ khả năng để giữ cô lại làm việc. Nhưng Liz cũng biết là cuộc giã biệt giữa hai người sẽ

là một cuộc chia ly khó khăn cho cả hai. Cô không tưởng tượng được là mình sẽ rời bỏ Coop, điều này khiến lòng Liz đau thắt. Ông ta quá vô tư, quá bất lực theo lối đặc biệt riêng, và Liz đã làm hư hỏng ông ta trong 20 năm qua. Cô đã không ngớt lo lắng và đã chăm sóc ông như một người mẹ. Cô biết mình sẽ nằm trần trọc, thao thức nhiều đêm ở San Francisco, lo lắng cho ông. Đây sẽ là một cuộc điều chỉnh đứa con mà cô chẳng bao giờ có, và cuối cùng đã thôi không muốn có từ nhiều năm trước đây.

Coop vẫn bất động, sững sờ khi Liz rời khỏi ngôi nhà, nhưng chưa kịp đi ra thì phải trả lời điện thoại. Đó là của Pamela, mối tình gần đây nhất của ông. Cô gái 22 tuổi, rất trẻ ngay cả với các tiêu chuẩn của ông. Cô là một người mẫu có tham vọng làm nữ diễn viên. Ông đã gặp cô gái trong một cảnh quay thực hiện cho GQ. Họ đã thuê hơn chục cô gái xinh đẹp nhất trong đám. Ông chỉ mới hẹn hò với cô gái này khoảng một tháng nay, và cô đã vô cùng si mê ông, dù ông đáng tuổi ông nội cô ta. Với Coop, đây là chuyện bình thường, chẳng phải may mắn gì. Ông sắp đưa cô ta ăn tối tại nhà hàng Tvy, và Liz nhắc ông đến đón cô ta lúc 7g30. Ông ôm thân mật Liz trước khi cô ra đi và còn nhắc cô nhớ quay trở lại nếu không thích lập gia đình. Thật ra trong thâm tâm ông còn mong Liz làm thế, vì Coop không muốn thấy như mình vừa mất đi một người em gái và người bạn tốt nhất.

Liz lại bật khóc trong khi lái xe rời ngôi nhà. Cô yêu Ted, nhưng không tưởng tượng được cuộc sống của mình sẽ như thế nào nếu không có Coop. Trong nhiều năm ông ta đã như là người trong gia đình cô, là người bạn tốt nhất, một người anh, một người con và một vị anh hùng của cô. Cô vô cùng quý mến Coop. Khi đồng ý lấy Ted, và để loan báo tin này cho Coop, cô đã phải vận dụng tất cả can đảm và nghị lực của mình. Liz đã không sao ngủ được trong suốt tuần qua, và cả buổi sáng nay trước khi Coop về đến nhà, cô như người bị ốm. Cô đã thầm cảm ơn Abe đã đến làm cô xao lãng nỗi bức rút trong lòng. Nhưng người hoàn toàn bị mất tinh thần, khi lái xe ra khỏi cổng chính, cô suýt đâm phải một chiếc xe chạy qua gần đấy, rời bỏ Coop, cô tưởng như mình đang rời bỏ tu viện hay cuống rốn. Cô chỉ hy vọng là rốt cuộc mình đã có một quyết định đúng.

Coop vẫn còn đứng trong phòng khách khi Liz rời ngôi nhà. Ông tự rót một ly rượu sâm banh nữa, uống một ngụm, rồi chậm chậm bước lên tầng trên vào phòng ngủ. Trên đường đi, ông bắt gặp một người phụ nữ đang dùng máy hút bụi chạy ầm ĩ trên các bậc thềm. Cô ta như bị dính nước sốt cà chua hay nước súp, tóc kết thành lọn dài bỏ thõng sau lưng. Đôi kính đen của cô ta đã làm ông chú ý.

- Cô Paloma phải không? – Ông dè dặt hỏi như lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, rồi nhả mặt khi nhìn thấy đôi giày da báo cô đang mang.

- Thưa ông Winslow. – Người phụ nữ này có một vẻ gì tự tin không chịu lệ thuộc ai. Cô ta không lấy kính ra mà chỉ đứng nhìn đăm đăm vào ông ta qua cặp kính đen. Không định được số tuổi của cô ta, ông chỉ ước đoán cô trạc tuổi trung niên.

- Paloma, tên đúng của tôi là Winslow. Cô vừa bị chuyện gì trục trặc chẳng? – Ông muốn đề cập đến vết hoen ố trên áo, trông như vừa bị ai ném một đĩa pizza vào người.

- Tôi đang ăn trưa với món mì ống trứng, thì làm rơi muống trứng lên áo. Tôi không có chiếc áo nào khác ở đây để thay cả.

- Trông cũng ngộ đấy chứ! – Ông nhận xét trong khi đi ngang qua cô vẫn chưa hết bàng hoàng về vụ Liz, và tự hỏi tình hình sẽ ra sao. Khi Coop đóng cửa phòng ngủ lại Paloma vẫn đứng nhìn sững ông, mắt trợn ngược. Đây là lần đầu tiên ông nói chuyện với cô, nhưng dù những điều nghe được về ông chẳng có bao nhiêu, cô vẫn thấy mình chẳng thích ông tí nào. Ông bắt bớ với những cô gái chỉ bằng tuổi con, và tự tạo ra bao nhiêu rắc rối. Paloma chẳng thấy ở ông ta điểm gì mình ưa thích cả, lặng lẽ lắc đầu trong khi tiếp tục làm sạch các bậc thềm. Cô ta cũng chẳng thích làm việc một mình trong ngôi nhà này, và có cảm tưởng mình cũng chẳng may mắn gì nhiều khi biết chỉ có mình là không bị viên kế toán kia sa thải. Nhưng cô ta sẽ không thắc mắc gì nhiều về điều này, cô còn nhiều bà con ở San Salvados cần được giúp đỡ, và cô đang cần tiền. Cho dù phải phục vụ những sở thích của ông ta.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

## Chương 2:

Mark Friedman ký bản cuối cùng của xấp giấy tờ và đang đứng với người đại diện văn phòng địa ốc trong ngôi nhà trống trơn, tim như tan nát. Ngôi nhà được đem ra bán ba tuần lễ nay và được trả giá cao. Nhưng chuyện này với anh chẳng có ý nghĩa gì cả. Đứng nhìn quanh, rồi nhìn lên những bức tường trống, những căn phòng đồ đạc dọn sạch mà anh nhìn giấc mộng cuối cùng của mình đang biến mất.

Anh đã tính cố giữ ngôi nhà lại và sống ở đây, nhưng Janet đã bảo anh bán nó đi khi cô đến New York. Lúc ấy Mark mới biết là dù những gì cô đã nói trong những tuần lễ trước đó, Janet chẳng bao giờ trở lại với anh nữa. Trước khi đi, Janet bảo chỉ rời nhà trong hai tuần lễ. Và luật sư của cô vừa gọi anh. Cả cuộc sống của anh đã rối tung lên trong năm tuần lễ vừa qua. Bàn ghế đã trên đường đến New York. Anh đã cho Janet và mấy đứa con tất cả mọi thứ. Anh đang trọ trong một khách sạn gần văn phòng, và mỗi sáng thức giấc anh chỉ ước mong mình đừng sống nữa. Họ đã sống ở Los Angeles mười năm nay, và hai người đã lấy nhau được 16 năm.

Mark, 42 tuổi, người cao thon, chắc chắn, tóc vàng, mắt xanh, năm tuần lễ trước đây, tin là mình có một cuộc sống gia đình hạnh phúc. Anh và Janet gặp nhau ở trường luật và lấy nhau sau khi tốt nghiệp. Gần như ngay sau đó cô mang thai, và Jason đứa thứ hai hiện được 13 tuổi. Mark là một luật sư về thuế khoán, làm cho một công ty luật lớn, và được chuyển từ New York về Los Angeles trước đây mười năm. Thoạt đầu cũng đã có một sự điều chỉnh cho cuộc sống mới, nhưng rồi sau cùng hai người đã yêu mến nơi này. Anh đã tìm được một ngôi nhà ở Beverly Hills chỉ trong mấy tuần lễ, trước cả lúc Janet và mấy đứa nhỏ từ New York đến. Ngôi nhà hoàn toàn thích hợp với họ, một sân rộng và một hồ tắm nhỏ. Những người chủ ngôi nhà này vừa mua nó lại muốn bán nó càng sớm càng tốt, vì họ đang chờ một cặp song sinh trong vòng sáu tuần lễ nữa. Và trong khi Mark dạo một vòng cuối quanh nhà, anh chợt nghĩ là cuộc sống của gia đình người chủ nợ mới bắt đầu, trong khi của anh thì lại kết thúc rồi. Anh không sao tin được những chuyện đã xảy đến cho mình.

Sáu tuần lễ trước đây anh là người hạnh phúc với một gia đình có một người vợ xinh đẹp mà anh say mê, một việc làm yêu thích, một ngôi nhà đẹp, và hai đứa con xinh xắn, chẳng phải lo lắng gì về tiền bạc, tất cả đều khoẻ mạnh và chưa hề gặp phải những xui xẻo. Sáu tuần lễ sau, Janet đã bỏ anh, ngôi nhà cũng đi luôn. Cả gia đình đang sống ở New York và anh đang phải ly dị vợ. Thật không sao tin được.

Viên đại diện công ty địa ốc đã bỏ đi để một mình anh lang thang quanh các căn phòng trống, nghĩ đến những giờ phút đẹp để hai vợ chồng từng chia sẻ. Anh không nhìn thấy có điều gì trực trặc trong cuộc hôn nhân giữa hai người, ngay cả Janet cũng thú nhận là cô đã sống với anh hạnh phúc.

- Em chẳng biết có chuyện gì nữa. Cô đã nức nở bảo chồng.

Có thể là em thấy buồn chán. Lẽ ra em nên đi làm việc lại sau khi sinh Jason ... nhưng chẳng lý do nào giải thích thoả đáng tại sao cô lại bỏ anh để theo một người đàn ông khác. Trước đây năm tuần lễ cô đã thú nhận với Mark là đã yêu đắm đuối một bác sỹ ở New York.

Trước đó một năm rưỡi, má Janet bị bệnh nặng, thoát đầu là một cơn đau tim, rồi bệnh Zona,

rời đến một cơn tai biến. Trong 7 tháng trời Janet phải đi đi về về New York. Cha cô bị khủng hoảng trầm trọng và sinh bệnh mất trí nhớ, còn má cô thì hết cơn bệnh này đến bệnh khác. Mark đã phải chăm nom mấy đứa bé mỗi khi vợ đi xa. Lần đầu tiên Janet ra đi ngay sau cơn đau tim của má cô trong sáu tuần lễ, nhưng đã gọi điện thoại về nhà một ngày ba bốn lần. Anh không chút nghi ngờ nào cả, và câu chuyện không xảy đến ngay, Janet đã giải thích như thế, mà đã diễn tiến trong một thời gian. Cô đã yêu vị bác sĩ chăm sóc má cô. Ông ta là con người tuyệt vời, đã nâng đỡ, đã cảm thông và vô cùng tử tế đối với cô. Hai người đã cùng đi ăn tối, cũng chỉ là buổi ăn tối thông thường, nhưng cuộc tình đã khởi đầu từ đấy.

Cô đã bảo, mối quan hệ này với ông ta đã được một năm, nay đã xâu xé con người cô. Cô cố cho là mình sẽ vượt qua, rồi nó sẽ đi qua, đã hứa chắc với Mark sẽ cố chấm dứt mối quan hệ này nhiều lần, nhưng cô và ông ta như mắc chặt vào nhau và đã trở thành một ám ảnh cho cả hai. Cô đã bảo Mark là thấy mình bị dính với Adam như sa vào một cơn nghiện ma túy. Anh đã đề nghị dùng phương pháp trị liệu và tư vấn về hạnh phúc gia đình nhưng Janet không chịu. Lúc ấy cô đã lấy xong quyết định nhưng không cho Mark biết, chỉ bảo muốn quay trở lại New York, cần rời khỏi không khí gia đình, ít nhất cũng trong lúc này, để xem sự việc sẽ đi đến đâu, để cô có thể xem xét, thăm dò câu chuyện tình này một cách chân thật. nhưng vừa đến New York cô đã bảo ngay Mark mình muốn ly dị, và yêu cầu anh bán ngôi nhà, gửi cô phân nửa số tiền đó để mua một căn hộ ở New York.

Mark đứng nhìn sững bức tường trong phòng ngủ, nghĩ đến cuộc nói chuyện sau cùng giữa hai người và thấy trong đời chưa bao giờ mình lạc lõng và cô đơn đến thế. Mọi thứ anh từng tin tưởng, trông cậy và nghĩ là chúng luôn luôn có sẵn đây cho mình, giờ đây chẳng còn nữa. Và tệ hại nhất là anh thấy mình chẳng làm điều gì sai quấy cả. Có lẽ anh làm việc nhiều quá, hay đã không đưa Janet đi ăn tối thường hơn, nhưng trong cuộc sống giữa hai người tất cả đều dễ chịu, và cô chẳng hề phàn nàn về những chuyện đó cả.

Ngày xấu thứ hai trong đời anh sau khi được vợ cho biết về vụ tình ái của cô, là Mark cho hai đứa nhỏ biết hai vợ chồng sắp xa nhau. Chúng muốn biết liệu ba má có ly dị không, và Mark đã thành thật bảo chúng rằng mình không chắc lắm. Nhưng giờ thì anh biết rõ là lúc ấy Janet đã biết chắc lắm, chỉ không muốn cho chúng và anh biết thôi.

Hai đứa nhỏ khóc lóc mãi, chẳng vì lý do nào cả. Thoạt đầu Jessica đã qui tất cả lỗi cho anh. Với số tuổi 15 và 13, chúng chẳng hiểu gì cả. Với Mark, ít nhất anh cũng biết tại sao Janet rời bỏ anh dù anh có đáng bị thế hay không, nhưng với đứa bé thì chẳng có lý do nào giải thích được việc này cả. Chúng không hề thấy bố mẹ cãi vã hay bất đồng ý kiến với nhau, ngoại trừ một vài xích mích nho nhỏ. Mark là con người dễ dãi, và Janet cũng là một người tử tế. Adam thì khác, con người ông ta sinh động hơn Mark. Theo Janet thì ông ta 48 tuổi, có phòng mạch đông khách và sống ở New York. Ông ta có một chiếc thuyền buồm ở Long Island, và từng phục vụ 4 năm trong đoàn hoà bình thiện chí. Ông ta có nhiều bạn bè vui vẻ và có một cuộc sống vui nhộn. Ông đã ly dị vợ và không có con. Vợ ông ta hiếm muộn, và hai vợ chồng lại không muốn nhận con nuôi, nên ông rất mong được sống với mấy đứa con của Janet. Ông ta còn muốn có thêm hay với mấy đứa nhỏ. Chúng chưa biết gì về ông ta cả. Cô sẽ đem ông ta đến với mấy đứa con khi thu xếp xong chỗ ở tại New York, và Mark đoán là cô không có ý định cho chúng biết rằng Adam là lý do mà cô bỏ anh.

Đem so sánh, Mark biết rằng mình là người không linh hoạt như Adam. Anh thích công việc, và qui hoạch bất động sản là lĩnh vực anh yêu thích và đã thực hiện rất tốt, nhưng đây lại là thứ mà anh không thể bàn luận lâu dài với Janet. Cô muốn anh đi vào luật hình sự hay bào chữa cho trẻ con, chẳng bao giờ muốn nghe đến luật thuế khoá. Hàng tuần cô và Mark chơi quần vợt nhiều lần, đi xem phim, dành nhiều thì giờ chơi với con cái, đi ăn tối với bạn bè. Đó là một cuộc sống bình thường, dễ chịu cho tất cả gia đình. Và giờ thì cuộc sống chẳng có gì dễ chịu nữa. Nỗi thống khổ về tình cảm mà anh cảm thấy, hầu như cũng là một nỗi đau về thể xác. Trong năm tuần lễ qua, anh thấy như bị một lưỡi dao lam thẳng vào gan ruột. Theo đề nghị của vị bác sĩ của anh khi Mark đến xin ông ta thuốc ngủ và bảo không ngủ được, anh đã bắt đầu đi đến vị bác sĩ bệnh lý trị liệu. Cuộc sống của Mark đã trở thành một thứ địa ngục. Anh nhớ vợ, nhớ con, nhớ cuộc sống cũ. Trong chớp mắt, mọi người mọi thứ, đều đã biến đi, và giờ đây đến lượt ngôi nhà.

- Sẵn sàng rồi chứ ông Mark? – người đại diện công ty địa ốc thò đầu vào phòng ngủ, nhẹ nhàng hỏi trong khi Mark vẫn đứng nhìn vào trống không vẻ trầm tư.

- Vâng, được rồi.

- Anh đáp, rồi bước ra khỏi phòng sau khi nhìn nó một lần cuối, như gửi lời chào tạm biệt một thế giới đã mất hay một người bạn cũ. Anh theo bà ta ra khỏi nhà và bà ta khoá cửa lại. Tiền bạc đã được ký thác vào chương mục của anh chiều hôm đó, và anh đã hứa sẽ chuyển cho Janet phần chuyện ấy chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Ông có tính đi tìm ngôi nhà khác cho mình không? – người đại diện nọ sốt sắng hỏi. – Tôi có sẵn mấy ngôi nhà nhỏ rất xinh trên các đồi, và một cái nữa tuyệt đẹp ở Hancock Park. Quanh đây hiện cũng có mấy căn hộ rất tốt nữa, tháng hai lúc nào cũng là tháng tốt để tìm nhà. Kỳ lễ buồn tẻ đã qua, và vào mùa xuân thường thấy xuất hiện nhiều loạt danh sách địa ốc lớn trên thị trường. Và với số tiền vừa bán ngôi nhà, dù phân nửa số tiền này thôi, bà ta biết Mark thừa sức mua cho mình một nơi ở mới xinh đẹp và anh lại có chỗ làm tốt. Tiền bạc chẳng phải là vấn đề đối với Mark.

- Tôi thấy ở khách sạn cũng được, - anh đáp trong khi ngồi vào chiếc xe Mercedes và cảm ơn bà ta đã hoàn tất công việc, kết thúc vụ mua bán êm thấm trong một thời gian kỷ lục. Đã có lúc anh mong bà ta không có khả năng nhiều như thế. Không bán được ngôi nhà nữa. Anh chưa sẵn sàng để xúc tiến nhanh vụ này. Đây là một điểm cần thảo luận với vị bác sĩ trị liệu mới. Trước giờ anh chưa bao giờ đến với một vị bác sĩ ngành này, và ông ta dường như là người tốt. Nhưng Mark lại không chắc nó có giúp ích gì anh được không. Có thể vấn đề ngủ thôi, còn những vấn đề còn lại thì sao, cho dù họ có nói gì trong những buổi họp thảo tư liệu này, thì Janet và mấy đứa nhỏ cũng đã đi rồi, và không có vợ con thì cuộc sống của anh cũng không còn. Anh không muốn chỉ sống một mình, muốn có vợ và mấy đứa con. Giờ thì Janet đã thuộc về người khác, và có thể mấy đứa nhỏ lại sẽ thương yêu ông này hơn anh. Một ý tưởng vô cùng kinh khủng. Trong đời chưa bao giờ anh thấy vô vọng và lạc lõng như thế.

Mark lái xe về lại văn phòng, đến trưa thì ngồi vào bàn giấy đọc cho thư ký ghi chép một xấp thư tín và xem lại các bản báo cáo. Chiều lại có một buổi họp với các cổ đông. Anh hầu như quên cả bữa ăn trưa. Trong năm tuần lễ qua Mark đã sụt mất 10 cân anh, có lẽ đến 12 cùng nên, hàng ngày chân cứ bước đi, cổ không suy nghĩ gì cả. Chỉ ban đêm anh mới suy nghĩ, khi tắt cả

lại hiện về, tiếng Janet, tiếng mấy đứa trẻ, nhất là tiếng khóc của chúng. Đêm nào Mark cũng gọi điện thoại cho con và hứa sẽ qua thăm chúng trong vài tuần nữa, sẽ đưa chúng đến vùng biển Caribê nhân dịp lễ phục sinh, rồi qua lại là vào dịp hè. Nhưng bây giờ thì anh chẳng có nơi để chúng ở nữa. Nghĩ đến tất cả những chuyện ấy, anh cảm thấy như mình bị ốm thật. Khi gặp Mark trong buổi họp về những điều luật thuế mới chiều hôm ấy, Abe Braundstein đã sửng sốt. Anh trông như người bị bệnh cũng vui tươi, và dù anh tuổi đã 42, lúc nào Abe cũng nghĩ đến Mark như một cậu bé tốt, vì trông giống như một cậu bé ở nhà kế bên. Nhưng bây giờ thì trông Mark như người đã chết rồi.

- Anh mạnh giỏi chứ? – Abe hỏi với quan tâm.

- Vâng, cũng được, - Mark trả lời mập mờ vẻ ngó ngẩn. Cả khuôn mặt anh cũng như xám lại, dường như bị kiệt sức và xanh xao. Abe thấy lo cho anh thật sự. Ông nói:

- Trông anh như người bị ốm. Tôi thấy anh bị sụt cân nhiều.

Mark gật đầu không nói gì, nhưng sau buổi họp anh chợt thất mình đã không phản ứng lại những câu hỏi đầy vẻ quan tâm của Abe. Ông ta sẽ là người thứ hai anh cho biết chuyện. Người thứ nhất là vị bác sĩ bệnh lý, vì anh không đủ can đảm, nghị lực kể cho ai nghe cả, vụ này làm anh quá bẽ mặt, trông anh như một kẻ thua trận, và anh lo người khác bị xâu xé giữa ý muốn kể lẽ tâm sự và ý muốn giải thích và đang bị xâu xé giữa ý muốn kể lẽ tâm sự và ý muốn lẩn tránh.

- Janet đã đi rồi. – Mark trả lời một cách mơ hồ trong khi cùng đi với Abe rời phòng họp. Lúc ấy cũng đã gần 6 giờ. Anh chợt nghe loáng thoáng được phân nửa những gì bàn luận trong buổi họp, và Abe cũng nhận thấy điểm ấy, nhưng thoát đầu Abe không nhận ra điểm đó. Ông hỏi về hoang mang.

- Một chuyến đi đâu đó à?

- Không, đi luôn. – Mark giải thích với vẻ buồn bã, nhưng cũng thấy người nhẹ nhõm phần nào khi nói ra sự thật – cô bỏ đi cách đây ba tuần lễ, qua New York cùng với mấy đứa nhỏ. Tôi vừa bán ngôi nhà, chúng tôi sẽ ly dị.

- Tôi rất buồn khi nghe tin ấy. – Abe thấy thương hại anh. Trông người Mark thật tệ hại, nhưng anh ta hãy còn trẻ, đẹp trai, chắc sẽ tìm được một người vợ khác và có thể còn có nhiều con hơn nữa.

- Cũng khổ thật! Tôi không biết chuyện đó. – Ông chẳng nghe nói gì về vụ này cả, dù từng phụ trách nhiều công việc kiểm soát cho công ty của Mark. Họ thường bàn về luật thuế, hay các khách hàng, chứ không nói về chuyện cá nhân. – Hiện giờ anh ở đâu?

- Ở một khách sạn cách đây hai khu phố. Cũng không được tốt lắm nhưng hiện tạm như thế cũng được.

- Anh muốn mình đi kiếm chút gì bỏ bụng không? Thật ra vợ Abe đang chờ ông ở nhà, nhưng trông Mark như đang cần một người bạn để tâm sự. Quả anh đang cần thật, nhưng lại quá chán nản. Không muốn đi đâu cả.

- Không, cảm ơn, - Mark cố mỉm cười, - để khi khác vậy.

- Tôi sẽ gọi điện thoại lại cho anh, - Abe hứa. Ông không biết lỗi của vụ ly dị này. Anh chàng cũng không có cô gái nào khác. Ông tự hỏi không biết có phải lỗi của cô vợ Mark hay không, vì

cô ta rất xinh đẹp. Hai người trông như một cặp vợ chồng Mỹ hoàn hảo, như anh trai và cô gái ở nhà kế bên, cả hai đều có mái tóc vàng, đôi mắt xanh, và mấy đứa con trông như những người một nông trại trải dài tận vùng Trung Tây nước Mỹ mặc dầu Janet đã lớn trong cùng những khu phố ở nam New York với Mark. Họ cũng dự những buổi khiêu vũ ở trường trung học nhưng lại không gặp nhau ở trường luật Yale. Một cuộc sống hoàn hảo, nhưng ông không biết gì nhiều hơn.

- Mark ở lại văn phòng, sắp xếp giấy tờ mãi đến 8 giờ tối mới về lại khách sạn. Trên đường về anh tính ghé tiệm kiếm một miếng xăng unction bỏ bụng, nhưng lại không thấy đói. Anh đã hứa với vị bác sĩ sẽ cố gắng uống. Tự hứa là ngày mai sẽ ăn, giờ thì anh chỉ muốn lên giường nhìn vào màn ảnh truyền hình. Rồi có lẽ cùng sẽ ngủ thiếp đi.

- Vừa về đến phòng thì điện thoại reo. Jessica gọi. Con bé bảo hôm nay ở trường nó được điểm tốt, điểm cho bài kiểm tra lớp. Nó đang học năm thứ hai trung học, nhưng ghét ngôi trường mới. Jason cũng vậy, thằng bé đang học lớp 8. Cả hai đang phải vất vả điều chỉnh với môi trường mới. Jason đang chơi bóng đá, còn Jessica thì ở trong đội tuyển khúc côn cầu vẫn đổ lỗi cho Mark về mọi khó hiểu trong vụ ly dị này.

- Anh đã không cho nó biết là đã đóng cửa ngôi nhà, hay nói là hai đứa sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy ngôi nhà cũ nữa, mà chỉ hứa sẽ sớm qua New York và bảo nó chuyển lời hỏi thăm má nó. Sau đó, anh gác máy, rồi cứ ngồi như thế, nhìn đăm đăm vào màn ảnh truyền hình, nước mắt chảy dài xuống má.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*



# Chương 3:

Jimmy O'connor, người thon lẳn, cường tráng, khoẻ mạnh với đôi vai rộng và những cánh tay vạm vỡ, thích chơi golf và quần vợt, từng ở trong đội khúc côn cầu trên băng của Đại học Harvard, là một vận động viên xuất sắc lúc còn ở trường, đến giờ vẫn chưa mất đi cái phong độ ấy. Anh ta có bằng cao học về tâm lý ở UCLA, trong khi làm công tác thiện nguyện ở Watts. Một năm sau đó anh trở lại trường lấy bằng về công tác xã hội, và chưa bao giờ rời bỏ Watts, với số tuổi 38 O'Connor đã có được một cuộc sống, một nghề nghiệp mà anh yêu thích, và cũng cố dành một ít thì giờ chơi thể thao anh đã tổ chức một đội bóng đá và một đội bóng mềm cho đám trẻ anh đang đảm trách. Anh bố trí đưa trẻ đến những nơi nuôi dưỡng, đem chúng ra khỏi những nhà đã hành hạ đánh đập chúng, bế những đứa bé người dính đầy bột trắng hay bị bỏng đến những phòng cấp cứu, và cũng nhiều lần đem chúng về nhà ở tạm cho đến khi tìm được một ngôi nhà nuôi dưỡng tử tế. Những người từng làm việc với anh, ai cũng bảo Jimmy có một quả tim vàng. Anh mang vẻ của một người Ailen tiêu biểu, tóc đen nháy, nước da trắng, mắt đen lớn, đôi môi mơn mọc gợi cảm, và nụ cười làm xiêu lòng phụ nữ, nụ cười đã từng làm cho Maggie hay Margaret Monaghan say mê. Cả hai đều ở Boston, gặp nhau ở Harvard và cùng đến vùng biển miền Tây sau khi tốt nghiệp đại học. Hai người đã chung sống với nhau từ những năm còn là sinh viên, và tình trạng kéo dài mãi cho đến khi họ đem nhau ra toà thị chính chính thức kết hôn sáu năm trước đây. Với cả hai, chuyện này cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng qua là để thoát khỏi sự giám sát của bố mẹ. Nhưng rồi hai gia đình cũng thú nhận với nhau là cưới hỏi như thế không những không có gì bất tiện mà còn là một điều tốt nữa.

Maggie nhỏ hơn Jimmy một tuổi, với anh cô là người phụ nữ khôn ngoan nhất mà anh biết, không có người nào như cô trên quả đất này. Cô cũng có bằng cao học về tâm lý, và đang tính lấy bằng tiến sĩ, nhưng còn chưa dứt khoát. Cũng như anh, Maggie làm việc với đám trẻ trong nội thành. Cô muốn nhận nuôi một đám trẻ nhưng thay vì có những đứa con riêng của hai người. Jimmy là con ruột, còn cô là chị lớn của 9 đứa tất cả. Cô sinh trưởng trong một gia đình tốt, gốc Ailen, vững chắc, quê ở Country, giọng nói mà cô đã bắt được y hệt. Gia đình Jimmy rời Ailen được bốn đời, có họ xa với nhà Kennedy. Maggie đã khám phá ra điều này và đã trêu chọc anh, gọi anh là "Fancy Boy", nhưng không tiết lộ cho ai biết điều đó, chỉ thích dùng nó để trêu chọc thôi vừa tài giỏi, vừa mạnh mẽ, xinh đẹp, can đảm, với mái tóc đỏ rực, đôi mắt xanh lơ, và chỗ nào cũng có tàn nhang, Maggie là cô gái trong mơ của anh, là tình yêu của cuộc sống anh. Không có một điều gì ở cô mà anh không ưa thích cả, ngoài điểm cô không nấu nướng được và chẳng hề quan tâm đến chuyện này. Vì thế anh phụ trách việc nấu ăn cho cả hai, và tự hào mình cũng là tay bếp khá.

Jimmy đang thu dọn đồ trong nhà bếp, thì viên quản lý cao ốc bấm chuông rồi bước vào nhà. Ông ta lớn tiếng chào để Jimmy biết sự có mặt của mình ở đây. Ông ta đưa khách vào trong nhà. Đây là một căn hộ rất nhỏ nằm trên Venice Beach mà vợ chồng anh rất yêu thích. Maggie thích trượt giày trên các đường phố như mọi người ở đây vẫn làm. Họ còn thích bãi biển nữa.

Jimmy đã để thông báo cho thuê nó tuần trước đây, và sẽ dọn đi vào cuối tháng. Anh không biết mình sẽ đi đâu, bất cứ đâu cũng được, miễn không phải ở đây.

Viên quản lý cao ốc đang chỉ căn hộ cho đôi trai gái sắp cưới nhau. Cả hai nam nữ đều mặc

quần Jean ô, áo vải bông dài tay và mang dép, trông hầy còn ngây thơ và rất trẻ, chỉ độ trên dưới 20. Cả hai từ miền Tây, vừa tốt nghiệp đại học, chợt thấy mền L.A và cho Venice là nơi tốt nhất.

Căn hộ này rất hợp với họ. Viên quản lý giới thiệu hai người với Jimmy. Anh gật đầu bắt tay rồi trở về lại công việc thu dọn của mình, để họ tự đi xem căn hộ. Đây là một căn hộ, ngăn nắp gồm một phòng khách nhỏ, một phòng ngủ rất nhỏ chỉ vừa đủ chỗ cho một chiếc giường, một phòng tắm hai người phải đứng sát nhau mới đủ chỗ, và một khu bếp mà anh đang dọn đồ. Họ chẳng cần chỗ rộng hơn, như vậy là quá đủ, và Maggie lúc nào cũng nằng nặc đòi trả phần nửa tiền thuê nhà. Cô rất bướng bỉnh trong những chuyện như thế. Hai người vẫn chia đôi các chi phí kể từ ngày gặp nhau, và ngay cả khi lấy nhau "em sẽ không để cho mình bị xem là phụ nữ đâu Jimmy O'Connor ạ" cô đã bắt chước giọng bố mẹ mình bảo anh như thế trong khi mái tóc đỏ rực đang lắc mạnh quanh cổ. Anh không muốn có con với cô để trong nhà có đầy cả những đứa bé tóc đỏ, cả hai đã bàn chuyện có con cái trong 6 tháng qua, nhưng Maggie cũng muốn có con nuôi nữa. Cô muốn những đứa bé này có được một cuộc sống tốt đẹp hơn là cuộc sống chúng có thể có được sau này.

"Vậy 6 đứa này, 6 đứa nọ được không?" Jimmy trêu cô.

"6 đứa của chúng ta và 6 đứa con nuôi. Em muốn chu cấp cho những đứa nào?". Cô đành phải nhượng bộ để anh chu cấp cho chúng, ít nhất cũng một số, không đủ sức để nuôi một số đông như họ muốn. Nhưng hai vợ chồng thường nói đến con số 5 hay 5.

- Có bếp Gaz không? – Cô gái đi thuê nhà mỉm cười hỏi. Jimmy chỉ gật đầu. – Tôi thích nấu ăn. – Anh muốn bảo cô gái nọ là mình cũng thế, nhưng không muốn bắt chuyện với họ. Chỉ gật đầu rồi tiếp tục công việc thu dọn.

Năm phút sau họ đi. Viên quản lý xây dựng lớn tiếng cảm ơn, rồi Jimmy nghe ông ta đóng cửa lại. Anh không biết họ muốn thuê căn hộ này không. Nhưng cũng chẳng sao, sẽ có người khác. Đây là một căn hộ tốt, sạch sẽ, có một tầm nhìn rất đẹp. Maggie đặc biệt đòi cho được phải có một tầm nhìn tốt dù có phải tốn kém thêm. Sống ở Venice mà không có được một cảnh nhìn đẹp thì chẳng bõ công, cô đã nói thế bằng thứ giọng địa phương, cái giọng mà cô thường trêu chọc anh và lúc nào cũng làm anh vui thích. Thỉnh thoảng hai vợ chồng đi ăn món Pizza, và trong suốt bữa ăn họ đã làm như mình là người Ailen và khiến mọi người tưởng thật. Cô còn tự học ngôn ngữ Celtix của người Ailen, cả tiếng Pháp nữa, và còn muốn học cả tiếng Trung Hoa để có thể làm việc và trò chuyện với đám trẻ di dân xóm giềng.

- Ông ấy trông chẳng thân thiện lắm. – một trong hai người xem nhà đã thì thầm trong phòng tắm khi họ quyết định lấy căn hộ. Họ có đủ tiền, lại thích tầm nhìn ở đây cho dù các phòng có hơi nhỏ.

- Ông ấy là người tốt – viên quản lý nọ vốn rất thích hai vợ chồng Jimmy đã lên tiếng biện hộ cho anh – chẳng qua vừa gặp chuyện – Ông dè dặt không biết có nên tiết lộ cho đôi bạn trẻ câu chuyện của Jimmy không, nhưng nghĩ lại nếu ông không nói thì thế nào cũng có người khác cho họ biết, mọi người trong toà chung cư đều yêu mền O'Connor nên ông thấy buồn khi anh bỏ đi, nhưng thông cảm cho trường hợp của anh, vào địa vị anh chắc ông cũng làm thế.

Cặp trai trẻ nọ thắc mắc không hiểu phải Jimmy bị đuổi hay được yêu cầu phải rời đi, vì thấy

anh có vẻ rất khổ sở, gần như hần học trong khi dọn đồ đạc.

- Ông ấy có cô vợ trẻ đẹp, tuyệt vời, 32 tuổi, tóc đỏ và rất khôn ngoan.

- Hai người chia tay nhau à? – Cô gái vô tình hỏi, giọng mang chút thương cảm. Jimmy chợt vút mạnh mấy cái xoong nhỏ vào thùng giấy trong một cử chỉ giận dữ khi nghe cô gái nói thế.

- Cô ấy chết cách đây một tháng. Thật kinh khủng. Bị ung thư bướu ở não. Cách đây vài tháng, thoát đầu cô ấy bảo bị nhức đầu kinh khủng. Họ đưa cô ấy đến bệnh viện xét nghiệm scan não, MRI, CAT, đại khái thế, rất nhiều xét nghiệm và khám phá thấy cô ấy bị một cục bướu ở não, cố dùng phẫu thuật cắt bỏ nó đi, nhưng cục bướu khá lớn và lan rộng sang nhiều phần khác của não. Cô ấy chết trong vòng hai tháng. Người ông ta như chết theo cô gái. Tôi chưa thấy cặp vợ chồng nào yêu thương nhau đến thế. Lúc nào họ cũng vui cười, chuyện trò, đùa cợt với nhau. Ông ấy mới cho tôi biết ý định cho thuê tuần vừa rồi, bảo không thể ở lại đây nữa, kỷ niệm làm ông ấy quá buồn khổ. Tôi thấy thương ông ấy quá, con người rất tốt. – Những giọt nước mắt đã long lanh trên đôi mắt ông.

- Ôi, tội nghiệp thật! Cô gái nọ nói trong khi nước mắt cũng như sắp trào ra. Câu chuyện thật bi thảm, và cô gái đã tìm thấy những bức ảnh hai vợ chồng treo khắp nơi trong căn hộ.

- Quả là một cú sốc lớn đối với ông ấy.

- Cô ấy rất can đảm. Mãi đến tuần lễ cuối cùng, hai vợ chồng vẫn đi dạo chơi, ông ấy nấu ăn cho vợ, đem vợ xuống tận bãi biển, vì cô ấy rất yêu thích biển. Nếu có quên được, chắc ông ấy phải mất một thời gian lâu lắm. Sẽ chẳng bao giờ ông ấy tìm được một cô gái khác như thế.

Viên quản lý đưa tay lên lau nước mắt trong khi đôi trai gái nọ xuống dưới. Ông vốn được vợ chồng Jimmy thương mến vì tính cương trực của ông. Câu chuyện đã ám ảnh họ suốt cả ngày hôm ấy. Và đến chiều tối thì viên quản lý nọ đã chuôi qua cửa Jimmy một mảnh giấy, báo anh biết là người nọ đã đồng ý lấy căn hộ, anh sẽ rời nó trong ba tuần lễ nữa.

Jimmy nhìn đăm đăm mảnh giấy nọ. Đây đúng là ý muốn của anh, anh biết mình sẽ phải làm thế, nhưng lại chẳng nơi nào để đi. Anh chẳng còn thiết tha gì đến nơi ở của mình. Chuyện này giờ với anh chẳng quan trọng, anh có thể ngủ trong một cái túi ngủ ở ngoài đường. Có lẽ vì vậy mà nhiều người đã trở thành những kẻ vô gia cư. Họ chẳng còn thiết tha gì đến nơi họ sống hay liệu họ có sống hay không. Anh đã tính chuyện tự vẫn sau khi Maggie chết, chỉ cần lặng lẽ đi vào đại dương, thế là giải toả được hết nỗi đau buồn hiện tại. Sau ngày Maggie chết, anh đã ra bờ biển ngồi hàng giờ nghĩ đến chuyện này – và rồi anh nghe tiếng nói của cô, tiếng nói vô cùng giận dữ báo anh là kẻ hèn nhát, với cả giọng nói đặc địa phương của cô nữa. Mãi khi màn đêm buông xuống anh mới trở về nhà ngồi than khóc nhiều tiếng đồng hồ trên ghế nệm.

Gia đình hai bên từ Boston đã đến ngay đêm ấy. Lễ cầu nguyện và đám tang kéo dài mấy ngày sau đó. Anh đã từ chối không cho gia đình đem cô về chôn ở Boston. Cô từng bảo muốn sống ở California với anh, nên đã chôn cô ở đây. Khi mọi người về hết Jimmy lại thấy cô độc. Bố mẹ, anh chị em Maggie đã vô cùng đau khổ trước sự mất mát của anh hay hiểu được cuộc sống của cô có ý nghĩa như thế nào với anh. Maggie là cuộc sống trọn vẹn của anh, và anh biết chắc mình sẽ không bao giờ yêu một người phụ nữ nào khác như đã yêu cô, hay chẳng bao giờ yêu thương ai nữa cả. Anh không thể kiếm một người phụ nữ nào khác trên đời này. Làm thế có khác gì đi làm nhái một cách vụng về một món đồ. Và làm sao có được một người phụ nữ như

cô với tất cả sự nồng nhiệt, đam mê, tài năng, niềm vui và sự can đảm ấy? Cô là con người gan dạ nhất mà anh biết, ngay cả với cái chết cũng không hề sợ hãi. Cô chỉ chấp nhận nó như là số phận của mình. Chính anh mới là người đã khóc van xin thương để thay đổi ý muốn của người. Anh mới là người đã hoảng hốt, kinh sợ, là người không thể tưởng tượng đến một cuộc sống mà không có cô, thật không thể tưởng tượng được.

Không sao chịu đựng được. Không sao tha thứ được. Và giờ thì anh đang trong tình trạng như thế này. Nàng đã ra đi cả tháng nay rồi, nhiều tuần lễ, bao nhiêu ngày giờ đã trôi qua mà anh giờ đây vẫn còn như đang lê lết trong những ngày còn lại của cuộc sống.

Jimmy đã trở lại làm việc một tuần lễ sau khi cô Maggie chết. Các đồng nghiệp đã tỏ ra nhẹ nhàng, tế nhị đối với anh. Anh đã làm việc toàn thời gian với đám trẻ, nhưng bây giờ đây chẳng còn niềm vui nào cho cuộc sống, chẳng còn tinh thần nào và chẳng còn sự sống nào trong con người anh nữa. Anh chỉ còn phải tìm cách để đưa những bước chân mình bước tới trước trong suốt cuộc đời còn lại, để giữ mình tiếp tục thở, tiếp tục thức dậy mỗi buổi sáng, hoàn toàn không có lý do nào khác. Một phần con người anh muốn ở lại mãi mãi trong căn hộ này, phần kia không chịu được cảnh thức giấc mà không tìm lại được cô bên cạnh. Anh biết mình phải rời khỏi nơi này, chẳng cần biết đi đâu, chỉ cần ra khỏi đây thôi, anh đọc thấy tên người đại diện địa ốc trên mục quảng cáo, gọi điện thoại cho ông ta. Tất cả nhân viên đều vắng nên anh để lại tên và số điện thoại của mình rồi trở lại thu xếp đồ đạc. Nhưng khi lục đến phần nửa tủ, nơi để đồ đạc riêng của cô, anh chợt có cảm tưởng như bị Mike Tyson tống một quả đấm mạnh vào ngực làm anh muốn ngạt thở. Cái thực tại mạnh đến độ như hút tất cả không khí từ lồng ngực, hút tất cả máu từ trái tim anh ra. Anh đứng sững trông như đang đứng cạnh mình trong phòng. "Tôi phải làm gì bây giờ đây?". Anh nói lớn trong khi nước mắt cứ trào ra, tay phải bám chặt vào khung cửa. Một sức mạnh siêu phàm nào đó hầu như quật ngã anh. Sự mất mát quá to lớn đến độ anh khó mà giữ cho mình khỏi ngã.

"Jimmy, anh phải tiếp tục sống", anh nghe giọng nói của cô vang lên trong đầu. Không thể bỏ cuộc được vẫn giọng đặc địa phương "tại sao lại không bỏ cuộc được?". Cô đã không làm thế. Cô đã không bao giờ bỏ cuộc cô đã can đảm chiến đấu đến phút cuối. Hôm ra đi vĩnh viễn, cô đã tô môi son, đã gội đầu tóc sạch sẽ và đã mặc chiếc áo trắng cô thích nhất. Cô không chịu bỏ cuộc. "Anh không muốn tiếp tục nữa". Anh lớn tiếng đáp lại giọng nói vừa nghe trong trí và khuôn mặt mà anh sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

"Nhắc cái mông bự thối tha của anh lên". Anh nghe rõ tiếng nói ấy của cô, rồi chợt cất tiếng cười lớn qua làn nước mắt, đứng nhìn đồng quần áo của cô.

"Được rồi Maggie... được...". anh nói rồi từ từ lấy khỏi mắc áo những chiếc áo dài của cô xếp lại cẩn thận vào hộp như chắc là một ngày nào đó Maggie sẽ trở lại dùng chúng.

Cần người tâm sự. Quả anh đang cần thật, nhưng lại quá chán nản. Không muốn đi đâu cả.

- Không, cảm ơn, - Mark cố mỉm cười, - để khi khác vậy.

- Tôi sẽ gọi điện thoại lại cho anh, - Abe hứa. Ông không biết lỗi của vụ ly dị này. Anh chàng cũng không có cô gái nào khác. Ông tự hỏi không biết có phải lỗi của cô vợ Mark hay không, vì cô ta rất xinh đẹp. Hai người trông như một cặp vợ chồng Mỹ hoàn hảo, như anh trai và cô gái ở nhà kế bên, cả hai đều có mái tóc vàng, đôi mắt xanh, và mấy đứa con trông như những người

một nông trại trải dài tận vùng Trung Tây nước Mỹ mặc dầu Janet đã lớn trong cùng những khu phố ở nam New York với Mark. Họ cũng dự những buổi khiêu vũ ở trường trung học nhưng lại không gặp nhau ở trường luật Yale. Một cuộc sống hoàn hảo, nhưng ông không biết gì nhiều hơn.

- Mark ở lại văn phòng, sắp xếp giấy tờ mãi đến 8 giờ tối mới về lại khách sạn. Trên đường về anh tính ghé tiệm kiếm một miếng xăng ụch bỏ bụng, nhưng lại không thấy đói. Anh đã hứa với vị bác sĩ sẽ cố gắng uống. Tự hứa là ngày mai sẽ ăn, giờ thì anh chỉ muốn lên giường nhìn vào màn ảnh truyền hình. Rồi có lẽ cùng sẽ ngủ thiếp đi.

- Vừa về đến phòng thì điện thoại reo. Jessica gọi. Con bé bảo hôm nay ở trường nó được điểm tốt, điểm cho bài kiểm tra lớp. Nó đang học năm thứ hai trung học, nhưng ghét ngôi trường mới. Jason cũng vậy, thằng bé đang học lớp 8. Cả hai đang phải vất vả điều chỉnh với môi trường mới. Jason đang chơi bóng đá, còn Jessica thì ở trong đội tuyển khúc côn cầu vẫn đổ lỗi cho Mark về mọi khó hiểu trong vụ ly dị này.

- Anh đã không cho nó biết là đã đóng cửa ngôi nhà, hay nói là hai đứa sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy ngôi nhà cũ nữa, mà chỉ hứa sẽ sớm qua New York và bảo nó chuyển lời hỏi thăm má nó. Sau đó, anh gác máy, rồi cứ ngồi như thế, nhìn đăm đăm vào màn ảnh truyền hình, nước mắt chảy dài xuống má.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 4:

Liz trở lại dinh thự Cottage vào ngày chủ nhật để gặp người đại diện địa ốc, ngày kế hôm Coop đồng ý cho thuê ngôi nhà gần cổng chính và khu phòng khách. Cô muốn tiến hành công việc càng nhanh càng tốt trước khi ông ta đổi ý. Số tiền kiếm được trong vụ này sẽ làm tình hình thay đổi rất tốt cho ông, và cô muốn làm bất cứ điều gì làm được cho ông trước khi rời nơi đây. Cúnộc hẹn được ấn định lúc 11 giờ, và khi hai người đến đây thì Coop đã đưa cô người mẫu 22 tuổi Pamela đi ăn sáng ở khách sạn Bervely Hills, và hứa đem cô gái đi mua sắm ở Rodes Drive ngày hôm sau.

Pamela rất xinh đẹp, nhưng chẳng có nhiều áo quần và đồ trang sức, và làm cho người phụ nữ hư hỏng là điều mà Coop sành sỏi nhất. Ông rất thích đi mua sắm với họ. Nhìn thấy các chi phí thanh toán sau đó. Abe chắc sẽ đứng tim, nhưng Coop thì chẳng bao giờ lo lắng về chuyện đó. Ông đã hứa đưa cô gái nọ đến các cửa tiệm Theodore, Valentino, Dior và Ferre hay bất cứ nơi nào cô gái thích, rồi đến Fred Segal. Vụ đi mua sắm này của ông ta chắc sẽ mất 50 nghìn hay hơn nữa, nhất là khi ông ghé lại Van Cleef hay Cartier, nếu cô gái thấy thích những thứ trưng bày ở đấy. Còn Pamela thì chẳng bao giờ nghĩ đến Oklahma đến, đây quả là một giấc mơ thành hiện thực. Với Coop cũng vậy.

- Tôi rất ngạc nhiên thấy ông, Winslow bằng lòng để cho người khác ở trọ trong nhà mình, nhất là cánh bên của ngôi nhà này. Người đại diện địa ốc đã bảo thế với Liz trong khi cô đưa bà ta vào khu phòng khách. Bà ta đang cố moi vài tin vụn vặt để có thể chia sẻ với những người ở trọ tương lai sau này. Liz không hài lòng lắm, nhưng đây là điều không thể tránh được, một thứ cần thiết chẳng có gì tốt đẹp nếu phải cho thuê nhà vì họ hoàn toàn tùy thuộc vào sự suy diễn của những người khác. Mà những người suy diễn về những ngôi sao điện ảnh hay những người nổi tiếng về bất cứ mặt nào, thường chẳng bao giờ tử tế cả. Nó là một phần của giao ước.

- Dĩ nhiên khu phòng khách này có lối vào riêng biệt, vì vậy mà ông chẳng bao giờ chạm mặt Coop, như bà cũng biết, ông ấy thường ít khi có nhà và tôi chắc ông cũng chẳng bao giờ biết ai ở đây nữa. Có người thuê ở cũng là một cách bảo vệ ông ấy nếu họ biết trong nhà có người ở thường trực. Không thể, có thể có người lén đột nhập vào, tạo nên đủ thứ rắc rối. đây quả là một món quà về mặt an ninh cho ông ta. – Khía cạnh này người đại diện địa ốc chưa hề nghĩ đến, nhưng nghe cũng có lý dù bà ta cũng có chút ngờ vực, là đằng sau chuyện này có điều gì nữa. Coop Winslow đã không đóng vai chính nào lớn trong nhiều năm. Bà không nhớ lần chót mình xem phim có ông ta đóng là lúc nào, mặc dù chắc chắn ông vẫn là một ngôi sao điện ảnh lớn, vẫn tạo những khuấy động lớn lao bất cứ nơi nào ông đến. Ông là một trong những huyền thoại của Hollywood trong mọi thời đại. Điểm này sẽ giúp bà cho thuê hai cơ sở dễ dàng và với một giá rất cao nữa. được sống trong một dinh thự lớn, có thể nói là duy nhất trong xứ nếu không muốn nói là trên thế giới, được ở cùng ngôi nhà với một ngôi sao điện ảnh đẹp lão, là điều có thể tạo cho người thuê một thứ tiếng tăm lớn, rất lớn. Và nếu may mắn, có thể họ nhìn thấy ông ta ở sân quần vợt hay ở hồ bơi. Bà sẽ ghi thêm điểm này vào tập sách nhỏ của mình.

Chiếc cửa chính của khu phòng mở rộng. Liz sực nhớ lẽ ra nên chọn người vào quét bụi và lau sạch bên trong trước, nhưng cô chẳng có thì giờ và muốn công việc tiến hành thật nhanh. Tuy vậy, nhìn chung trông nó cũng được. Đây là khu cánh bên rất đẹp của ngôi nhà. Nó cũng có

những trần cao như những phòng khác của ngôi nhà chính và có những cánh cửa sổ kiểu Pháp thanh nhã nhìn ra khu đất bên dưới. Phía trước là một cái sân lát đá được các hàng giậu xinh đẹp bao quanh, có những chiếc ghế bằng đá cẩm thạch loại cổ và những cái bàn mà Coop đã mua ở Ý nhiều năm trước. Phòng khách trang hoàng bằng những đồ vật cổ của Pháp xinh xắn. Kế bên nó là phòng khách có thể dùng làm văn phòng làm việc bước lên vài bậc thang là một phòng ngủ chính rộng lớn, tất cả được phủ bằng xatanh màu xanh nhạt cùng những bàn ghế bóng lộn Art Deco mà ông đã mua từ Pháp. Kế căn phòng ngủ chính là một phòng tắm cẩm thạch bóng rộng, rồi một phòng áo quần với không biết bao nhiêu là tủ, chắc chẳng ai dùng hết ngoài Coop ra. Phía bên kia phòng khách còn có hai phòng ngủ nhỏ nhưng cũng trang trí đầy đủ bằng những tấm màn vải bông màu sáng và những đồ vật cổ. Còn có một căn bếp kiểu quê xinh xắn với chiếc bàn ăn rộng lớn mà người đại diện địa ốc bảo nó làm cho bà ta nhớ lại xứ Provence. Không có phòng ăn riêng, nhưng Liz bảo họ chẳng cần nó mấy vì phòng khách rất rộng, có thể ăn ngay trong nhà bếp, vừa ấm cúng vui vẻ và thân mật hơn. Ở góc phòng có một lò bếp kiểu Pháp cổ đồ sộ, một lò sưởi bằng gốm sứ, tường lát bằng gạch sơn màu cổ rất xinh đẹp. tất cả tạo nên một căn hộ hoàn hảo để ở, trên một khu đất của một trang viên xinh đẹp nhất ở Bel Air. Ở đây họ cũng ra vào dễ dàng sân quần vợt và hồ bơi.

- Ông ấy muốn cho thuê bao nhiêu? – Đôi mắt người đại diện địa ốc chột long lanh vì xúc động. Bà ta chưa bao giờ nhìn thấy một nơi nào tốt hơn, và còn nghĩ đến có thể một ngôi sao điện ảnh khác đến thuê nó chỉ lấy chút tiếng tăm. Có thể một ngôi sao nào đó đến đây để đóng một cuốn phim hay sống một năm ở LA. Thêm một ít bông hoa tươi, và chùi dọn sạch sẽ, khu phòng này sẽ thật sự sống động. Bà sẽ lo chuyện này.

- Thế theo ý bà thì nó được bao nhiêu? – Liz hỏi lại.

Trong hơn 20 năm nay chỉ sống trong một căn hộ khiêm tốn, và từ lâu chẳng liên hệ gì đến thị trường địa ốc, Lis chẳng biết chắc giá cả.

- Tôi tính ít nhất cũng phải 10 nghìn một tháng. Có thể đến 12 nghìn nếu gặp đúng người thuê, giá có thể lên đến 15. Nhưng chắc chắn không dưới 10 nghìn.

Với Liz số tiền này cũng khá, cộng thêm với tiền thuê ngôi nhà gần cổng ngoài, nó sẽ giúp Coop một chỗ dựa êm ái hàng tháng. Cô thật tình lo lắng về những thương tổn sẽ đến với ông khi cô rời khỏi nơi đây, khi không còn ai giám sát hay ít nhất cũng nhắc ông đừng tiến sâu hay đi xa hơn nữa.

Sau khi Liz khóa cửa trước của khu phòng, hai người lái xe đến nơi tọa lạc ngôi nhà gần cổng nằm nam Bắc của khu trang viên, tách biệt như một khu đất riêng. Thật ra thì nó cũng không gần cổng chính, với nhiều bóng cây xanh và đất bao quanh nó trông chẳng khác một ngôi nhà riêng rẽ. Đó là một ngôi nhà đá nhỏ xinh xắn, một bên có những giây nho leo làm Liz thường nhớ đến một ngôi nhà nhỏ bên Anh. Nó tạo cho ta cái cảm giác thần diệu với những bức tường đá phía bên trong chạm hình và lót ván một cách thanh nhã, cái cảm giác của hai thế giới sát cạnh nhau một cách lý thú, hoàn toàn khác với lối trang trí trang nhã theo kiểu Pháp của khu phòng khách.

- Ôi, quả là thật tuyệt vời!- Người đại diện địa ốc hoan hỉ kêu lên khi 2 người đi ngang qua vườn hoa hồng quanh ngôi nhà và bước vào bên trong- như sống trong một thế giới khác! – Bên trong ngôi nhà này các phòng nhỏ và cân đối hơn, trần là những kèo gỗ, bàn ghế trông

nặng nề hơn và mang kiểu Anh hơn với một chiếc ghế nệm bọc da dài xinh đẹp mà Coop đã mua được từ một CLB Anh, một lò sưởi rất lớn trong phòng khách tạo cảm giác vô cùng ấm cúng, nhà bếp cũng được thiết kế theo kiểu đồng quê, tường treo đầy những dụng cụ nấu nướng cổ. tầng trên có 2 phòng ngủ cỡ vừa trang trí bằng những màu vải sọc mạnh, và các bàn ghế kiểu George III mà Coop đã sưu tập trong một thời gian. Các phòng đều được trải bằng những tấm thảm thêu tay xinh đẹp. Phòng ăn nhỏ và lịch sự với những bộ đồ ăn bằng bạc cổ trong tủ đựng chén đĩa. Đồ men sứ đựng trong tủ ly tách là Spode. Đây quả là một ngôi nhà nhỏ kiểu Anh hoàn toàn mà bạn không ngờ bắt gặp được ở Bel Air. Nó nằm gần sân quần vợt hơn toà nhà chính, nhưng lại xa hồ bơi hơn và nằm ngay phía bên ngoài khu phòng khách. Như vậy mỗi nơi đều có những thuận lợi và bất lợi.

- Đây quả là một nơi lý tưởng cho một khách trọ hợp với nó.- Người đại diện địa ốc nói với một niềm hân hoan thấy rõ. Chính tôi cũng muốn sống ở đây nữa.

- Tôi cũng thường nghĩ đến những chuyện đó,- Liz nhìn bà ta mỉm cười. Đã có lần cô hỏi Coop mượn nó ở trong mấy hôm ngày cuối tuần nhưng rốt cuộc chẳng bao giờ vào đấy ở cả.

Và cũng như ở khu phòng khách, tất cả chăn nệm, vải trải giường, chén tách và mọi vật dụng bếp núc, muống, nĩa đều được trang bị đầy đủ.

- Tôi cũng có thể cho thuê ngôi nhà này với giá 10 nghìn – Người đại diện địa ốc nói vẻ hài lòng. – Có thể còn cao hơn thế nữa. Nó tuy nhỏ nhưng vô cùng xinh xắn, và có những nét quyến rũ không tưởng được. Ngôi nhà này cho ta cảm giác khác biệt hẳn và cũng rất bình dị so với khu phòng khách kia, với những trần nhà cao hơn, phòng khách và phòng ngủ chính cũng như khu bếp, tất cả đều quá rộng, cho ta cái cảm tưởng về một cái gì huy hoàng, xa hoa hơn về kích thước. Nhưng cả hai đều là những ngôi nhà xinh đẹp, và bà ta chắc là chẳng bao lâu sẽ kiếm được người thuê chúng. Bà nói: - Tuần tới tôi sẽ đến đây chụp vài pô ảnh cả hai nơi này. Tôi cũng chưa muốn đưa chúng cho các trung gian khác xem, và muốn xem danh sách những người đăng ký của tôi đang tìm những ngôi nhà có trang trí đồ đạc đầy đủ đã. Những nơi như thế này không phải ngày nào cũng có, và tôi muốn tìm đúng người nào hợp với ông Coop.

- Điều đó rất quan trọng đối với ông ấy. – Kiz nghiêm trang nói.

- Có những gì hạn chế mà tôi cần biết không? – bà ta hỏi trong khi ghi danh mấy dòng lên tập hồ sơ về kích thước, tiện nghi và số phòng.

- Thành thật mà nói với ông ấy không thích trẻ con mấy, và không muốn đồ đạc bị phá hỏng. Tôi muốn biết ông ấy nghĩ thế nào về chó, nhưng ngoài những điều đó tôi nghĩ là sẽ chẳng có vấn đề gì, nếu người thuê nhà đáng hoàng và có khả năng gia đình trả tiền thuê – cô không cho bà biết là Coop chỉ muốn những người nhà thuộc phái nữ.

- Chúng ta phải thận trọng trong vấn đề trẻ con. Chúng tôi không muốn bị báo cáo với Hội đồng thuê mướn nhà là chúng tôi kỳ thị. Nhưng tôi sẽ ghi điểm này khi đưa cho họ xem. Cả hai đều là những nơi rất chọn lọc và giá thuê lại cao, nên chắc chẳng người nào thuộc giới hạ lưu với tới được. – Trừ phi họ cho các ngôi sao nhạc Rock thuê. Đây lúc nào cũng là một yếu tố khó dự liệu hơn, và người đại diện địa ốc đã từng có một vài vấn đề với bọn họ nhưng tất cả những người khác từng kinh qua

Bà ta rời ngôi nhà lúc quá trưa, và Liz lái xe về nhà sau khi kiểm soát mọi thứ xong xuôi ở



ngôi nhà chính. Tất cả các nhân viên ở đây đều sững sốt khi được trao tờ thông báo của Abe chiều hôm trước, nhưng với việc trước đây được trả lương bất thường, học ỹng không hoàn toàn bị bất ngờ. Livermore đã báo cho mọi người biết là y sẽ đi Monte Carlo làm việc cho một ông Hoàng Ả Rập. Ông này đã săn đuổi anh ta nhiều tháng nay, và sáng hôm đó anh ta đã gọi điện thoại nhận công việc vẫn còn trống đó. Trông anh ta chẳng có vẻ gì bức mình vì phải nghỉ việc, và dù có chẳng nữa, anh ta cũng chẳng để lộ ra ngoài. Anh ta sẽ bay qua miền nam nước Pháp cuối tuần sau.

Xế chiều hôm ấy coop về nhà cùng Pamela. Cả hai đã ăn trưa, rồi sau đó ngồi ở hồ bơi của khách sạn Beverly Hills chuyện trò với vài người bạn của coop, tất cả đều là những khuôn mặt điện ảnh ở Hollywood.

Pamela không ngờ được đi vào trong thế giới của nhóm người ấy, và có nhiều ấn tượng sâu sắc đến độ hầu như không nói được gì khi 2 người rời khách sạn trở về Cottage. Một tiếng đồng hồ sau, 2 người lên giường với một xô ướp lạnh rượu sâm banh Cristal đặt cạnh giường. Người bếp mang 2 khay đồ vào để 2 người ăn tối, sau đó theo lời nài nỉ của Pamela, cả 2 xem Video chiếu những cuốn phim cũ của Coop. Rồi ông ta lái xe đưa cô gái về nhà vì có hẹn với người huấn luyện viên thể dục và một nhà châm cứu sáng sớm ngày hôm sau. Ngoài lý do đó, ông ta thích ngủ một mình, dù ngủ cùng giường cạnh một thiếu nữ xinh đẹp, thỉnh thoảng ông vẫn thấy giấc ngủ bị xáo trộn.

Ngay sáng hôm sau người đại diện địa ốc đã soạn sẵn hai tập sách hướng dẫn với các chi tiết của 2 ngôi nhà cho thuê, sau đó gọi ngay cho khách hàng của mình đang tìm thuê những ngôi nhà hiếm có. Bà thu xếp ba cuộc hẹn với 3 người không có gia đình để đưa đi xem ngôi nhà gần cổng chính, và một cuộc hẹn khác đi xem khu phòng khách cho một cặp vợ chồng mới dọn đến L.A, và đang chờ sửa sang lại ngôi nhà của họ mà công việc này cũng mất ít nhất một năm hay có thể 2 năm mới xong. Một lát sau đó thì điện thoại của bà ta reo lên. Đó là Jimmy.

Với một giọng nghiêm chỉnh và trầm tĩnh, Jimmy bảo anh muốn thuê một ngôi nhà, ở đâu cũng được, chỉ cần nhỏ để thu xếp và một khu nấu ăn tốt. Hiện giờ thì anh chẳng nấu nướng gì cả, nhưng nghĩ thế nào rồi mình cũng thích nấu ăn lại vào một lúc nào đó. Ngoài thể thao ra, đó cũng là một trong vài công việc làm cho người anh thư giãn. Jimmy cũng chẳng quan tâm đến chuyện nhà có sẵn bàn ghế đồ đạc hay không. Anh và Maggie đã có một số bàn ghế cần thiết căn bản, nhưng họ chẳng yêu thích món nào cả, nên chẳng thấy tiếc rẻ gì đem bỏ cả vào kho. Anh nghĩ làm thế có thể khiến anh ít nhớ đến cô hơn, ít đau khổ hơn. Kỷ niệm để nhớ lại Maggie mà anh sẽ đem theo là những bức ảnh chụp chung. Mọi thứ khác của cô anh đã bỏ cả vào thùng đem cất đi để khỏi nhìn thấy hàng ngày.

Người đại diện địa ốc hỏi anh có đặc biệt thích một nơi nào không, Hollywood, Beverly Hills hay Malibu và anh đã trả lời không. Anh bảo thích đại dương, những chuyện đó cũng nhắc chàng nhớ lại Maggie. Thật khó để có thể tìm thấy một thứ gì không làm anh nhớ lại cô.

Khi không nghe Jimmy đề cập gì đến chuyện giá cả thuê nhà, người đại diện địa ốc định cầu may, nói cho anh biết về ngôi nhà gần cổng của Coop. bà không đề cập đến giá cả mà chỉ mô tả nó, sau một lúc suy nghĩ, Jimmy bảo sẽ đến xem nhà thử. Bà ta định giờ hẹn là 5 giờ chiều hôm ấy, rồi hỏi anh làm việc ở khu nào của thị trấn.

- Watts, - anh lơ đãng đáp, xem như địa điểm này chẳng có gì bất thường cả. Nhưng ở đầu

giây bên kia người nhân viên địa ốc giật mình ngay.

- À!- bà ta tự hỏi không biết anh có phải là người gốc Châu Phi không, nhưng thấy không tiện hỏi, và không biết anh có thuê nổi ngôi nhà ấy không – ông O'Connor, ông có ngân quỹ khá chứ?

- Không hẳn thế - anh lặng lẽ đáp rồi đôi mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Anh có hẹn với một gia đình và 2 đứa bé họ nhận nuôi – tôi sẽ gặp lại bà lúc 5 giờ. – Nhưng bà ta giờ đây lại không còn dám chắc anh là người thích hợp để thuê ngôi nhà đó. Nhưng người làm ở watts chắc sẽ không có khả năng để thuê ngôi nhà của Coop Winslow. Vaw khi gặp Jimmy xế chiều hôm ấy, thì bà ta lại thấy sự suy đoán trên của mình còn chắc hơn.

Jimmy lái chiếc Honda Civic cũ mèm đến, chiếc xe mà Maggie cứ nhất mực bảo mua, mặc dầu anh đã muốn có một chiếc ngon lành hơn khi hai người đến Carlifornia. Anh đã bảo vợ là sống ở Carlifornia điều cần thiết là phải có chiếc xe thật ngon lành, nhưng rốt cuộc như thường lệ, cô đã thuyết phục được Jimmy. Với loại công tác hho5 đang đảm trách, không thể nào họ thực hiện tốt khi lái một chiếc xe loại hơi đắt tiền, cho dù anh thừa khả năng mua nó. Một bí mật lúc nào cũng được anh giữ rất kín, ngay cả bạn bè cũng không cho biết là anh có nhiều tiền, rất nhiều tiền, từ gia tài thừa hưởng. Jimmy lúc ấy đang mặc chiếc quần Jeans mòn cũ, rách ở đầu gối, một chiếc áo thun dài tay của trường Harvard đã bạc màu dùng đã cả chục năm nay rồi, và một đôi giày công nhân đã mòn. Tại những gia đình anh đến thường có nhiều chuột và anh sợ bị chúng cắn. Nhưng trái hẳn với áo quần giày dép, mặt anh được cạo sạch sẽ, mái tóc hót đàng hoàng tử tế, trông có vẻ thông minh và rõ ràng là một người có giáo dục. Quả là một hỗn hợp những yếu tố đối nghịch nhau khiến bà hoang mang.

- Ông O'Connor, hiện ông đang làm công việc gì vậy? – Bà lên tiếng hỏi trong khi mở khóa ngôi nhà. Chiều hôm ấy bà đã đưa ba người tới xem, nhưng người thứ nhất bảo nó quá nhỏ, người thứ hai thì bảo nó quá cách biệt, còn người thứ ba thì chỉ muốn tìm một căn hộ thôi. Ngôi nhà do đó cũng chưa có ai thuê, mặc dầu bây giờ thì bà biết chắc là Jimmy không có khả năng thuê nó. Với số lương của một nhân viên làm công tác xã hội! Nhưng dù sao bà cũng phải đưa anh ta đi xem.

Hai người vừa qua hàng giậu thì bà nghe anh như không nén được hơi thở trầm trồ. Trông nó giống như một ngôi nhà nhỏ ở Ailen, khiến anh nhớ lại những chuyến về thăm quê cũ cùng với Maggie. Và vừa đặt chân vào phòng khách là anh cco1 cảm tưởng như mình đang ở trên đất Ailen hay đất Anh rồi. Đây là một ngôi nhà nhỏ, hoàn toàn thích hợp với một người độc thân; nó cho ta cái cảm giác lành mạnh, khiêm nhường, ngăn nắp. Anh cũng thấy hài lòng khi nhìn thấy khu bếp núc và cả phòng ngủ nữa. và điều anh thích nhất là cái cảm tưởng mình đang ở tại một cánh đồng quê đâu đó. Không như người khách từng đến xem nó chiều nay, anh thích sự tách biệt, vì nó hợp với tâm trạng hiện tại.

- Liệu bà nhà có muốn xem nó không? – Người đại diện địa ốc kín đáo hỏi thăm dò xem anh đã lập gia đình chưa. Trông anh ta đẹp trai, khỏe mạnh và khi nhìn chiếc áo thun dài tay, bà tự hỏi không biết anh ta có thật sự học ở Harvard hay mua nó ở tiệm Goodwill.

- Không...cô... - Anh vừa định nói mấy chữ để trả lời bà ta thì chợt ngưng lại, đổi câu trả lời – Tôi... tôi sẽ sống ở đây một mình. Anh vẫn không sao bảo là mình "góa vợ" vì những từ đó như

một lưỡi dao đâm nát trái tim anh mỗi lần nghĩ đến. Và từ "độc thân" nghe có vẻ đáng thương và thiếu thành thật. Thỉnh thoảng anh vẫn muốn nói là mình đã có vợ, và nếu có chiếc nhẫn hôn nhân, chắc là anh vẫn còn đeo nó, còn chiếc Maggie vẫn thường đeo đã được chôn theo cô.

– Tôi thích ngôi nhà này, anh lặng lẽ khi qua lại các phòng và mở các hộc tủ. Điều anh thích nhất về ngôi nhà là biết Maggie chắc cũng yêu nó. Nó đúng là nơi cô thích sống dù chẳng bao giờ cô đồng ý ở đây, vì không đủ sức góp phần số tiền thuê nhà. Nghĩ đến đây anh chợt mỉm cười và chợt có ý muốn thuê ngay, nhưng rồi quyết định chờ để suy nghĩ lại. Và trong khi cả 2 bước ra khỏi ngôi nhà, anh đã bảo bà ta: - Để tôi suy nghĩ lại đã- Người đại diện địa ốc lại cho câu này là câu vớt vể diện, vì với bộ quần áo đang mặc, công việc đang làm, chiếc xe hơi, anh chắc chẳng đủ khả năng thuê nó. Nhưng trong anh có vẻ là người tốt, bà thấy hài lòng với phong cách của anh. Chẳng bao giờ biết rõ người mình đang quan hệ, sống lâu trong công việc làm ăn này, bà biết rõ điều đó. Đôi khi một người trông có vẻ là một kẻ vô danh, hay nghèo mạt rệp, hóa ra là kẻ thừa kế gia tài khổng lồ. Từ những ngày bước chân vào nghề bà đã học được kinh nghiệm này nên đã tỏ ra lịch sự với anh.

Trên đường lái xe về nhà, Jimmy vẫn nghĩ đến ngôi nhà nọ, một ngôi nhà bé xinh đẹp, một nơi ẩn cư yên tĩnh, xa lánh hẳn thế giới này. Về đến nhà, anh lại tiếp tục thu dọn đồ đạc để bớt suy nghĩ về vợ. Căn hộ hầu như chẳng còn đồ đạc gì. Anh nấu cho mình một bát xúp rồi ngồi ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ.

Đêm ấy Jimmy hầu như không chợp mắt được, cứ nằm nghĩ về Maggie, về những điều cô sẽ khuyên anh. Anh đã nghĩ đến chuyện thuê một căn hộ ở rìa khu Watts tiện lợi cho công việc, hay một căn hộ thường đâu đó ở L.A. nhưng trong khi nằm thao thức, anh vẫn không ngớt nghĩ đến ngôi nhà nọ. Anh biết mình đủ sức thuê nó, và biết Maggie cũng sẽ yêu thích nó, và bản thân không biết có nên chiều theo ý mình lần này hay không. Anh yêu thích khu bếp, phòng khách, lò sưởi và khu vườn quanh nhà.

Tám giờ sáng hôm sau, trong khi cạo râu, Jimmy đã dùng điện thoại cầm tay gọi người đại diện địa ốc nói: "Tôi thuê ngôi nhà đó". Anh mỉm cười khi nói câu trên, và đây là lần đầu tiên trong mấy tuần lễ nay anh đã mỉm cười vì chợt thấy mình phấn khởi hẳn lên khi nói đến ngôi nhà nọ. Với anh, ngôi nhà thật hoàn hảo.

- Ông thuê à. – Giọng bà ta có vẻ ngạc nhiên, vì bà đã tin chắc là không bao giờ nghe anh gọi lại, và tự hỏi không biết anh này có biết cái giá trị của nó hay không.

- Ông O'Connor, giá 10 nghìn đấy. Ông thấy có vấn đề gì không? – Bà không dám đưa giá lên cao nữa, và bắt đầu nghĩ không biết nó có khó cho thuê hơn bà tưởng trước đây không, vì đây quả là một ngôi nhà đòi hỏi người có hoàn cảnh đặc biệt, muốn sống cách biệt chứ không phải cho bất cứ ai.

- Không sao – anh trấn an bà ta – Tôi có cần phải đặt cọc trước gì không? – Giờ đây một khi đã lấy quyết định, anh lại không muốn mất nó.

- Không. Nhưng trước hết chúng tôi phải kiểm soát và được xác nhận về khả năng chi trả đã. – Bà nghĩ chắc làm thế này anh chàng này sẽ bị loại, nhưng theo luật, bà phải qua thủ tục ấy cho dù xem ra anh chàng chẳng đủ tư cách để thuê ngôi nhà nọ.

- Tôi không muốn vuột mất nó, nhờ có ai đến hỏi thuê trong khi chờ đợi. – Giọng Jimmy đã có

chút lo lắng, không còn vẻ thờ ơ bất cần nữa. Gần đây anh để ý thấy mình dễ lo âu về những thứ mà trước đó anh chưa hề nghĩ đến. Trước đây Maggie lo tất cả, giờ thì anh phải tự lo lấy.

- Dĩ nhiên tôi sẽ giữ nó cho ông. Ông có quyền ưu tiên.

- Làm việc kiểm soát này có lâu không?

- Chỉ vài hôm thôi. Các ngân hàng hiện có hơi chậm trong việc kiểm soát tài khoản tín dụng.

- Tôi đề nghị thế này nhé. Sao bà không gọi thẳng đến ông giám đốc ngân hàng của tôi? – Anh đưa bà ta số điện thoại của người đứng đầu một ngân hàng đầu tư ở BOFA- Có thể ông ấy sẽ làm cho mọi chuyện được nhanh chóng hơn.

Jimmy luôn thận trọng, nhưng anh cũng biết là một khi bà ấy gọi ông giám đốc ngân hàng thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

- Tôi sẵn sàng làm như ông nói. Ông O'Connor. Tôi có thể gọi cho ông ngày hôm nay ở số điện thoại nào?

Jimmy đưa bà ta số điện thoại văn phòng, bảo bà cứ yêu cầu họ gọi nhắn, nếu anh đi ra ngoài. Nhận được tin nhắn, anh sẽ gọi lại ngay.

- Cả buổi sáng tôi sẽ có mặt ở văn phòng.

Đến 10 giờ sáng hôm đó, bà ta đã gọi lại cho Jimmy, bà đã được ông này bảo là không có vấn đề gì cả, tài khoản của anh rất tốt. Ông ta không thể tiết lộ cán cân thu chi, nhưng số tài khoản này rất lớn, đủ để có thể xếp anh vào bậc thang cao trong số các khách hàng của ông. Ông ta chỉ có thể tiết lộ được thế thôi.

- Anh ấy tính mua một ngôi nhà á? – Vị giám đốc ngân hàng nọ tò mò hỏi. Ông hy vọng như vậy, dù không nói ra. Sau tấn thảm kịch gần đây của Jimmy, đây là dấu hiệu đầy hy vọng. Jimmy thừa sức mua nhà, ngay cả mua luôn cả khu dinh thự Cottage, nhưng ông không nói cho người đại diện địa ốc nọ biết chuyện đó.

- Không. Ông ấy muốn thuê ngôi nhà gần cổng. Giá cũng khá cao – Bà ta trả lời, cố xác nhận thêm điều ông này vừa nói và để chắc là không có sự nhầm lẫn nào – 10 nghìn đôla một tháng, và chúng tôi cần trả tiền cho tháng đầu và tháng chót, cùng một số tiền 25 ngàn ngân khoản bảo đảm an toàn.

Một lần nữa vị giám đốc ngân hàng nọ trấn an bà ta là chẳng có vấn đề gì đến tiền nong. Điều này lại khơi thêm tò mò khiến bà ta chột liên tiếng hỏi ông này câu hỏi rất hiếm khi bà dùng:

- Ông ấy là ai vậy?

- Đúng như tên ông ấy khai. James Thomas O'Connor. Anh ấy là một trong những khách hàng bền vững nhất của chúng tôi – Ông chỉ cho bà biết đến đó thôi, làm bà càng thêm tò mò.

- Tôi có chút quan tâm, vì một người làm công tác xã hội như ông ấy, dĩ nhiên... trả một giá thuê nhà cao như thế là chuyện có chút bất thường.

- Đáng tiếc là giờ chẳng còn ai được như anh ấy. Bà cần gì chúng tôi nữa không?

- Ông làm ơn fax một bức thư cho tôi được không?

- Được chứ. Bà có cần chúng tôi đại diện anh ấy phát một chi phiếu không, hay muốn tự anh

ta làm lấy?

- Để tôi hỏi anh ấy xem. – Vậy là bà đã cho thuê được ngôi nhà gần cổng của Cooper Winslow. Bà ta gọi báo cho Jimmy biết tin tốt này và bảo anh có thể đến lấy chìa khóa và dọn đến lúc nào tùy ý. Anh hứa sẽ đem tấm chi phiếu đến cho bà ta vào lúc trưa và bảo sẽ dọn đến trong vài tuần lễ nữa, sau khi thu dọn xong căn hộ. Jimmy đã muốn trì hoãn công việc này, muốn bám vào những kỷ niệm với Maggie càng lâu càng tốt, nhưng lại chợt thấy mình kích động hẳn lên với ngôi nhà mới đó. Và biết là dù có đi đâu anh cũng đem cô theo.

- Ông O'Connor, tôi hy vọng ông sống sung sướng ở đó. Quả là một ngôi nhà rất quý. Chắc ông sẽ thấy thích được gặp ông Winslow.

Khi gác máy, anh bỗng bật cười lớn khi nghĩ không biết Maggie sẽ bảo sao khi biết ông chủ nhà là một ngôi sao điện ảnh. Nhưng lần này thì anh sẽ chiều theo ý mình, làm một chuyện hơi điên rồ một chút. Và trong tận sâu thẳm của những trái tim với nhau, anh có cảm tưởng là Maggie không những tác động mà còn rất muốn anh có được ngôi nhà đó.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 5:

Mark lại trải qua một đêm đầy ác mộng, hầu như không ngủ được. Sáng hôm sau vừa lúc anh lái xe đến văn phòng thì chuông điện thoại reo. Abe Braunstein gọi. Tôi rất buồn về chuyện anh kể cho tôi nghe hôm qua. Giọng Abe đầy vẻ cảm thương. Ông đã suy nghĩ về anh đêm hôm trước, tự hỏi không biết anh có cần tìm một căn hộ không. Chẳng lẽ ở mãi khách sạn?

- Tôi chợt có một ý nghĩ điên rồ tối qua. Tôi không biết anh có tính tìm một nơi nào đó để ở, hay anh cần những thứ gì, nhưng có một chỗ hết sức đặc biệt vừa được đem ra thị trường địa ốc. một khách hàng của tôi, ông Cooper Winslow đang trong tình trạng tài chính khó khăn, muốn cho thuê khu phòng khách của ông ta. Dĩ nhiên đây là chuyện giữa anh và tôi biết thôi. Ông ta có một biệt thự tuyệt đẹp ở Bel Air, một khu rất lớn đang muốn cho thuê bớt ngôi nhà cạnh cổng và khu phòng khách. Cả hai đều mới được đem niêm yết ngày hôm qua thôi, có lẽ chưa có ai hỏi thuê. Sở dĩ tôi đề cập đến nó vì thấy đó là nơi để ở tuyệt vời, như sống trong một CLB miền quê vậy. Và anh có thể đến xem nó thử.

- Tôi chưa nghĩ đến chuyện thuê nhà – Mark đáp. Anh quả chưa tính đến chuyện này, mặc dù được ở trong khu dinh thự của Cooper Winslow ở Bel Air quả có làm anh chú ý. Có thể đây là một môi trường tốt cho mấy đứa nhỏ khi chúng qua thăm anh.

- Nếu anh muốn, tôi có thể đón anh vào giờ ăn trưa, đưa anh đến đấy xem. Nếu không định thuê, anh đến đấy như một du khách, chắc cũng không uống đâu. Rất đẹp, có sân chơi quần vợt, có hồ bơi, 14 mẫu đất vườn ngay giữa đô thị.

- Tôi muốn đến xem lắm – Mark chẳng có hứng thú đi tìm căn hộ nào hiện giờ cho dù nó nằm trong khu nhà của Cooper Winslow, nhưng anh lại không muốn tỏ ra bất lịch sự với Abe. Nhưng rồi nghĩ lại có lẽ mình cũng nên đến xem thử, biết đâu đó là một nơi tốt cho mấy đứa bé.

- Tôi sẽ đón anh lúc 12 giờ 30. Tôi sẽ gọi người đại diện địa ốc đến đón chúng ta ở đấy. Giá tiền cũng khá đắt, nhưng tôi nghĩ anh có khả năng. Ông ta mỉm cười, biết Mark là một trong những cổ phần viên của công ty kiếm được tiền nhiều nhất. Công việc về luật thuế khóa chẳng có nhiều hứng thú, nhưng đem đến nhiều lợi lộc, mặc dầu ở con người Mark chẳng có gì là vẻ phô trương. Anh lái chiếc Mercedes, nhưng ngoài chiếc xe ra, Mark là người thực tiễn, lúc nào cũng rất khiêm tốn.

Cả buổi sáng sau đó anh quên mất chuyện ấy. Anh nghĩ còn lâu mình mới thuê khu phòng ở Cottage ấy. Sở dĩ anh nhận lời đi xem phần lớn là muốn tỏ ra lịch sự với Abe và vì chẳng có việc gì làm trong bữa ăn trưa. Giờ vì hầu như không ăn uống gì, nên anh có thêm nhiều thì giờ trống.

Abe đến văn phòng đúng hẹn, bảo Mark là người đại diện địa ốc sẽ gặp 2 người ở Cottage trong 15 phút nữa. Trên đường đi họ chỉ bàn về những điều luật thuế mới trong đó có một số khe hở làm cho 2 người quan tâm. Họ mãi bàn luận cho đến khi Mark ngạc nhiên thấy họ đã đến cổng chính. Lối vào khu dinh thự trông thật oai nghiêm. Abe biết mã số nên tự mở cửa, rồi cho xe chạy dọc theo con đường uốn quanh qua những hàng cây và những khu vườn được chăm sóc rất kỹ lưỡng dài như vô tận. Và Mark đã bật cười lớn khi thấy ngôi nhà. Ngay cả trong

trí tưởng tượng anh cũng không hề nghĩ là mình sẽ ở trong một ngôi nhà như thế. Với anh nó trông như một tòa lâu đài.

- Trời đất! Thật ông ta sống ở đây sao? – Những cây cột, những bậc thềm đá cẩm thạch và một bồn nước phun to lớn làm anh nhớ lại Plan de la Concorde ở Paris.

- Ngôi nhà này vừa được xây cất cho Vera Itarper. Ông Winslow mua lại nó đã hơn 40 năm nay. Ông ta đã tốn khối tiền để chăm sóc nó.

- Vâng, tôi hiểu được chuyện đó. Ông ấy có bao nhiêu nhân viên tất cả?

- Hiện gồm 20 người. Trong vòng 2 tuần lễ nữa chỉ còn một người ở bên trong nhà, và 3 người làm vườn. Hiện giờ thì ông ấy có 8 người. Ông ta gọi chính sách của tôi là tiêu thổ và không mấy hài lòng. Tôi đang áp lực ông ta bán cả xe hơi nữa, nếu anh cần một chiếc Rolls hay một chiếc Bentley. Ông ta là mẫu người rất lý thú, nhưng cũng là mẫu người hư hỏng. Nhưng tôi cũng phải miễn cưỡng thú nhận là nơi này thích hợp với mẫu người nhu ông ta. Chúng tôi hiện đang có một cuộc hưu chiến. Hoàn toàn khác với Coop, Abe thuộc mẫu người thực tiễn, cần kiệm, không cần một chút thanh lịch tao nhã nào, nhưng lại có lòng trắc ẩn hơn Coop nghĩ, nên ông ta đã đưa Mark đến xem ngôi nhà. Ông thấy thương cảm cho anh chàng và muốn giúp anh ta. Chính ông cũng chưa bao giờ nhìn thấy khu phòng khách này, nhưng Liz đã cho ông biết là nó tuyệt vời, và quả cô ấy đã nói đúng.

Mark huyết sáo tràn trề ngay khi người đại diện địa ốc đưa họ vào bên trong, nhìn lên những trần nhà cao, nhìn ra những cánh cửa sổ kiểu Pháp với vẻ đầy kinh ngạc và thích thú. Các khu vườn vô cùng xinh đẹp khiến anh có cảm tưởng như đang ở trong một lâu đài cổ Pháp. Bàn ghế trang trí cũng rất xinh đẹp, bếp thì có hơi cổ một chút, nhưng anh cũng chẳng cần đến nó mấy, và đúng như lời người đại diện địa ốc, trông thật ấm cúng. Anh thích thú với kích thước to lớn của phòng ngủ. xa tanh màu xanh biển không phải là thứ anh chọn cho phòng ngủ, nhưng quả thật trông nó hết sức quyến rũ. Trong thời hạn một năm, trong khi anh nghĩ cách sắp xếp lại cho cuộc sống của mình, thì đây quả là một giải pháp dễ dàng cho anh. Vùng đất quanh khu nhà này rất an toàn cho mấy đứa nhỏ của anh. Gần đây anh đã tính về lại New York để được gần con cái, nhưng lại không muốn đụng chạm đến Janet. Vả lại, ở L.A. nhiều khách hàng cũng đang trông cậy vào anh. Có một điều Mark không muốn làm, là cách thực hiện được điểm này. Anh sẽ có lại một ngôi nhà dù đây không phải là nhà của mình, và sẽ ít buồn phiền chán nản hơn là sống trong một khách sạn, nằm thao thức nghe khách trọ giặt ống nước vệ sinh hay đóng cửa ra vào.

Mark nhìn lên Abe mỉm cười.

- Quả là một nơi rất tốt.

Anh chưa bao giờ nghĩ là có người sống theo lối này. Ngôi nhà của anh tiện nghi và trang trí đẹp, nhưng khu phòng khách này trông chẳng khác gì cảnh trong phim. Mấy đứa nhỏ chắc sẽ mê nó khi chúng qua đây thăm anh, nhất là sân quần vợt và hồ bơi. Anh có cảm tưởng như thế. Sống ở đây vừa thích thú vừa vui nữa.

- Tôi rất cảm ơn ông đã đưa tôi đến đây – Anh bảo Abe.

- Tôi nghĩ đến vụ này tối qua và cho là anh nên đến đến xem nó. Anh không thể ở mãi trong khách sạn được.

Anh đã cho Janet tất cả đồ đạc bàn ghế, và nơi này có đủ các thứ đó, lại là những thứ rất đẹp, khiến anh chẳng phải băn khoăn gì nữa. Về nhiều mặt, nó là nơi hoàn toàn mới đối với Mark hiện tại. Anh hỏi người đại diện địa ốc.

- Bao nhiêu tiền?

- 10 nghìn – bà ta trả lời không chút do dự - không có nơi nào như đây được. Nhiều người sẵn sàng trả số tiền gấp 10 lần để được đến đây ở. Cottage là một bất động sản có thể nói là không đâu sánh bằng. Cà khu phòng khách này cũng vậy. Tôi vừa cho một anh trẻ tuổi rất tử tế thuê ngôi nhà ở gần cổng sáng nay.

- Thật thế à? – Abe vội lên tiếng với vẻ ngạc nhiên. – một người nào tên tuổi chẳng? – Ông từng quen với những nhân vật nổi tiếng và các ngôi sao điện ảnh vốn là các thân chủ của ông và bạn bè của Coop.

- Thật ra thì không. Anh ta là một nhân viên làm công tác xã hội – bà nghiêm trang đáp. Abe rất ngạc nhiên khi nghe nói thế.

- Anh ta có đủ khả năng trả tiền thuê nhà không? – là người làm kế toán cho Coop, ông không muốn một người không có khả năng thuê.

- Hoàn toàn có. Người đứng đầu một ngân hàng tư ở Bofa bảo anh ta là một trong những khách hàng vững vàng nhất của họ. Ông ta đã gửi fax cho tôi xác nhận điều này khoảng 10 phút sau khi nói chuyện với ông ta, và người thuê nhà đã ghé lại văn phòng của tôi đưa tấm chi phiếu của tháng đầu, tháng cuối cùng với phần bảo đảm an toàn, vừa lúc tôi rời văn phòng đến đây. Tối nay tôi sẽ đem hợp đồng thuê mượn lại cho anh ta. Anh ta hiện ở Venice Beach.

- Thế thì tốt – Abe lại quay sự chú ý qua Mark lúc ấy đang xem xét cái tủ đựng quần áo. Quá nhiều đối với anh, nhưng anh đặc biệt thích hai phòng ngủ cho mấy đứa con. Anh nghĩ chắc chúng sẽ rất thích nơi này, nó vừa tao nhã, vừa quyến rũ lại tiện nghi và được thiết kế với vẻ thẩm mỹ đặc biệt.

Mark đang cân nhắc đến số tiền thuê trong khi nhìn quanh, nhưng anh biết mình có khả năng. Vấn đề là liệu anh có muốn trả một số tiền nhiều như thế không. Nếu có thì đây sẽ là một việc làm quá đáng đầu tiên anh làm cho chính mình trong đời, nhưng có lẽ đã đến lúc để anh làm một chuyện như thế. Chính Janet cũng đã làm rồi. Cô đã bước ra khỏi nhà vào vòng tay một người đàn ông khác, còn anh thì chỉ thuê có một căn hộ đắt tiền trong một năm, một nơi mà anh sẽ thật sự thích sống. anh còn có thể có lại được một giấc ngủ ngon lành trên mảnh đất yên tĩnh này, có thể bơi khi từ văn phòng về nhà, hay chơi quần vợt nếu kiếm được người cùng chơi. Anh không hề có ý nghĩ mời được Cooper Winslow cùng chơi với mình.

- Ông ấy có bao giờ ở nhà không? – Anh hỏi người đại diện nọ.

- Ông ấy thường đi dẫu đó, nên muốn có người ở trọ để có người trong nhà, thay vì chỉ cùng những người giúp việc – Abe nhận ra ngay câu trả lời của Liz đã mớm cho bà ta. Cô lúc nào cũng cố bảo vệ khéo léo tiếng tăm của Coop.

- Có lý lắm – Mark gật đầu – Như thế cũng là một điều bảo đảm an toàn tốt cho anh ấy – nhưng anh cũng đã được Abe rỉ tai về tình hình tài chính của ông ta rồi. Họ vẫn thường trao đổi những thông tin loại đó về những khách hàng của họ.



- Ông Friedman, ông có gia đình chưa? – bà đại diện địa ốc lịch sự hỏi Mark. Bà ta nghĩ chắc là anh ta có cả đồng con cái, nhưng trông anh đến đây, cũng cho thấy là chẳng cần phải soi mói nhiều về anh ta. Như thế cũng dễ dàng cho mọi bêm.

- À, không – Tôi đang li dị vợ. Anh như ghen ngào khi nói câu trên.

- Các con ông có ở với ông không?

- Không. Chúng ở New York – Anh cũng thấy đau lòng khi trả lời bà ta – Tôi sẽ đến thăm chúng thường xuyên. Còn bọn chúng thì chỉ qua đây vào những dịp lễ thôi. Chắc bà cũng biết tâm lý của bọn trẻ, chúng muốn gần gũi bạn bè. May lắm cũng chỉ qua đây một năm một lần – giọng anh có vẻ buồn bã. Nhưng bà ta thì thấy nhẹ nhõm sau khi được Liz báo trước là Coop e ngại khách thuê nhà có con cái nhỏ. Anh này với tình trạng độc thân và lũ con không cùng ở một thị trấn, lâu lâu mới đến thăm. Đúng là một ứng viên hoàn toàn cho khu phòng này. Chẳng mong gì hơn nữa, Abe đã đem đến giới thiệu, nên rõ ràng là anh có đủ khả năng. Khi mọi người trở về phòng khách, Mark chột lên tiếng:

- Tôi sẽ lấy khu phòng này – Ngay cả Abe cũng giật mình. Nhưng Mark lại như rạng rỡ hẳn lên, và bà đại diện địa ốc thì hài lòng vô cùng. Chỉ mới hai ngày đầu đem rao, bà ta đã cho thuê được cả hai cơ sở của Coop với giá rất được. Bà cho giá 10 nghìn mỗi nơi là vừa phải, và Liz cũng đã báo Coop sẽ hài lòng với giá đó. Bà không muốn đẩy giá lên cao nữa. Mark trông như bị xúc động mạnh, anh chột thấy mình không thể ở lâu tại khách sạn nữa, muốn dọn đến đây ngay. Bà ta bảo anh có thể đến ở trong vòng vài ngày, ngay sau khi việc kiểm soát khả năng chi trả hoàn tất, khi nhận được chi phiếu của anh là bà sẽ giao chìa khóa phòng. Ngoài ra, bà cũng cần cho người đến lau chùi sạch sẽ, sẵn sàng cho khách trọ như Liz đã dặn.

- Chắc tôi sẽ dọn đến cuối tuần này – Mark bảo bà ta trong khi 2 người bắt tay kết thúc giao ước. Anh cũng rời rít cảm ơn Abe đã đưa mình đến xem nơi này.

- Thật dễ dàng và kết quả hơn nhiều, vượt sự mong đợi của tôi, mà còn nhanh chóng nữa. Abe mỉm cười nói khi lái xe rời khỏi ngôi nhà. Ông ta vẫn nghĩ là Mark sẽ bắn khoản suy tính, rất khó để lấy quyết định.

- Đây chắc là điều điên rồ nhất trước đây tôi chưa hề làm, nhưng có lẽ thỉnh thoảng mình cũng cần điên rồ chút đỉnh, - Mark thú nhận. Anh vốn lúc nào cũng rất nghiêm túc, có trách nhiệm, dẫn đo mọi việc mình làm. Không biết có phải vì thế mà anh đã để mất Janet vào tay một người khác linh động, thích thú hơn không. – Abe, cảm ơn ông. Tôi rất thích nơi đó, lũ con tôi chắc cũng vậy, Ở đấy một năm chắc chúng tôi bị hư hỏng mất.

Abe nói về thông cảm.

- Rất tốt cho anh trong một thời gian.

Đêm ấy Mark gọi Jessica và Jason ở New York, cho chúng biết anh vừa thuê khu phòng khách của Coop.

- Ông ta là ai vậy bố? – Jessica có vẻ ngờ ngác.

- Ông ấy là một ông cụ rất già từng đóng phin lúc bố hãy còn là một cậu bé, - Jason giải thích.

- Gần như thế - Mark nói về hài lòng – nhưng điểm chính yếu ở đây là ngôi nhà rất lớn, và chúng ta có cả một khu phòng rộng nằn trên một vùng đất rất đẹp, có một sân quần vợt và hồ

bơi nữa. Bố nghĩ chắc các con sẽ vui chơi thỏa thích khi qua đây – Cả 3 bố con cùng nói trong máy.

- Con nhớ ngôi nhà cũ của chúng ta – Giọng Jessica có vẻ hơi buồn.

- Con ghét trường học ở đây lắm – Jessica nói – Bọn con gái thì bần tiện, bọn con trai thì ngổ ngáo.

- Cần thời gian các con ạ - Anh khéo léo an ủi chúng. Chấm dứt cuộc hôn nhân và đưa chúng về New York chẳng phải là ý kiến của anh, nhưng Mark không muốn lên tiếng phê phán mẹ chúng. Anh muốn giữ kín sự thù nghịch giữa 2 vợ chồng, làn thế có lợi cho mấy đứa trẻ hơn.

- Cũng phải có một thời gian mới quen với trường mới. Và bố cũng sắp sang thăm các con – Tháng hai tới bố sẽ bay qua New York nghỉ cuối tuần. Bố đã đặt sẵn chỗ trọ ở Saint Bart vào tháng ba trong dịp nghỉ ngắn mùa xuân và cũng đã tính thuê một chiếc thuyền nhỏ đi nghỉ hè ở vùng biển Caribe. Mark chợt chuyển đề tài – Má các con mạnh giỏi không?

- Má cũng bình thường – Má hay đi ra ngoài lắm – Jason than phiền nhưng cả 2 đứa không nói gì về người đàn ông mới của má chúng, nên Mark chắc Janet chưa giới thiệu ông này với con, chờ mọi việc dàn xếp xong đã. Mấy mẹ con mới qua đây gần 4 tuần lễ, cũng chưa lâu quá. Vậy mà anh cảm thấy như một khoảng thời gian dài vô tận.

- Sao bố không giữ lại ngôi nhà cũ của chúng ta? – Jessica buồn bã hỏi, và khi nghe anh bảo đã bán nó rồi thì cả 2 bật khóc. Lại một cuộc trò chuyện với một kết thúc chẳng vui vẻ gì cả. đã có nhiều cuộc trò chuyện như thế giữa mấy cha con và Jessica lúc nào cũng tìm một người nào đó để qui trách nhiệm, phần lớn là qui cho anh. Con bé vẫn không biết là má nó muốn ly dị. Mark cũng không muốn nói rõ điểm này ra, chờ Janet tự nhận lấy trách nhiệm. Cô chỉ mới cho chúng biết là mẹ và bố không hợp nhau, và điều này không thật. hai người vẫn sống vui vẻ mãi cho đến khi adam xuất hiện. Mark tự hỏi không biết cô sẽ nói thế nào với 2 đứa bé về ông ta, chắc sẽ bảo một người cô vừa mới gặp. Nếu có phát giác ra được sự thật, bọn chúng cũng phải mất nhiều năm, và điều này cũng làm anh xuống tinh thần. Mấy đứa con sẽ tiếp tục đổ lỗi cho anh đã gây nên vụ ly dị này. Và một trong những thứ làm anh sợ nhất, là bọn chúng sẽ yêu mến Adam và rồi sẽ quên anh đi. Anh hiện đang ở L.A, cách xa các con ba nghìn dặm đường, nên không thể qua thăm chúng như ý muốn của mình, và thấy vô cùng sốt ruột chờ đợi đến kỳ nghỉ của chúng ở Saint Bart. Sở dĩ Mark chọn nơi này vì nghĩ là chúng sẽ được vui, cũng như anh.

Mark hứa sẽ gọi chúng ngày hôm sau, như mọi lần. Anh thông báo cho khách sạn biết mình sẽ dọn đi vào cuối tuần, và thấy sốt ruột khi phải chờ đến ngày ấy. Đó là niềm vui đầu tiên đến với anh kể từ khi Janet báo tin sẽ ra đi. Trong 5 tuần vừa qua, anh có cảm tưởng mình bị một cú sốc mạnh. Và tối hôm ấy anh đã ra ngoài ăn một miếng bánh mì kẹp thịt trước khi lên giường ngủ. Lần đầu tiên từ nhiều tuần lễ nay anh cảm thấy đói thật sự.

Tối thứ 6 Mark xếp đồ đạc vào 2 vali, sáng thứ 7 lái xe đến nhà mới. Vừa mở cửa vào, anh đã thấy khu phòng sạch bóng. Mọi thứ đều được chùi sạch, được hút bụi, bàn ghế đồ đạc bóng lộn, giường đã sẵn những tấm ra sạch, bếp núc không có một vết bụi. Anh ngạc nhiên với cảm tưởng là mình đã trở về nhà lại.

Soạn đồ ra xong, anh làm một vòng quanh khu đất được chăm sóc thật kỹ, rồi ra tiệm tạp hóa mua ít đồ về, tự mình làm bữa ăn trưa. Sau đó anh ra nằm cạnh hồ bơi tắm nắng. Chiều hôm ấy

trong tình thần phấn khởi, Mark gọi điện thoại nói chuyện với các con. Ở New York một ngày sắp tàn, một ngày thứ 7 tuyết rơi và có 2 đứa có vẻ buồn chán vì phải ở mãi trong nhà. Jessica sẽ đi chơi với bạn tối nay, còn Jason thì bảo nó chẳng có chuyện gì để làm cả. Nó nhớ bố, nhớ ngôi nhà cũ, nhớ bạn bè và ngôi trường cũ. Rõ ràng là thằng bé chẳng thích thứ gì ở New York cả.

- Có lên con. Trong 2 tuần nữa, bố sẽ qua thăm con. Rồi bố con mình sẽ kiếm một thứ gì đó để làm. Tuần này con có chơi bóng đá không? – Mark cố trò chuyện để khuây khỏa, nhưng thần gbe1 vẫn than phiền. Nó là đứa bé của vùng California.

- Bọn con không chơi được vì tuyết trời. – Jason rất ghét New York. Nó là thằng bé vùng California, sống ở đây từ thuở lên ba, anh còn nhớ là trước đó nó đã từng sống ở New York. Nó chỉ muốn trở về lại California, nơi nó xem như là nhà mình vậy.

Hai cha con trò chuyện một lúc nữa Mark mới gác máy. Anh vào bếp kiểm soát lại mọi thứ, rồi bỏ một cuộn băng hình xem. Anh thích thú xem Cooper Winslow đóng một vai phụ trong cuốn phim, và quả ông ta là con người có dáng dấp đẹp. Mark tự hỏi có khi nào mình được gặp ông ta không. Anh có nhìn thấy một người lái một chiếc Rolls Royce chạy sau xe mình vào lúc chiều, nhưng vì khoảng cách khá xa nên chỉ nhìn thấy một mái tóc bạc mà anh đoán là Coop, và một cô gái đẹp ngồi ở băng trước với ông ta. Coop quả có một cuộc sống lý thú hơn anh nhiều. Sau 16 năm chung thủy với cuộc hôn nhân, giờ đây anh thấy không thể nào nghĩ đến chuyện hẹn hò ân ái, và cũng chẳng thèm muốn làm chuyện đó. Đầu óc anh đầy rẫy những ký ức cũ, những nỗi tiếc nuối, và giờ thì chỉ còn nghĩ đến mấy đứa con. Không còn chỗ trống nào trong người anh để cho một người phụ nữ khác. Chỗ trống thì có lẽ có, nhưng trái tim thì không. Tối hôm ấy anh đã ngủ say như một cậu bé, nằm mơ thấy mình đang sống với mấy đứa con và sáng sớm thức dậy trong niềm hân hoan vui sướng. Rồi ra, đây sẽ là một cuộc sống hoàn hảo đối với anh, nhưng trong nhất thời, anh đã thấy khá hơn nhiều so với căn phòng ở khách sạn. Và trong hai tuần lễ nữa anh sẽ gặp mấy đứa con, một chút gì để trông mong chờ đợi, hiện giờ Mark chỉ cần có thể.

Anh vào bếp định làm mấy món điểm tâm, nhưng ngạc nhiên thấy lò bếp bị hỏng. Anh ghi mấy chữ báo cho người đại diện địa ốc biết chuyện đó, nhưng thực ra anh cũng chẳng mấy quan tâm mấy, một ly nước cam, một miếng bánh cũng đủ quá rồi. Anh cũng chẳng thích việc bếp núc mấy, trừ những lúc có mấy đứa con thì mới nấu cho chúng ăn.

Trong khi ở Tòa thị chính, Coop cũng vừa khám phá ra những chuyện tương tự. Người nấu bếp cho ông đã nghỉ việc từ đầu tuần sau, khi tìm được một việc làm khác. Livermore cũng đã đi rồi. Cả 2 người hầu phòng đã nghỉ cuối tuần để tuần tới nghỉ việc hẳn. Người hầu trai đã đi làm. Chỉ còn Pamela. Cô gái mặc bờ đờ lót 2 mảnh và chiếc áo sơ mi của ông, đang sửa soạn điểm tâm cho ông. Cô ta bảo mình là tay nấu bếp cừ khôi, và kết quả là một miếng trứng tráng mặt phòng cứng như đá, những miếng thịt ba rọi cháy xém được cô ta đặt lên một chiếc đĩa mang đến giường cho ông.

- Em thật là một cô gái khôn ngoan, - Coop lên tiếng khen cô ta, nhưng lại nhìn đĩa trứng vẻ ngại ngùng – Chắc em không tìm được mấy cái khay.

- Khay gì, anh yêu? – Cô gái hỏi bằng giọng Oklahoma hơi kếp dài ra, có vẻ tự hào, nhưng vẫn không mang cả khăn ăn và muỗng nữa.

Trong khi cô ta vào bếp lại để tìm những thứ đó, thì Coop đưa ngón tay sờ thử đĩa trứng trắng. Nó không những cứng mà còn nguội nữa. Cô ta đã nói chuyện điện thoại với một người bạn gái trong khi sửa soạn điểm tâm, nấu nướng xem ra chưa bao giờ thích hợp với cô ta. Có lẽ trên giường mới là thứ cô ta sành sỏi, và Coop rất hài lòng về chuyện này. Vấn đề duy nhất của cô gái là chẳng biết chuyện trò gì cả ngoài những chuyện mái tóc, cách trang điểm, các thứ làm da bết khô, và bức ảnh cuối cùng cô ta chụp. Khả năng của cô gái cực kỳ hạn chế, nhưng Coop chẳng để ý gì đến cái khả năng chuyện trò này của Pamela, mà chỉ thích có cô gái bên cạnh. Ở cùng các cô gái trẻ một thứ gì làm ông thấy người mình cường tráng hẳn lên. Ông có một sức quyến rũ kỳ diệu đối với giới nữ vào lứa tuổi cô gái, vừa vui tính hay đùa cợt, từng trải, sành sỏi cộng thêm những vụ đi mua sắm hầu như hàng ngày. Trước giờ chưa lúc nào Pamela thấy vui thú như khi ở cùng với Coop. Cô gái chẳng biết ông bao nhiêu tuổi, chỉ biết là mình đã có một tủ toàn quần áo mới, một đôi bông tai và vòng tay hột xoàn ông mua tặng tuần trước. Cooper Winslow quả là con người biết cách sống.

Coop đã đổ cả đĩa trứng vào chậu vệ sinh khi cô gái xuống bên dưới lấy cho ông ly nước cam. Khi về lại phòng, Pamela tỏ vẻ tự hào thấy ông đã ăn hết cả mấy món đồ. Ngay sau khi cô ta ăn xong, Coop lại đưa cô lên giường ngủ suốt cả buổi chiều. Tối hôm ấy ông đưa cô gái đi ăn ở nhà hàng Le Dome, Pamela cũng thích đến nhà hàng Spago với ông nữa. Tại đây cô ta hồi hộp sung sướng thấy mọi người đều nhìn 2 người khi họ nhận ra ông, và muốn biết người cùng đi theo là ai. Đàn ông thì nhìn Coop với vẻ ganh tỵ còn phụ nữ thì nhướn mày khi thấy 2 người. Pamela cũng thích chuyện đó nữa. Ăn tối xong, ông lái xe đưa cô gái về nhà. Những ngày cuối tuần với Pamela rất vui thích, nhưng Coop có cả một tuần lễ bận rộn sắp tới. Ông đóng cho một đoạn phim quảng cáo xe hơi, một giao kèo rất tốt và số tiền thù lao rất hậu hĩ. Hơn nữa, đây cũng là tuần lễ làm việc cuối cùng của Liz.

Coop sung sướng lên giường ngủ một mình đêm ấy. Pamela kể cũng vui thích thật đấy, nhưng dù sao thì cô ta cũng chỉ là một cô bé trẻ trung. Còn ông thì không còn trẻ nữa, rất cần một giấc ngủ thật ngon lành. Ông lên giường lúc 10 giờ, ngủ như chết mãi đến sáng hôm sau khi Paloma vào kéo màn cửa mới giật mình thức dậy nhìn sững cô ta.

- Cô làm cái quái gì vậy? – Ông không biết cô gái này vào phòng mình làm gì, và thấy nhẹ người vì đêm trước mình đã mặc chiếc áo ngủ lụa, nếu không giờ đây đã nằm trần truồng trên giường ngủ rồi. – Cô làm gì ở đây vậy? – Cô gái đang mặc bộ y phục trắng sạch, mang kính đen viền nạm kim cương giả, đi đôi giày cao gót màu đỏ tươi: trông nửa như một cô y tá nửa như một mục thầy bói du mục. Coop chẳng thấy thuận mắt tí nào.

- Sao không gõ cửa? – ông mắng cô ta, rồi ngã người xuống giường nhắm mắt lại. Pamela đã đánh thức vào lúc ông đang ngủ say.

- Tôi gõ cửa ông không trả lời. Vì vậy tôi vào. Giờ ông dậy đi. Cô Liz bảo ông phải đi làm.

- Cảm ơn cô nhiều – Giọng ông có vẻ khách sáo, trong khi mắt vẫn nhắm – Cô giúp làm điểm tâm cho tôi đi – Giờ thì Coop chẳng còn ai khác để làm công việc này – Trứng trắng, bánh mì nướng, nước cam, cà phê đen, cảm ơn.

Paloma lẩm bẩm trong khi rời phòng, còn Coop thì vô cùng ngao ngán. Rõ ràng với ông, đây sẽ là một sự liên kết khổ sở. sao họ lại giữ cô này lại, không chọn một người nào khác? Không được, dĩ nhiên là không, ông tự trách... tiền thuê cô ta rẻ. Nhưng 20 phút sau, khi từ phòng tắm

buo71cc ra, nhìn thấy khay điểm tâm để sẵn trên giường ông thấy là món trứng tráng rất ngon lành, ngon hơn của pamela. Ít nhất thì đây cũng là một ưu điểm cho dù cô ta đã làm món Huevos rancheros (trứng kho của nông trại) thay vì món trứng tráng thông thường. Ông định lên tiếng trách cứ cô ta đã k làm đúng món mình gọi, nhưng ăn cũng thấy ngon và đã ăn hết.

Nửa tiếng đồng hồ sau, trong bộ áo quần lịch sự như thường lệ, áo khoác rộng, quần xám, áo sơ mi xanh, cà vạt xanh Hermes, đầu tóc chải bóng mượt, hình ảnh của một con người lịch lãm, phong nhã, Coop bước ra khỏi cửa và ngồi sau tay lái chiếc Rolls lái xe đi.

Mark trên đường đi làm việc, đã lái xe theo ông suốt cả đoạn đường trong khu dinh thự. Anh thắc mắc không biết ông đang đi đâu vào giờ này, nhưng không sao đoán nổi. Ông ta sống một mình, đây cũng là điều bất thường rồi, mà lại còn rời nhà vào giờ đó.

Trên đường vào biệt thự Liz lái xe ngang qua cả 2 chiếc. Cô đưa tay vẫy chào Coop, vẫn không sao tin được đây là tuần lễ cuối cùng cô ở đây.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 6:

Những ngày làm việc cuối cùng của Liz với Coop mang vị ngọt lẫn vị đắng cay. Trước giờ ông chưa bao giờ tỏ ra dịu dàng và rộng rãi với cô như thế. Ông đã cho cô một chiếc nhẫn kim cương, bảo đó là chiếc nhẫn của má ông, một câu chuyện mà cô lúc nào cũng tỏ vẻ ngờ vực. Nhưng cho dù nó là của ai, chiếc nhẫn rất xinh đẹp và hợp với cô. Liz hứa sẽ luôn luôn mang nó và nghĩ đến ông.

Tối thứ sáu Coop đã đưa cô đến nhà hàng Spago. Liz đã uống nhiều, và đến lúc ông đưa cô về nhà riêng, Liz đã khóc bảo ông không có ông cô sẽ khổ sở vô cùng. Nhưng đến lúc ấy ông đành cam chịu với sự ra đi của cô và trấn an Liz là đã làm đúng, rồi thả cô tại nhà riêng, lái xe về nhà để sưởi ấm lòng bằng một ngọn lửa mới đang chờ đợi. Pamela đang thực hiện một kiểu hình mẫu ở Milan, và Coop đã gặp Charlene trong khi thực hiện loạt quảng cáo xe hơi. Cô gái là mẫu người đàn bà có vẻ đẹp lồ lộ. Số tuổi 29 của cô ta với ông là hơi lớn, nhưng cô gái có một thân hình đẹp lạ lùng, dù trước nay ông từng nhìn nhiều thân hình phụ nữ. Quả là một thân hình xứng đáng với tiếng tăm Cooper Winslow.

Charlene có một bộ ngực đồ sộ mà cô ta bảo là thứ thiệt, một vòng eo ông phải ôm cả hai tay mới vừa. Cô gái có mái tóc đen nhánh và đôi mắt lớn xanh như mắt mèo, đã hoàn toàn bị ông chinh phục. Cô ta ảo bà nội mình là người Nhật, lớn lên ở Brazil, từng sống ở Paris vừa làm người mẫu, vừa đi học ở Sorbonne, đúng là mẫu pha trộn các hương vị quốc tế. Charlene đã ngủ với Coop ngay ngày thứ hai của vụ quay phim quảng cáo, và Coop đã qua một tuần lễ rất tốt đẹp. Charlene thông minh hơn Pamela, đó cũng là điểm khiến ông rất hài lòng.

Coop mời cô gái đến ở cuối tuần với mình và Charlene đã vô cùng sung sướng nhận lời ngay. Ông tính đưa cô ta đến Hotel du cap. Thân hình cô gái ở hồ bơi tại đây chắc sẽ tuyệt lắm. Lúc Coop trở về nhà sau khi ăn tối với Liz thì cô gái đã nằm sẵn trên giường. Coop cũng lên giường ngay, để hưởng thụ những giây phút đầy hứng thú trong đêm ấy.

Chủ nhật hai người lái xe đi Santa Barbara ăn trưa, rồi về ăn tối tại L'Orangerie. Ông thấy rất thích đi với Charlene có nhiều ưu điểm hơn, và tuổi tác cũng vừa hợp với ông.

Khi Paloma làm việc lại sáng thứ hai thì Charlene vẫn chưa đi. Coop bảo cô ta mang hai khay điểm tâm cho hai người. Paloma đã quắc mắt nhìn Coop, đặt mạnh mấy cái khay lên giường rồi bước mạnh ra cửa, thái độ rõ ràng là rất bất mãn.

- Cô ấy không thích em- Charlene mặt đỏ ửng lên nói- chắc cô ấy không tán thành lắm.

- Ô, đừng lo. Tại cô ấy yêu anh quá nên mới làm cái màn ghen tuông đấy mà. Đừng sợ- Coop nói bằng giọng mỉa mai trong khi cả hai cố nuốt món trứng dỏ như cao su, bên trên rắc một lớp tiêu dày làm Coop ho sặc sụa và Charlene nháy mũi liên tiếp, chẳng có chút gì giống đĩa huevos rancheros mà cô ta làm cho ông ăn tuần trước. Coop nhất quyết sẽ nói thẳng cho cô ta biết sau khi Charlene đi.

Lúc ấy cũng đã gần trưa khi Coop đứng trong nhà bếp lạnh lùng nhìn cô ta.

- Paloma, cô dọn bữa điểm tâm ngộ quá. Thứ gia vị trên trông đẹp nhưng không cần thiết. Phải dung cả چرا mới xẻ được món trứng của cô. Cô dung thứ nguyên liệu gì vậy? Xi măng hay chỉ là thứ keo thường.

- Tôi không biết ông đang nói gì vậy? - Cô ta đang chùi một chiếc đĩa bạc mà Livermore bảo phải chùi hàng tuần, dung giọng nói lơ lớ tiếng Anh trả lời ông, vẫn với chiếc kính đen gọng nạm kim cương giả. Rõ ràng cô ta rất thích nó, và Coop cũng bắt đầu thấy thích nữa. Ông đang nghĩ không biết có chút hy vọng gì sửa đổi lại cái cung cách hiện tại của cô ta không. Nếu không chắc phải thay thế, dù Abe có nói gì cũng mặc xác.- Ông không thích món trứng tôi làm sao? - Cô ta nói với vẻ rất tự nhiên trong khi Coop cau có đứng nhìn cô ta.

- Cô hiểu ý tôi rồi mà!

- Cô Pamela tự ý gọi điện thoại sáng nay lúc 8 giờ- Paloma lên tiếng với vẻ thờ ơ, và câu nói trên cũng khiến Coop nhìn cô ta ngơ ngác, vì cái giọng lơ lớ với âm địa phương của cô ta đã biến mất.

- Cô vừa nói câu gì đó vậy?

-Tôi vừa nói...\_ Cô ta nhìn lên ông cười, vẻ ngây ngô: - Cô Pamela gọi ông vào lúc 8 giờ – cái âm pha trộn lại xuất hiện. Đúng là cô gái đang giở trò với ông.

- Đó không phải giọng cô vừa nói phải không Paloma? – Cô có ý gì vậy? – Ông ta tỏ vẻ bực mình khi nói câu trên, còn Paloma thì hơi luống cuống nhưng lại che dấu bằng một cái nhún vai.

- Chẳng phải đó là lỗi nói mà ông muốn nghe tôi nói sao? Trong hai tháng đầu tôi ở đây ông cứ gọi tôi là Maria. – Ông vẫn còn nghe trong câu nói trên chút âm San Salvador, nhưng rất ít, và nhận ra tiếng Anh của cô ta cũng chính như của mình.

- Tại vì họ không giới thiệu tên của cô cho tôi rõ ràng – Coop tự biện hộ. Dù không muốn nói ra, ông cũng thấy thích thú về chuyện đó. Bằng cách làm như mình chỉ nói được vớ vẩn tiếng Anh, cô ta nghĩ là tránh khỏi tiếp xúc nhiều với ông. Coop còn ngờ cô ta không những khôn lanh mà còn nấu nướng giỏi nữa. – Paloma, ở quê cô làm nghề gì? – Ông chợt thấy mình tò mò về người phụ nữ này. Dù tính nết khó chịu, cô ta cũng xuất hiện dưới mắt Coop như là một con người. Ông không bận tâm nhiều về vấn đề này, nhưng tính tò mò vẫn giục ông đặt câu hỏi trên.

- Tôi làm y tá, - Cô ta trả lời trong khi vẫn tiếp tục chùi đĩa bạc.

- Không tốt rồi. – Coop cười nói- Tôi cứ hy vọng cô bảo làm nghề thợ may. Ít nhất nhờ đó mà cô có thể chăm sóc tủ áo quần của tôi kỹ hơn. May thay tôi lại không cần đến tài sản sức y tế của cô.

- Ở đây tôi kiếm được nhiều tiền hơn. Và ông quá nhiều áo quần – cô ta lại dung cái giọng Anh lơ lớ như một tấm áo muốn mặc vào hay cởi ra lúc nào tùy ý, một thứ trò chơi bịt mắt của trẻ con.

- Cảm ơn về nhận xét ấy của cô, nhưng cố cũng có mấy thứ phụ tùng đặc biệt không kém- ông đưa mắt nhìn xuống đôi giày màu hồng của cô ta.

- Sao cô không nói ngay cho tôi biết là Pamela đã gọi điện thoại? – Coop đã dự tính thay thế cô nhân tình này, nhưng lúc nào ông cũng giữ những mối cảm tình đẹp với những cô gái trước đó, và thường tỏ ra rộng rãi với họ lúc nào cũng sẵn sàng tha thứ cho những thay đổi bất thường của ông. Pamela chắc cũng vậy.

- Lúc ông còn bận chăm sóc cô gái nọ, thì cô Pamela gọi. Cô gì đó...? Cô ta lại quay về giọng tiếng Anh rất chỉnh.

-Charlene. – Coop đáp – Cám ơn Paloma – Ông quyết định rời khu bếp trước khi cô ta dùng giọng lơ lớ kia. Paloma chẳng bao giờ chịu ghi lại những nơi nhấn tin mà chỉ thuật lại cho ông biết mỗi khi cô ta nhớ. Điểm này cũng làm ông lo, nhưng dường như cô ta biết những mối liên hệ chính của ông. Và càng ngày càng thấy cô là một người có cá tính đặc biệt.

Paloma gặp Mark tuần trước và đã đề nghị giặt ít đồ cho anh khi nghe nói máy giặt ở khu phòng anh ở bị hỏng. Cả bếp nấu cũng vậy. Cô ta bảo anh có thể dùng khu bếp của ngôi nhà chính nếu cần, vì Coop chẳng bao giờ xuống nhà bếp vào buổi sáng cả, và đưa cho anh chìa khóa cửa ăn thông giữa khu nhà chính và khu phòng khách. Máy pha cà phê của Mark cũng không chạy. Anh đã liệt kê các hư hỏng này, và người đại diện địa ốc đã hứa sẽ sửa chữa, nhưng Liz đã đi rồi, trong nhà chẳng còn ai lo những chuyện đó ngoài Coop, và cả Mark lẫn bà ta đều biết là chuyện này chẳng bao giờ xảy ra. Mark đã đem quần áo đi giặt, còn Paloma thì lo hộ anh những tấm ra trải giường và khăn tắm. anh có thể dùng máy pha cà phê của Coop vào những ngày cuối tuần. Như thế mọi việc cũng đã ổn thỏa chẳng cần bếp núc khi mấy đứa nhỏ sang thăm. Anh nghĩ chắc vào lúc ấy bếp cũng sửa xong, cho dù chính mình phải đi làm công việc đó. Anh có bảo cho người đại diện biết chuyện này và bà ta trả lời sẽ cố gắng giải quyết. Nhưng Coop chẳng bao giờ trả lời điện thoại bà ta gọi. Ông ta dự trù thực hiện đoạn phim quảng cáo cho một chi nhánh kẹo cao su, một vụ quảng cáo thật buồn cười, nhưng tiền thù lao cũng khá nên người đại diện khuyên ông nên nhận. Hiện ông bận rộn hơn trước đây, mặc dù cũng chưa có một cuốn phim nào xuất hiện. Người đại diện của ông đang cố sức tìm kiếm nhưng cũng chưa có kết quả. Tiếng tăm của ông được biết nhiều ở Hollywood, nhưng đối với những vai mà ông muốn đóng, những vai chính của những mối tình lãng mạn thì ông lại quá già, trong khi ông vẫn chưa sẵn sàng thủ những vai ông bố hay ông nội. Nhiều năm nay chẳng có nhu cầu nào về những tay chơi bời phóng đảng lớn tuổi cả. Trong tuần lễ ấy Charlene đến ngủ với ông hầu như hàng đêm. Cô gái đang cố để làm một nữ diễn viên, nhưng lại kiếm được ít việc làm hơn Coop nữa. Công việc mà cô ta đã làm từ khi đến Hollywood, là thực hiện hai cuốn phim video loại X-rate (loại tình dục khiêu dâm), một cuốn được chiếu trên ti vi lúc 4 giờ sáng, và người đại diện của cô ta sau cùng thuyết phục được cô ta là không có cuộc nào có triển vọng cả. Charlene đã yêu cầu Coop nhờ một người nào quen biết giới thiệu cô ta, và ông đã bảo sẽ cố gắng. Cô gái khởi đầu làm người mẫu đồ lót phụ nữ ở đại lộ số 7 sau khi làm người mẫu những thứ tưởng tượng ở Paris. Charlene có một thân hình tuyệt hảo cho những dịch vụ như thế, nhưng Coop rất nghi ngờ cái khả năng diễn xuất của cô ta. Cô gái đã bảo mình từng làm người mẫu khắp nơi ở Paris, nhưng dường như chẳng bao giờ cô ta tìm được thứ hợp với sở thích cả. Xảo năng thật sự của cô gái nằm ở một lĩnh vực Coop cho là hấp dẫn hơn nhiều và chẳng có liên quan gì đến diễn xuất, làm mẫu hay TV.

Ông vô cùng vui thích có cô gái bên cạnh, nên thấy nhẹ người lúc Pamela bảo khi trở về từ Milan, cô ta sẽ cặp với anh chàng nhiều ảnh đã thực hiện màn quảng cáo nọ. Những chuyện như thế vẫn tự có những lối thoát, nhất là trong thế giới của Coop, trong đó tất cả đều là những thân xác, những liên kết tạm bợ và những chuyện tình qua nhanh. Chỉ khi đi với các nữ diễn viên nổi tiếng ông mới có ý tạo ra lời đồn đại về những vụ hứa hôn hay đám cưới. Nhưng ông không hề muốn làm chuyện đó với Charlene. Ông chỉ muốn cô ta vui vẻ để mình cũng thấy vui



chơi. Ông đã cùng cô gái đi mua sắm hai lần, khá tốn kém, làm tiêu luôn cả hai tấm chi phiếu cho thuê nhà vừa có, nhưng ông đã giải thích với Abe là cô gái này xứng đáng, khi Abe gọi và cảnh cáo là có thể Coop sẽ phải bán cả ngôi nhà, nếu không kìm hãm những tiêu pha phung phí. "Coop, ông nên dứt bỏ các cô người mẫu và nữ diễn viên dói rách đi. Ông cần phải kiếm một bà vợ giàu có". Coop cười chế nhạo, và hứa sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Nhưng hôn nhân chẳng bao giờ là thứ quyến rũ Coop. Ông chỉ muốn vui chơi, và đó là điều ông sẽ làm, hay tính sẽ làm cho đến ngày nhắm mắt.

Những ngày cuối tuần kể đó Mark đi New York gặp hai đứa nhỏ. Paloma đã giúp anh làm ít công tác vệ sinh trong khu phòng. Mark đã kể cho ta nghe tất cả về chuyện vợ anh bỏ đi theo một người đàn ông khác, về mấy đứa nhí, và cô ta tự tay làm để lên bàn ăn ở bếp anh. Cô ta thích nghe anh kể chuyện mấy đứa nhỏ, thấy rõ Mark thương yêu chúng vô cùng, vì trong các phòng đầu đầu cũng nhìn thấy ảnh chúng, và ảnh của hai vợ chồng Mark. Dù vậy, những ngày cuối tuần đi thăm con với Mark vẫn là những ngày đầy thử thách. Đây là lần đầu tiên anh gặp con kể từ khi chúng rời L.A hơn một tháng trước. Janet bảo lẽ ra anh nên để cho mấy mẹ con cô có thì giờ để ổn định mọi chuyện trước khi đến, và trông cô có vẻ bồn chồn, không mấy thân thiện với anh. Janet đang sống một cuộc sống hai mặt, vẫn làm ra vẻ độc lập khi ở với con cái, nhưng vẫn tiếp tục cuộc tình bí mật của cô. Adam muốn biết khi nào ông ta gặp mấy đứa nhỏ, và cô đã hứa sắp đưa ông ta đến, nhưng lại không muốn mấy đứa con tìm ra lý do mẹ chúng chuyển tới New York. Cô rất sợ chúng không tiếp nhận Adam, rồi chống đối ra mặt, chỉ vì muốn trung thành với anh. Lúc gặp Mark, trông Janet có vẻ bồn chồn, căng thẳng, khiến anh tự hiểu không biết có gì trục trặc. Mấy đứa nhỏ trông cũng chẳng có vẻ gì sung sướng. Nhưng gặp lại bố, chúng đã vui mừng khôn xiết.

Mark đưa hai đứa đến khách sạn Plaza ở với anh, đưa chúng đi xem hát, xem phim, đi mua sắm với Jessica, và thả bộ dưới mưa với Jason, trong khi cố suy nghĩ ý nghĩa của những sự việc đã xảy ra. Và đến chiều chủ nhật anh lại cảm thấy như mình chỉ mới chạm được cái mặt ngoài, chưa tiến được đến đâu, và không muốn rời mấy đứa nhỏ. Trên suốt chuyến bay trở về lại L.A, Mark thấy chán nản, bắt đầu tự hỏi không biết mình có nên chuyển tới New York hay không. Ý nghĩ trên vẫn bám theo anh trong suốt tuần lễ tiếp theo. Trong khi nằm phơi nắng ở hồ bơi ngày thứ bảy. Mark chợt thấy có người đang dọn đồ đạc đến ngôi nhà cạnh cổng chính. Anh rảo bước lại và thấy Jimmy đang ôm những thùng các tông từ một chiếc xe tải xuống. Mark đề nghị giúp anh chàng nọ một tay. Sau một lúc ngần ngại Jimmy đã gật đầu cảm ơn. Chính anh cũng ngạc nhiên không ngờ đồ đạc của mình lại nhiều đến thế. Anh đã gửi hầu hết vào nhà kho, nhưng cũng đã giữ lại nhiều khung ảnh, nhiều giải thưởng thể thao, các thiết bị thể dục và áo của Maggie để lại. Dường như anh đã mang theo cả núi đồ đạc, nên dù đã có Mark phụ giúp, phải mất hai tiếng đồng hồ hai người mới khuân hết đồ từ xe xuống. Khi dừng tay thì cả hai mệt nhoài. Lúc ấy họ giới tự giới thiệu và Jimmy mời Mark một ly bia khi hai người ngồi cạnh nhau nghỉ.

Mark cười nói:

- Anh bạn có nhiều đồ đạc thật. – Anh nhấp ly bia rồi tiếp – lại là đồ nặng nữa. Thứ gì trong mấy thùng ấy vậy? Bộ sưu tập các quả bom à?

-Tôi cũng chẳng biết. Chúng tôi có một căn hộ hai phòng, và tôi giữ hầu hết đồ đạc nhà kho

mà vẫn còn một đồng như thế đấy. – Sách vở, giấy tờ linh tinh, đĩa CD lần lượt biến vào các học tủ, kệ sách, tủ trà, và tủ áo quần của ngôi nhà. Và khi mở nắp hộp đầu tiên, Jimmy lấy ra bức ảnh của Maggie đặt lên lò sưởi đứng nhìn. Đây là một trong những bức ảnh mà anh ưa thích. Trong ảnh Maggie đang câu được một con cá từ hồ nước lên nhân một trong những chuyến đi về Ailen, với vẻ mặt rạng rỡ, hài lòng, cùng với mái tóc đỏ cột thành búi trên đỉnh đầu, đôi mắt nhắm lại tránh ánh nắng. Trông cô như một cô bé 14 tuổi. Đó là mùa hè trước khi cô ngã bệnh, chỉ mới cách đây 7 tháng thôi. Với anh, khoảng thời gian này như dài cả một cuộc đời. Anh chợt quay người lại thấy Mark đang nhìn mình. Jimmy nhìn đi nơi khác, không nói gì.

- Cô gái rất đẹp, bạn gái anh đấy à? – Jimmy lắc đầu, cổ như nghẹn lại, trong một lúc không trả lời được. Sau cùng anh lặng lẽ đáp: - vợ tôi đấy.

- Xin lỗi, - giọng Mark đầy vẻ thông cảm của một người đồng cảnh ngộ, ly dị vợ. Dường như với anh giờ đây mọi người đều thế cả. – Bao lâu rồi?

- Đến đêm mai là được 7 tuần lễ - Jimmy hít vào một hơi trước khi mình phải tập cho quen, và dịp này có lẽ là thời điểm tốt hơn hết để bắt đầu. Trông Mark có vẻ là người tốt, và có thể sẽ là một người bạn cùng sống trong khu dinh thự này. Anh cố giữ cho giọng mình bình tĩnh khi đưa mắt nhìn xuống lại.

- Với tôi thì được 6 tuần lễ rồi. Tôi vừa qua thăm mấy đứa nhỏ ở New York cuối tuần vừa rồi. Tôi nhớ bọn chúng vô cùng. Vợ tôi bỏ tôi theo một người khác – Mark nói với vẻ buồn rầu.

- Tôi rất tiếc – Jimmy nói với giọng đầy thương cảm. Anh nhìn thấy rõ vẻ đau đớn trong đôi mắt của Mark, đó cũng là nỗi đau của chính anh. Kể cũng khổ tâm. – Mấy đứa nhỏ bao nhiêu tuổi?

- 15 và 13, một gái một trai, Jason và Jessica. Rất dễ thương, hiện giờ chúng rất ghét thành phố New York. Nếu cô ấy quả muốn đi theo người khác, tôi mong người đó ở ngay đây. Mấy đứa nhỏ chưa biết ông ta. Thế còn anh? Có con chứ?

- Không. Chúng tôi có bàn đến chuyện ấy, nhưng cũng chưa dứt khoát – Jimmy bỗng vô cùng ngạc nhiên thấy mình rất muốn thổ lộ tâm sự với Mark như hai kẻ buộc lại bằng một sợi dây vô hình, nỗi đau của con tim, sự mất mát và tấn bi kịch bất ngờ.

- Có lẽ như vậy cũng tốt. Để ly dị hơn, nếu bạn không có con. Cũng có thể không hẳn thế, tôi cũng không rõ lắm. – Giọng Mark pha lẫn niềm trắc ẩn, chút nhún nhường, và Jimmy chợt nhận ra ý của người bạn mới.

- Chúng tôi không ly dị nhau. – Giọng Jimmy như nghẹn hẳn đi.

- Có lẽ rồi hai người sẽ trở lại với nhau, - Mark thêm được như anh ta nói câu trên, nhưng không thấy cô ta đâu cả, nên anh nghĩ chắc câu chuyện đã không suôn sẻ cho cả hai. Rồi Mark chợt nhìn thấy vẻ thống khổ hiện rõ trong đôi mắt Jimmy.

- Vợ tôi đã qua đời!

- Ôi, trời!... Tôi xin lỗi... tôi cứ ngỡ... chuyện gì xảy ra vậy? Một tai nạn à? – Anh nhìn bức ảnh, chợt kinh hãi nghĩ đến người thiếu phụ đang cầm con cá đã ra đi, không phải để tìm cuộc sống riêng cho mình, mà đã chết.

Jimmy đã tan nát cõi lòng vì thế.

- Một ung bướu ở não. Cô ấy bắt đầu thấy nhức đầu dữ dội... những cơn đau... Họ làm các cuộc thử nghiệm. Cô đã ra đi chỉ trong hai tháng. Tôi rất ít khi nói đến chuyện đó. Cô người Ailen, đặc Ailen, một phụ nữ tuyệt vời. Tôi chỉ ước mong có được phân nửa con người của cô ấy.

Mark gần muốn bật khóc khi nghe Jimmy nói. Nhìn thấy Jimmy nước mắt lưng tròn, anh chẳng biết làm gì ngoài việc đứng nhìn anh ta với vẻ đầy thương cảm, rồi giúp Jimmy lôi mấy hộp đồ còn lại, mang phân nửa trong số lên lầu trên. Hai người không trao đổi gì thêm trong một lát, đến khi các thùng đồ được mang vào đúng các phòng rồi, và Mark giúp anh ta mở một số thùng ra, thì dường như Jimmy đã lấy lại được bình tĩnh.

- Thật cảm ơn anh vô cùng. Dời đến nơi này tôi cảm thấy hơi điên rồ. Trước đây chúng tôi có một căn hộ rất tốt ở Venice Beach. Nhưng tôi vừa phải rời bỏ nó, và rồi tự nhiên có được nơi này. Giờ thì tôi thấy có lẽ mình làm vậy là đúng. – Nó cho anh một nơi để hồi phục lại tinh thần, nơi mà anh không còn dính dáng gì đến hàng nghìn kỷ niệm với cô. Mark cũng cho thế là hợp lý.

- Tôi đang ở trong một khách sạn cách văn phòng độ hai khu phố, nằm nghe người khách ho suốt đêm, thì một kế toán viên cùng cộng tác với tôi làm việc cho ông Coop, biết ông này đang muốn cho thuê khu phòng khách và ngôi nhà này, đã giới thiệu tôi đến đây. Tôi mê khu phòng ngay những phút đầu tiên nhìn thấy, và tôi thấy khu đất trẻ con có thể chơi đùa rất tuyệt, giống như mình sống trong một công viên vậy. Tôi dọn vào đây đã hai tuần, nơi đây thật yên tĩnh. Tôi đã ngủ say sưa như một đứa bé. Anh muốn đến xem nơi tôi ở một chút không? Hoàn toàn khách nơi đây. Anh thuê ngôi nhà này buổi sáng khi tôi nhìn thấy khu phòng của tôi. Nhưng chỗ tôi ở tiện lợi cho mấy đứa nhỏ hơn – Mark chỉ nghĩ đến điều này, nhất là sau khi gặp chúng cuối tuần vừa rồi, và biết là cả hai chẳng sung sướng gì với nơi ở hiện tại. Jessica không ngót xung đột mới mà nó, còn Jason thì dường như tách biệt, cô nào thật khỏe mạnh, cả mà chúng cũng vậy. Chưa bao giờ anh thấy Janet tinh thần căng thẳng đến thế. Cô đã xé tung cuộc sống của mấy đứa con thành mảnh vụn và không biết có nhận thấy được rằng việc đó chẳng đem lại yên vui hạnh phúc như cô tưởng không. Cô đã chọn con đường gian lao đầy sỏi đá, không những cho bọn chúng mà còn cho chính mình nữa. Jimmy mỉm cười nhìn Mark nói:

- Để tôi đi tắm một cái đã. Rồi đến xem nơi anh ở, nếu lúc ấy anh còn ở nhà. Anh muốn chơi vài ván quần vợt chiều nay không? – từ khi Maggie chết anh chưa hề đụng đến cây vợt.

- Được chứ. Tôi chưa nhìn qua sân quần vợt xem nó thế nào, vì cũng chưa có ai để cùng chơi, nhưng tôi đã dùng hồ bơi, tuyệt lắm. Ngay kể nơi tôi ở. Tôi tính sẽ ra bơi hàng đêm sau khi làm việc, nhưng chưa có thì giờ.

- Anh nhìn thấy ông Coop chưa? – Jimmy hỏi với một nụ cười đầy thích thú, và Mark thấy anh chàng trông đã khá hơn vừa rồi. Anh đáng thương này quả đang trong trạng thái tinh thần thật mong manh sau khi mất đi người vợ.

- Chưa. Cũng chưa có dịp chuyện trò gì, chỉ nhìn thấy từ xa khi ông ấy lái xe vào ngôi nhà với mấy cô gái thật đẹp. Dường như ông ấy có cả khối các cô gái trẻ.

- Đó là nhờ tiếng tăm của ông ta, phải không? Tôi cho là cả cuộc đời của ông ta phần lớn dành cho những chuyện đó. Trong nhiều năm nay tôi không nhìn thấy ông ta xuất hiện trên màn ảnh.

- Tôi cho ông ấy đã hết thời rồi, hay cũng trong tình trạng tài chính khó khăn, và đó là lý do tại sao anh và tôi đã thành những người thuê nhà của ông ấy. Mark đưa ra một nhận xét thực tiễn.

- Tôi cũng nghĩ thế, đặc biệt là trường hợp của anh, - Jimmy bảo Mark. Nếu không cần tiền thì tại sao ông ấy cho thuê khu phòng anh ở? Cả ngôi nhà này chắc phải tốn nhiều tiền để bảo quản nó.

- Viên kế toán của ông ấy vừa cho nghỉ việc tất cả những người giúp việc trong nhà. Có thể một hôm nào đó chúng ta sẽ thấy ông ấy ra làm vườn – Cả hai cười lớn với ý nghĩ trên. Vài phút sau Mark trở về nhà. Anh thấy hài lòng được gặp Jimmy và có một ấn tượng mạnh về công việc anh làm cho lũ trẻ ở Watts. Anh cũng thấy rất xót xa về chuyện cô vợ anh ta. Vận xui gì mà kinh khủng đến thế! Đường như nó còn tệ hơn trường hợp của anh nữa. Ít nhất anh cũng còn được mấy đứa nhỏ. Janet quả đã làm tan nát trái tim anh, đã phá hỏng đời anh, nhưng ít nhất cô cũng không chết. Thật không còn gì tệ hại hơn là tình cảm của người bạn mới này của anh.

Nửa tiếng đồng hồ sau Jimmy xuất hiện, người sạch sẽ tươi mát với chiếc quần soọc, áo thun ngắn tay và cây vợt. Anh ta thật sự kinh ngạc khi nhìn thấy khu phòng Mark ở. Mark đã nói đúng, nó hoàn toàn khác ngôi nhà anh. Jimmy vẫn thích ngôi nhà mình hơn, nhưng anh hiểu tại sao chỗ ở của Mark lại tốt hơn cho mấy đứa trẻ. Vì nhiều chỗ để chúng chơi đùa, và hồ bơi.

Trong khi rảo bước đến sân quần vợt, Jimmy lên tiếng hỏi bạn:

- Ông Coop không phản đối gì mấy đứa nhỏ của anh sao?

- Không. Tại sao? – Mark có vẻ ngạc nhiên – Tôi bảo là đại diện địa ốc là chúng sống ở New York, và chỉ về đây vào những dịp nghỉ lễ thôi. Tôi bay qua đây tiện cho chúng hơn.

- Theo những gì tôi trao đổi với bà ấy, tôi có cảm tưởng ông ta không thích trẻ con. Dĩ nhiên tôi hiểu lý do. Ông ta có khá nhiều đồ đạc rất đẹp tại cả hai nơi chúng ta ở. Riêng với tôi, điểm này rất tiện. Chúng tôi không có nhiều đồ đạc trong nhà, căn hộ rất nhỏ. Tôi lại vừa cho tất cả vào nhà kho. Coi như một khởi đầu mới trong một thời gian đã. Thế còn anh?

- Tôi để Janet đem đi mọi thứ với áo quần, vì nghĩ như thế tốt hơn cho mấy đứa nhỏ khi nhìn thấy những đồ vật quen thuộc quanh chúng. Và chỗ này quả thật là thứ của tôi cho. Nếu không, tôi sẽ phải đi mua sắm cả khối đồ đạc bàn ghế. Nếu phải làm thế, chắc tôi chọn ở khách sạn còn tốt hơn. Dĩ nhiên là trong một thời gian, nhưng tôi thật chẳng mua sắm hay lo lắng gì về đồ đạc bàn ghế trong nhà. Tôi chỉ bước vào đây với mấy chiếc vali, rồi mở chúng ra là xong. Có thể thôi. Nhanh như có phép thuật, nhà tôi đây rồi.

Jimmy cười:

- Tôi cũng thế.

Hai người tìm thấy sân quần vợt ngay, nhưng lại thất vọng vì nó chẳng được chăm sóc tu bổ gì cả, mặt sân bị vỡ nhiều nơi và không được bằng phẳng. Sau cùng hai người đành phải chơi vô lê qua lại, một lúc sau đó đến hồ bơi, Mark nhảy xuống hồ bơi mấy vòng, còn Jimmy thì nằm tắm nắng một lúc. Một lát sau, Jimmy quay trở về nhà sau khi mời Mark đến dùng bữa tối. Hôm nay Jimmy sẽ làm món bít tết nướng than.

- Được lắm. Để tôi mang rượu đến – Mark tình nguyện nói. Một tiếng đồng hồ sau, anh đã

xuất hiện với một chai rượu nho nhỏ trên tay. Hai người bạn sau đó ngồi dưới giàn hiên trước nhà Jimmy, chuyện trò về cuộc sống, thể thao, công việc làm, mấy đứa nhỏ của Mark, nhưng cố né tránh đề cập đến vợ, vì đó vẫn còn là một nỗi đau quá lớn đối với họ. Mark thú nhận là anh thấy rất khó mà bắt đầu các cuộc hẹn hò lại với một người đàn bà nào khác, còn Jimmy thì không biết có bao giờ mình làm được chuyện đó không, nhưng với cái tuổi 33, đây là một quyết định rất gay go. Cả hai đồng ý cứ để tình thế trôi đi như vậy trong một thời gian. Câu chuyện cuối cùng xoay quanh Coop, ý kiến của họ về ông ta, thật sự ông ta là người thế nào. Jimmy đưa ra giả thuyết người nào có một cuộc sống lâu dài ở Hollywood như ông ta, rốt cuộc thế nào cái ý niệm về thực tế của anh ta cũng sẽ bị xói mòn đi. Đường như đó là lý thuyết có vẻ hợp lý về Coop mà cả hai đã nhìn thấy từ ông ta.

Đúng vào thời điểm hai người bạn đang ngồi trước sân nhà Jimmy, thì trong ngôi nhà chính, Coop đang trên giường với Charlene. Cô gái có một sức quyến rũ tình dục kinh khủng, làm ông như thấy mình trẻ lại, thách thức ông, làm ông thích thú, và làm ông bận rộn suốt đêm.

Sáng hôm sau, cô ta nhẹ nhàng đi xuống dưới sửa soạn điểm tâm thật ngon, tính làm Coop ngạc nhiên bằng bữa điểm tâm thật ngon, trên người chẳng mặc thứ gì ngoài một dải dây dài thông như cái khố, dưới chân là đôi giày cao gót mặt lót xa tanh đỏ, thì nghe có tiếng khóa lách tách rồi mở cửa. Cô gái quay người lại vừa lúc Mark xuất hiện trong nhà bếp với bộ đồ lót và mái tóc vàng rối bù, trông hết một cậu con trai 18 tuổi hầy còn ngái ngủ. Charlene đứng yên, chẳng có cử chỉ nào che đậy thân thể mình mà chỉ mỉm cười.

- Chào anh, tôi là Charlene – Cô gái lên tiếng bằng một giọng rất tự nhiên như một người đang mặc áo quần chỉnh tề. Mark đứng ngây người, chỉ nhìn thấy trước mặt mình bộ ngực đồ sộ của cô ta, dải dây dài và đôi chân dài. Mãi cả phút sau anh mới nhìn rõ mặt cô gái.

- Ồ,... tôi xin lỗi... Paloma bảo tôi là ông Coop không hề dùng đến nhà bếp trong những ngày cuối tuần... bếp của tôi bị hỏng, bình nấu cà phê cũng không sử dụng được... tôi tính qua đây pha một tách cà phê... cô ấy có giao tôi chìa khóa – Mark lắp bắp trong khi cô gái không những chẳng tỏ vẻ gì là khó chịu, mà còn có vẻ thân thiện và thích thú nữa.

- Để tôi pha cho anh một tách cà phê. Ông Coop đang ngủ.

Mark đoán chừng cô ta là một nữ diễn viên, một cô người mẫu mà Coop đã đưa về, hay một cô bạn gái nào đó của ông ta. Anh đã nhìn thấy một cô gái có mái tóc vàng hoe với ông ta mấy tuần trước đây. Không biết cô này là cô nào trong số đó, và chắc ông ta đang sử dụng đến cái khả năng nào đó về mặt tình dục của họ.

- Không. Để tôi đi về... tôi rất lấy làm tiếc... Nhưng cô gái chỉ đứng đấy nhìn anh, phơi cả bộ ngực trần trước mặt anh.

- Chẳng sao đâu – Cô ta dường như chẳng hề bận tâm gì đến thân hình hầu như trần truồng của mình trước mặt Mark. Nếu không quá bối rối, chắc anh đã bật cười lớn trước cái cảnh như thế. Trong khi Mark vẫn trong tình trạng vô cùng lung túng và hổ thẹn, thì cô gái đã pha xong tách cà phê cầm đưa cho anh. – Anh là người thuê nhà phải không? – Cô ta hỏi với vẻ rất tự nhiên. Mark cầm tách cà phê bốc khói vừa trả lời vừa vội vã rút lui.

- Vâng. – Còn ai khác nữa? Một tên trộm chẳng? Một kẻ lạ ngoài đường đột nhập vào à? – Tôi sẽ không vào đây nữa, sẽ sắm bình pha cà phê mới. Có lẽ cô đừng nói lại chuyện với ông Coop –

Anh bảo cô ta.

- Được rồi – Cô gái đập vế thân thiện, trong khi lấy một hộp nước cam đổ vào ly cho Coop, rồi nhìn sang Mark lúc ấy đang rời khỏi phòng hỏi: - Anh muốn dùng nước cam không?

- Không, - Cám ơn cô về tách cà phê – Nói xong Mark biến đi thật nhanh, chốt cửa lại rồi đứng ở hành lang bên ngoài phòng khách bật cười, không sao tin được cảnh vừa nhìn thấy. Trông chẳng khác gì cảnh trong một cuốn phim loại tồi. Nhưng cô gái quả có khuôn mặt thật đẹp với mái tóc dài đen nhánh. Càng nghĩ Mark càng thấy cảnh vừa rời thật buồn cười, nên vội vã mặc quần áo sang nhà Jimmy để thuật lại cho anh ta câu chuyện. Anh nhất định phải đi mua một máy cà phê mới chiều nay.

Jimmy đang ngồi uống cà phê đọc báo ở sân trước, nhìn lên thấy Mark đang nhìn mình cười, mặt không giấu được vẻ thích thú.

- Chắc bạn không đoán được sáng nay tôi pha cà phê ở đâu và ai pha cho tôi nhỉ?

- Chắc là không rồi, nhưng trông vẻ mặt của anh thì chắc cà phê phải ngon rồi.

Mark kể cho bạn nghe chuyện Paloma với chiếc chìa khóa, lò bếp và máy pha cà phê bị hỏng, chuyện mình bắt gặp Charlene trên người chỉ có một dải khố và đôi giày, không chút bối rối trong khi pha cà phê cho mình.

- Trông như một cảnh phim. Chúa ơi, hãy tưởng tượng nếu tôi đụng đầu phải ông ấy! Chắc ông ấy tống tôi ra khỏi nhà quá!

- Hay tệ hơn thế nữa. Jimmy cũng bật cười nghĩ đến cảnh Mark mặc đồ lót đứng trước một người đàn bà trần truồng đang pha cà phê cho anh ta.

- Cô ta còn muốn làm cho tôi một ly nước cam nữa, nhưng tôi không dám để bị rủi ro, nếu nấn nà ở đấy lâu thêm nữa.

- Giờ anh có muốn dùng một ly cà phê nữa do kẻ phạm tục này pha không?

- Được chứ! – Trông hai người như hai đứa trẻ cùng ở trong khu phố mới gặp nhau, và hoàn cảnh cả hai đều có những điểm tương đồng đủ để kết hợp nhau lại. Còn có một điểm làm cho mối tình hàng xóm này trở nên dễ chịu hơn. Mọi người đều có bạn bè và cuộc sống riêng, nhưng gần đây họ đã tránh những người này. Những bi kịch của họ đã tách họ hẳn ra khiến họ thấy ngượng ngùng đối với những người từng quen biết lúc họ lập gia đình ngay cả với đám bạn bè thân thiết. Họ có thể tâm sự và thông cảm nhau một cách dễ dàng, nhưng thấy khổ sở trước sự thương hại của những người bạn cũ. Họ đã tự cô lập, và giờ đây đã tìm được một người bạn trong sự cô lập ấy và bắt đầu một trang mới của cuộc sống.

Mark trở về nhà nửa tiếng đồng hồ sau để giải quyết một số giấy tờ mang từ văn phòng về. Nhưng hai người bạn mới gặp nhau ở hồ bơi chiều hôm ấy. Mark đã mua một máy cà phê mới, và Jimmy cũng dọn đồ xong. Anh đã đặt một số bức ảnh của Maggie vào những chỗ chính để giúp anh bớt thấy cô đơn, nhất là vào những đêm khuya khi anh chợt thấy hụt hẫng vì đã quên mất gương mặt ấy.

Jimmy ngồi ung dung trên chiếc ghế xếp, lên tiếng hỏi Mark:

- Anh làm xong việc rồi chứ?

- Vâng. – Mark mỉm cười đáp. – Tôi mới mua một máy pha cà phê mới, sẽ trả lại chìa khóa cho Paloma và sẽ không bao giờ làm thế nữa. – Cảnh tượng phải nhìn Charlene với dải dây thông, vẫn làm anh phải mỉm cười.

- Chắc anh đã nghĩ là cuộc sống ông ấy đang hoành hơn thế phải không? – Jimmy muốn đề cập đến Coop.

- Không phải thế. Nhưng tôi không muốn mình là khán giả ngồi hàng ghế đầu của cuộc sống tình dục ông ấy.

Hai người chuyện trò trong nửa tiếng đồng hồ, thì chợt nghe tiếng cổng mở ra rồi đóng lại. Và một người đàn ông cao lớn, tóc bạc trắng đang nhìn họ mỉm cười. Ông ta mặc chiếc quần jeans, áo sơ mi trắng ủi thẳng nếp, chân mang giày thể thao da cá sấu không có tất. Cả hai chợt đứng lên như những đứa trẻ bị bắt gặp đang làm điều sai quấy. Thật ra thì họ được tự do đến hồ bơi, và lý do duy nhất mà Coop ra đây là để có dịp gặp hai người thôi. Từ trên sân thượng ông đã nhìn thấy họ. Charlene lúc ấy đang gội đầu trong phòng tắm.

- Cứ tự nhiên. Các anh là khách của tôi, nên tôi muốn ra để gặp và chào các anh. – Mark và Jimmy cũng thấy thích thú khi nghe ông ta gọi mình là "khách", vì với số tiền 10 nghìn một tháng, họ không thể được xem là khách mà chỉ là những kẻ thuê nhà. – Chào các anh, tôi là Cooper Winslow – Ông ta bắt tay Jimmy rồi Mark, kèm theo nụ cười đầy mê hoặc – Ai ở trong nhà này? Trước đây các anh có biết nhau không?

- Tôi là Mark Friedman, tôi ở khu phòng khách. Không, chúng tôi chỉ mới gặp nhau hôm qua khi Jimmy dọn đến.

- Tôi là Jimmy O'Connor. – Jimmy tự giới thiệu trong khi bắt tay Coop. Cả anh và Mark đều có cảm tưởng như những cậu học sinh mới vào trường và gặp ông hiệu trưởng lần đầu tiên. Ông đứng cao hơn hai người nhiều, và họ thấy rõ Coop quả xứng với danh tiếng một người đẹp lão. Từ con người ông toát ra một vẻ thoải mái dễ chịu, cái vẻ lịch lãm, trong bộ đồ đặt cắt may vừa vặn với thân hình cân đối của ông. Nhìn ông mà đoán, không ai trong hai người cho ông được 60 tuổi, trẻ hơn thế nhiều, không thể nào tin được là Coop đã 70. Phụ nữ yêu quý ông là chuyện rất dễ hiểu. Ngay với chiếc quần Jeans màu xanh, người ông ta vẫn toát ra một vẻ thanh lịch đầy quyến rũ. Và con người huyền thoại của Hollywood ấy thả người ngồi cạnh Mark và Jimmy, nhìn hai người mỉm cười.

- Tôi hy vọng hai anh bạn vui vẻ thoải mái với nơi ở hiện tại.

- Vâng, rất thoải mái. – Mark đáp nhanh, cầu mong Charlene không nói cho ông ta biết câu chuyện sáng nay. Anh nghi ngờ là cô gái đã thuật lại, nên Coop đã đến gặp anh.

- Một nơi rất đặc biệt. – Mark lên tiếng khen ngợi, cố không nghĩ đến hình ảnh của cô gái lúc sáng. Như cảm nhận được ý nghĩ ấy của Mark, Jimmy cười với đôi mắt đầy vẻ diễu cợt. Quả là một chuyện hi hữu.

- Tôi lúc nào cũng yêu thích nơi này. – Coop nói. – Khi nào tiện, hai bạn vào ngôi nhà chính chơi. Có thể chúng ta cùng dùng một bữa tối – Rồi ông sực nhớ mình không còn đầu bếp hay quản gia nữa để tiếp khách cho đang hoành. Chắc ông sẽ phải gọi các tay chuyên phục vụ yến tiệc, nếu muốn mời khách đến nhà dùng tối. Không thể nào tin cậy vào đôi tay của Paloma lúc nào cũng cho ông ăn món mì xào và mì khô, dù tiếng Anh của cô ta giờ đã khá hơn. Có nói

giọng gì đi nữa thì cô ta cũng là một kẻ nổi loạn, lúc nào cũng hành động theo ý mình. Nếu bảo cô ta làm bữa ăn tối, không biết bữa ăn ấy sẽ ra sao.

- Hai anh bạn từ đâu đến đây?

- Tôi từ Boston – Jimmy đáp. – Tôi đến đây được tám năm rồi, sau khi rời đại học. Tôi rất thích nơi này.

- Còn tôi thì ở đây được 10 năm rồi, từ New York đến – Mark tính nói thêm "với vợ con", nhưng ngừng lại. Câu chuyện trở nên quá thương tâm, nhất là khi anh giải thích tại sao vợ con không cùng ở với anh.

- Cả hai bạn đều đã quyết định đúng. Tôi cũng từ miền Đông đến, và không chịu nổi khí hậu ở đây nhất là về mùa Đông. Ở đây cuộc sống dễ chịu hơn.

- Nhất là được ở một nơi như thế này – Jimmy lên tiếng khen. Anh thấy mình như bị Cooper Winslow cuốn hút trong khi ngồi trò chuyện với ông ta. Người ông trông hoàn toàn tự nhiên, thoải mái, rõ ràng là đã quen với sự chú ý hay những lời khen tặng của người khác, và biết rõ sức mê hoặc của con người mình.

- Hy vọng hai anh bạn sống sung sướng ở đây. Nếu cần gì, xin cho tôi biết – Mark không muốn khiếu nại về lò bếp hay máy pha cà phê, vì anh đã quyết định tự mình đem đi sửa, rồi khâu trừ vào sổ tiền thuê nhà tháng tới.

Coop lại nhìn hai người cười thật tươi, trò chuyện thêm vài phút nữa rồi từ giả. Họ chờ ông vào đến bên trong nhà mới lên tiếng bàn luận về ông. Mark đưa ra nhận xét.

- Anh có tin vào mắt mình không? Chắc tôi đành phải đưa cả hai tay lên đầu hàng. Còn ai dám tranh đua với một người mẫu đẹp như thế!

Trong đời chưa có người nào tạo một ấn tượng mạnh như thế đối với anh, và Cooper Winslow là người đàn ông đẹp nhất từ trước tới giờ Mark chưa từng gặp. Nhưng Jimmy lại ít bị ảnh hưởng hơn. Anh trầm ngâm lên tiếng nhỏ nhỏ, sợ Coop nghe được:

- Có một điều này cần lưu ý. Cả con người ông ta làm ta không sao tự hỏi là bên trong con người ấy có quả tim hay không, hay chỉ là cái duyên quyến rũ. Cái vẻ đẹp bên ngoài và những bổ đề cắt khéo.

- Có lẽ như thế cũng đã đủ – Mark nói khi nghĩ đến Janet, chắc cô sẽ chẳng bao giờ chịu rời bỏ một người đàn ông có cái duyên, tính dí dỏm, diện mạo của Cooper Winslow. Cạnh ông ta, Mark trông chẳng khác một kẻ lù khù. Mọi khuyết điểm của anh như lộ hẳn ra khi Coop xuất hiện.

- Không phải thế – Jimmy nói với giọng sành sỏi hơn – Đó chỉ là cái vỏ của ông ấy thôi. Chẳng có ý nghĩa gì nhiều trong những điều ông ta nói cả, tất cả đều là cái đẹp bề ngoài và những thứ nhảm nhí, vớ vẩn. Thử nhìn thấy một cô gái mà ông ấy đem về. Ba mươi năm sau này nữa, liệu anh có muốn thấy một cô gái đổng đánh đầu óc rỗng tuếch với dải khố dài làm điểm tâm cho anh, hay muốn có một con người thật sự để chuyện trò?

- Để tôi suy nghĩ một chút điểm ấy được không? – Mark trả lời rồi cả hai cười lớn.

- Vâng, có được những phút vui thú như thế vẫn tốt, nhưng chắc chỉ trong một thời gian thôi.



Rồi sau đó thì sao? Nó sẽ làm tôi điên mất. – Maggie quả là con người hoàn hảo. Vừa không ngoan, thành thật, xinh đẹp vừa vui vẻ, đầy nữ tính, tất cả những thứ mà anh muốn. Những cô gái xinh đẹp mà đàn ông là thứ anh không hề thích. Còn Mark, anh chỉ muốn Janet. Nhưng nhìn mặt ngoài thì Cooper Winslow như có đủ những thứ cần bản đó.

Ngay cả Jimmy cũng phải thú nhận ông ta là con người đầy ẩn tượng.

- Thật ra, ông ta cần có khả năng giữ được những cô gái hấp dẫn. Nếu được lựa chọn, tôi muốn có những cô gái quê hơn. Họ tuyệt vời lắm.

- Anh cứ giữ những cô gái ấy, còn để những cô xinh đẹp mà đàn ông cho tôi. Cảm ơn Chúa, ông ấy không đề cập đến vụ đụng đầu của tôi với cô gái của ông ta trong bếp sáng nay – Mark nói với vẻ nhẹ nhõm.

- Tôi biết đó là điều anh đang nghĩ – Jimmy lên tiếng chế diễu. Anh thích Mark, thích con người dễ thương và có những giá trị tốt ấy. Anh cũng thấy thích thú khi trò chuyện với Mark, khởi đầu cho một tình bạn tốt đẹp với vết thương của Mark, vì anh rất dễ bị lôi trở về với vết thương vừa trải qua, nhất là nỗi nhớ thương mấy đứa con.

- Vậy là chúng ta đã gặp ông ta rồi. Ông ta trông như một ngôi sao điện ảnh, phải không? – Jimmy đang nghĩ đến cuộc gặp gỡ ngắn ngủi vừa rồi. – Không biết ai ủi áo cho ông ta nhỉ? Áo quần của tôi nhăn nhúm cả, kể từ lúc rời nhà. Maggie chẳng hề ủi thứ gì hết. Cô bảo chuyện ấy trái với tôn giáo của cô – Cô là một tín đồ Thiên Chúa giáo rất sùng đạo, và là người ủng hộ thuyết nam nữ bình quyền mạnh mẽ. Lần đầu tiên khi anh bảo cô giặt áo quần, Maggie đã suýt dấm vào mặt anh.

- Tôi đã đem mọi thứ kể cả đồ lót ra tiệm giặt – Mark nói. – Tuần vừa qua thiếu áo sơ mi tôi phải đi mua thêm 6 cái mới. Tôi đã cho Paloma ít tiền để cô ấy giặt cho tôi vài thứ khác. Có lẽ nếu bạn yêu cầu, cô ta cũng có thể làm chuyện này cho bạn – Paloma đã tỏ ra rất tử tế với Mark, không những cô ta có thiện chí mà còn có khả năng, thông minh và khôn ngoan nữa. Anh đã kể cho cô ta nghe về mấy đứa nhỏ, và cô ta đã an ủi anh bằng những lời lẽ tế nhị và đầy thương cảm. Mark rất trọng nể cô ta.

Jimmy mỉm cười nói:

- Với tôi thì chẳng sao – Tôi là một tay chuyên sử dụng máy hút bụi và bình Windex. Maggie chẳng bao giờ đụng đến thứ này.

Mark không muốn hỏi thêm về công việc của cô ấy nhưng rõ ràng là cô ta phải có nhiều đức tính mới làm cho Jimmy say mê đến thế. Chiều hôm ấy Jimmy đã kể cho anh nghe là hai người gặp nhau ở trường đại học Harvark. Hiển nhiên cô ta là một thiếu nữ thông minh xuất sắc.

- Janet và tôi gặp nhau ở trường luật, nhưng cô chẳng bao giờ hành nghề. Chúng tôi lấy nhau chưa được bao lâu thì Janet mang thai và phải ở nhà chăm sóc con.

- Cũng vì lý do đó mà chúng tôi không có con. Maggie lúc nào cũng bị xâu xé về chuyện phải từ bỏ nghề để ở nhà chăm sóc các em bé. Tôi đã tưởng sớm muộn gì rồi chúng tôi cũng sẽ nghĩ ra cách giải quyết chuyện này. – Điều này anh không nghĩ đến là chuyện xảy ra sau đó.

Họ trở lại câu chuyện về Coop trong một lúc. Đến 6 giờ Jimmy trở về nhà vì có hứa gặp mấy người bạn ăn tối. Anh có mời Mark cùng đi, nhưng anh ta bảo còn phải sắp xếp lại ít giấy tờ, và

phải đọc thêm về những điều thuế mới. Khi chia tay cả hai đều cho là những ngày cuối tuần của họ rất tốt đẹp. Mỗi người đều có thêm được một người bạn mới, và đều thấy sung sướng với nơi ở mới. Cả hai đều thích được gặp Cooper Winslow, và đều hài lòng với cuộc gặp gỡ này. Coop đúng là mẫu người mà người ta thường bảo, con người huyền thoại Hollywook. Jimmy và Mark hứa sẽ cùng đi ăn tối trong tuần lễ tới. Và trong khi Jimmy rảo bước về ngôi nhà cạnh cổng, thì Mark cũng đi về phòng khách của mình, mỉm cười nghĩ đến tách cà phê và cô gái ban sáng. Coop Winslow may mắn thật.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 7:

Buổi sáng kế hôm gặp Jimmy và Mark ở hồ bơi, Liz đã gọi điện gặp Coop. Ông rất vui mừng khi nghe giọng nói của cô. Liz lập gia đình được một tuần lễ, và cũng còn trong tuần trăng mật, nhưng cô đang lo lắng về Coop.

- Cô đang ở đâu vậy? – Ông mỉm cười khi nghe lại giọng nói của Liz. Ông vẫn chưa quen với sự thiếu vắng khuôn mặt của cô mỗi buổi sáng.

- Ở Hawaii, - Liz hãnh diện đáp. Mỗi khi có cơ hội, cô đều dùng tên mới này. Giờ thì Liz lại tiếc là mình đã không có nó sớm hơn. Lấy Ted cô thấy như mình đang ở trong một giấc mơ.

- Sao cô tầm thường quá vậy? – Ông trêu Liz. – Tôi vẫn cho là cô nên cho anh ta rơi dài đi, rồi trở lại đây. Chúng ta có thể hủy bỏ hôn ước trong chốc lát.

- Ông dám bảo tôi thế à? Tôi muốn trở thành một phụ nữ có gia đình đàng hoàng đáng kính.

- Liz, tôi rất thất vọng vì cô, cứ ngỡ là cô có bản lĩnh hơn thế chứ. Cô và tôi là những kẻ bám víu cuối cùng với đời sống độc thân. Giờ thì chỉ còn mình tôi.

- Vậy có lẽ ông cũng nên lập gia đình đi. Cũng không đến nỗi tệ lắm đâu. Có thể còn hưởng được chút lợi về thuế má nữa, tôi nghe nói thế - Sự thật, Liz thấy mình đã chọn một người chồng rất hợp, Ted là con người tuyệt vời đối với cô. Coop cũng thấy mừng cho Liz, cho dù hiện phải chịu một số bất tiện vì sự ra đi của cô.

- Abe cũng bảo tôi thế. Ông ta bảo tôi phải lấy vợ, phải kiếm một cô vợ giàu. Đúng là một con người tầm thường hết chỗ nói.

- Ý kiến đó cũng hay đấy – Liz trêu ông. Cô biết chẳng bao giờ Coop chịu lập gia đình. Ông ta quá phóng túng, không thể nào sống yên với một người đàn bà được. Cần đến cả một khu như một hậu cung xưa mới thỏa mãn được sở thích của ông.

- Từ lâu tôi chưa gặp được một phụ nữ nào giàu có. Không biết họ trốn đâu cả. Hơn nữa tôi chỉ thích những cô gái của họ thôi – Hoặc trong những năm gần đây, đám cháu của họ.

Nhưng cả hai không ai nói ra chuyện đó. Ông ta đã từng có những mối liên hệ thân mật với những phụ nữ thừa kế gia tài lớn, những phụ nữ rất giàu có trong nhiều năm trời, nhưng Coop lúc nào cũng ưa thích những cô gái trẻ. Đã có thời ông cặp bồ với công chúa Ấn Độ, hai phụ nữ Saudi rất giàu có. Nhưng dù họ là ai, họ giàu có đến đâu, rồi Coop cũng thấy chán họ. Lúc nào cũng có một người phụ nữ xinh đẹp hơn, hấp dẫn hơn, ngay ở một khúc rẽ. Coop là người thích được tự do bay nhảy.

- Tôi chỉ muốn biết ông hiện nay sinh hoạt, hành động ra sao. Giọng Liz đầy vẻ trêu mến. Cô thật sự nhớ ông và đã dành cho ông những cảm tình sâu đậm bao la – Paloma làm việc ra sao?

- Cô ấy tuyệt hết chỗ nói – Giọng ông không có vẻ gì đùa cợt – Cô ta làm món trứng cao su, rắc tiêu lên bánh mì nướng, biến những đôi tất len của tôi thành thứ đồ chơi trẻ con, và có những sở thích tuyệt vời. Tôi đã bắt đầu yêu thích đôi kính đen gọng nạm kim cương giả của cô ấy, không kể đến những đôi giày có hoa văn lạ, cô ta mang với bộ đồng phục mỗi khi không mang giày vải đế mềm da beo. Cô ấy đúng là viên ngọc quý, Liz à. Không biết cô tìm đâu ra một người như thế – Sự thật thì Coop vẫn thích thú với sự đối nghịch này giữa cô ta với ông, dù Paloma có

làm ông bức bối nhiều.

- Ông Coop, cô ấy là người tốt. Hãy chỉ vẽ cho cô ấy, rồi cô ta sẽ học hỏi dần. Paloma từng làm việc cho những người khác trong một tháng, một số khuyết điểm của cô ấy chắc đã được loại bớt rồi.

- Tôi nghĩ là Livermore đã xiềng chân cô ta ở dưới hầm nhà. Có thể tôi sẽ cố làm thử thể xem. À này, hôm qua tôi có gặp mấy vị khách của tôi.

- Khách nào? Liz như giật mình khi nghe ông nói.

- Hai người ở khu phòng khách và ngôi nhà gần cổng.

-Ồ, hai người đó! Họ thế nào?

- Trông cũng đang hoàng. Một là luật sư, còn người kia là một nhân viên làm công tác xã hội. Anh nhân viên nọ trông như một đứa trẻ và từng học ở Harvard. Viên luật sư trông có chút lo âu, nhưng anh ta rất dễ thương. Miễn là họ đừng vứt chai lọ xuống hồ bơi, và mang về một lũ con mồ côi mất dạy thì cũng được. Trông họ có vẻ như những người biết điều và đứng đắn, không phải là dân nghiện hút hay tội phạm. Có thể nói là chúng ta gặp may.

- Bà đại diện địa ốc bảo đảm với tôi họ là người tử tế.

- Có thể bà ấy đúng. Tôi sẽ dành phán xét mình cho đến khi họ ở được một thời gian lâu hơn, nhưng cho đến giờ này tôi chưa thấy có vấn đề gì.

Liz thấy nhẹ người hẳn. Cô vẫn lo về chuyện đó, nên đã gọi điện thoại.

- Sao cô lại gọi tôi? Lẽ ra giờ cô còn mãi mê du dương ở bãi biển với gã thợ ống nước mà cô vừa lấy đấy chứ.

- Anh ấy không phải là thợ ống nước, mà là người mua bán chứng khoán. Anh ấy đang chơi gôn với một khách hàng.

- Anh ta đem khách hàng đến trong tuần trăng mật với cô à? Liz, đó là dấu hiệu rất xấu đấy! Ly dị anh ta ngay đi – Coop cười lớn, và Liz thấy an tâm nghe giọng nói vui vẻ của ông ta. Cô cũng cười lớn đáp:

- Anh ấy tình cờ gặp ông khách hàng nọ ở đây. Một tuần lễ tôi sẽ trở về và sẽ gọi ông. Giờ thì ông phải sống đang hoàng nhé, đừng một vòng kim cương nào trong tuần lễ này. Ông Abe Braunsrein sẽ lo lắng mà sinh chứng ung nhọt đấy.

- Ông ta đáng bị thế lắm. Đúng là con người ít óc hài hước và ít khiếu thẩm mỹ nhất trên hành tinh này. Tôi muốn gửi tặng cô một chiếc vòng kim cương chỉ để chọc cho ông ta bức bối xem chơi. Ít nhất thì cô cũng xứng đáng.

- Tôi đang đeo chiếc nhẫn xinh đẹp ông tặng tôi lúc tôi rời đi. Tôi sẽ nói chuyện với ông lại khi trở về. Hãy保重, ông Coop.

- Vâng, tôi sẽ cố. Cám ơn cô đã gọi – Ông rất thích chuyện trò với Liz. Tuy không nói ra nhưng ông nhớ cô ta. Nhớ kinh khủng. Ông cảm thấy như mình lênhên, trôi dạt kể từ khi Liz rời đi, ngôi nhà và cuộc sống của ông như con thuyền không bánh lái. Ông không hình dung được mình sẽ làm gì khi không có cô.

Và khi xem lại tập sổ ghi những buổi hẹn sáng hôm đó, ông nhìn thấy nét chữ viết rất cẩn thận của Liz. Đêm đó ông cần đến dự một buổi tiệc tốt ở nhà vợ chồng Schwartz. Họ là những ngôi sao về giao tiếp của Hollywood trong hai thập niên nay. Ông chồng là một nhà sản xuất phim lớn, và vợ là một ngôi sao điện ảnh rất xinh đẹp trong những năm 50. Coop không muốn đi, nhưng ông biết họ sẽ giận nếu ông không đến. Ông thích ở nhà ân ái với Charlene thêm một đêm nữa, và không muốn đem cô ta theo. Cô gái có cái phong cách hơi xốc nổi đối với nhóm người loại này, để vui đùa thì được, nhưng không thể đem theo dự các buổi tiệc. Ông có nhiều nhóm phụ nữ, và Charlene thuộc loại "ở nhà". Các ngôi sao điện ảnh lớn thì ông dành cho các buổi chiếu phim ra mắt hay các buổi khai mạc, những nơi mà sự có mặt của hai người, hai ngôi sao, sẽ tạo nên một ảnh hưởng gấp bội với báo chí. Còn có cả đám những nữ diễn viên và những cô người mẫu trẻ đẹp mà ông thường thích kẹp đi, nhưng đến dự những buổi tiệc của vợ chồng Schwartz thì ông chỉ thích đi một mình, ở đấy lúc nào cũng có rất đông những nhân vật đáng lưu ý mà ông cũng không biết trước là mình sẽ gặp, nên đi một mình tốt hơn, vì chắc họ sẽ thích thú được gặp ông trong tình trạng độc thân. Ông rất mến cả Arnold lẫn Louise Schwartz. Ông bèn gọi Charlene bảo không thể gặp cô ta đêm đó. Cô gái cũng không tỏ ra bực bội gì về việc này, bảo cô ta cũng cần nghỉ một đêm để bồi bổ cho đôi chân và giặt áo quần. Cũng cần một giấc ngủ ngon nữa, cô gái bảo thế nhưng đây là thứ mà cô ta không cần. Cô gái có thể thức suốt đêm, sáng dậy trong người vẫn tươi mát. Coop lúc nào cũng thèm muốn cái tươi mát ấy, nhưng đêm nay là đêm của vợ chồng Schwartz.

Ông gặp nhà sản xuất điện ảnh lúc ăn trưa, sau đó đi chăm sóc móng tay rồi lên giường ngủ một giấc ngắn. Khi thức dậy ông uống một ly sâm banh, và đến 8 giờ đã mặc xong bộ đồ dự tiệc tối bước ra cửa trước. Người tài xế ông thuê mỗi khi có những dịp như thế này đang chờ trong chiếc Bentley.

- Chào ông Winslow – người tài xế vui vẻ nói. Anh ta đã lái cho Coop nhiều năm nay, cũng như đã lái cho các ngôi sao điện ảnh khác. Nghề lái xe tự do này giúp anh ta sống khá. Với Coop, thuê như vậy lợi hơn là mượn một tài xế thường trực. Trong hầu hết những dịp khác ông thường tự lái lấy. Khi Coop đến tòa biệt thự đồ sộ của vợ chồng Schwartz, thì đã có cả trăm người đang đứng ở khu tiền sảnh uống sâm banh và chào hỏi hai vợ chồng chủ nhà. Bà Schwartz mặc chiếc áo dài màu xanh biển sẫm, đeo bộ sưu tập ngọc bích rất đẹp. Quanh bà, Coop nhìn thấy những nhân vật thường thấy trong các dịp như thế này, những nhà buôn nghệ thuật, các nhà sản xuất phim ảnh, các đạo diễn, các luật gia nổi tiếng thế giới, và một đám đông những ngôi sao điện ảnh hạng thường, có một số vẫn thường thấy trên màn ảnh gần đây hơn Coop, nhưng không có ai nổi tiếng như ông.

Lập tức Coop bị một số đông những người hâm mộ, cả nam lẫn nữ bao vây. Một tiếng đồng hồ sau, ông cùng đám đông dự tiệc. Coop được xếp ngồi cùng bàn với một diễn viên nổi tiếng cùng thời với ông, hai nhà văn nổi tiếng nữa, và một người đại diện quan trọng của Hollywood. Người đứng đầu một trong những phim trường lớn cũng ngồi đấy, và Coop tính ăn tối xong sẽ nói chuyện với ông ta. Ông nghe nói họ đang thực hiện một cuốn phim hoàn toàn thích hợp với ông. Người phụ nữ ngồi phía bên phải thì ông biết rất rõ, một trong số được nhiều người biết tiếng ở Hollywood, thường tổ chức những buổi tiệc tranh đua với cặp vợ chồng Schwartz, nhưng không thành công bằng. Phía bên phải là một phụ nữ trẻ ông chưa hề biết. Cô ta có khuôn mặt thanh tú, quý phái, đôi mắt to màu nâu, làn da trắng nuột, và mái tóc đen chải ngược

ra sau thành búi như một vũ nữ ba lê trong tranh Degas.

- Chào cô, - Ông vui vẻ nói. Cô gái có thân hình thon nhỏ và mềm mại khiến ông tự hỏi không biết cô ta có phải là nữ vũ công không. Trong khi đoàn người hầu bàn đem các món ăn cho khách, ông ta đem thắc mắc ấy hỏi cô ta, và cô ta cười lớn. Đây không phải là lần đầu tiên có người hỏi như thế, và cô thấy vui thích. Cô ta biết ông là ai và hồi hộp xúc động thấy ông ngồi cạnh mình. Tấm thiệp đặt tại chỗ ghi tên cô gái Alexandra Madison, một cái tên hoàn toàn xa lạ đối với ông.

- Thật ra tôi làm ở bệnh viện, y sĩ thường trực.

- A, thật tốt – Giọng ông có vẻ chú ý hơn – Ngành nào. Có giúp gì được cho tôi không?

- Trừ phi ông có con. Tôi là bác sĩ nhi khoa, chính xác hơn là bé sơ sinh.

- Tôi ghét trẻ con. Tôi ăn thịt chúng. - Ông cười để lộ những chiếc răng trắng đều.

Alexandra khẽ nhoẻn miệng cười:

- Tôi không tin.

- Thật đấy. Trẻ con cũng ghét tôi, vì chúng biết tôi ăn thịt chúng. Tôi chỉ thích khi nào chúng biến thành người lớn, nhất là biến thành phụ nữ.

Coop đã nói thật. Từ lâu ông ta rất ngại trẻ con, cố tìm mọi cách tránh né chúng. Ông thường chọn những phụ nữ không có con cái. Trẻ con làm phức tạp mọi chuyện, và làm hỏng nhiều buổi tối của ông. Theo quan điểm của Coop thì đi chơi với phụ nữ không con thích thú hơn, vì họ không phải hối hả quay trở về nhà để trả tiền cho những người giữ trẻ. Họ không bị ốm vào phút chót, không làm đổ nước ép trái cây lên khắp người mình, hay bảo là họ ghét mình. Đó là một trong nhiều lý do khiến ông thích những phụ nữ trẻ hơn. Trên 30 tuổi hầu hết phụ nữ đều có con.

- Sao cô không lựa nghề gì có tính chất giải trí hơn? Như thuần hóa sư tử chẳng hạn. Một vũ công ba lê lại càng hợp với cô hơn nữa. Tôi nghĩ cô nên tính đến chuyện đổi nghề trước khi bị dính sâu vào nghề hiện tại. - Ngồi cạnh ông, Alexandra thấy thật vui. Cô có một ấn tượng sâu về con người ông, nhưng lại đang thích thú đùa cợt với ông. Với Coop, dù ông không ưa nghề của cô lắm, không thích lối chải tóc có vẻ nghiêm trang ấy, ông vẫn thấy mình thích cô gái này.

- Để tôi suy nghĩ lại đề nghị ấy. Vậy làm bác sĩ thú y được không?

Như thế có tốt hơn không? - Alexandra làm bộ ngây thơ hỏi.

- Tôi cũng không thích chó. Chúng bẩn, lại làm lông dính đầy quần mình. Chúng cắn, sủa và có mùi hôi. Cũng chẳng khá hơn trẻ con mấy. Để tôi nghĩ một nghề hoàn toàn khác cho cô mới được. Diễn xuất được không?

- Chắc không được rồi. - Cô cười lớn trong khi người hầu bàn múc món Cavia vào đĩa cho cô, Coop rất thích các món ăn ở bữa tiệc. Ở đó toát ra một thứ hào quang của sự bình thản, duyên dáng như một người từng sinh trưởng trong những phòng ăn tối như thế này. Nó tỏa khắp người, cho dù cô không đeo một thứ nữ trang quý giá nào. Chỉ có một chuỗi hạt trai, một đôi bông tai hạt trai và kim cương. Vẫn có một chút gì cho thấy là cô có thừa tiền bạc. - Thế còn ông. - Alexandra vặn lại Coop. Cô gái này quả rất thông minh, và điểm này cũng làm Coop thấy

thích ông ta, ít nhất cũng trên bàn ăn này, vì nó tạo nên một thách thức đối với ông. - Tại sao ông làm diễn viên điện ảnh?

- Tôi thấy đây là nghề thích thú. Cô không thấy sao? Hãy tưởng tượng ngày nào mình cũng đóng vờ vai này vai nọ và mặc những bộ y phục đẹp. Rất thú. Thú hơn là nghề của cô, phải mặc chiếc áo choàng nhả nhúm, trẻ con mưa vấy cùng người, và la khóc khi nhìn thấy mình.

- Chuyện ấy quả có thật. Nhưng đám trẻ mà tôi lo còn quá nhỏ, chưa gây nên những tệ hại như thế. Tôi làm việc trong khu trẻ sơ sinh ICU. Hầu hết là những đứa trẻ sinh thiếu tháng.

- Khiếp quá. - Ông làm ra vẻ hoảng sợ. - Chúng chắc chỉ lớn bằng cỡ con chuột nhắt. Cô có thể nhiễm những chứng bệnh súc vật đó. Như thế còn tệ hơn là tôi nghĩ nữa - Coop đang hưởng những phút thật sung sướng với Alexandra. Một người đàn ông ngồi đối diện đưa mắt nhìn ông với vẻ thích thú. Nhìn Coop đang đem tất cả những gì quyến rũ của mình dồn vào một người phụ nữ, cũng giống như nhìn thấy cả một công trình nghệ thuật. Nhưng Alexandra rất xứng với cái tài ấy của ông.

Cô nhạy cảm và có đủ khôn ngoan để không bị ông dụ dỗ hoặc làm bực mình. - Cô còn làm gì ngoài công việc đó? Coop tiếp tục vặn hỏi.

- Tôi lái chiếc máy bay riêng của tôi từ lúc 18 tuổi. Tôi thích làm những vòng bay nhào lộn. Tôi từng nhảy dù ra khỏi máy bay, nhưng tôi đã hứa với má tôi sẽ không làm thế nữa. Tôi chơi quần vợt, trượt tuyết. Trước kia tôi còn đua xe gắn máy. Tôi còn làm công tác chăm sóc y tế ở Kenya trong một năm trước khi vào trường y.

- Nghe cô nói thì chúng ý như những trò chơi tự vẫn vậy. Và bố mẹ cô đã can thiệp nhiều vào những theo đuổi thể thao ấy của cô. Cô vẫn còn gặp ông bà chứ?

- Chỉ khi nào cần thôi - Ông nhìn thấy trong đôi mắt cô tỏ vẻ thành thật trong câu nói trên. Đây quả là một cô gái chừng chạc, đầy ý thức đến độ kinh ngạc. Coop đã bị cô làm mê hoặc.

- Hai ông bà hiện ở đâu?

- Mùa Đông thì Palm Beach, mùa hè New Port, chán ngắt, chẳng bao giờ thay đổi cả. Tôi không bao giờ chịu cảnh đó.

- Cô có gia đình chưa?

Ông thấy cô không mang nhảu đính hôn, nên chắc câu trả lời sẽ là không. Không có vẻ gì là một cô gái có chồng cả, về phương diện này Coop vẫn có một thứ trực giác rất nhạy bén.

- Chưa - Cô do dự một lát rồi trả lời. - Suýt thôi. - Alexandra ít thổ lộ với ai chuyện đó. Nhưng câu hỏi quá thẳng làm cô thấy vui thích khi thành thực trả lời.

- Và rồi sao? Chuyện gì xảy ra?

Khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp chợt trở nên lạnh lùng dù cô vẫn mỉm cười. Nhưng trong đó, Alexandra chợt để lộ vẻ buồn rầu chỉ mình Coop là nhận thấy.

- Tôi bị phản bội, ngay trước ngày thành hôn.

- Thật đáng ghét. Tôi không ưa những kẻ làm những chuyện thô bỉ như thế. Cô đồng ý không?

- Ông cố đi vòng câu chuyện, hơi hối tiếc là đã nêu nó ra, vì nhìn thấy rõ là đã nêu nó ra, và làm Alexandra đau lòng. Cô đã trả lời ông rất thành thật, thật đến độ không ngờ - Tôi mong anh

chàng nọ rơi vào một hầm rắ sau vụ đó – Ông nói – hay một ao nước đầy cá sấu. Đáng đời lắm!

- Anh ta quả bị thế thật, cũng gần như thế. Một vũng nước đầy cá sấu. Anh ta lấy bà chị tôi – Với một cuộc gặp gỡ đầu tiên, thì đây quả là một thứ khó tiêu hóa, nhưng cô cho rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại Coop nữa, nên những gì cô tiết lộ với ông chẳng quan trọng mấy.

- Quá ngốc! Và cô vẫn nói chuyện với bà chị ấy chứ?

- Chỉ khi nào cần thôi. Đó chính là lúc tôi đi Kenya. Một năm ở đấy thật thú vị. Tôi thích lắm. - Đó là dấu hiệu cho thấy Alexandra không muốn bàn thêm chuyện ấy nữa. Cô đã nói thật cả nỗi đau của mình cho ông nghe, dám đem ra nói cả với một người lạ. Ông cảm phục Alexandra điểm này. Sau đó Coop thuật cho cô nghe chuyến hành trình vào khu hoang dã cuối cùng của mình, đầy những khó nhọc và thiếu tiện nghi. Ông được mời đến thăm một khu dành đặc biệt những trò chơi, một vị khách và như dự đoán, đã bị họ hành hạ bằng những trò chơi thật khủng khiếp. Ông thù ghét cuộc viếng thăm ấy vô kể, nhưng khi kể chuyện, ông đã diễn tả bằng một giọng đầy hoạt kê làm cô cười rộ.

- Cả hai đều thấy một bầu không khí tuyệt vời khi ngồi cạnh nhau, hầu như không biết gì đến những người ngồi cạnh. Alexandra vẫn nhìn ông cười khi bữa tiệc chấm dứt. Coop thấy tiếc khi cô đứng lên đến chuyện trò với một vài người bạn cũ ở một bàn khác. Họ là những người bạn của bố mẹ Alexandra, nên cô thấy cần đến chuyện trò với họ, nhưng cô đã bảo ông là mình thật tình thấy vui thích được gặp ông và ông đã cho cô một buổi tối đáng ghi nhớ.

- Tôi không có thì giờ nhiều để ra ngoài. Bà Schwartz là bạn của bố mẹ tôi, nên đã có nhã ý mời tôi đến dự bữa tiệc này. Sở dĩ tôi đến được là nhờ có được một đêm nghỉ việc. Hầu hết thời gian khác tôi đều phải luôn có ở bệnh viện. Tôi rất hài lòng đã đến đây – Cô siết chặt tay Coop.

Một lát sau Louise Schwartz đến cạnh Coop, cười khúc khích nói:

- Coi chừng đấy Coop. Cô ấy khó đụng vào lắm đấy. Và nếu ông đưa cô ấy đi chơi, bố cô ta sẽ giết ông đó.

- Tại sao? Ông ta ở trong băng đảng Mafia à? Tôi thấy cô ta rất đàng hoàng.

- Đúng. Vì vậy mà ông ta sẽ giết ông. Arthur Madison đấy.

Đó là cái tên mà bất cứ ai cũng nhận ra. Đó là cả một tài sản về thép lâu đời nhất xứ, và lớn nhất. Và cô là một bác sĩ. Một sự kết hợp thật lý thú. Câu nói của Abe Braunstein chọt vang bên tai ông khi nghe Louis Schwartz nói thế. Cô không những là một phụ nữ giàu có, mà có thể là một trong những người giàu có nhất, nhưng lại là một con người bình dị, không phô trương, một trong những cô gái xuất sắc nhất trước giờ ông chưa từng gặp. Còn hơn thế nữa, cô rất vui vẻ. Thật khó mà cưỡng được sức lôi cuốn của cô, hoặc vẻ thích thú hoặc ít nhất những thách thức khi gần cô. Coop chăm chú theo dõi cô gái đang trò chuyện với những người khác, chọt nhận ra là cô ta đã ghi một nét sâu đậm vào người ông. Ông canh đúng lúc Alexandra bước ra cửa để cùng bước ra, rồi chỉ chiếc Bentley của mình nói:

- Tôi có thể đưa cô về nhà không? - Giọng ông thân thiện, vô hại. Ông đoán cô gái độ chừng 30 tuổi, và đoán đúng. Vậy ông lớn hơn cô 40 tuổi, nhưng trông ông vẫn chẳng có vẻ gì là đến tuổi đó, và cũng không cảm thấy như vậy nữa. Có một điều lạ là ông đã chú ý nhiều đến cô, không



phải vì cô là một nhân vật nào đó, mà thật ra chỉ vì thấy thích cô thôi. Rõ ràng cô thuộc mẫu người rất có ý thức, không dung thứ một thứ vô nghĩa nhắm nhí nào, một con người từng bị đau khổ nên dè dặt. Và những yếu tố gốc về con người của cô, về bố cô, làm đậm thêm những màu sắc của bức tranh trước mắt ông. Ông thấy bị cô gái này cuốn hút, và chắc sẽ cuốn hút mạnh dù có bố cô hay không, dù có tiền bạc hay không. Quả là một điều lạ lùng, Coop trầm ngâm suy nghĩ trong khi nhìn cô gái. Ông biết mình thích Alexandra vì chính con người của cô thôi.

- Tôi có sẵn xe, nhưng cũng xin cảm ơn ông. Alexandra nhìn ông lịch sự đáp. Ngay lúc đó một nhân viên phụ trách sắp xếp xe đã lái chiếc Volkswagen cũ móp méo của cô đến.

- Thật đầy ấn tượng. Rất khiêm tốn. Tôi ngưỡng mộ sự thận trọng của cô – Ông trêu Alexandra về chiếc xe.

- Tôi không thích phí tiền vào những chiếc xe. Rất ít khi tôi lái nó. Tôi chẳng đi đâu cả, lúc nào cũng làm việc.

- Tôi biết. Với mấy đứa nhỏ như chuột ấy chứ gì. Thế còn trường dạy về sắc đẹp, cô có lúc nào nghĩ đến nó không?

- Thật ra đó là sự lựa chọn đầu tiên của tôi, nhưng tôi đã không qua được các kỳ thi, cứ làm hỏng những kiểu uốn lượn trong sóng trên tóc mãi. - Cô ứng đáp cũng nhanh và dạn dĩ như ông.

- Alexandra, tôi rất vui được gặp cô – Ông nhìn thẳng vào mặt cô với đôi mắt xanh lơ và chiếc cằm chẻ từng biến ông thành một thứ huyền thoại, không sao cưỡng được đối với phụ nữ.

- Xin gọi tôi là Alex. Tôi cũng rất vui được gặp ông. Ông Winslow.

- Có lẽ tôi nên gọi cô là bác sĩ Madison. Cô thích gọi thế hơn không?

- Thích lắm chứ – Cô nhìn ông cười, rồi lách người vào chiếc xe cà tàng, chẳng quan tâm gì đến chuyện mình đến nhà vợ chồng Schwartz trong một chiếc xe trông như bị ai vứt bỏ bên lề đường hay trên xa lộ. - Chúc ông ngủ ngon – cô đưa tay vẫy trong khi lái xe rời ngôi biệt thự.

Ông gọi với theo:

Chúc bác sĩ ngủ ngon. Uống hai viên thuốc Aspirine và sáng mai gọi tôi – Ông nhìn thấy cô cười khi cho xe chạy xuống con đường đưa vào biệt thự, rồi nhìn thấy cô cười, rồi cũng mỉm cười bước vào chiếc Bentley. Ông tự như phải gởi hoa cho Louise sáng mai. Nhiều hoa. Ông hài lòng đến độ quyết định không gặp Charlene tối hôm đó nữa. Một buổi tối tuyệt vời với Alex Madison. Cô quả là một cô gái lạ thường và là một triển vọng vô cùng thích thú cho ông.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 8:

Sáng hôm sau Coop gọi cho Louise Schwartz một bó hoa lớn. Ông đã tính gọi cô thư ký của bà này hỏi số điện thoại của Alex Madison, nhưng rồi quyết định tự mình gọi thẳng đến bệnh viện tìm. Ông gọi đến khu nhi ICU, nơi đây đã lục danh sách các bác sĩ thường trực, rồi cho ông số máy nhắn tin của cô. Ông đã gọi nhưng cô không trả lời. Họ bảo ông là cô đang làm công tác không liên lạc bằng điện thoại được. Ông đã ngạc nhiên thấy mình thất vọng khi không nghe cô gọi lại.

Hai ngày sau đó, Coop lại mặc lễ phục vì được mời đến dự lễ trao giải Golden Globes như thường lệ, mặc dù hơn hai mươi năm nay ông không được đề cử cho bất cứ giải nào. Nhưng cũng như những ngôi sao lớn, sự có mặt của ông đem lại thêm sự hồi hộp xúc động và màu sắc cho sự kiện này. Ông sẽ cùng đi với Rita Walerly, một trong những ngôi sao lớn nhất ở Hollywood trong ba thập niên qua. Coop thích cùng đi với bà ta trong những sự kiện quan trọng. Sự chú ý của báo chí dành cho hai người thật đáng kinh ngạc. Trong nhiều năm, thỉnh thoảng vẫn có tin về quan hệ thân thiết lãng mạn giữa hai người. Đại diện báo chí của ông đã hé lộ tin là họ đã có lần kết hôn và chuyện này khiến bà ta rất bức bối, nhưng sự có mặt của hai người cạnh nhau giờ đã quá thường đến độ chẳng ai tin những đồn đại ấy nữa. Bên cạnh một nữ diễn viên có một sắc đẹp vô song, tuy đã có tuổi, như bà ta, lúc nào cũng làm cho hình ảnh ông đẹp thêm. Đám báo chí của bà ta bảo bà 49 tuổi, nhưng Coop biết rõ bà ta 58 tuổi. Khi Coop đến đón ở khu nhà cao ốc trên Beverly Hills, Rita Waverly đã xuất hiện với chiếc áo dài xa tanh trắng lai cắt hơi nghiêng, khuôn mặt được khoa giải phẫu thẩm mỹ sửa sang tỉ mỉ đến mức hoàn hảo, chiếc cổ cũng được chiếu cố bởi chuỗi kim cương trị giá ba triệu đô la mượn ở hiệu Van Cleef. Từ tòa nhà cao ốc bước ra, trên người bà ta còn khoác một chiếc áo choàng lông chồn trắng dài đến tận sàn nhà. Bà ta đúng là chuẩn mực của một ngôi sao điện ảnh Hollywood như Coop vậy. Hai người thành một cặp rất xứng, và báo chí chột xôn xao hẳn lên khi nhìn thấy họ ở buổi lễ trao giải Golden Globes. Nhìn hai người ai cũng tưởng là một đôi nam nữ cỡ 25 tuổi và được giải Oscar năm đó. Báo chí vây chặt lấy họ như mọi lần. "Đây này!!! Đây!!! Rita!!! Coop!!!. Các nhiếp ảnh viên lớn tiếng đều cố lấy cho được một góc ảnh thật đẹp trong khi đám người hâm mộ vẩy những tập sổ ký lưu niệm la ó. Hàng nghìn ánh đèn chớp lên trước những nụ cười thật tươi của hai người. Một đêm mà cái tôi của họ sẽ thỏa mãn đến mười năm sau. Nhưng cả hai đều đã quen với những thứ đó. Coop đã mỉm cười khi bị các nhóm quay phim truyền hình cứ vài bước lại chặn hỏi hai người cảm tưởng của họ về những người được đề nghị.

- Tuyệt vời... một công việc rất đáng ca ngợi... làm tôi thấy hãnh diện với nghề này... - Coop khôn khéo trả lời trong khi Rita hài lòng ra mặt. Những tầng bậc không ngót, những ngưỡng mộ bao quanh hai người khiến họ phải mất nửa tiếng đồng hồ mới tới được chỗ ngồi. Họ đi dự một bữa tiệc trước khi buổi lễ trao giải được bắt đầu thủ hình. Coop đã săn sóc đặc biệt Rita, mang áo choàng cho bà, nghiêng người qua dịu dàng trò chuyện, đưa bà ly sâm banh.

- Ông làm tôi thấy hối tiếc là không lấy ông – Rita trêu Coop, nhưng bà ta cũng như Coop đều biết đấy chỉ là một thứ diễn xuất, mặc dù Coop rất mến bà ta. Những thứ đó đều có lợi cho tiếng tăm của họ, và ngay cả những ám chỉ xa gần về những gian díu tình cảm giữa hai người lúc nào cũng tạo nên sự chú ý của quần chúng trong một thời gian. Sự thật hai người chưa bao

giờ gần gũi nhau. Coop có hôn bà một lần, chẳng qua chỉ một phút bốc đồng, nhưng biết bà là người quá tự cao không thể nào chịu đựng được quá một tuần lễ. Bà ta đối với ông cũng thế. Cả hai đều đủ khôn ngoan để nhận thức rõ điều ấy.

Buổi lễ vừa bắt đầu là các ống kính đã quét qua những khuôn mặt khán giả và đã nhắm vào Coop và Rita liên tục trong một thời gian.

- Trời đất! - Mark chột kêu lên trong khi ngồi cùng Jimmy ở ngôi nhà cạnh cổng uống bia xem truyền hình. Cả hai đều không có việc gì làm, và Mark đề nghị xem buổi lễ trao giải thưởng. Anh đã đùa với Jimmy về vụ này, bảo không biết có Coop ở đấy không, nhưng cả hai đều không ngờ là hình ảnh ông ta lại xuất hiện nhiều đến thế. Các ống kính như bám chặt lấy hai người không rời. Mark đưa tay chỉ lên màn ảnh trong khi Jimmy ngạc nhiên?

- Nhìn xem ai vậy kìa? Rita Waverly à? Chúa ôi, ông ấy quen biết tất cả mọi người, phải không? - Ngay cả Jimmy cũng tỏ vẻ rất ngạc nhiên - Với tuổi ấy mà bà ta trông vẫn đẹp đấy chứ! - Anh nhớ ngay đến Maggie, trước kia cô vẫn thích xem những sự kiện lớn của Hollywood, các giải Oscar, Grammy Emmy, Golden Globes, ngay cả các giải thưởng cho các chương trình truyền hình nhiều tập. Cô thích thú nhận ra được tất cả các ngôi sao điện ảnh. Nhưng nhận ra Coop và Rita Waverly thì chẳng khó khăn gì, một đứa bé cũng nhận ra được.

- Chiếc áo đẹp thật! - Mark bình phẩm trong khi ống kính di chuyển sang một người khác - Lần cuối anh nhìn thấy người chủ cho thuê nhà của anh xuất hiện trên đài truyền hình quốc gia là khi nào vậy?

- Hình như là ở Boston, ông ta bị bắt giữ vì một tội gì đó, và chỉ xuất hiện vài giây trên bản tối - cả hai cất tiếng cười. Jimmy mở thêm một hộp bia. Tình bạn giữa hai người làm họ thấy dễ chịu, và cũng thuận lợi nữa. Họ sống gần nhau, cả hai đều thông minh, có thể nói là đẹp trai, và ngoài công việc chẳng có việc gì khác. Họ có chung một nỗi buồn, một nỗi cô đơn mà chưa ai tính đến chuyện bồ bịch hẹn hò với một người đàn bà khác. Một miếng bít tết, vài lon bia vài lần mỗi tuần, đã giúp họ qua những buổi tối lẻ loi. Khi hình ảnh Coop biến khỏi màn hình, họ ngồi xem trao giải Golden Globes. Jimmy vừa đặt một túi bắp rang vào lò viba.

- Tôi bắt đầu có cảm tưởng mình là một kẻ bị lẻ đôi. Jimmy mỉm cười đưa túi bắp rang cho Mark. Trên màn ảnh người ta đang chơi những bài nhạc đệm phim được đề cử tranh giải. Mark cũng cười bảo bạn:

- Tôi cũng thấy vậy. Nhưng ít nhất thì hiện giờ điều này cũng có cái tốt. Tôi muốn kiểm cuốn sổ ghi địa chỉ của Coop và kiểm tra giọng của một vài cô mà ông ấy loại rồi xem sao, nhưng giờ thì chưa.

Jimmy đã thề sống độc thân suốt đời. Anh không muốn những ký ức về Maggie bị mờ nhạt đi trong một tương lai gần, hay có thể là mãi mãi. Tình bạn này đã giúp hai người lấp đầy những đêm trống vắng của họ.

Cùng đêm ấy Alex Madison đang trực ở bệnh viện, bù lại buổi tối phải tham dự tiệc ở nhà vợ chồng Schwartz hôm cô gặp Coop. Cô đã dàn xếp để đổi phiên trực đêm nay cho đêm thứ hai vừa rồi với một bác sĩ khác có hẹn với một cô gái yêu anh ta.

Buổi tối thật bận rộn, rất căng thẳng, và cô đi qua phòng chờ đợi, tìm bố mẹ của một em bé sinh mới được hai tuần lễ, nghiền tim lúc sáng sớm nhưng vừa được ổn định lại rồi, trấn an họ

là những dấu hiệu nguy hiểm của đứa bé đã được ổn định và thẳng bé đã ngủ. Vừa bước vào cô đã trong thấy phòng trống trơn và đoán là họ đã ra ngoài ăn. Nhìn quanh cô chợt thấy máy truyền hình đang mở, rồi giật mình nhìn thấy Coop. Các máy quay hình đang nhắm thẳng vào người ông. Alex đứng nhìn, mỉm cười một mình rồi chợt nghe tiếng mình vang lên trong căn phòng trống.

- Tôi biết ông ta! - Trông Coop đẹp không tả được khi ông nghiêng người qua Rita Waverly đưa bà ly sâm banh. Cô chợt có một cảm giác kỳ lạ khi nhận ra là ông ta làm những cử chỉ tương tự, cùng với một cái vẻ nhìn như thế với mình lúc ăn tối ở nhà Schwartz chỉ mới hai ngày trước đây.

Cạnh Coop, Rita Waverly trông cũng lộng lẫy không kém.

- Không biết bà ấy đã qua bao nhiêu lần phẫu thuật thẩm mỹ – Alex lại vô tình nói lớn lên. Thật buồn cười khi thấy thế giới của Coop và của cô có những khác biệt thật lớn lao. Ngày đêm cô dành cả thì giờ để cứu mạng sống và an ủi bố mẹ của những đứa bé sơ sinh đang nằm kề cửa tử thần, còn những người như Coop và Rita Waverly lại dành cả thì giờ sửa sang người cho đẹp để đi dự các buổi tiệc với những chiếc áo lông chồn, nữ trang và áo dài dạ hội. Cô chẳng có cơ hội nào để trang điểm, trên người hàng ngày là bộ áo nhăn nhoe có dấu chữ NICU to tướng trên ngực. Chắc chẳng bao giờ cô là một phụ nữ ăn mặc đẹp, nhưng Alex đã chọn con đường này, đã thích cuộc sống này của mình. Không gì có thể khiến cô quay trở lại với cái thế giới của những con người khỏe khoắn, kiêu căng và đạo đức giả của bố mẹ cô. Alex vẫn thường nghĩ là may mà cô không lấy Carter. Giờ đây khi đã cưới chị cô, đã tự tô điểm trong các giai tầng xã hội đó, Carter trở thành một kẻ trưởng giả kiêu căng như tất cả những người đàn ông khác mà cô chán ghét. Coop thuộc hạng người hoàn toàn khác biệt. Ông là một ngôi sao điện ảnh, một tên tuổi, ít nhất cũng có lý do để làm dáng, để cư xử theo lối của ông ta. Nghề nghiệp buộc ông ta phải làm vậy. Nhưng đó lại không phải là nghề của cô.

Một lúc sau, sau khi đứng nhìn cho đến lúc máy quay hình chuyển sang nơi khác. Alex quay trở lại với môi trường an toàn được bảo vệ của mình, những lồng kính nuôi trẻ, những đứa bé tí hon gắn với những máy kiểm soát, những ống tuýp, quên hẳn Coop và giải Golden Globes. Bức điện của Coop trên máy nhắn tin mãi đến hôm sau cô mới nhìn thấy. Hình ảnh ông đã hoàn toàn biến mất trong trí cô.

Nhưng trong khi Mark, Jimmy và Alex thích thú thấy Coop trên màn ảnh truyền hình, thì Charlene lại hoàn toàn có cảm nghĩ trái ngược khi chau mày nhìn lên chiếc TV của cô ta. Trước đó hai hôm, Coop đã bảo không đem cô ta đi dự tiệc tại nhà vợ chồng Schwartz được, vì họ cần ông đóng một nhân vật phụ thôi, và công việc này chẳng có gì thích thú với cô ta đâu. Đó là lý do lúc nào cũng được Coop đưa ra khi ông muốn đi một mình. Nhưng được cùng đi với Coop đến Golden Globes đối với Charlene là điều cô ta hằng mong ước, nên cô ta đã vô cùng tức giận khi thấy ông đã đến đây với Rita Waverly thay vì với mình. Với Coop, ít nhất cũng vì phương diện nghề nghiệp đi với Charlene ông chẳng có lợi lộc gì cả.

- Con đười! - Cô gái mắng thẳng vào máy. - Ngủ ấy chắc phải đến 80 tuổi – Charlene đã lớn tiếng như Alex đã làm trong phòng chờ của thân nhân ở bệnh viện. Có những lúc nhìn thấy người mình quen biết trên màn ảnh, ta chợt muốn nói chuyện với họ, và đây đúng là trường hợp Charlene. Cô ta rất muốn nói chuyện với Coop. Cô ta đã nhìn thấy Coop choàng tay qua

người Rita, nghiêng sát vào bà ta, thì thầm vào tai, và Rita bật cười trong khi cái máy thu hình chuyển sang một ngôi sao khác ngồi cạnh đấy.

Charlene đã để lại cả chục lời nhắn, và cuối cùng mãi đến 2 giờ sáng mới gặp được ông qua điện thoại riêng.

- Anh đang ở đâu vậy, Coop? - Giọng cô ta như muốn bật khóc vì cơn giận.

Nhưng Coop vẫn có vẻ trầm tĩnh.

- Chào em, đang ở nhà chứ ở đâu. Còn em, đang ở đâu vậy. - Ông biết cô gái đang tức tối về chuyện gì rồi. Đây là điều có thể tiên liệu được, và cũng không sao tránh khỏi. Không đời nào ông nghĩ đến chuyện đưa cô ta đến một nơi được quảng bá rộng rãi như cuộc lễ trao giải Golden Globes. Theo ông, mối liên hệ giữa ông và cô ta không nghiêm túc và quan trọng đủ để trưng ra cho mọi người biết. Mặt khác, sự xuất hiện của ông cạnh Rita Waverly lại đem đến nhiều cái lợi. Ông rất thích thú với Charlene cũng như nhiều cô gái ra trình diện với thế giới của ông. Ông chắc Charlene đã nhìn thấy trên TV.

- Rita Waverly đang ở với anh à? - Giọng cô gái rít lên như đang trong cơn điên loạn. Coop biết cô ta sắp giở trò. Cái lối xoi mói như thế chỉ thúc giục ông chuyển nhanh sang một ứng viên kế tiếp trên bảng danh sách của ông ta. Dù rất xinh đẹp, thời rục rịch của Charlene với ông gần như dứt rồi. Lúc nào cũng có một cô gái khác chờ ông sẵn bên cánh gà sân khấu. Lại đến lúc ông rẽ qua một khúc quẹo rồi.

- Dĩ nhiên là không! Sao cô ấy lại có ở đây chứ? - Coop làm ra vẻ không biết gì.

- Nhìn hình anh trên TV em trông như là anh muốn ngủ ngay với bà ấy.

- Đừng ăn nói tục tĩu thế! - Coop chắc phải rút chân ra ngay, hay dẫn lên trước. Nhưng ông không cần phải làm thế với Charlene, chỉ cần lặng lẽ biến đi là đủ. Ông làm bộ ngáp dài nói - Đó là một thứ thách thức chán ngắt, lúc nào cũng vậy. Công việc làm ăn mà em!

- Vậy bà ấy ở đâu? - Charlene lại hỏi. Cô ta đã uống cả chai rượu nho trong khi ngồi nhà xem TV. Coop đã khôn ngoan tắt điện thoại di động ở buổi lễ phát giải mà chỉ mở lại khi về đến nhà.

- Ai? - Ông quả không biết cô ta định hỏi ai. Nghe giọng nói trong máy thì dường như Charlene đã quá say.

- Rita - Charlene khẳng định.

- Anh chẳng biết bà ta ở đâu. Có lẽ đang ngủ trên giường của bà ấy. Mà thôi, anh đi ngủ đây, cô tiểu thư. Sáng mai, anh cần dậy sớm đi thực hiện một vụ quảng cáo thương mại. Anh không còn trẻ như em, thì chúng ta chắc sẽ thức suốt đêm, anh biết vậy mà.

- Đúng! - Ông mỉm cười, - Chắc vậy, nhưng đó là lý do tại sao em không có ở đây. Cả hai chúng ta cần ngủ.

- Bây giờ em lại đó vậy, được không? - Giọng nói cô gái nghe không còn rõ nữa, dường như say hơn lúc mới nói chuyện. Trong khi nói điện thoại Charlene vẫn uống rượu.

- Charlene, anh mệt. Và nghe giọng nói thì dường như cũng chẳng khỏe gì hơn. Sao chúng ta không để cho qua đêm nay đi? - Giọng Coop đã có vẻ chán nản, mệt mỏi.

- Em sẽ đến.

- Không. Không được. - Coop cương quyết nói.

- Em sẽ leo qua cổng.

- Đám tuần tra an ninh sẽ bắt giữ em, rắc rối cho em lắm đấy. Chúng ta sẽ ngủ và nói chuyện vào ngày mai – ông nhẹ nhàng nói, không muốn cãi vã nữa, nhất là khi cô gái đang say và bực tức.

- Nói về chuyện gì? Anh tính lừa dối em để đi với Rita Waverly à?

- Chuyện anh làm chẳng liên can gì đến công việc của em cả Charlene à, và cái từ "lừa dối" có hàm ý là có một cam kết nào đó giữa hai bên, và không hề có chuyện đó giữa hai chúng ta. Thôi, hãy gác chuyện suy diễn vớ vẩn ấy đi. Chúc em ngủ ngon Charlene. Ông cương quyết nói rồi gác máy. Máy điện thoại di động của ông reo lên ngay sau đó, nhưng ông cứ mặc. Cô ta gọi lên máy nhắn tin, rồi đến điện thoại nhà trong suốt hai tiếng đồng hồ sau đó, cuối cùng ông tắt điện thoại đi ngủ. Ông rất ghét những phụ nữ có tính độc chiếm hữu hay gây gổ rắc rối. Đây đúng là lúc để Charlene đối với ông quan trọng hơn, có thể là ông đã gửi tặng cho cô gái một vòng tay kim cương hay một món quà đáng giá tương tự để cảm ơn cô ta về khoảng thời gian mà hai người đã từng chung vui. Nhưng mối liên hệ với cô gái chưa đủ lâu để ông làm thế. Và trong trường hợp Charlene, cử chỉ này sẽ chỉ khuyến khích thêm cô gái. Charlene thuộc loại những cô gái cần cắt đứt ngay và tránh xa sau đó. Đáng tiếc là cô đã tạo nên vụ cãi cọ vừa rồi, Coop ngẫm nghĩ trong khi cố đưa mình vào giấc ngủ, nếu không, chắc ông sẽ vui vẻ giữ cô ta lại thêm vài ba tuần lễ nữa, nhưng nhất định không lâu hơn. Sau vụ đêm ấy, dứt khoát cô ta phải đi. Và trong khi mơ màng nghe tiếng điện thoại văng vẳng, ông biết là cô gái đã đi hẳn rồi. Giã từ Charlene.

Coop dè dặt đề cập đến Charlene với Paloma khi cô này đem khay điểm tâm vào cho ông. Các món ăn đã thấy khá hơn những ngày đầu, mặc dầu cô ta đã cho tiêu vào món trứng luộc chiên. Coop sau khi nhổ cả ra vẫn thấy nóng ở miệng suốt ngày. Paloma bảo muốn biết đãi ông món đó và ông đã van nài cô ta đừng có đãi mình như thế một lần nữa.

- Này, Paloma – ông nói – Nếu Charlene có gọi, bảo cô ấy tôi đi vắng, dù tôi có ở nhà hay không. Rõ chưa?

Paloma nhìn ông qua đôi mắt nheo lại. Giờ thì ông đã học được cách nhìn cô ta xuyên qua đôi kính đen ấy rồi. Dù sao thì vẻ mặt của cô ta cũng chẳng che giấu được gì, và trong hầu hết các trường hợp toàn thân hình cô ta để lộ rõ sự bất mãn, xem thường, và giận dữ. Cô ta đã bảo với bạn bè, Coop là "lão già bẩn thỉu".

- Ông không còn thích cô ấy nữa à? - Cô ta chẳng dùng cái giọng lơ lơ như trước nữa mà còn nhiều mánh khóe khác chưa đưa ra. Cô ta rất thích thách thức Coop bằng đủ cách.

- Không phải điểm đó. Vấn đề là... màn trình diễn ngắn giải lao của chúng tôi đến đây đã chấm dứt – Trước đây chẳng bao giờ ông phải giải thích với Liz những chuyện này, giờ lại càng không muốn giải thích với một người giúp việc. Nhưng dường như Paloma nhất quyết biến mình thành một kẻ bảo vệ cho phụ nữ thay vì bảo vệ Coop.

- Màn trình diễn ngắn giải lao à? Như vậy có nghĩa là ông không ngủ với cô ấy nữa sao – Coop nhăn mặt.

- Nói như thế cũng hơi thô lỗ, nhưng đúng. Đừng để cô ấy trực tiếp nói điện thoại với tôi lần nữa. - Chỉ thị của Coop như thế là đã quá rõ, nhưng chỉ nửa tiếng đồng hồ sau Paloma đã báo là ông có điện thoại gọi.

- Ai gọi vậy? - ông lơ đãng hỏi, vì lúc ấy ông đang cầm một kịch bản, và cố tìm xem liệu có thể có một vai nào cho mình trong đó không.

- Tôi không biết. Nghe như một cô thư ký nào đó - Paloma đáp vẻ mơ hồ.

Coop nhắc ông nghe. Chính Charlene gọi. Cô ta khóc nức nở và hình như đang trong một cơn xúc động mạnh, bảo muốn gặp ông ngay, bảo cô ta sắp bị thần kinh sụp đổ nếu không gặp Coop. Ông phải mất cả tiếng đồng hồ mới gác máy điện thoại được. Ông bảo cô ta là mối liên hệ giữa hai người không tốt cho cô ta, nên cần tránh gặp nhau trong một thời gian thì hay hơn. Ông không muốn cô gái biết là cái lối biểu lộ cảm xúc như thế là thứ lúc nào ông cũng muốn tránh, và không hề có ý định gặp lại cô ta. Lúc ông gác máy thì cô ta vẫn còn khóc lóc, nhưng ít ồn ào hơn. Rồi để nguyên bộ đồ ngủ trên người, ông đi tìm Paloma ngay. Cô gái đang sử dụng máy hút bụi trong phòng khách, chân mang đôi dép lụa màu tím. Chiếc máy hút bụi chạy ầm ỉ làm cô ta chẳng nghe Coop nói gì, khiến ông phải đến tắt máy trong khi Paloma đứng nhìn ông ngơ ngác.

- Cô biết rõ là ai đã gọi tôi mà! - Giọng Coop không còn vẻ bình tĩnh thường lệ. Paloma đã làm ông không còn tự kiểm soát được cơn giận. Ông muốn siết cô ta, cả Abe nữa, vì ông này đã sa thải tất cả nhân viên và để lại một người mà giờ ông xem như là một mụ phù thủy. Mọi dễ dãi, tha thứ mà ông vừa định dành cho cô ta chợt biến mất.

- Không biết. Ai vậy? - Cô ta làm như mình chẳng biết chuyện gì cả. - Cô Rita à? - Vậy là Paloma đã có xem truyền hình với đám bạn bè. Chắc chẳng thiếu gì những bình luận không mấy tốt đẹp về ông rồi.

- Cô Charlene đấy. Cô đã làm chuyện nhảm hết sức, đã làm cho cô ấy rất bức bối và cả tôi nữa. Cô ấy đã nổi cơn kích động và như thế còn xui xẻo cho cả ngày hôm nay của tôi nữa. Tôi báo cho cô biết là nếu cô ấy đến đây, và cô để cho cô ấy vào, tôi sẽ tống cổ cả hai ra khỏi nhà tôi, báo cảnh sát là các cô đã đột nhập bất hợp pháp đấy.

- Đừng nóng nảy thế! - Paloma cố làm dịu bớt tình thế.

- Paloma không phải tôi nóng nảy, mà tôi đang tức giận. Tôi đã nói rõ cho cô biết là tôi không muốn nói chuyện với Charlene nữa.

- Tôi quên mất. Hay có lẽ tôi không biết ai gọi đến. Được rồi, tôi sẽ không bao giờ gọi ông nghe điện thoại nữa. - Một thắng lợi cho Paloma, một nhiệm vụ khác mà cô ta không cần phải làm nữa. Nhưng nó càng làm Coop tức giận thêm.

- Cô sẽ trả lời điện thoại, và sẽ không cho Charlene biết là tôi có ở nhà nghe rõ chưa?

Paloma gật đầu, rồi mở lại máy hút bụi, một thái độ thách thức rõ rệt.

- Tốt, cảm ơn. Ông nặng nề leo lên các bậc thang trở về phòng. Nhưng khi lên giường, Coop không tập trung được để đọc tiếp kịch bản ấy. Ngoài chuyện tức giận Paloma, ông còn vô cùng bức bối với Charlene. Cô gái này quả thật phiền hà, hay lên cơn và thô lỗ. Ông rất ghét hạng phụ nữ bám chặt như đĩa ấy. Một khi tình cảm đã phai nhạt, họ phải biết ra đi một cách lịch sự.

Nhưng lịch sự quá không phải là điểm mạnh của Charlene. Ông có thể cảm thấy trước là cô ta sẽ rất khó dứt bỏ được. Nổi bực bội trên cứ bám theo ông mãi đến khi ông bước xuống, đi tắm, cạo râu và mặc áo quần.

Ông sắp đi ăn trưa ở Spago với một đạo diễn mà ông đã từng làm việc trong nhiều năm. Ông đã gọi điện thoại mời ông này ăn trưa để thăm dò xem ông ta có dự tính làm một cuốn phim nào có một vai trò lớn cho Coop không, ý nghĩ trên ít nhất cũng xua đuổi được vụ Charlene khỏi đầu Coop, và chính trên đường đi đến Spago, ông chợt nhớ đã không được tin tức gì của Alex, nên quyết định gọi qua máy nhắn tin và để lại số điện thoại di động của mình trên máy nọ.

Ông ngạc nhiên và hài lòng khi lần này Alex gọi lại ngay. Coop vừa đặt máy lên ghế ngồi bên cạnh thì có tiếng cô.

- Alô, đây là bác sĩ Madison. Ai gọi đấy ạ? - Cô không nhận ra số điện thoại của ông, nên đã dùng giọng như lúc làm việc.

- Coop đây. Mạnh giỏi không bác sĩ Madison?

Cô ngạc nhiên khi nghe giọng ông, và tự nhiên thấy hài lòng:

- Tôi nhìn thấy ông ở giải Golden Globes tối qua.

- Tôi cứ ngỡ là cô không có thì giờ để xem TV.

- Không có thật. Lúc ấy tôi đang đi ngang qua phòng chờ ở bệnh viện, tìm bố mẹ một em bé bị bệnh và chợt nhìn thấy ông và Rita Waverly trên TV. Cả hai người trông thật tuyệt vời – Giọng cô có vẻ thành thật, vẫn cái giọng nói trẻ và cởi mở mà ông từng thấy ưa thích lúc hai người gặp nhau. Không có chút gì giả tạo ở con người cô, chỉ có sắc đẹp và khối óc, không giống như Charlene. Nhưng so sánh như vậy là không công bằng. Alex có đủ tất cả những điểm bất lợi cho Charlene, một vẻ đẹp riêng biệt, có duyên, trí thông minh và thuộc con nhà dòng dõi. Cô thuộc một thế giới khác hẳn. Trái lại, có những thứ Charlene làm mà những phụ nữ như Alex không biết tí gì cả. Thế giới của Coop vẫn có chỗ cho hai mẫu người như thế, mãi cho đến đêm trước đây. Nhưng Coop biết là sẽ có nhiều phụ nữ như Charlene trong thế giới của ông. Chỉ có những phụ nữ như Alex mới thuộc loại hiếm, rất ít – Có lẽ hôm qua ông đã gọi nhắn tin tôi thì phải – Alex thẳng thắn nói – Tôi không nhận ra số điện thoại của ông, cũng không có thì giờ gọi lại, mà cũng mãi đến hôm nay mới nhìn thấy nó. Nhưng khi thấy cũng số điện thoại này xuất hiện, tôi nghĩ là mình nên gọi lại, nhờ có một bác sĩ nào muốn tư vấn. Tôi thấy nhẹ người khi ông không phải là vị bác sĩ đó.

- Tôi cũng vậy, nhất là với những con chuột bé tí mà cô phụ trách. Tôi thà làm anh thợ hớt tóc còn hơn là làm công việc đó. - Tuy không nói ra, thật ra ông rất trọng cô. Toàn bộ thái độ sợ hãi về công việc làm của cô chỉ là một phần của trò chơi của ông. Alex cũng biết thế.

- Đêm qua thế nào? Có vui không? Cô Rita Waverly quả xinh đẹp thật. Cô ấy có tử tế không? - Câu hỏi làm ông mỉm cười. Tử tế thì không phải là từ ông dùng để mô tả Rita Waverly. Bà ta sẽ thấy bị xúc phạm nếu ông dùng nó. Tử tế không phải là một đức tính được đánh giá cao ở Hollywood. Phải nói bà ta là một người quan trọng, có uy thế, xinh đẹp và quyến rũ.

- Tôi nghĩ từ "thú vị" thích đáng hơn. Bà ta là một ngôi sao điện ảnh chính hiệu – Coop khôn



khéo nói:

- Cũng như ông vậy – Alex trả miếng ngay, và Coop cười lớn.

- Touché. Giờ đến tôi cô tính sẽ làm gì? - Ông thấy thích nói chuyện với cô và muốn gặp lại cô, nhưng không chắc có lời cô ra khỏi bệnh viện và công việc của cô đang làm không.

- Tôi phải làm việc đến 6 giờ, rồi về nhà ngủ khoảng 12 tiếng đồng hồ. Tôi phải trở lại đây 8 giờ sáng mai.

- Alex, cô làm việc quá nhiều đấy – Giọng ông thành thực và có chút quan tâm.

- Bác sĩ thường trực ở bệnh viện là thế. Nó như là một thứ nô lệ vậy. Chỉ cần mình chứng tỏ có thể tồn tại được là qua được thời kỳ này.

- Nghe có vẻ cao thượng lắm, - ông vui vẻ nói – Liệu cô có đủ sức thức để ăn với tôi tối nay không?

- Với ông và Rita Waverly à? - cô trêu ông, nhưng không hề có ý nói móc như Charlene đêm trước và sáng nay. Vẻ ngây thơ, đoan trang và vui vẻ của Alex làm Coop thấy người tươi mát như được một làn gió mát thổi đến giữa cái không khí mệt mỏi, rắc rối của cuộc sống ông hiện tại. Cô là một mẫu người hoàn toàn khác biệt, và với địa vị con gái của Athur Madison với cả gia tài kếch xù, yếu tố không thể nào phớt lờ được.

- Để tôi hỏi lại Rita nếu cô thích, - ông nói đùa – nhưng tôi nghĩ cô ăn tối với tôi thôi thì tốt hơn, nếu cô thu xếp được.

- Tôi muốn đi lắm, - Alex trả lời thành thật, cảm thấy hân hạnh được Coop mời đi ăn tối – Nhưng tôi không chắc có tỉnh ngủ nổi để ăn không?

- Cô có thể ngủ trên chiếc ghế nệm cạnh đấy, rồi sau đó tôi thuật lại cho cô biết tôi ăn thứ gì. Như vậy cô nghe được không?

- Rất thực tế. Có lẽ nếu chúng ta đi sớm, ăn một bữa ăn đơn giản và nhanh thì được. Tôi không được ngủ trong 24 tiếng đồng hồ qua – Coop không sao hiểu được cái tinh thần làm việc ấy của cô, nhưng ông vẫn khâm phục cái tinh thần ấy.

- Cố gắng đạt cho được những yêu cầu của cô cũng là một thách thức thú vị đấy. Vậy tôi đón cô ở đâu?

- Ở chỗ tôi được không? - Cô cho ông địa chỉ một tòa cao ốc không sang trọng lắm nhưng cũng khá tốt nằm trên đại lộ Wilshire. Alex sống tự lập, có một căn hộ nhỏ ở đấy và thật ra cũng chẳng sống với số tiền lương bác sĩ, nhưng cũng cố không sắm thêm gì cho nó nhiều, để khỏi làm mình quá cách biệt với những người khác. - Bảy giờ là tôi sẵn sàng, nhưng tôi không muốn về muộn, vì cần hoàn toàn tỉnh táo cho công việc ngày mai.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ đón cô lúc 7 giờ, sau đó chúng ta sẽ đến một nơi giản dị và thoải mái.

- Cám ơn ông. - Cô mỉm cười nghĩ đến bữa ăn sắp đến, không tin là mình sắp đi ăn tối với Coop Winslow. Chắc chẳng ai chịu tin nếu cô cho họ biết chuyện này.

Gần đây, những vai dành cho ông càng ngày càng trở nên hiếm hoi. Đã có một đề nghị làm phim quảng cáo đồ lót nam giới, nhưng ông đã từ chối. Coop chẳng bao giờ quên tầm quan trọng của hình ảnh mình. Nhưng những đe dọa của Abe vẫn hiện rõ trong đầu óc ông. Dù chán

ghét khi bị lôi kéo vào vấn đề tiền bạc, ông cũng biết là mình phải làm ra tiền. Ông chỉ cần một cuốn phim lớn, trong đó mình thủ vai chính là đủ. Với Coop, chuyện này không phải vô vọng hay khó xảy ra, mà chỉ là vấn đề chọn đúng thời điểm. Trong khi chờ đợi, cứ làm những đoạn phim ngắn và quảng cáo. Và những cô gái như Alex Madison. Nhưng không phải nhắm vào tiền bạc của cải của cô, ông tự nhủ. Ông chỉ thấy thích cô.

Coop đến đón Alex lúc 7 giờ, chưa kịp bước vào cổng thì cô đã đẩy cửa bước ra. Tòa chung cư cũng đang hoàng dù có hơi cũ nát. Alex cho ông biết trong khi ngồi trong xe là căn hộ cô ở chẳng đẹp để gì lắm.

- Sao cô không mua một ngôi nhà riêng? - Ông hỏi cô. Tiền bạc không phải là vấn đề đối với Alex, nhưng dường như cô rất kín đáo. Ông để ý thấy cô ăn mặc rất đơn giản, không mang nữ trang, chỉ mặc chiếc quần đen, chiếc áo thun cổ ôm sát, và chiếc áo choàng cũ loại thủy thủ thường mặc. Ông cảm nhận được lối ăn mặc xuề xòa như thế của cô, nên tính sẽ đưa cô đến một nhà hàng ăn Trung Hoa, và Alex đã tỏ vẻ hoan hỉ khi được ông cho biết thế.

- Tôi không cần một ngôi nhà - Để trả lời câu hỏi của ông, cô đã bảo thế. - Tôi chẳng về nhà, và khi đến nhà là lăn ra ngủ. Tôi cũng không biết mình có tính ở lại nơi này hay không. Khi xong thời kỳ làm bác sĩ thường trực, tôi không chắc mình hành nghề ở đâu, mặc dầu L.A với tôi cũng được. - Nơi mà chắc cô không đến là Palm Beach, nơi bố mẹ ở. Dứt khoát như vậy. Cô chỉ về vào những ngày lễ chính, càng ít càng tốt.

Buổi ăn tối của hai người thật tuyệt vời. Họ chuyện trò về cả trăm đề tài khác nhau, lại Kenya, Indonesia, những nơi mà cô đã đi rất nhiều sau khi rời trường. Bali cũng là một trong những nơi Alex ưa thích cùng với Nepal qua những đoạn trường gian lao vất vả. Cô nói về những cuốn sách mình thích đọc, phần lớn thuộc loại khô khan đứng đắn, sở thích về âm nhạc, những hiểu biết khá rộng về đồ cổ và kiến trúc. Alex cũng quan tâm hiểu biết nhiều về luật lệ trong lĩnh vực này. Coop chưa bao giờ gặp một người phụ nữ như cô, có một bộ óc bén nhạy còn hơn cả một bộ máy vi tính, đã phải cố gắng để hiểu kịp. Alex bảo mình 30 tuổi khi được hỏi. Cô cho là ông trên dưới khoảng 60 là cùng, vì tuy biết là ông bước vào ngành điện ảnh khá lâu, nhưng lại không biết ông vào lúc nào, và trông Coop chẳng có vẻ gì là già quá tuổi đó.

Cô chắc phải ngạc nhiên lắm nếu biết thật sự ông vừa tròn 70.

Trên đường về nhà, Alex bảo là cô đã có một buổi tối thật thú vị. Lúc ấy chỉ mới 9 giờ 30, nhưng Coop đã cẩn thận không giữ cô ở lại muộn quá. Ông biết nếu giữ Alex đến nửa đêm, chắc khó có cơ hội gặp lại lần nữa.

- Alex, cô đi được như thế này là quá tốt. Nếu cô không đi, chắc tôi sẽ thất vọng lắm.

- Coop, ông rất tử tế. Buổi tối rất vui, thức ăn cũng rất ngon. - Đơn giản mà ngon, đậm đà hương vị. Coop còn tỏ ra là người đối thoại tuyệt vời, vượt hẳn sự mong đợi của cô. Alex, vẫn còn lo phải chứng kiến những cái hào nhoáng, lịch thiệp xã giao, những sản phẩm của nghề nghiệp Coop, đã ngạc nhiên thấy ông thông minh, ân cần và hiểu biết rộng. Cô không hề có cảm tưởng là ông đang đóng kịch, mà thật ra đây là một con người rất xứng đáng.

- Alex, tôi muốn gặp lại cô, nếu cô có thì giờ và không bị những bận bịu khác nữa - Coop vẫn chưa hỏi cô đã có bồ bịch chưa, mặc dù ông không hề ngại về chuyện này. Ông có đủ tin tưởng về khả năng đánh bại cả những địch thủ cừ nhất của mình. Dù sao, ông không bao giờ quên

mình là Cooper Winslow.

- Tôi chẳng bận bịu với người nào khác, vì không có thì giờ. Về những vụ hẹn hò, tôi lại không phải là kẻ đáng tin cậy lắm. Lúc thì bị trục, lúc thì bị gọi gấp.

- Hay ngủ, - Ông mỉm cười thêm - Tôi biết chuyện đó. Cho cô biết, tôi thích những thách thức.

- Vậy tôi là một trong những thách thức đó, về nhiều mặt - Cô thú nhận. - Tôi rất sợ những liên hệ đứng đắn, rất sợ.

- Nhờ vụ ông anh rể của cô? - Ông nhẹ nhàng hỏi và cô gật đầu.

- Vụ đó đã dạy cho tôi học những bài học đau đớn. Kể từ đó tôi không dám mạo hiểm vào những vùng nước sâu, chỉ quanh quẩn ở những khu nước cạn với đám trẻ mà tôi biết mình đối phó được. Tôi không dám chắc về những thứ khác.

- Cô sẽ mạo hiểm khi gặp đúng người. Tại cô chưa gặp được một người như thế đấy thôi. - Có ít nhiều sự thật trong điều ông vừa nói và trong những gì cô nói nữa. Vì rất sợ đau khổ nữa, nên kể từ vụ hứa hôn đó bị đổ vỡ, cô đã không có một mối liên hệ đứng đắn nào và ít khi hẹn hò với ai.

- Ông Coop, công việc hiện là cuộc sống của tôi. Chừng nào mà ông hiểu được điều đó thì tôi rất thích được gặp lại ông.

- Được rồi. - Ông hài lòng nói - Tôi sẽ gọi cô - không sớm lắm, - ông có linh tính tốt về những chuyện như thế. Coop muốn cô nhớ ông và băn khoăn sao ông không gọi. Ông biết rõ cách xử sự của phụ nữ. Đối với Alex, những gì cần biết đã hiện rõ ra cả, như cô đã tự giải thích với ông. Cô cảm ơn ông, rồi vào nhà. Coop nhìn theo đến khi Alex miên man suy nghĩ trong lúc thang máy đưa cô lên đến căn hộ riêng. Cô vẫn ngờ vực, thấy khó để tin đó là con người thật của ông. Trước sức quyến rũ của một con người dịu dàng, duyên dáng như ông, ai cũng dễ bị sa ngã, để rồi phó thác cho định mệnh. Trong khi lách người qua cửa vào bên trong, cô vẫn tự hỏi không biết mình có nên đi chơi với ông ta nữa hay không, hay làm thế là quá mạo hiểm. Ông ta là một tay chơi, rất nhiều kinh nghiệm.

Alex cởi bỏ áo quần, vứt một đồng lên ghế cùng với bộ đồ trắng bệnh viện cô mặc ngày hôm ấy và những ngày trước đó nữa. Cô chẳng có thì giờ để giặt giũ.

Trong khi lái xe về nhà, Coop rất hài lòng về mình. Mọi việc đã diễn ra tốt đẹp theo ý ông. Cho dù ý định của ông hay của cô như thế nào, thì bữa tối vừa rồi cũng là một khởi đầu tốt đẹp. Ông chỉ còn chờ xem gió thổi theo chiều nào, và ông muốn chơi như thế nào. Nhưng Alex Madison dứt khoát với sự lựa chọn của ông hiện tại. Ông chẳng lo gì chuyện này cả. Trong khi ấy thì Alex chẳng còn hơi sức để lo; cô đã ngủ vùi trước khi Coop về đến Cottage.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 9:

Charlene gọi Coop cả chục lần đêm hôm ấy, và đúng sáng hôm sau cũng cả chục lần nữa. Nhưng lần này Paloma không giở trò lừa nên ông phải nghe. Cô ta biết ông sẽ giết mình nếu làm thế. Phải đến hai hôm sau ông mới chịu trả lời Charlene. Coop đang cố dứt bỏ cô gái này một cách nhẹ nhàng, nhưng Charlene lại cho việc ông không chịu với mình trong hai ngày chẳng phải là một hành động nhẹ nhàng.

- Có chuyện gì vậy? – Ông thẳng nhiên hỏi khi cầm máy lên nghe – Mạnh giỏi không em?

- Em đang điên lên đây! – Giọng cô ta nghe như người điên loạn. Anh đang ở đâu đấy?

- Đang ở chỗ làm việc đây, đang thuê một quảng cáo. Câu nói dối của ông làm cô dụi đi đôi chút.

- Ít nhất thì anh cũng phải gọi cho em chứ? – Cô ta nói, vẻ khổ sở - Anh cũng định gọi – ông lại dối, - nhưng không có thì giờ. Vả lại anh nghĩ là hai chúng ta đều cần một khoảng trống nào đó. Chuyện này sẽ không đi đến đâu cả Charlene à. Anh nghĩ em biết điều đó chứ!

- Tại sao lại không đến đâu? Chúng ta đã cùng nhau sống rất tốt kia mà!

- Vâng, đúng vậy, - Coop khéo léo thừa nhận – Nhưng dù sao thì anh cũng quá già đối với em. Em cần một người nào cỡ tuổi em – Coop không hề nghĩ đến việc Alex chỉ lớn hơn Charlene có một tuổi thôi.

- Nhưng trước đây anh đâu có để ý gì đến chuyện đó? Qua những tờ báo loại lá cải và những người quen biết ông, Charlene biết ông từng đi với nhiều cô gái còn trẻ tuổi hơn mình nữa. – Coop, đó chỉ là một cái cớ - Dĩ nhiên cô gái nói đúng, nhưng bao giờ Coop chịu thừa nhận điều đó.

Ông cố xoay sang một lối khác:

- Những liên hệ như thế này nghe cũng chẳng đúng tí nào. Cả hai đều biết ông từng đi với những diễn viên và những cô gái trẻ có triển vọng khác ở Hollywood trong những khoảng thời gian lâu dài. Ông chỉ không muốn tiếp tục liên hệ với Charlene. Ông cho cô ta thiếu lịch sự, ít nhất cũng trong lối ăn mặc, và có hơi quá xúc động. Hơn thế nữa, cô ta đã làm ông chán. Giờ thì ông muốn nhắm đến Alex, con người và tài sản của cô nữa. Tuy nó không phải là điểm thu hút chính đối với ông, nhưng chắc chắn cũng là một thứ đầy quyến rũ. Charlene không có được những thứ đó. Ông cũng biết rõ là nếu muốn hẹn hò với Alex, cần phải tránh dính vào những vụ lăng nhăng xấu xa. Xuất hiện trên những trang báo loại lá cải cùng với một cô đào đóng loại phim video khiêu dâm, nhất định sẽ không đưa đến mục tiêu mới của ông vào lúc này. Alex xuất hiện là điểm quan tâm chính của ông, Charlene đã thuộc về lịch sử, một chương sử ngắn ngủi, tầm thường. Ông từng có nhiều cô như thế và lúc nào cũng thấy chán họ rất nhanh. Một vài yếu tố hơi lạ mà cô ta có, như bà nội là người Nhật, từng sống ở Paris, lớn lên ở Brazil, làm cho cô gái có cái gì đó nổi bật. Ngoài ra ông còn khám phá ra cô gái rất nóng nảy và có chút mất thăng bằng. Cô ta không chịu hiểu những dấu hiệu ám chỉ xa xôi để biến đi trong một cung cách lịch sự mà lại cố bám như một con chó ngậm chặt trong mõm miếng xương. Ông rất ghét chuyện đó, mà thích những vụ kết thúc nhanh chóng, vui vẻ. Ông bực mình vì cô ta và cảm thấy mình như bị mắc bẫy, cảm thấy sợ hãi mỗi lần nói chuyện với cô ta.

Cuối cùng ông bảo cô gái:

- Charlene, anh sẽ gọi lại em trong vài hôm nữa. – Nghe thế cô gái lại tức giận thêm – Không, anh sẽ không gọi lại. Anh dối em.

- Anh không dối – Giọng ông như người bị xúc phạm mạnh.

- Có người gọi anh ở đầu dây kia. Anh sẽ gọi em lại.

- Anh là kẻ nói dối – Cô gái hét lên trong máy.

Coop lặng lẽ cúp máy, không thích lối xử sự ấy của cô gái chút nào, nhưng lại chẳng làm gì hơn được. Chỉ qua một đêm mà cô ta đã trở thành một vấn đề lớn. Thế nào rồi cô gái cũng bỏ cuộc, nhưng trong hiện tại, cô ta vẫn là thứ làm Coop bức bối và khó chịu.

Xế chiều hôm đó Coop gọi Alex, nhưng lúc ấy cô còn bận với hai vụ cấp cứu, mãi đến 9 giờ tối, khi lên giường ngủ cô mới gọi lại cho ông được, và bảo phải thức dậy 4 giờ sáng hôm sau. Thiết lập được một mối liên hệ với cô sẽ không phải là chuyện dễ, như Coop cho là rất đáng bỏ công.

Cuối cùng ông cũng liên lạc được với Alex chiều hôm sau. Cô bảo chỉ có thể nói chuyện được vài phút, rồi phải trực trong vài ngày kế, nhưng đồng ý đến dùng tối với ông vào Chủ nhật, và cũng báo trước là mình vẫn trong tình trạng ứng trực.

- Ứng trực là sao? Họ gọi đến tham khảo ý kiến của cô à? – Câu hỏi có chút ngây ngô vì chưa bao giờ ông hẹn với một phụ nữ bác sĩ, chỉ một lần với cô nữ y tá và một lần với nhân viên xoa bóp.

- Không phải. – Cô cười lớn, tiếng cười mà Coop rất yêu thích, cởi mở và thành thật. – Nghĩa là tôi phải đến bệnh viện khi máy nhắn tin gọi.

- Trong trường hợp đó thì tôi phải tịch thu máy nhắn tin gọi.

- Có những hôm những vụ như thế cũng hấp dẫn lắm. Ông vẫn muốn tôi đến dùng bữa tối, nếu tôi vẫn trong tình trạng ứng trực chứ?

- Chắc chắn rồi. Nếu cô phải rời bữa ăn, tôi sẽ làm đồ ăn theo cô vào một cái túi.

- Ông không chờ được đến hôm nào tôi nghỉ hẳn một ngày sao? Tuần tới tôi có được một ngày như thế, nếu ông thích.

- Không Alex, tôi muốn gặp cô. Tôi sẽ làm thứ gì đơn giản để cô có thể mang theo.

- Ông tính nấu ăn à? – Alex như có chút ngạc nhiên trước ý nghĩ đó, và Coop cũng thế. Ông chỉ có thể nước những lát bánh mì kẹp Cavia và nấu nước sôi uống trà.

- Tôi sẽ tìm cách. – Cuộc sống không có người nấu bếp cũng là một thách thức đối với Coop. Đến thứ bảy, ông gọi Wittgang Pack và ông này hứa sẽ gửi đến một bữa ăn đơn giản cho hai người hầu bàn. Thật hoàn hảo.

Alex đến lúc 5 giờ chiều Chủ nhật như đã hẹn tern chiếc Walkswagen, vì cô bảo cần nó trong trường hợp bị gọi gấp về làm việc. Chiếc xe cũ nổi bật khi cô lái, nó trên lối vào trang viên, và Alex rất ngạc nhiên khi nhìn thấy dinh thự Cottage. Không như Charlene, cô đã từng nhìn thấy những ngôi nhà lớn như thế này, thật ra còn sống ở những nơi ấy nữa. Ngôi nhà bố mẹ Alex ở Newport trông rất giống Cottage, nhưng lớn hơn. Cô không muốn nói ra với Coop, sợ

làm thế không được lịch sự lắm. Cô bảo ngôi nhà và khu vườn rất xinh đẹp, và rất thích dùng hồ bơi. Coop có dặn cô mang theo đồ tắm, và Alex đã thả người xuống nước bơi nhẹ nhàng đến cuối hồ rồi bơi trở lại, trong khi Coop ngồi nhìn theo, thì Mark và Jimmy trong bộ đồ sooc cũng vào đến hồ sau mấy trận đấu quần vợt. Cả hai ngạc nhiên nhìn thấy Coop và một cô gái rất xinh ở đấy. Từ dưới mặt nước nhô lên, Alex cũng ngạc nhiên nhìn thấy hai người đang trò chuyện thân mật với Coop. Cô bơi dọc theo mép hồ, và Mark nhìn theo thầm khen ngợi. Cô gái trông rất xinh đẹp và hấp dẫn hơn nhiều so với cô đã pha cà phê cho anh hôm nọ.

- Alex, tôi muốn giới thiệu cô với mấy vị khách – Coop nồng nhiệt giới thiệu tên từng người.

Cô nhìn họ mỉm cười.

- Nơi này thật tuyệt vời. Các ông thật may mắn.

Hai người gật đầu đồng ý. Vài phút sau, hai người cùng xuống hồ bơi với cô. Coop ít khi bơi, dù lúc còn ở đại học ông từng là trưởng đoàn bơi lội của trường. Ông thích ngồi cạnh hồ bơi, lúc thì trò chuyện với ai người, lúc thì với Alex, hay kể cho cả ba nghe những câu chuyện lạ thường về Hollywood.

Họ ngồi cạnh hồ đến 6 giờ chiều. Sau đó Coop đưa Alex vào trong để xem ngôi nhà, và để cô thay đồ khô ráo. Trong bầu không khí văn minh lịch sự của những phòng sách của Coop, Coop đề nghị Alex uống một ly sâm banh, nhưng cô từ chối, phòng trường hợp bị gọi vào trực ở bệnh viện lại, vì ứng trực có nghĩa là không được chạm đến rượu. Cho đến giờ máy nhắn tin của cô vẫn im bất tiếng.

- Mấy người khách của ông rất tử tế - Alex nhận xét trong khi Coop ngồi nhấm nháp ly Cristal và người hầu bàn dọn món ăn lót dạ ra, rồi biến vào nhà bếp sửa soạn món chính. – Sao ông biết họ?

- Họ là bản của người phụ trách kế toán của tôi – Coop đáp không chút do dự. Câu trả lời chỉ có phân nửa sự thật, nhưng cũng giải thích được sự có mặt của họ ở khu trang viên này.

- Ông thật tốt bụng đã để họ ngụ ở đây. Hình như họ yêu thích nơi này – Mark bảo đêm đó anh ta làm món thịt nướng và ngỏ lời mời Coop và Alex đến chung vui, nhưng Coop đáp ông và Alex đã có sẵn một chương trình khác.

Mark tỏ vẻ rất chú ý đến Alex, nên đã đề cập đến cô gái với Jimmy trong khi Coop và Alex quay vào bên trong nhà.

- Cô ta trông thật xinh! – Anh nhận xét, nhưng Jimmy bảo anh ta không để ý. Đầu óc anh lúc nào cũng như trong một đám sương mù, nên chẳng hề quan tâm đến phụ nữ. Mark thì đã trở lại với cuộc sống hiện tại nhanh hơn, và càng lúc càng thấy giận Janet thêm. Giờ đây Mark thấy dường như các phụ nữ khác trông hấp dẫn hơn. Nỗi đau buồn của anh khác với Jimmy nhiều. – Tôi ngạc nhiên thấy Coop lại chú ý đến cô gái đó.

- Tại sao? – Jimmy tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta không chú ý nhiều đến dáng vẻ của Alex, nhưng thấy rõ là cô gái thông minh. Coop đã giới thiệu cô ta là bác sĩ, và có vẻ như cô ta cũng thích hợp với ông.

- Một bộ óc lớn, bộ ngực nhỏ. Không đúng với bản chất thông thường của ông ấy theo như những gì tôi được nhìn thấy.

Mark giải thích.

- Có thể bên trong con người ông ta còn có một thứ gì khác hơn là những gì chúng ta nghĩ. – Jimmy đưa ý kiến. Có một cái gì đó hơi quen thuộc ở người phụ nữ này. Anh không chắc liệu đó có phải là mẫu người mà anh vẫn thấy hồi còn ở Boston, hay là gặp cô lần nào rồi. Anh không kịp hỏi cô ta đi ngành nào trong y khoa, vì Coop đã độc chiếm cả buổi trò chuyện với những câu chuyện của ông ta. Nhưng cả hai đều thấy được tại sao phụ nữ lại yêu thích ông. Ông nói chuyện rất có duyên, đáng dấp đẹp lão, có một bộ óc nhạy bén và phản ứng nhanh.

Lúc ấy Coop và Alex đã ngồi vào bàn ăn, trong khi ở nhà bên này Mark bắt đầu làm món thịt nướng. Đây là lần đầu tiên anh làm món này ở khu nhà mới, lần trước hai người đã dùng nơi ở của Jimmy, và món bít tết Jimmy làm rất ngon. Mark đang làm món Hamburge với xà lách Caesar. Mọi việc diễn tiến tốt đẹp mãi đến khi anh đổ quá nhiều chất đốt lên than làm ngọn lửa bùng cháy cao, chẳng mấy chốc đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát.

-Chà, lâu quá tôi không làm món này! – Anh nói như xin lỗi, trong khi tạt nước làm dịu bớt ngọn lửa. Nhưng một phút sau thì có một tiếng nổ nhỏ.

Coop và Alex đang ngồi thưởng thức mấy món ăn của Wittgang làm, vịt Bắc Kinh, ba thứ cá lăn bột chiên, xà lách trộn và bánh mì trong phòng ăn lịch sự thì nghe tiếng nổ đó.

Alex lo lắng hỏi:

- Cái gì vậy?

- Có lẽ bọn IRA, - Coop chẳng lưu tâm mấy nên vẫn tiếp tục ăn, - Mấy vị khách của tôi chắc đang cho nổ khu phòng khách ấy.

Nhưng khi Alex nhìn ra cửa sổ, thấy những cụm khói từ các lùm cây bốc lên, rồi những ngọn lửa từ những bụi cây nhỏ bùng lên, cô vội kêu lên:

- Trời đất, Coop... mấy bụi cây đang cháy!

Ông định bảo cô đừng để ý, thì chợt nhìn ra thấy ngọn lửa.

- Để tôi đi lấy bình chữa lửa – Ông nói với vẻ thành thạo mà không biết mình có chúng hay không, hay nếu có thì cất ở đâu.

- Ông nên gọi số 911 – Nói xong, Alex móc ngay chiếc điện thoại di động từ xắc tay ra gọi số trên, trong khi Coop chạy ra ngoài quan sát hiện trường.

Mark đang đứng tại nơi nướng thịt bên ngoài khu phòng khách lúng túng cùng Jimmy dùng khăn ướt cố dập tắt ngọn lửa, nhưng không hiệu quả. Mãi đến khi các xe chữa cháy rầm rộ chạy vào cổng 10 phút sau đó, thì ngọn lửa đã biến thành một đám cháy lớn. Alex hoảng hốt, còn Coop thì lo lắng cho ngôi nhà. Nhưng không đầy ba phút sau các nhân viên chữa cháy đã dập tắt hẳn ngọn lửa. Chẳng có thiệt hại gì nghiêm trọng, trừ mấy dây hàng rào cắt xén đẹp trước kia bị cháy rụi. Vừa lúc ấy những nhân viên chữa cháy nọ cũng nhận ra Coop, bu lại xin chữ ký và trao đổi những câu chuyện về kinh nghiệm chữa cháy, vì trước đây 30 năm Coop cũng từng là một nhân viên tình nguyện chữa cháy ở Malibu. Ông mời mỗi người một ly rượu nho nhưng họ từ chối, chỉ đứng nhìn ngẩn và lắng nghe những câu chuyện của ông trong nửa tiếng đồng hồ. Trong khi Mark không ngớt xin lỗi về sự cố vừa rồi và Coop trấn an anh là chẳng có thiệt hại gì mấy, thì máy nhắn tin của Alex chợt lên tiếng. Cô dùng điện thoại di động gọi bệnh viện,

rồi bước nhanh khỏi đám đông đang trò chuyện để nghe cho rõ hơn. Hai trong số những đứa trẻ sơ sinh của cô bị ngộp, một đứa đã chết. Vị bác sĩ trực đang rất bận rộn, cần sự trợ giúp của cô một bé sơ sinh khác bị trào dịch não đang trên đường đến bệnh viện. Alex đưa mắt nhìn đồng hồ tay, hứa sẽ về lại bệnh viện trong 15 phút hay sớm hơn nếu có thể, rồi bước trở lại với nhóm người đang trò chuyện.

[ Bạn đang đọc truyện tại [alobooks.vn](http://alobooks.vn) ]

Coop không để ý đến máy nhắn tin của cô và câu chuyện của Alex trao đổi trong điện thoại di động vì bận trò chuyện với các nhân viên chữa cháy, nhưng Jimmy lại tò mò chú ý đến những câu hỏi của cô trong máy. Anh thấy cô gái quả là người có khả năng, nên lặng lẽ lên tiếng hỏi:

- Cô chuyên về ngành nào?

- Trẻ sơ sinh. Tôi là bác sĩ thường trực ở UCLA.

Anh vui vẻ nói:

- Chắc phải thú vị lắm – Và chợt Alex chợt thấy Coop nhìn về phía mình, vội xin lỗi Jimmy bước lại phía ông.

- Đừng để mấy tay đốt nhà ấy làm cô hoảng sợ! – Coop cười nhìn về phía Mark. Thái độ rất tỉnh táo của Coop trong sự cố trên khiến Alex vô cùng ngạc nhiên và thán phục. Vào địa vị bố cô, chắc ông đã làm ầm lên rồi.

- Không đâu, - cô nhìn ông mỉm cười. – Chút lửa trại giữa bạn bè mà! Bệnh viện gọi. Tôi phải về.

- Vậy à? Sao tôi không nghe thấy gì cả.

- Ông đang bận nói chuyện. Tôi phải về đến đó trong 10 phút nữa. Rất tiếc – Cô đã báo trước cho Coop chuyện này, nhưng lúc nó xảy đến, cô vẫn thấy bối rối. Ngay vào lúc cô đang có những giây phút thật vui vẻ với ông.

- Cô hãy ăn vội vài miếng đã trước khi đi. Các món ăn trông ngon quá mà!

- Tôi biết, và rất thích ở lại, nhưng họ đang cần tôi, vì vừa có hai trường hợp cấp cứu, và một trường hợp nữa đang trên đường đến bệnh viện. Tôi phải đi ngay. Cô thấy Coop có vẻ thất vọng, cả cô cũng thế. Nhưng với Alex, thì đã quen với nó – Dầu sao tôi cũng đã có một buổi tối tuyệt vời. Tôi thích cái hồ bơi ấy quá.

Cô đã đến đây gần ba tiếng đồng hồ trong tình trạng ứng trực như thế là một kỷ lục từ trước đến giờ. Alex chào từ biệt Jimmy và Mark. Coop đưa cô ra xe trong khi những nhân viên chữa cháy đang thu dọn dụng cụ lên xe tải.

Alex hứa sẽ gọi cho ông sau, hai phút sau ông đã trở lại với nụ cười và vẻ rất thanh thản nhìn hai người khách trọ nói:

-A, vụ này kể cũng nhanh và cũng chẳng thiệt hại gì. – Cả hai giờ đã quen với việc ông gọi họ là "khách", và dường như ông ta cũng thật sự tin họ là khách thật.

- Một phụ nữ dễ thương, - Mark lên tiếng khen ngợi Alex. Anh tiếc cô ta là bồ của Coop, hay có vẻ là bồ, khiến anh không thể tiến đến gần hơn, mặc dù cô ta hơi trẻ đối với anh. Nhưng còn trẻ hơn đối với Coop cũng như hầu hết những phụ nữ mà ông ta đã hẹn hò. Coop đáng tuổi ông nội



của Alex.

Khi người cuối cùng của những nhân viên chữa cháy rời khỏi ngôi nhà, Coop lên tiếng bảo Jimmy và Mark:

- Các anh cùng dùng tối với tôi nè. Wolfgang Pack mang đến một bữa khá thơm tất, mà tôi lại không thích ăn một mình.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Coop và những vị khách trọ của ông ta ngồi thưởng thức món ăn vặt Bắc kinh, các món cá lăn bột chiên, và món Pizza cá hồi cùng với những câu chuyện lý thú của ông ta và những ly rượu. Lúc rời bàn cả hai đều đã uống khá nhiều rượu và có cảm tưởng như mình vừa tìm được ở Coop một người bạn mới, hay một bạn già rất dễ chịu. Rượu nho rất đặc biệt, và các món ăn cũng rất ngon.

- Ông ta quả là con người tuyệt vời – Mark lên tiếng với Jimmy khi cả hai trở về khu phòng khách.

- Chắc chắn đó là một nhân vật đặc biệt – Jimmy đồng ý. Trong cái lằng lằng của hơi rượu, anh biết là sáng mai thế nào cũng bị nhức đầu kinh khủng, nhưng lúc này dường như chuyện này đối với anh cũng chẳng sao cả. Bữa tối vừa rồi thật vui vẻ, vui không ngờ được. Trò chuyện, cười đùa, ăn uống với một ngôi sao điện ảnh nổi danh, dường như là một điều không có thực đối với anh.

Hai người bạn chia tay nhau, Mark về khu phòng khách, Jimmy về ngôi nhà gần cổng, trong khi Coop thì ngồi ở phòng sách một mình nhấm nháp ly rượu mím cười. Ông đã có một buổi tối rất dễ chịu, mặc dù không đúng như dự tính lúc ban đầu. Ông tiếc là Alex phải rời đi sớm, nhưng hai người khách trọ cũng rất vui và không ngờ những người bầu bạn lý thú. Các nhân viên chữa cháy nọ cũng đã góp thêm một chút hương vị đặc biệt cho bữa tối.

Alex ngồi trong văn phòng ở bệnh viện, uống từng ngụm cà phê. Phải đến nửa đêm cô mới có thể gọi điện thoại cho Coop được, lúc ấy thì đã khuya quá. Cô cũng không được một buổi tối hoàn toàn như đã mong đợi. Đứa bé bị bệnh tràn dịch não đã đến và đang gặp nhiều khó khăn. Đứa bé đầu tròn bị ngộp hiện đã khá hơn nhiều, chỉ có đứa bé đã chết là làm cho mọi người đau lòng hơn cả. Cô tự hỏi không biết rồi mình có quen được tất cả những chuyện đó không, nhưng đó cũng là bản chất của công việc hiện tại. Và trong khi đặt người xuống chiếc giường nhỏ trong văn phòng, kiếm một giấc ngủ, Alex tự hỏi không biết sự việc rồi sẽ ra sao nếu mình dính líu sâu và nghiêm túc với Coop. Thật khó để biết được đằng sau cái vẻ quyến rũ ấy, cái nét dí dỏm thông minh ấy, và sau những câu chuyện ấy, con người thật của ông ta như thế nào, không biết tất cả những thứ ấy chỉ là cái mặt ngoài, hay có một con người thật ở bên trong ông ta. Thật khó nói, nhưng cô bị một sức lôi kéo muốn tìm cho được.

Cô vẫn cố nhắc mình nhớ là đi với ông có thể không phải là một ý định khôn ngoan. Ông ta lớn tuổi hơn cô nhiều, lại là một ngôi sao điện ảnh từng dan díu không biết bao nhiêu phụ nữ trong nhiều năm nay. Nhưng rồi cô cũng chỉ nghĩ đến sức quyến rũ choáng ngợp của con người ấy. Sức lôi cuốn của ông ta dường như đã đè bẹp những điểm tiêu cực trong đầu óc cô. Quả cô bị mắc câu rồi. Và trong khi để mình trôi dần vào giấc ngủ, cô nghe những tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu, nhưng đến lúc đó cô đã quyết định phớt lờ tất cả để xem sự việc sẽ đi đến đâu.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 10:

Mark đang ngủ thật say, một phần do những ly rượu nho anh uống với Jimmy và Coop, thì nghe như có tiếng chuông điện thoại reo. Anh giật mình thức giấc ngỡ như mình tưởng tượng. Đêm vừa rồi anh đã uống nhiều và biết nếu mình mở mắt ra, cơn nhức đầu trầm trọng sẽ kéo đến ngay, nên vẫn nhắm mắt cố ngủ tiếp. Nhưng tiếng chuông vẫn reo. Anh mở mắt nhìn thấy đã 4 giờ sáng, xoay người rên khẽ, rồi chợt nhận ra là không phải mình đang nằm mơ. Chuông điện thoại reo thật. Anh tự hỏi không biết ai gọi điện thoại cho mình vào giờ này. Mắt vẫn nhắm, Mark đưa tay chụp lấy máy. Cơn nhức đầu đã bắt đầu đến.

- A lô – Giọng nói khàn khàn của anh vang lên trong khi cả căn phòng như đang quay cuồng. Trong một lúc anh chỉ nghe trong máy tiếng khóc nức nở. – Ai đó? – Anh cho là có ai đó đã gọi nhầm số, nhưng rồi chợt tỉnh hẳn mắt mở lớn. Jessica, con gái anh gọi từ New York.

- Jessica đấy à? Con gái bé bỏng của bố bình yên chứ? Có chuyện gì xảy ra vậy? – Anh nghĩ chắc có chuyện gì khủng khiếp đã xảy đến cho Janet hay cho Jason. Nhưng con bé chỉ khóc nức nở như một con thú bị thương, hay một đứa bé có con chó vừa bị chết – con nói cho bố nghe đi, Jess. Chuyện gì vậy? – Anh đâm ra hoảng hốt.

- Chuyện má... - con bé lại nức nở.

- Má bị thương hay sao? – Anh ngồi dậy, có cảm tưởng như bị ai dùng một viên gạch đập vào mặt. Nhớ cô chết rồi thì sao? Ý nghĩ đó làm anh thấy đau nhói. Dù Janet đã bỏ anh ra đi, Mark vẫn còn yêu cô. Và nếu cô chết, chắc anh sẽ đau lòng đứt ruột.

- Má có bạn trai! – Jessica kêu lên. – Hai đứa con gặp ông ta tối qua. Ông ta là một người hoàn toàn ngu ngốc. - Ở California mới tảng sáng, nhưng anh biết ở New York đã 7 giờ rồi.

- Bố chắc không phải thế đâu; con yêu – Mark cố tỏ thái độ vô tư, nhưng thâm tâm anh thấy nhẹ nhõm khi biết Jessica không thích ông ta. Mark thù ghét kẻ đã phá hủy gia đình anh, và cướp đoạt Janet. Làm thế nào một người đã làm những chuyện ấy lại có thể là người tốt được. Phỏng đoán của Mark là thế, và rõ ràng Jessica cũng nghĩ vậy.

- Bố ơi, ông ta là người khó ưa. Ông ta cứ làm ra vẻ con người tốt, và ông sai bảo má làm như má thuộc về ông ấy vậy. Má bảo mới gặp ông ta cách đây mấy tuần nhưng con không tin. Con biết má nói dối. Ông ta cứ nói những chuyện hai người làm cách đây 6 tháng, một năm và má cứ làm như không hiểu ông ta nói gì. Bố có nghĩ vì vậy mà má muốn chúng con dời lên New York không? – Cả một cái trần nhà như sụp đổ trên đầu Jessica. Và Janet quả là điên rồi khi nói dối con cái. Anh từng tự hỏi không biết cô sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, và vào lúc nào. Vậy là cô đã làm chuyện đó rồi, và cứ nghe tiếng nức nở của Jessica, thì cô đã giải quyết nó một cách tồi tệ.

- Jess, bố không biết. Con phải hỏi má chuyện đó.

- Có phải vì vậy mà má bỏ bố không? – Câu hỏi thật khó mà trả lời vào lúc này, mà anh cũng không muốn trả lời, nhất là với hơi rượu còn vương nặng trong đầu. Anh đang phải chịu một cơn nhức đầu kinh khủng – Bố có nghĩ là má có bồ không? Có phải vì vậy mà má thường hay đi New York khi bà ngoại ốm và sau khi bà mất không?

- Má con bảo rất lo lắng về bà ngoại. Bà đã bị ốm trong một thời gian lâu, và má con cần có ở đây để săn sóc bà – Anh thật tình mong là rồi Janet sẽ thẳng thắn và thành thật với con bé trong phần còn lại của câu chuyện. Nếu không, Jessica sẽ không bao giờ tin cô. Chẳng thể trách nó được, và chính anh cũng không còn tin cô nữa.

- Con muốn trở lại California – Jessica nói thẳng thừng. Con bé vẫn còn sụt sịt, nhưng không khóc nữa.

- Con cũng vậy, - Jason chen vào. Thằng bé đang nghe trên đường dây phụ không khóc nhưng giọng có vẻ hoang mang.

- Con ghét ông ấy lắm bố à. Bố chắc cũng không ưa ông ta nổi đâu. Đúng là một gã không ra gì.

- Chà! – New York vẫn không cải tiến được ngôn ngữ của các con. Các con phải bàn luận một cách bình tĩnh tất cả những chuyện ấy với má, không phải trong cơn nóng giận nhất thời. Bố thật không muốn nói ra điều này chút nào, nhưng các con phải cho ông ấy một cơ hội chứ. – Bảo chúng phải vồn vã với con người mà má chúng bồ bịch, chắc chắn là điều rất khó xảy ra. Với anh, chắc chúng cũng có thái độ đó nếu anh tìm được một người đàn bà muốn bắt bồ bịch. – Có thể rồi ông ấy sẽ trở thành một con người rất tốt, dù má có quen biết ông ấy bao lâu. Và nếu ông ấy quan trọng với má con, có lẽ các con phải quen với ông ta thôi. Các con không thể lấy quyết định dứt khoát trong 5 phút được – Mark đang cố tỏ ra mình không quá thiên vị, vì lợi ích của chúng, cũng như Janet nữa. Nhưng chúng không nghe. Chấm dầu thêm lửa để đối người mà má chúng yêu thương, đã bỏ anh vì ông ta, cũng chỉ làm chúng khổ sở thêm. Nếu Janet lấy Adam, chúng sẽ phải chấp nhận ông ta, không còn lựa chọn nào khác.

- Bọn con đã ăn tối với ông ấy bố à – Giọng Jason có vẻ bất mãn – ông ta làm như muốn sai bảo má làm gì cũng được, còn má thì chỉ lẳng lặng làm theo lời ông ấy thôi. Khi ông ấy ra về, má la mắng chúng con, rồi má khóc. Con nghĩ chắc má thích ông ấy.

- Có lẽ vậy – Mark buồn bã đáp.

- Bố, con muốn về nhà – Jessica nói, vẻ thống khổ. Nhưng còn nhà đâu mà về, nhà đã bán đi rồi. – Con muốn về lại trường cũ và ở với bố.

- Con cũng vậy – Jason phụ họa.

- Nhân nói đến chuyện này, bộ các con không phải đi học ngay bây giờ sao? - Ở New York bây giờ cũng gần 7 rưỡi, và anh nghe loáng thoáng Janet đang bảo gì chúng. Anh không chắc lắm, nhưng nghe như cô đang lớn tiếng với chúng. Nếu biết hai đứa đang nói chuyện với anh, chắc cô còn lớn tiếng hơn nữa, nhưng có lẽ cô không biết. Không biết Janet có biết được là anh đang ở đầu máy điện thoại mà mấy đứa con đã gọi cho anh không?

- Bố bàn với má để bọn con về lại California nhé? – Jessica hạ giọng xuống, xác nhận điều anh nghi ngờ là Janet không biết chúng đang nói chuyện với ai.

- Không. Cả hai đứa con phải để vụ này ở đây đã. Hiện còn quá sớm, chẳng nên vội. Bố muốn hai con bình tĩnh lại và cố để hiểu lẽ phải. Ngay bây giờ thì bố muốn các con đi học. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện này sau.

Cả hai đều tỏ vẻ khổ sở khi phải gác máy, và lần đầu tiên trong hai tháng nay, Jessica bảo nó yêu thương anh. Nhưng Mark biết đó là vì lúc này nó đang ghét má nó. Rồi ra, cơn giận sẽ nguôi

dần đi, có thể chúng còn yêu cả Adam khi biết rõ ông ta hơn. Janet bảo ông ta là người tuyệt vời. Nhưng trong thâm tâm Mark vẫn hy vọng chúng chán ghét Adam, vì muốn trung thành với anh. Cảm nghĩ đó anh cho là tất nhiên, nếu xét đến những gì Janet đã làm đối với anh.

Mark nằm trên giường suy nghĩ sau khi gác máy điện thoại, tự hỏi mình sẽ làm gì. Trong lúc này, chẳng làm gì cả, anh quyết định thế. Cứ ngồi yên xem sự việc xảy ra rồi tính. Anh lăn qua giường cố dỗ giấc ngủ lại, nhưng đầu nhức như búa bổ, cùng với nỗi lo âu về mấy đứa con khiến anh cuối cùng cũng phải gọi điện thoại cho Janet. Cô dường như cũng khổ sở không kém lũ con lúc sáng sớm.

- Em hài lòng vì anh đã gọi, - giọng cô có vẻ ngạc nhiên – Mấy đứa nhỏ gặp Adam tối qua, và chúng đã đối xử với anh ấy rất tệ.

- Anh không ngạc nhiên. Thế còn em? Hãy còn quá sớm để chúng chấp nhận chuyện em hẹn hò dan díu với ông ấy. Và có thể chúng còn ngờ là em đã quen biết ông ấy trong một thời gian dài.

- Jason cũng đã nói thế với em. Anh không cho con bé biết chứ? – Giọng cô nghe có vẻ hoảng sợ thật sự.

- Không, nhưng anh nghĩ là thế nào rồi em cũng nên nói ra. Bằng không thì em hoặc ông ấy, một trong hai người cũng sẽ vô tình tiết lộ vào một lúc nào đó khiến chúng có thể suy đoán ra. Hai đứa nó đã ngờ vực rồi đấy, khi nghe những lời ông ta nói.

- Sao anh biết được? – Cô như giật mình khi nghe nói. Mark bèn quyết định nói thật.

- Hai đứa gọi cho anh. Chúng có vẻ khổ sở.

- Bữa ăn tối còn dang dở thì Jessica đã bỏ chạy vào phòng đóng sập cửa và khóa lại, còn Jason thì không hề hé môi nói với anh ấy, hay với em câu nào. Jessica bảo nó ghét – Mark như nghe được nước mắt đang chảy trong giọng nói của Janet.

- Nó không ghét em. Nó chỉ thấy khổ và tức giận. Còn nghi ngờ em nữa. Và nó đúng. Hai chúng ta đều biết điều đó.

- Đâu phải chuyện của nó! – Janet nói về giận dữ.

- Có thể là không phải, nhưng nó lại không nghĩ thế. Có lẽ em nên chờ xem tình hình rồi mới đưa ông ta lại – Cô không muốn nói cho Mark biết là Adam đã làm áp lực bắt cô phải giới thiệu cho mấy đứa nhỏ, và cô đã phải chiều theo ý muốn của ông ta. Cô cũng cho là chưa phải lúc, nhưng ông ta bảo không chịu ở trong tình trạng lén lút lâu hơn nữa. Nếu cô quả thật muốn tính chuyện nghiêm chỉnh với ông ta, thì phải để cho ông ta gặp chúng. Và kết quả đã là một thảm họa. Cô và Adam đã cãi nhau dữ dội. Sau đó ông ta giận dữ bỏ đi, sập mạnh cửa lại. Một buổi tối với bao nhiêu chuyện khổ tâm.

- Em sẽ phải làm gì bây giờ? – Giọng cô đầy âu lo.

- Hãy chờ. Hãy nhẹ nhàng với chúng. Cho chúng thời gian.

Cô không muốn cho Mark biết là Adam muốn dọn đến ở ngay, không muốn chờ đến lúc hai người thật sự lấy nhau. Và cô không chắc mình ngăn ông ta được, vì không muốn mất ông ta, hay mất các con. Cô thấy mình bị lôi kéo đủ hướng.

- Không dễ như anh nói đâu, Mark, - giọng cô có vẻ than vãn, làm như mình là nạn nhân của nội vụ.

- Và đừng làm hỏng mấy đứa con chúng ta trong tiến trình này – Mark cảnh cáo cô – Làm thế nào em lại có thể mong anh tỏ ra thông cảm trong vấn đề này? Tội nhỏ cũng vậy thôi. Sự thật là em quả đã phá vỡ cuộc hôn nhân của chúng ta vì ông ấy, và sớm muộn gì mấy đứa nhỏ cũng biết chuyện này. Làm sao chúng nuốt trôi được- Với Mark cũng khó nuốt vô cùng, nhưng anh đã yêu và vẫn còn yêu Janet. – Chúng có quyền giận, giận cả em và Adam – Anh chỉ có thể phát biểu vô tư đến thế. Anh rất ghét thấy mình lúc nào cũng là kẻ chủ trương hòa hoãn, nhưng hình như anh luôn luôn nhìn sự việc từ nhiều khía cạnh, không chỉ riêng phần mình thôi. Đó là một trong những điểm rất mạnh của anh, mà cũng là một trong những thất bại nữa, trái hẳn với Janet.

- Vâng, có lẽ thế. Nhưng em không chắc anh ấy hiểu được điều đó. Anh ấy không có con, không hiểu được trẻ con.

- Vậy có lẽ em nên tìm một người nào khác, như anh đây chẳng hạn – Janet không trả lời và Mark thấy mình vừa nói một câu thật điên rồ - Dư vị của những ly rượu nho, rượu mạnh, và những cơn nhức đầu vẫn còn tác động mạnh, khiến anh chưa rời khỏi giường ngủ được. Một buổi sáng với bao nhiêu chuyện!

- Em nghĩ rồi chúng ta cũng sẽ bình tĩnh lại – Janet hy vọng thế, vì Adam muốn chúng thích ông ấy, và thấy bị xúc phạm trước lối xử sự vừa rồi của chúng. Ông ta đã đe dọa cô về vụ này, và chắc sẽ không tha thứ nếu chúng không chịu chấp nhận ông.

- Em hãy giữ liên lạc với anh – Nói xong anh gác máy rồi nằm trên giường thêm hai tiếng đồng hồ nữa.

Không sao ngủ lại được, vì đầu hầy còn vô cùng đau nhức. Gần 9 giờ anh mới dậy và hơn 10 giờ đến văn phòng làm việc. Đến trưa thì mấy đứa nhỏ lại gọi. Chúng vừa ở trường học về nhà, và nhất mực đòi qua sống với anh. Mark bảo chúng không chuyện gì phải hấp tấp, muốn chúng bình tĩnh lại và ít nhất cũng có thông cảm với má chúng. Nhưng Jessica nhất định bảo nó ghét má, và sẽ không bao giờ nói chuyện nếu má lấy Adam.

Nó nằng nặc nói:

- Tụi con muốn qua sống với ba.

- Nhưng nếu ba cặp với một người đàn bà khác mà con không ưa thì sao? Con không thể trốn tránh mãi những chuyện như thế Jessica à.

- Bố có bồ bịch với ai à? – Giọng con bé có vẻ sùng sốt. Nó chưa hề nghĩ đến một viễn cảnh như thế. Jason cũng thế.

- Không. Nhưng cứ cho là một ngày nào đó ba sẽ có, và có thể con sẽ không ưa cô ấy.

- Bố không bỏ má vì một cô nào đó mà con cho là má đã bỏ bố vì ông Adam – Mark nhận ra rằng nếu anh không biết sự thật đó rồi thì đây quả là một tin tức tàn nhẫn đối với anh. Bọn trẻ quả chẳng hề ngần ngại khi tung ra những quả bom tai hại như thế. Anh không muốn cho chúng biết sự thật, nhưng cũng không muốn dối chúng.

- Con sẽ bỏ nhà đi, nếu bố bắt chúng con sống với ai.

- Jess, con đừng dọa bố. Như thế là không công bằng. Con cũng đã lớn, chắc cũng biết làm thế là không được. Con sẽ giúp em con giải quyết vụ này. Chúng ta sẽ bàn mọi chuyện khi cùng đi nghỉ lễ. Có thể đến lúc ấy con sẽ nghĩ khác. Có thể con sẽ thích ông ấy.

- Không bao giờ - Con bé quyết liệt nói.

Hai tuần lễ kể đó, trận chiến vẫn tiếp diễn liên tục với những giọt nước mắt, những đe dọa, những cú điện thoại gọi vào lúc nửa đêm. Adam quả là điên rồ khi bảo chúng là ông muốn đến sống với chúng và má chúng. Vào lúc Mark qua New York đón hai đứa đi nghỉ lễ, thì cả hai đã thật sự mở trận chiến toàn diện với má nó. Suốt mấy ngày nghỉ, chúng chỉ bàn đến chuyện này. Còn Janet thì bị kẹt với Adam. Ông ta bảo cô, nếu không để ông đến ở, tức là cô đã chọn con thay vì ông. Ông ta bảo mình đã chờ quá lâu rồi, giờ ông muốn lập một cuộc sống mới với cô và lũ trẻ. Nhưng mấy đứa nhỏ không muốn có ông ta và kết quả là chúng cũng không muốn có Janet nữa. Cuối kỳ nghỉ lễ ấy anh đã ngồi bàn chuyện với Janet, bảo không biết làm thế nào để dàn xếp cho chúng ở với cô. Jessica đã dọa sẽ nhờ một luật sư bảo vệ quyền lợi trẻ em và yêu cầu tòa án phán quyết để nó được gửi qua sống với bố. Con bé đủ lớn, không những để làm việc đó mà còn có thể làm cho tòa lắng tai nghe nó nữa; cả Jason cũng vậy.

- Anh thấy em đang nắm trong tay một vấn đề lớn rồi đó. - Mark thành thật bảo Janet - Hiện giờ thì không có cách nào để làm xuống thang tình hình này. Để chúng về lại LA cho đến cuối niên học được không? Lúc ấy em có thể ngồi lại để dàn xếp với chúng. Nhưng mọi việc chắc sẽ tồi tệ thêm nếu em buộc chúng phải ở lại đây. Chúng không muốn nghe hay muốn thỏa hiệp gì cả. - Janet đã xử lý toàn bộ nội vụ rất vụng về, nên đang phải chịu hậu quả với những hành động của mình. Cả hai đều biết vậy. Cô đang bị xâu xé giữa hai phía trái nghịch nhau, trung thành với Adam và trung thành với mấy đứa con, hai hướng hoàn toàn đối nghịch.

- Anh sẽ gửi chúng về lại với em cuối năm học chứ. Cô có vẻ hoảng hốt thực sự. Janet không muốn mất con, cũng không muốn mất Adam. Ông ta không chỉ bảo là muốn cưới cô ngay sau khi dấu mực trên tờ giấy li dị khô, mà còn muốn cô có con với ông ta nữa, một hay hai đứa. Cô cũng chưa dám nghĩ đến chuyện cho chúng biết chuyện này, dự tính sẽ dàn xếp sau. Ngay giờ thì chúng đang dọa sẽ bỏ đi trở về lại với bố.

- Anh cũng chưa biết có được không. - Mark thấy thương hại cho cô. Anh cũng bị xâu xé giữa những tình cảm của chính mình. Cô đã làm anh suýt chết khi bỏ anh ra đi, và điều đó có lẽ tệ hại hơn hết là anh vẫn còn yêu cô dù không nó ra. Janet đã bị Adam hoàn toàn ám ảnh, chi phối đến độ không những đã làm hỏng cả cuộc hôn nhân của hai người mà còn làm đổ vỡ mối liên hệ với con cái. Theo Mark thì đó là một vụ đối chác rất tồi tệ. Anh sẽ hy sinh tất cả vì con. Lũ trẻ biết thế nên đã muốn về sống với anh.

- Anh có thể đưa chúng về lại trường cũ của chúng không? - Janet cố chặn nước mắt hỏi, không ngờ sự việc lại xảy ra như thế này. Nếu biết, có lẽ cô chẳng bỏ Mark. Giờ thì Adam đã bám chặt cô, sẵn sàng mở một trận chiến toàn diện, buộc cô phải để ông ta và sống với mấy mẹ con.

- Anh không biết. Có lẽ được. Anh sẽ cố đưa chúng về trường cũ.

- Chỗ anh hiện ở có đủ rộng không? - Janet hầu như không còn chống đối ý kiến trên nữa, vì biết cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thôi không gặp gỡ Adam, hay giấu ông ta,

không để gặp chúng, điều mà cô biết ông ta không chịu.

- Hoàn toàn thích hợp với chúng – Mark trấn an Janet, mô tả khu đất của trang viên. Cô đã khóc trong khi anh nói. Cô biết thiếu chúng cô sẽ vô cùng khổ sở, nhưng vẫn hy vọng là sau mấy tháng ở với Mark, chúng sẽ không còn quan tâm nhiều đến chuyện này nữa khi trở về lại.

- Để anh về tính xem thử, rồi gọi cho em biết sau.

Cả hai đứa nhỏ bám lấy anh, hỏi quyết định sau khi anh nói chuyện với Janet.

- Chưa có gì dứt khoát. Để rồi xem sao đã – Mark nghiêm nghị bảo chúng – Bố còn chưa biết có đưa các con về lại trường cũ được không đây. Nhưng trong khi chờ đợi, bố muốn các con phải tử tế với má. Đây cũng là nỗi khổ tâm đối với má các con. Má yêu các con.

- Nếu má yêu chúng con thì má đã không bỏ bố mà đi! – Jessica giận dữ nói. Trái tim con bé có mái tóc vàng hoe đã mang đầy những vết sẹo, và Mark không muốn làm nó tổn hại thêm. Anh không muốn vụ ly dị này hủy hoại luôn cả mấy đứa con, không bao giờ muốn.

Anh buồn bã bảo con:

- Jess, sự việc ở đời không phải lúc nào cũng đi theo một lối như thế. Con người thay đổi... cuộc sống thay đổi. Không phải lúc nào con cũng có được điều mà con nghĩ là sẽ có, hay làm những gì con nói sẽ làm. Cuộc sống bắt con phải thay đổi luôn lối đi của mình – Nhưng chúng chẳng muốn nghe anh và vẫn rất tức giận má chúng và người tình của bà.

Đêm ấy Mark bay về California, rồi dành cả tuần sau dọn xếp với trường cũ để chúng về học lại. Hai đứa, rồi trường chưa đầy ba tuần lễ, ở New York đã vào học một trường rất tốt nên cũng chẳng mất bài vở. Đến cuối tuần, trường của chúng ở LA đồng ý nhận hai đứa lại. Phần còn lại giải quyết dễ. Anh chỉ còn thuê một người giữ trẻ xem chừng chúng trong khi anh đi làm, và lái xe đưa chúng đến những buổi sinh hoạt thể thao sau giờ học. Đến cuối tuần lễ, anh gọi Janet báo cho cô biết kết quả.

- Tất cả đều dọn xếp xong xuôi. Hai đứa có thể bắt đầu học vào thứ hai nếu muốn, nhưng có thể em muốn chúng ở lại thêm ít nhất cũng một tuần lễ nữa để con có cơ hội giải hòa. Tùy em muốn gọi chúng qua lúc nào cũng được.

- Cám ơn Mark. Cám ơn anh đã rất tử tế và chu đáo. Có lẽ em không xứng được thế. Chắc con sẽ nhớ nhưng vô cùng – Cô lại bật khóc. Toàn bộ nội vụ đã là một nỗi thống khổ cho cuộc sống hai người, bây giờ lại cho mấy đứa nhỏ của họ.

- Hai đứa chắc cũng nhớ em. Khi thôi không còn bực tức với em nữa, có thể chúng lại muốn về lại New York sau mùa hè.

- Em không chắc chuyện đó. Cả hai đứa đều không có cảm tình với Adam, còn anh ấy lại là người không biết uyển chuyển. Chắc anh ta khó quen với cách làm bố mẹ đám thanh thiếu nữ bây giờ, nhất là từ trước tới giờ anh ấy không có con.

Mark thấy tình thế xem ra rất khó xử và anh không mong ước địa vị Janet chút nào. Anh và hai đứa con đang cần sự dứt khoát, mà cô thì cứ lượn lờ như một quả bóng giữa họ. Trước đây chưa bao giờ cô xoay sở tốt trong những tình huống gay cấn, lúc nào anh cũng phải giải quyết mọi chuyện cho cô, ngoại trừ vụ ái tình với Adam. Đây là một vụ do mình cô tạo ra và đã làm rối tung cuộc sống của mọi người.



Janet báo cho con biết tin ấy vào ngày chủ nhật, và cả hai đều cho thấy chúng không hề luyến tiếc phải rời New York. Hai đứa đã reo lên vui mừng, và một tiếng đồng hồ sau Jessica đã bắt đầu thu dọn đồ đạc để đi ngay ngày hôm sau. Chắc chúng sẽ hài lòng lắm, nhưng Janet đã bảo chúng phải ở thêm một tuần nữa, và đến hè phải trở qua lại. Cô và Adam đã đồng ý lấy nhau vào tháng 7 sau khi giấy tờ ly dị làm xong, nhưng không bao giờ trở lại nữa. Chuyện này rồi cô sẽ nghĩ cách thu xếp sau.

Đây là một tuần lễ vô cùng khổ sở đối với Janet trước sự ra đi sắp đến của hai đứa con. Mark bảo Janet anh quyết định không thuê người giữ trẻ nữa, vì đã thu xếp được với người giúp việc cho ông chủ nhà để cô này chăm sóc mấy đứa, và anh sẽ tự mình lái xe đưa đến những nơi sinh hoạt của chúng, rút ngắn bớt giờ làm việc nếu cần.

Ngày thứ Bảy kể đó, cô đưa hai đứa ra phi trường, đứng ngơ ngẩn như người mất hồn nhìn Jessica và Jason lên phi cơ đi California. Cả hai đều ôm mẹ trước khi rời đi. Jason còn ngần ngừ một lúc, vì dù không thích cô, nó vẫn thấy thương hại mẹ. Nhưng Jessica thì chẳng hề nhìn lại, hôn má nó xong, chào từ giã rồi bước thẳng một mạch đến cầu thang phi cơ. Nó chỉ mong sao đến California để được gặp bố.

Quang cảnh phía bên kia chuyển bay lại là một cảnh vui mừng tột độ. Mark đã đứng chờ ở sân bay, và cả hai đứa con reo lên vui mừng khôn xiết. Anh ứa nước mắt khi ôm chúng vào lòng. Mọi việc tốt cuộc đã bắt đầu sáng sửa trở lại đối với anh. Anh đã mất Janet, mất luôn rồi, có lẽ do chính lỗi của anh hay có thể là không phải, nhưng anh đã có hai đứa con. Và đó đúng là mong ước của anh.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 11:

Thời gian biểu làm việc của Alex là cả một thế giới mới đối với Cooper Winslow. Chưa bao giờ ông gặp một cô gái như Alex. Trước đây ông đã từng có quan hệ với những phụ nữ có nghề nghiệp, có cả vài nữ luật sư, nhưng chưa bao giờ với một bác sĩ, mà lại là bác sĩ thường trực của bệnh viện. Những cuộc hẹn hò với cô thường gồm những đĩa pizza, thức ăn nhanh, những món ăn Trung Hoa mang về nhà, và hầu hết những bữa ăn, những buổi đi xem phim, những buổi tối của hai người đều bị ngắt quãng do những cú gọi khẩn cấp từ bệnh viện. Cô không sao làm khác được. Đó cũng là lý do tại sao các bác sĩ thường trực không có một cuộc sống cá nhân, và hầu hết bọn họ đều chọn các bác sĩ, các nữ y tá, hay các sinh viên y khoa, hoặc các bác sĩ thường trực khác để hẹn hò với nhau. Giao du hẹn hò với một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng là một kinh nghiệm hoàn toàn mới mẻ đối với cô. Alex vạch rõ các nhu cầu về thời giờ của cô và cố thu xếp ổn thỏa. Coop cũng hết sức điều chỉnh hợp với thời biểu của cô. Ông thấy mình bị kích động trước cô gái này, và hầu như rất ít khi nghĩ đến khía cạnh tài sản của cô. Thỉnh thoảng ý nghĩ này cũng chọt đến, nhưng nó cũng giống như sợi ru băng buộc ngoài một món quà Giáng Sinh, chỉ làm đẹp thêm chứ không có ý nghĩa gì hơn. Ông cố không nghĩ đến nó mà chỉ quan tâm đến cảm nghĩ của bố mẹ cô về ông. Mãi đến giờ ông vẫn không dám bàn luận vấn đề này với cô. Mọi chuyện của hai người diễn tiến chậm chạp, một phần vì từng bị đau khổ vì tình, Alex đã cực kỳ thận trọng, không muốn phạm phải một sai lầm nữa, nên không hề có ý tiến nhanh trong vụ này. Sau lần hẹn thứ năm, Coop đã hôn cô, nhưng cả hai không tiến xa hơn nữa, và ông cũng không ép cô. Vốn là người khôn ngoan và kiên nhẫn, ông sẽ không ngủ với cô cho đến khi cô van nài cầu khẩn. Bằng vào trực giác, ông biết là nếu bị thúc ép, cô có thể lùi bước và cắt đứt luôn với ông. Ông không muốn chuyện này xảy ra, sẵn lòng chờ đợi cho đến khi cô sẵn sàng mới tiến lên. Ông là con người cực kỳ kiên nhẫn.

Charlene đã hoàn toàn biến mất trên màn ảnh của ông. Sau hai tuần lễ gọi mà không được trả lời, cô gái đã thôi không gọi nữa. Ngay cả Paloma cũng chấp nhận Alex. Thật khó cưỡng được, nhưng Paloma thấy thương hại cô, bản khoán không biết liệu Alex có biết rõ chuyện mình đang làm hay không, mặc dù trong lúc này Coop đã tỏ ra đàng hoàng hơn. Ngay cả khi không cùng đi với Alex, ông cũng ở nhà ban đêm đọc các kịch bản hay đi ra ngoài với bạn. Ông còn đi dự một buổi tiệc tối tương đối nhỏ hơn ở nhà hai vợ chồng Schwartz, nhưng lần này không có Alex vì cô bận làm việc. Ông cũng không đề cập gì đến cô với họ, không muốn ai biết là hai người đang hẹn hò với nhau, để tránh cô khỏi bị tai tiếng. Ông biết, vốn là người đứng đắn tử tế, Alex sẽ thù ghét ông nếu tên cô bị lôi vào các trang báo loại lá cả như một thành phần của hạng người mà hiện ông đang cố tránh mặt. Alex cũng biết phần nào tiếng tăm của ông, một mẫu người phong lưu phóng dăng ở Hollywood trong mấy thập kỷ nay, nhưng ông đã tránh không cho cô biết các chi tiết.

Tại những nơi họ cùng ăn tối, rất ít có khả năng bị những tờ báo loại lá cãi chú ý. Ông chưa đưa Alex đến một nhà hàng ăn đàng hoàng, chỉ vì cô chưa bao giờ có đủ thì giờ hoặc không đủ sức để đi ăn một buổi tiệc tối sang trọng. Lúc nào cô cũng phải làm việc. Đi xem được một cuốn phim là một dịp may mắn đối với hai người. Vào những ngày cuối tuần, khi nào được nghỉ trực là cô thích đến Cottage, bơi ở hồ, nấu ăn tối cho ông để rồi lại phải đến bệnh viện mà chưa kịp thưởng thức các món ăn mình nấu. Alex đã quen với chuyện đó, nhưng với Coop đây

quả là một sự điều chỉnh lớn. Ông không biết mình đang lao vào một cuộc chơi nào đây. Nhưng dường như đây là một thách thức và với một con người thông minh, bén nhạy như Alex, thì những phiền phức, bất tiện chẳng đáng gì.

Alex thích chuyện trò với Mark khi gặp anh ở hồ bơi. Anh thích nói nhiều về mấy đứa nhỏ, và một đêm nọ đã tâm sự với cô về những vấn đề gặp phải với chúng, với Janet và Adam. Anh thú nhận với Alex là thật mình không muốn chúng ưu thích người đã phá hỏng cuộc hôn nhân của anh, cùng lúc cũng không muốn con mình khổ sở. Alex thấy thương hại Mark và thích nói chuyện với anh. Cô ít gặp Jimmy bằng gặp Mark. Dường như anh làm việc cũng vất vả như cô, thăm viếng nhà các cha mẹ nuôi vài tối trong tuần và huấn luyện một đội bóng đá cầu trong các dự án của đoàn công tác. Nhưng lúc nào Mark cũng bảo anh ta là người tốt, và còn cho cô biết ít nhiều về chuyện Maggie nữa. Tim cô muốn thắt lại khi nghe câu chuyện trên, nhưng Jimmy thì không bao giờ đề cập đến vợ mỗi khi gặp Alex. Anh anh giữ kín chuyện ấy trong lòng, và dường như không được thoải mái trước phụ nữ. Anh ta thù ghét tình trạng độc thân của mình, vì trong thâm tâm, vẫn tự xem mình là người có gia đình. Lúc ấy Alex mới nhận ra họ là những người thuê nhà, dù Coop không bao giờ thú nhận chuyện này và cô cũng không hề hỏi ông về nó, vì cho đây là một sự dàn xếp về mặt tài chính của Coop. Chẳng phải chuyện của mình. Hẹn hò nhau được ba tuần lễ thì một hôm Coop mời cô đi chơi xa nhân dịp cuối tuần. Alex thì trả lời sẽ cố thu xếp thì giờ, tuy không lấy gì làm chắc. Nhưng sau cùng cô cũng thấy ngạc nhiên là mình thu xếp được. Điều kiện duy nhất của Alex là hai người ở phòng riêng trong khách sạn. Cô chưa sẵn sàng chung chăn gối với Coop. Cô muốn kéo dài thời gian cho mình, muốn tiến từ từ, nhưng đã thấy mình bị Coop lôi cuốn mãnh liệt. Alex còn bảo mình sẽ trả tiền phòng riêng. Họ dự tính đến một khu du lịch mà Coop biết ở Mexico. Alex thấy hồi hộp kích động trước cuộc đi chơi này, vì tuy là người thích thú đi du lịch, kể từ khi vào làm bác sĩ thường trực, cô chưa hề được đề nghị lần nào. Có được hai ngày phơi nắng và vui chơi cạnh Coop, với Alex đó là một giấc mơ tuyệt vời. Cô cho rằng qua Mexico họ sẽ tránh được những làn gió của đám làm báo loại tin giật gân, vì không ai biết được dự tính của hai người. Đó quả là một nhận định ngây ngô, nhưng Coop không bài bác gì, vì nó phù hợp với mục đích của ông. Coop chỉ muốn cùng cô đi chơi xa, không muốn làm cô ngần ngại vì sợ bị tiếng tăm qua báo chí. Ông muốn giữ cho mọi chuyện đơn giản và dễ chịu.

Coop và Alex ra đi tối thứ sáu. Khách sạn còn đẹp hơn nhưng mô tả của Coop, có hai phòng thông nhau, một phòng khách thật rộng, một sân trượt, có hồ bơi riêng, và xa xa là bờ biển. Họ chẳng gặp ai ngoài những người muốn gặp. Chiều tối hai người đi lang thang xuống các đường phố, ngồi ở các quán cà phê vỉa hè như đôi tình nhân trong tuần trăng mật. Và đến đêm thứ hai, đúng như ông từng mong đợi, cô đã cảm dỗ ông thật sự. Lúc ấy cô không say, chỉ muốn làm thế vì đã yêu ông. Trước giờ chưa có người đàn ông nào tử tế, ý tứ và cư xử dịu dàng với cô như thế. Coop không những là một người bạn đồng hành tuyệt vời, một người bạn rất tốt mà còn là một người tình hoàn hảo. Cooper Winslow biết cách chịu đựng phụ nữ. Ông biết họ muốn gì, thích làm gì, muốn được đối xử như thế nào, và họ cần gì. Chưa bao giờ Alex thích đi mua sắm với bất cứ ai nhưng cô đi với Coop, chưa bao giờ trò chuyện thoải mái với một người nào khác như thế. Chưa bao giờ cười nhiều đến thế. Cô chưa hề gặp một người nào như Coop.

Cô cũng ngạc nhiên thấy ông đã ký vô số chữ ký cho những người ái mộ và số người đã nhận ông lại để chụp hình. Dường như ai cũng biết ông. Nhưng không ai biết rõ như cô, đó là cảm

nghĩ của Alex lúc ấy. Cô ngạc nhiên thấy là dường như ông sẵn lòng chia sẻ không những cuộc sống quá khứ mà cả những bí ẩn nhất của mình với cô. Đáp lại, Alex cũng hoàn toàn mở rộng lòng mình với ông.

- Bố mẹ em nghĩ sao về chúng ta? – Coop hỏi cô sau khi hai người ân ái lần đầu tiên. Sau cái điều khó quên ấy, họ đã ngồi bên cạnh hồ tắm dưới ánh trăng tâm sự trong tiếng nhạc văng vẳng từ xa. Đêm đó là đêm đầy thơ mộng và lãng mạn nhất trong đời cô.

- Có Chúa mới biết được – Cô trả lời với vẻ trầm ngâm – Cả cuộc đời của bố tôi, ông chưa hề thích ai cả, cả đàn ông lẫn đàn bà, kể cả con cái và má tôi nữa. Ông ngờ vực hết mọi người. Nhưng chắc ông cũng thấy khó mà ghét anh được Coop à. Anh vừa là con người khả kính, vừa có giáo dục, lễ độ, thông minh, duyên dáng, thành công. Ông còn gì để chống anh nữa?

- Có thể ông không thích sự chênh lệch tuổi tác giữa chúng ta.

- Điều này có thể lắm. Nhưng có những hôm anh trông còn trẻ hơn em nữa. – Cô mỉm cười rồi ôm hôn Coop dưới ánh trăng. Ông đã không cho cô biết còn có một sự khác biệt giữa hoàn cảnh hai người. Về phương diện tài chính cô rất vững vàng, còn ông thì không.. Ông thấy đau đớn khi phải thú nhận chuyện đó. Nó không phải là một thực tế mà ông thường đối diện, nhưng lại luôn luôn là một vấn đề đối với ông. Chẳng bao giờ ông muốn lấy một người vợ khi hoàn cảnh chính mình chưa được vững vàng, và trong hầu hết mọi trường hợp, nó đã không vững vàng tí nào. Cho dù khi ông có tiền thì số tiền này cũng vụt khỏi tầm tay ông ngay, vì các phụ nữ mà ông quen biết đều đắt tiền ghê gớm. Alex thì không thế, cô có tài sản riêng. Về mặt tài chính, cô không tùy thuộc vào ông, vì vậy đây không còn là một vấn đề nữa. Và lần đầu tiên trong đời, ông nghĩ đến chuyện hôn nhân. Dĩ nhiên đây chỉ là một ý nghĩ còn lờ mờ, nhưng nó không còn làm cho ông sợ hãi như trước. Ông cũng kinh ngạc nhận ra là mình còn đang thật sự nghĩ đến chuyện ổn định với cô mà chẳng cần đến tiến sĩ Kevorkian hợp thức hóa hôn nhân của họ. Trước giờ ông vẫn cho là thà tự vẫn còn hơn lập gia đình. Cả hai thứ với ông đều có một mức độ giết người như nhau. Nhưng với Alex, mọi chuyện đã khác hẳn. Và ông đã bảo thế với cô dưới đêm trăng huyền diệu của bầu trời Mexico trong khi hôn cô.

- Em chưa nghĩ đến chuyện đó, Coop, - Alex nhẹ nhàng nói, lúc nào cũng bằng giọng thành thật. Cô yêu ông, nhưng không muốn ông hiểu nhầm. Alex hoàn toàn chưa sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân nào, vì nghề nghiệp của cô hiện tại và cũng vì cái kinh nghiệm kinh khủng của cuộc hôn nhân sắp thành trước đây. Cô không muốn phải chịu thất vọng nữa, nhưng Coop dường như chẳng phải là người của nỗi thất vọng đó.

- Anh cũng chưa tính chuyện đó. – Coop thì thầm bảo cô.

- Nhưng ít nhất cũng đã có cái tiến rồi đó – Alex thấy yên tâm khi cả hai đều dè dặt trong chuyện hôn nhân, nhất là về chuyện ông chưa bao giờ lập gia đình trước đây. Khi được hỏi về chuyện đó, Coop bảo ông chưa bao giờ gặp một người con gái hợp với mình. Nhưng giờ đây ông nghĩ là rốt cuộc mình đã gặp người đó. Alex chính là người đàn bà đáng để ông có thể chung sống cả cuộc đời.

Sau những ngày cuối tuần thơ mộng thần tiên đó, họ bay về LA, mắt rực sáng niềm say mê như không muốn phải rời xa nhau.

- Em muốn đến với anh tại nhà không? – Coop hỏi trong khi lái xe từ phi trường về nhà cô.

- Vâng, muốn lắm. Nhưng chắc không nên làm thế. Cô vẫn không muốn hấp tấp trong vụ này, sợ rằng mình sẽ quen với nó, sau đó nhớ có chuyện gì trục trặc sẽ hỏng tất cả. Nhưng đêm nay em sẽ nhớ anh.

- Anh cũng vậy, - ông nói rất thành thật, và cảm thấy mình như một con người mới. Ông nhất mực đòi mang túi xách của cô lên phòng. Trước đây chưa bao giờ ông nhìn thấy nơi cô ở, nên khi lên đến nơi, Coop sững sốt thấy những bộ đồ cọ rửa phế bỏ của bệnh viện xếp từng đống, sách vở y khoa từ dưới nền nhà chất thành chồng cao, phòng tắm thì chẳng có thứ tiện nghi phụ mà chỉ có xà phòng, giấy vệ sinh và khăn tắm. Trong phòng chẳng có bao nhiêu bàn ghế, không thảm, không màn treo, không đồ trang trí.

- Trời đất ơi. Alex! Trông nó giống như một trại lính.

Cô chẳng bao giờ để ý đến chuyện trang trí, vì không có thì giờ và cũng chẳng quan tâm đến chuyện ấy. Đây chỉ là nơi cô về ngủ. Coop chỉ còn biết cười xòa trước lối sống này của cô. Cô trông thật xinh đẹp, thật tinh tế, vậy mà trong suốt nhiều năm chỉ quan tâm đến chuyện trở thành bác sĩ. Ông thường nhìn thấy nhiều trạm bán xăng còn trông ngon lành hơn căn phòng này của cô.

- Anh thấy em nên cho một mồi lửa đốt nó, rồi dời về chỗ anh ngay bây giờ đi. - Coop biết cô sẽ không làm thế. Alex vẫn còn rất thận trọng, và là con người sống độc lập, chắc sẽ không làm thế, ít nhất cũng trong lúc này. Nhưng dù chiếc giường ngủ chưa thu vén và khung cảnh ảm đạm của căn phòng, Coop đã ở lại đêm ấy với cô đến 6 giờ sáng hôm sau, khi cô phải đi làm việc. Về đến khu trang viên, Coop lại thấy nhớ cô; chưa bao giờ ông thấy nhớ như thế với bất cứ cô gái nào trước đây.

Khi Paloma đến làm việc sáng hôm đó, cô ta đã vô cùng ngạc nhiên nhìn thấy vẻ mặt Coop. Cô ta bắt đầu nghĩ là ông đã thật sự yêu cô bác sĩ trẻ ấy. Cô ấy bỗng thấy mình thích ông hơn, vì rốt cuộc ông cũng có một trái tim.

Suốt buổi chiều, Coop đến gặp một số những cuộc hẹn, rồi làm kiểu cho trang bìa của GQ, mãi đến 6 giờ mới về đến nhà. Ông biết là lúc ấy Alex hẳn còn phải làm việc bù lại cho chuyến đi Mexico, trả công cho những người đã trực giúp cô trong những ngày đó.

Ông vừa ngồi xuống trong phòng sách với ly sâm banh trên tay và mở nhạc nghe, thì nghe có tiếng động kinh khủng ở cửa trước. Tiếng động nghe như tiếng súng máy bay một loạt những vụ nổ, và một phần của tòa nhà đang sụp đổ. Coop đứng dậy nhìn ra cửa sổ. Thoạt đầu ông không nhìn thấy gì, rồi sau đó bắt gặp bóng một thằng bé và trở mắt nhìn kinh ngạc. Thằng bé còn đồ nọ đang dùng một tấm ván trượt nhảy xuống các bậc thềm đá cẩm thạch đến nền đá cẩm thạch quanh đó. Nó lặp đi lặp lại những bước nhảy càng lúc càng nhanh hơn. Coop bước nhanh đến cửa trước giận dữ mở tung cửa ra. Lốp đá cẩm thạch được lắp ở đây từ năm 1918 không một tí vết, vậy mà thằng bé hư đốn nọ sắp làm hư hỏng đi.

- Này, bé con đang làm gì vậy? Ta sẽ gọi cảnh sát nếu cậu không ra khỏi nơi đây ngay tức khắc. Làm thế nào cậu vào đây được thế? - Chuông báo động lẽ ra đã reo lên khi có người leo lên cổng trước, nhưng đã không nghe reo. Coop không hiểu làm thế nào mà thằng bé nọ vào được. Còn thằng nhỏ thì đang trở mắt nhìn ông, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi và chỉ ông chặt tấm ván trượt vào ngực, ngập ngừng nói:

- Bố cháu ở đây – Nó không hề nghĩ đến chuyện mặt đá cẩm thạch có thể bị hỏng, và chỉ thấy nơi này rất tốt để tập nhảy, nó đang thích thú với trò chơi này thì chợt Coop mở cửa, lớn tiếng hù dọa kêu cảnh sát bắt.

- Ha, cậu bảo ở đây nghĩa là sao. Coop nói giọng giận dữ - Cậu là ai?

- Cháu là Jason Fiedman – Thằng bé run lên đánh rơi tấm ván xuống làm cả hai giật mình – Bố cháu ở khu phòng khách.

Nó cùng chị vừa từ New York đến chiều hôm trước, và thấy rất yêu thích nơi ở mới. Sau khi từ trường học về nó đã dành cả buổi chiều đi xem xét quanh khu vực. Đêm hôm trước, Mark đã đưa nó và Jessica đến giới thiệu với Jimmy và cùng ăn tối với anh ta. Nó chỉ nghe bố nó nói về Coop. Khi hai đứa nhỏ đến thì Coop hãy còn ở Mexico. Thằng bé còn nhìn ông, bổ thêm một nhát búa nữa:

- Giờ thì cháu ở đây, chị cháu cũng vậy. Chúng cháu từ New York đến đây hôm qua. – Thằng bé chỉ muốn sao khỏi bị bắt giữ, nên nó sẵn lòng khai tất cả.

- Bé con vừa nói gì đó? Sống ở đây à? Cậu sẽ ở đây bao lâu? – Ông muốn biết mình phải chịu đựng thứ ông thù ghét này bao lâu, vì nhớ mang máng, Liz có bảo rằng Mark có mấy đứa con từ New York thỉnh thoảng qua thăm, nhưng chỉ trong vài hôm thôi.

- Bọn cháu không ở với má ở New York nữa, mà qua ở đây với bố. Chúng cháu ghét ông bồ của má lắm – Nó thấy hơi hoảng nên đã nói nhiều hơn bình thường, nhưng Coop càng nghe càng nản.

- Ta chắc ông ta cũng ghét cháu vậy, nếu cháu mang tấm ván trượt này lên các bậc thềm đá cẩm thạch của ông ta. Nếu cháu còn làm thế ta sẽ đích thân vọt roi cháu đấy!

- Bố cháu sẽ không để ông đánh cháu đâu – Jason mạnh mẽ nói. Nó cho là ông già này điên rồi. Tuy nó biết ông là một ngôi sao điện ảnh, nhưng ông ta trước đã dọa bắt giữ nó, rồi lại dọa đánh nó nữa. – Ông sẽ vào tù – Nó hơi lùi người lại – Dù sao cháu cũng xin lỗi. Cháu chưa làm hỏng chúng.

- Cậu có thể làm hỏng chúng lắm chứ. Thế cậu thật sự đến ở đây à? – Đây đúng là mấu tin làm ông lo sợ nhất, và hy vọng thằng bé nói dối. Nhưng càng lúc càng hoảng vì thấy nó nói thật – Bỏ cậu không hề nói với ta là các cháu sẽ đến ở đây.

- Đây là quyết định vào phút chót, chỉ vì ông bồ ấy của má. Chúng cháu mới đến đây hôm qua, và mới trở lại trường cũ hôm nay. Chị cháu học ở trung học.

- Ta chẳng quan tâm chút nào về chuyện này cả. Coop nhìn thằng bé với vẻ khổ tâm. Không thể được, hai đứa trẻ này không thể đến sống ở khu phòng khách được. Ông sẽ phải trục xuất chúng càng nhanh càng tốt trước khi chúng đốt cả ngôi nhà, hay làm hư hỏng đồ đạc trong nhà. Ông sẽ gọi luật sư của mình tính chuyện này. Đưa cái đó cho ta: Ông đưa tay muốn lấy tấm ván trượt. Thằng bé vội lùi lại, không chịu, vì đây là phần thưởng nó nhận được ở trường và đem từ New York qua đây.

- Cháu đã xin lỗi ông rồi mà!

- Cậu đã nói bao nhiêu thứ, hầu hết là về bồ bịch của má cậu – Với thân hình cao lớn đứng ở bậc thềm tern, thằng bé từ dưới nhìn lên, trông ông như một người không lồ.

- Ông ấy là một người gốc nghèo. Bọn cháu ghét ông ta lắm – Jason bình luận thêm về ông bố của má nó.

- Quả là điều không may. Nhưng chuyện đó cũng không có nghĩa là cậu có thể sống ở nhà ta được – ông giận dữ nhìn nó nói – Bảo bố cậu là ta sẽ gặp ông sáng mai – Nói xong Coop quay người vào nhà đóng mạnh cửa lại, trong khi Jason nhè nhẹ trượt về lại khu phòng khách, và thuật câu chuyện theo lối diễn giải riêng của nó cho bố nó nghe vụ chạm trán của nó với ông chủ nhà.

- Jason, con không nên trượt tern các bậc thềm như thế. Đây là ngôi nhà xưa. Con có thể làm hỏng các bậc thềm đó.

- Con đã xin lỗi ông ấy rồi. Ông ta quả là người không ra gì.

- Thật ra ông ấy là người tốt. Chỉ không quen sống với trẻ con đấy thôi. Chúng ta phải nhẹ nhàng với ông ấy mới được.

- Ông ta có đuổi chúng ta đi không?

- Chắc không, vì làm vậy là phân biệt đối xử, trừ phi con làm điều gì quá tệ hại khiến ông có lý do hợp lý để đuổi con. Nhưng con đừng làm thế nữa nhé!

Cả hai đứa nhỏ đều yêu thích nơi ở mới ngay khi mới nhìn thấy, và vui mừng khôn xiết được gặp lại bạn bè cũ. Jessica đã bận rộn ở máy điện thoại gọi các nơi quen biết cũ. Mark thì đang nấu bữa ăn tối. Hai đứa đã gặp Paloma ở sân chiều hôm đó, và trái với Coop, cô ta yêu mến chúng ngay. Coop vẫn không biết là cô ta thỉnh thoảng vẫn giặt đồ và làm chút công tác vệ sinh cho Mark vào những lúc rỗi.

Ngay khi đóng cửa lại, Coop đã tự rót một ly rượu rồi ngồi xuống gọi máy nhắn tin Alex. Mười phút sau đó, khi gọi lại ông, Alex nghe như có chuyện gì ghê gớm vừa xảy ra.

- Nhà anh đã bị kẻ lạ mặt xâm chiếm – Giọng ông như run lên, không như lúc bình thường.

- Anh không sao chứ? - Alex hỏi vẻ lo lắng.

- Không. Mấy đứa nhỏ của Mark vừa đến ở. Anh chỉ mới gặp một trong bọn chúng thôi, nhưng đúng là một thằng bé hư hỏng. Anh tiến hành các thủ tục trục xuất chúng ra ngay. Anh dám bị suy sụp thần kinh vì bọn chúng lắm. Thằng bé đã mang tấm ván trượt nhảy lên nhảy xuống các bậc thềm đá cẩm thạch.

Alex bật cười lớn khi nghe Coop nói, và nhẹ người khi biết chẳng có gì trầm trọng lắm. Nhưng nghe Coop nói thì ngôi nhà sắp sụp đổ.

- Em nghĩ không đuổi chúng đi được đâu. Có đủ thứ luật lệ bảo vệ trẻ con. Alex nói với vẻ hiểu biết thêm, và thích thú nghĩ đến nỗi tức của một người rất ghét trẻ con.

- Anh cũng cần luật lệ để bảo vệ cho mình chứ! Em cũng biết là anh rất ghét trẻ con.

- Như vậy chắc chúng ta sẽ chẳng có con hả? Cổ hỏi trêu ông, và Coop chợt nhận ra đây là một trở ngại lớn cho cô. Ông không hề nghĩ đến chuyện con cái, nhưng cô hãy còn trẻ, thế nào cũng muốn có con. Giờ thì ông chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện đó.

- Chúng ta chắc có thể bàn luận chuyện này. Ông nói với vẻ thỏa thuận hơn. Con em ít nhất cũng văn minh, còn mấy đứa của Mark thì không. Thằng bé này thì chắc là không rồi. Nó bảo

con chị nó học trung học. Con bé này dám hút xách và liên hệ với ma túy ở trường lắm.

- Có lẽ không tệ đến thế đâu, Coop. Bọn chúng sẽ ở đây bao lâu?

- Hình như là mãi mãi ở đây rồi. Chỉ ngày mai thôi, với anh cũng đã lâu quá rồi. Để sáng mai anh sang anh ấy hỏi thử xem.

- Đừng để chuyện này làm anh bị kích động – Nhưng nghe giọng nói cô biết là ông đã quá bức bối rồi.

- Anh đang trở thành một tay nghiện rượu rồi đây. Anh thấy mình bị dị ứng rất mạnh với bất cứ ai dưới 25 tuổi. Chẳng thể nào anh ta lại định đem cả con cái về sống ở đây được. Nếu mình không đuổi chúng ra khỏi đây được thì sao?

- Chúng ta sẽ tìm cách thu xếp ổn thỏa, và dạy cho chúng cách cư xử.

- Em quả là hiền lành, nhưng có một số người không thể dạy dỗ gì được. Anh bảo là anh sẽ vụt roi nó nếu nó còn trượt lên các bậc thềm ấy nữa, và nó bảo sẽ đưa anh vào tù – Như vậy là hai bên đã gây căng ngay từ đầu, nhưng dọa dùng roi quật thẳng bé chẳng phải là cách nói khôn khéo lắm.

- Anh chỉ cần bảo Mark đừng để lũ trẻ phá rầy anh thôi. Anh ta là người đàn ông hoàng. Em chắc anh ta sẽ hiểu.

Ngày hôm sau, khi Coop qua khu phòng khách, Mark đã rồi rít xin lỗi về những phiền nhiễu Jason đã gây ra. Chẳng giải thích hoàn cảnh của mấy cha con, và bảo sẽ cho mấy đứa nhỏ về lại với Janet cuối năm học này. Chúng chỉ còn ở đây ba tháng nữa thôi.

Coop nghe như người ta vừa bị tuyên án tử hình. Ông chỉ muốn nghe là chúng sẽ rời đây ngay hôm sau thôi. Nhưng chẳng có cơ may nào như thế cả. Mark đã cam đoan với ông là chúng sẽ ngoan ngoãn, và ông đành phải chấp nhận sống chung với họ, không còn lựa chọn nào khác. Ông đã gọi luật sư của mình trước khi ghé qua Mark. Alex đã nói đúng, đành phải kệt cứng với Jason và Jessica. Ngay cả bức thư xin lỗi mà Mark buộc Jason phải viết cũng không làm cho ông nguôi bớt sự bức tức. Coop rất tức giận cho là Mark đã cố tình đem chúng vào đây. Ông không hề muốn mở một trường trung học, một nhà giữ trẻ, hay một toán sói con hướng đạo, hay một công viên để trượt ván. Ông không muốn thấy trong phạm vi một trăm dặm cách nhà ông, hay cuộc sống của ông. Ông chỉ mong sao cuộc tình của má mấy đứa bé nọ chấm dứt nhanh để chúng sớm trở về lại với bà ta.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*



# Chương 12:

Sau lần Coop đến khu phòng khách phản đối sự việc vừa rồi, Mark đã bảo Jason không được đến gần khu nhà chính nữa, mà chỉ sử dụng ván trượt trên lối lái xe thôi. Jason có thấy Coop ra vào vài ba lần, nhưng trong hai tuần lễ đầu chúng ở đấy, đã không có sự cố nào khác xảy ra. Hai đứa nhỏ sung sướng được trở lại với đám bạn cũ, yêu mến ngôi trường cũ, và cho là chỗ ở mới rất tốt, dù có một ông chủ nhà được chúng xem là khó tính. Coop vẫn không có mấy thiện cảm với chúng nhưng người đại diện địa ốc và luật sư của ông không thể làm gì khác hơn được. Có nhiều điều luật chặt chẽ ngăn chặn sự kỳ thị đối với trẻ em. Mark cũng đã cho ông biết trước là anh có mấy đứa con thỉnh thoảng có thể ghé qua thăm anh. Anh có quyền sống với con, mặc dù giờ thì chúng đã qua thường với anh. Coop không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải làm quen với thực tế ấy. Ông chỉ có thể khiếu nại nếu chúng làm những gì quá đáng. Và ngoài sự cố xảy ra hôm đầu tiên Jason đến đây, sau đó chẳng có vấn đề gì.

Nhưng vào cuối tuần đầu tiên khi Alex đến với ông, thì cả hai chợt thức giấc vào lúc trưa thì những âm thanh nghe như từ một đại hội ca nhạc đang tung bừng diễn ra ở hồ bơi với hàng trăm người đang lớn tiếng la ó. Đâu đó còn có tiếng nhạc "rap" vang lên làm Alex mỉm cười nằm lắng tai nghe. Đó là những điệu nhạc hết sức kỳ cục, nhưng lại rất vui nhộn, hoàn toàn xem thường những người lớn tuổi, và diễn tả những ý nghĩ của đám trẻ về họ. Đúng là một thông điệp chúng muốn gửi đến Coop.

- Ôi, trời đất! Cái gì vậy? Coop nhô đầu lên khỏi gối, sững sốt hỏi.

- Hình như một bữa tiệc gì đó – Alex đang nằm thu người bên cạnh ông, đuổi thẳng người ra ngáp dài đáp. Cô phải đổi bốn phiên trực để đến đây với Coop, và mối liên hệ giữa hai người đã diễn tiến tốt đẹp – Coop đã tự điều chỉnh để thích hợp với cuộc sống bận rộn của cô, và trong nhiều năm nay chưa bao giờ ông thấy mình ưa thích một người đàn bà nào như cô, chưa bao giờ thấy dễ chịu như lúc có cô bên cạnh, dầu có sự chênh lệch tuổi tác. Sau khi suy nghĩ đắn đo, Alex cho là tuổi tác của ông chẳng phải là vấn đề đối với cô. Coop trông trẻ hơn và thú vị hơn hầu hết những người đàn ông cùng lứa tuổi với cô.

- Chắc là đám trẻ ngoại lai rồi đó. Nghe như một chiếc đĩa bay nào nữa vừa đáp xuống – Trong ba tuần lễ qua. Ông đã để mắt theo dõi lũ trẻ, nhưng dường như Mark đã kiểm soát kỹ chúng cho mãi đến ngày hôm nay. Chắc bọn chúng điếc cả rồi. Cả đến Chicago cũng nghe được thứ nhạc đó. Ông rời giường, đến đứng nhìn ra cửa sổ.

- Ôi, Alex, có cả nghìn đứa ở đấy. Alex cũng bước xuống giường, đến đứng cạnh ông và thấy có độ hai hay ba mươi đứa trẻ choai choai đang cười đùa, la ó, và ném đồ vật vào nhau ở hồ bơi.

- Trông có vẻ như một bữa tiệc – Alex xác nhận. Chắc là sinh nhật của một đứa nào đó. Với những bi kịch, những khắc khoải mà cô phải chứng kiến, phải tiếp xúc trong công việc hàng ngày ở bệnh viện. Alex thấy những đứa trẻ khỏe mạnh đang vui sướng nô đùa với nhau đằng kia là cảnh bình thường, rất dễ chịu. Nhưng đứng cạnh cô, Coop có vẻ hoang mang thật sự.

- Đám trẻ con ngoại lai không có sinh nhật đâu, Alex – ông nói – Chúng như những cái chúng tự nhiên nở ra vài một thời điểm ít thuận lợi nhất, rồi đến quả đất này đập vỡ mọi thứ chúng nhìn thấy – Chúng được gọi đến đây để hủy diệt chúng ta và quả đất này.

- Anh muốn em ra đây bảo chúng vụn nhỏ nhạc lại không? Alex cười thật tươi hỏi ông. Cô thấy thương hại Coop. Ông lúc nào cũng thích cuộc sống yên tĩnh, có trật tự, muốn quanh mình mọi thứ phải đẹp đẽ thanh nhã. Những âm thanh mà hai người đang nghe chẳng có chút gì về những điểm ấy cả. Và ông bức mình thấy rõ.

- Vậy thì tốt quá! Alex trong chiếc quần sooc, chiếc áo thun ngắn tay, mang đôi dép bước ra. Bên ngoài trời nắng đẹp. Cô hứa sẽ về làm điểm tâm ngay. Lúc nào ông cũng gợn gàng tề chỉnh, ngay cả khi vừa thức dậy, không như Alex thường thức dậy với các cảm giác như vừa bị một con ngựa lôi đi cả đêm, tóc tai vung vãi và người nào cũng như bị kiệt sức vì công việc – nhưng bù lại cô có tuổi trẻ, và khi bước ra hồ bơi, cô trông như một đứa bé vậy.

Alex thấy Mark đã có mặt tại hồ, Jessica đang cười đùa với đám con gái trong những bộ đồ tắm hai mảnh. Đám con trai thì đứng chơi riêng một góc trong khi Mark từ hồ bơi đang bố trí trò chơi Marco Polo cho chúng.

- Chào cô. Mạnh giỏi chứ? Lâu không gặp cô. Mark vui vẻ lên tiếng khi nhìn thấy Alex – Anh đã bắt đầu thắc mắc muốn biết có phải Coop đã thôi không gặp cô gái này nữa không, nhưng anh lại không thấy ông đi với một phụ nữ nào khác, và trong mấy tuần lễ nay không khí có vẻ yên tĩnh.

- Lâu nay tôi bận làm việc. Hôm nay lẽ lạc gì đây chẳng? Sinh nhật của ai à?

- Jessica muốn gặp mặt các bạn cũ và mừng ngày chúng nó đến ở đây – Con bé rất sung sướng được về sống với bố, và mãi đến giờ nó vẫn không chịu nói chuyện với má nó. Chuyện này làm Mark không vui, nhưng anh chẳng có cách nào làm nó thay đổi thái độ - Anh đã bảo Janet cho nó thêm thời gian, nhưng dường như Jessica nhất định không chịu tha thứ cho mẹ. Jason thì ít nhất cũng trò chuyện với má nó, nhưng không hề che giấu vẻ sung sướng được sống với anh.

- Tôi rất tiếc phải làm phiền chuyện này. Vì bọn trẻ trông đang vui đùa sung sướng – Alex nói. Nhưng Coop đang bức mình về những tiếng ồn – Anh có thể bảo bọn trẻ vụn nhỏ bớt âm thanh được không?

Mark giật mình nhú mày nhận ra quả tiếng ồn đã quá lớn – anh đã quen với tiếng ồn của đám trẻ ở nhà nên quên không để ý đến chuyện này. Lẽ ra anh đã báo trước cho Coop biết về cuộc tụ họp này của lũ trẻ, nhưng sau vụ Jason, giờ đây ngay cả việc đề cập đến trẻ con với ông ta anh cũng thấy ngại.

- Tôi xin lỗi – Chắc có đứa nào đã vụn nút âm thanh hơi lớn hơn trong khi tôi đang bận ở đây. Chắc cô cũng biết bọn trẻ hiếu động ấy rồi.

Alex biết rất rõ, và sung sướng nhìn thấy lũ trẻ ở đây trong sạch sẽ, dễ thương và bình thường. Không có những nhìn xăm hay những băng kiểu Mohawk, chỉ mang nhiều vòng đeo tai và một vài râu mũi, không có thù gì kinh khủng lắm, mà cũng không có đứa nào có vẻ thuộc đám du đảng, hút chích, trái hẳn với những hình ảnh đầy thành kiến của Coop. Tất cả chỉ là một đám những đứa trẻ rất bình thường. Mark ra khỏi hồ bơi, bước lại vụn nhỏ máy trong khi Alex mỉm cười đứng nhìn lũ trẻ trong một lúc. Cô thấy con bé Jessica xinh đẹp với mái tóc vàng hoe dài và một khuôn mặt đáng yêu đang đứng giữa đám bạn bè cười ròn rã, và bọn con trai đang nhìn nó với vẻ ưa thích. Nhưng con bé dường như chẳng chú ý gì đến bọn chúng. Rồi cô thấy

Jason cùng Jimmy đến gần. Thằng bé đang mang đôi găng tay dã cầu, tay cầm một quả bóng, cười thật tươi trong khi thảo luận với Jimmy điều gì đó. Jimmy đã dạy nó cách đánh xoáy một quả bóng thật chính xác, một kỹ thuật mà trước giờ Jason chưa bao giờ nắm được nhưng Jimmy đã tập nó thực hiện một cách dễ dàng.

- Chào cả hai, Alex vui vẻ lên tiếng, và cả hai dừng lại nơi cô đứng. Jimmy có vẻ lúng túng một chút trước khi lên tiếng giới thiệu cô với Jason. Lúc nào cũng có một vẻ dè dặt trong đôi mắt anh. Anh ta cũng thấy đau đớn. Đó là đôi mắt của một người bị nhiều mất mát, một kẻ bị một vết thương lòng quá nặng. Nó không như cái nhìn ngây dại trong đôi mắt của những bố mẹ vừa mất những đứa con thân yêu ở bệnh viện của cô.

Trò chuyện với Jason dường như anh thấy thoải mái hơn là khi ở giữa những người lớn.

- Lâu nay anh mạnh giỏi không? Cô hỏi. Gần đây có gặp vụ cháy lớn nào nữa không? Lần trước khi cô gặp Jimmy, là lúc anh và Mark suýt gây nên một vụ cháy lớn khi hai người làm món thịt nướng, đúng lúc bệnh viện gọi cô trở về. Một kinh nghiệm đáng nhớ! Cả hai mỉm cười khi nhớ lại nó. Cô cũng không sao quên được hình ảnh Coop đứng cho chữ ký những nhân viên chữa cháy trong khi các loại cây đang bắt cháy, và bật cười lớn khi nghĩ đến chuyện đó.

- Nhờ vụ đó mà tôi đã được một bữa ăn tối ngon. Chúng tôi đã ăn phần của cô khi đi. Rất tiếc là cô phải trở về làm việc lại, nhưng nếu cô không đi thì tôi đã không được ăn bữa tối đó. – cả hai đều cười khi nhớ lại buổi tối nọ. Một buổi tối đáng nhớ. Từ lúc rời đại học, tôi chưa bao giờ uống nhiều như thế. Mãi đến 11 giờ sáng hôm sau tôi mới đi làm được. Ông ấy cho tôi ăn nhiều món lạ.

- Chà, vậy là tôi đã lỡ mất một dịp rất tốt rồi – cô nhìn Jimmy mỉm cười, rồi quay sang Jason hỏi thằng bé chơi dã cầu ở vị trí nào. Nó trả lời ở vai trung phong.

- Thằng bé ném banh khá lắm. – Jimmy lên tiếng khen – và rất mạnh nữa. Sáng nay chúng tôi mất ba trái banh, văng ra khỏi hàng rào ra ngoài khu đất.

- Thật vậy ạ? Tôi thì chịu thôi, chẳng bao giờ đánh trúng được một trái banh.

- Vợ tôi cũng vậy – Jimmy buộc miệng, không kịp suy nghĩ. Và thấy ngay là câu nói trên làm đau đớn – hầu hết phụ nữ, chẳng ai đập hoặc ném được một trái banh. Nhưng họ có những đức tính khác – Jimmy cố đưa ra câu chuyện tách xa hẳn hình ảnh Maggie vừa chợt đến.

Thấy anh hơi bối rối, Alex nói ngay:

- Tôi cũng không dám chắc mình có được những đức tính khác ấy nữa. Tôi chẳng nấu được một món nào, chỉ làm được mấy miếng xang uých bơ đậu nành thường, và gọi cho mình một đĩa Pizza ngon.

- Chuyện ấy đâu có sai: Tôi nấu ăn khá hơn vợ tôi nhiều – Nói xong câu trên Jimmy lại tự nguyện rửa mình đã đề cập chuyện cũ. Alex thấy anh lùi lại sau bức tường sau khi đưa ra nhận xét trên, và giữ yên lặng trong khi cô đang trò chuyện với thằng bé. Jason sau đó bước lại chơi với chị nó và các bạn của cô gái.

Thấy anh đang khổ sở, Alex lên tiếng hy vọng làm Jimmy thấy dễ chịu hơn. Cô muốn nói cho anh ta biết mình rất buồn về chuyện ấy nhưng lại không muốn anh bực bội thêm.

- Bọn trẻ trông rất dễ thương.

- Mark vô cùng sung sướng khi mấy đứa nhỏ về sống cạnh mình, vì anh ấy nhớ bọn chúng lắm – Jimmy cũng muốn lôi mình trở lại để khỏi bị cuốn hút xuống cái hố sâu buồn khổ ấy, vì dường như mọi lời nói, mọi hành động đều nhắc anh nhớ lại Maggie. Ông chủ nhà của chúng ta đối phó với vụ mấy đứa nhỏ như thế nào?

- Đang phải dùng phương pháp trị liệu mạnh với những phương thức làm ông ấy đang thay đổi dần thái độ. Cô nó bằng một giọng nghiêm trang khiến Jimmy bật cười, tiếng cười nghe rất sáng khoái, trái hẳn với cái tâm trạng mà cô nghĩ là lúc nào cũng canh cánh bên lòng anh.

- Cũng khổ đấy nhỉ?

- Thật ra còn tai hại hơn. Tuần rồi ông ấy suýt "đi đời". Đó là từ bệnh viện dùng để chỉ trường hợp hô hấp của bệnh nhân không hoạt động nữa, tim ngừng đập, không thở được. Và dường như Jimmy dường như hiểu từ đó. Tôi đã tưởng ông ấy có thể đến tình trạng ấy và phải dùng đến những hiểu biết của mình về CPR để cấp cứu đấy. Giờ thì chúng tôi đang cho ông ấy dùng máy hô hấp nhân tạo. Thôi, giờ có lẽ tôi phải quay vào nhà. Tôi ra đây chỉ để bảo tụi nhỏ văn bót âm thanh lại.

- Thứ gì vậy? Jimmy lơ đãng hỏi.'

- Nhạc "ráp" – với những lời ca trữ tình. Alex nhìn Jimmy mỉm cười.

- Không, tôi muốn nói đến điểm tâm. Xăng unction bơ đậu hay Pizza?

- Chà... câu hỏi rất hay. Tôi chưa nghĩ đến chuyện đó. Cá nhân tôi thì chịu món Pizza. Điểm tâm của tôi thường là món đó, tráng miệng với bánh cam, thứ đó để lâu cũng tốt, nhưng Coop thì trần tục hơn, có lẽ món trứng và thịt muối.

- Liệu cô chịu được thứ đó không? Jimmy hỏi về quan tâm. Anh thích cô gái này, cảm thấy ở cô ta một cái gì ấm áp và đầy thông cảm. Anh không biết chắc là Alex làm việc trong lĩnh vực nào, nhưng nhớ hình như có liên quan đến các bé sơ sinh, và với vẻ thông minh, chu đáo của cô, có lẽ ở đây là một bác sĩ rất có khả năng. Jimmy chưa biết rõ mối quan hệ giữa cô với Coop như thế nào. Đối với anh cô ta không hợp với mẫu người như thế chút nào. Nhưng nghĩ lại thì chuyện lựa chọn bạn bè giao thiệp cũng tùy theo từng người, chẳng bao giờ theo đúng cách mình muốn thấy. Coop đáng tuổi bố cô ta, và Alex cũng không thuộc hạng người lóa mắt vì tiếng tăm danh vọng. Hay con người Coop còn có một điểm đặc biệt nào đó mà anh không nhận thấy? Hay còn những thứ tệ hơn mà Alex không biết? Dù đã có lần ăn tối vui vẻ với ông ta, Jimmy vẫn không hề đánh giá con người của Cooper. Một con người duyên dáng, đẹp lão, đúng. Nhưng không có chiều sâu.

- Tôi có cần gọi 911 để bảo họ mang điểm tâm đến không? Alex vẫn tiếp tục câu chuyện đùa dí dỏm giữa hai người. Cô thấy thương hại anh chàng dễ thương này.

- Được chứ! Cô chỉ bảo Coop ký chi phiếu là được. Nói xong câu nói có vẻ kém thân thiện trên, Jimmy thấy hối hận ngay. Anh thấy mình không có lý do gì để tỏ thái độ không bằng lòng về ông ta cả. Tôi xin lỗi, câu nói ấy của tôi quả thật khiếm nhã.

- Không sao. Ông ấy rất có óc hài hước, ngay cả với chính mình. Đó là một trong những điểm mà tôi thích ông ấy.

Jimmy muốn lên tiếng hỏi cô ngoài vẻ của ông ta cô thích gì nữa, nhưng đã không lên tiếng.

- Thôi, có lẽ tôi phải quay trở về đây. Alex nói. Chúng tôi có lẽ sẽ không dùng hồ bơi ngày hôm nay. Coop chắc chắn không chịu được cảnh này rồi. Chúng ta phải cố chế ngự bớt ông ấy mới được! Cả hai cười lớn. Alex đưa tay vẫy chào Mark, rồi quay trở về khu nhà chính. Đến nơi cô đã thấy Coop đang cau có với mấy món điểm tâm mà ông đang làm. Coop đã làm cháy mất mấy miếng mì nướng, làm vỡ lòng đỏ của bốn cái trứng gà đang chiên. Món thịt heo muối lát thì đã cháy đen, chẳng còn nhận ra được là thứ gì, còn nước cam thì đổ tràn cả ra bàn.

- Anh nấu đấy à? Alex lên tiếng với vẻ kinh ngạc, rồi nhìn mấy món điểm tâm Coop làm hỏng bật cười. Anh làm em ngạc nhiên quá. Alex chắc cô cũng chẳng khá gì hơn ông trong chuyện bếp núc.

-Ồ, có nấu được gì đâu! Nãy giờ em ở đâu? Anh cứ ngỡ em bị đám con nít ngoại lai ấy bắt là con tin rồi chứ!

- Coop, bọn chúng là những đứa bé dễ thương, anh khỏi phải lo. Em chỉ trò chuyện với Mark, Jimmy và thằng bé của Mark là Jason. Tất cả đám trẻ ở trong hồ trông lễ phép, khỏe mạnh và có giáo dục.

Ông quay lại trở mắt nhìn Alex, trên tay vẫn cầm cây muỗng xúc mấy cái trứng đang bị cháy.

- Ôi, trời đất... bọn người đó... chúng đã tráo đổi em rồi... biến em thành người của bọn chúng rồi... thật ra em là ai vậy? Ông trợn tròn đôi mắt với vẻ kinh hoàng như mặt một nhân vật trong những cuốn phim khoa học dã tưởng. Alex nhìn ông mỉm cười.

- Em vẫn là em, và bọn chúng đều tốt, chẳng có gì đâu. Em chỉ muốn nói để anh khỏi lo.

- Em đi lâu quá khiến anh cứ ngỡ em chạy theo bọn chúng rồi, nên đã làm điểm tâm cho mình... à, cho chúng mình. Ông vội chữa lại, rồi đưa mắt nhìn quanh vẻ bực dọc. Em muốn chúng ta đi ra ngoài ăn không? Mấy thứ anh nấu đây chắc không dùng được rồi.

- Em nghĩ mình nên kêu họ đem Pizza đến.

- Để điểm tâm à? Coop hỏi với vẻ hoảng hốt. Ông đứng thẳng người lên nhìn cô phiến trách. Alex, cái thói quen ăn uống của em thật đáng sợ. Ở trường y họ không dạy em vấn đề dinh dưỡng như thế nào sao. Pizza không phải là món điểm tâm thỏa đáng, cho dù em là bác sĩ đi nữa.

- Rất tiếc! Alex nói trong khi bỏ thêm hai miếng bánh xốp vào lò nướng, rồi lau sạch chỗ nước cam bị đổ ra bàn, rót lại hai ly đầy.

- Công việc này là của phụ nữ. Coop thở dài nhẹ nhõm nói – Thôi, để em lo chuyện ấy vậy. Chỉ cho anh một ly nước cam và cà phê thôi.

Nhưng năm phút sau, Alex đã đem ra ban công một chiếc khay gồm trứng tráng, thịt muối lát chiên, bánh nước, nước ngọt và cà phê. Cô đã dùng những cái đĩa đựng thức ăn sang trọng nhất, loại ly thủy tinh Baccarat đựng nước cam, và các khăn giấy gấp thay vì khăn giấy lau miệng thường. Coop đặt tờ báo xuống nhìn cô mỉm cười, rồi lên tiếng trêu Alex:

- Đồ đựng thức ăn như thế này là rất tuyệt... Em cũng cần tập thêm chút dịch vụ dọn bàn... Khăn vải lúc nào cũng tạo cho ta chút thanh nhã khi dùng với những đồ men sứ.

- May mà em không dùng giấy vệ sinh đấy. Ở bệnh viện bọn em vẫn làm thế mỗi khi hết khăn

giấy hay những chiếc ly Styrofoam vậy. Lần tới em sẽ đem đến đây một số những thứ đó. Dù với góc gác dòng họ như thế, Alex lúc nào cũng rất khiêm nhường, không bao giờ làm ra vẻ cao sang.

Sau khi dùng xong món trứng rất ngon mà Alex vừa làm, Coop đặt ngay câu hỏi mà ông vẫn băn khoăn muốn biết câu trả lời.

- Theo em thì gia đình em nghĩ thế nào về anh, Alex? Anh muốn nói là về vụ của chúng ta.

Cô chợt cảm động nhìn thấy vẻ lo lắng của ông khi hỏi câu này – Càng ngày cô càng có cảm tưởng ông nghiêm túc đối với cô, chuyện mà cô thật sự chẳng quan tâm mấy. Cho nên giờ cô thấy thích mọi thứ ở ông, nhưng cũng còn quá sớm để quyết định. Hai người chỉ mới liên hệ thân mật hơn một tháng nay, và một số vấn đề có thể nảy sinh làm thay đổi mối quan hệ này trong khi cả hai cần biết nhau rõ hơn.

- Chuyện ấy có tạo nên khác biệt nào đâu, Coop. Gia đình đâu có quyết định được cuộc sống của em. Chính em mới là người quyết định mình muốn sống với ai.

- Thế gia đình không có ý kiến gì về vấn đề này sao? Anh không thể nào tin được! Theo chỗ ông đọc được và nghe nói về Arthur Madison bố cô, thì mọi thứ tern hành tinh này ông ta đều có ý kiến, và chắc chắn là có ý kiến về con gái của ông. Và theo Coop được biết thì hầu hết những ý kiến của Arthur Madison chẳng có vẻ gì là nồng nàn, ấm áp cả. Ông ta chắc chắn sẽ là người chống đối mối quan hệ này giữa Alex và Coop Winslow.

Alex lặng lẽ nói:

- Gia đình và em không hòa hợp với nhau được, và em giữ một khoảng cách rất xa với họ. Đó là một trong những lý do mà em qua đây – Bố mẹ lúc nào cũng chỉ trích cô, không hề có một lời nói ngọt ngào. Người em gái đã cuỗm mất vị hôn phu của cô ngay trước ngày lễ vu qui. Chẳng có một điểm nào ở họ làm cô ưa thích. Má cô từ lâu không để mặc chồng làm bất cứ gì ông muốn, kể cả với con cái, Alex lúc nào cũng có cảm tưởng mình đã sinh trưởng trong một gia đình hoàn toàn không có tình thương yêu, một gia đình trong đó mọi người sống cho riêng mình, bất kể nỗi đau khổ của kẻ nào bị lỗi sống ấy gây nên. Không có thứ gì, tiền bạc, lịch sử thay đổi được điều đó.

- Những người trong gia đình em quả đúng là những kẻ ngoại lai mà anh vừa đề cập đến. Họ từ một thái dương hệ khác đến đây để tàn phá hủy diệt hành tinh này – Alex tiếp.

- Họ không có một trái tim, đầu óc thuộc loại trung bình của họ chỉ dùng để suy nghĩ những thứ gì dễ hiểu, và họ có vô số tiền bạc không lấy gì làm sạch sẽ, hầu như chỉ được sử dụng để đem lại lợi ích cho chính họ. m mưu chiếm lấy quả đất này của họ đã tiến triển khá suôn sẻ. Bố em dường như đã sở hữu gần hết nó rồi, và ông không cần biết đến một cá nhân nào khác ngoài chính ông. Coop, nói thẳng với anh là em không thích họ, và họ cũng không thích em. Em không cùng chơi trò với họ, không chịu được những thứ vớ vẩn của họ, không bao giờ, và sẽ không bao giờ. Vì vậy mà họ có nghĩ thế nào về hai chúng ta, thế nào họ cũng nghe nói đến vụ này, em cũng chẳng hề quan tâm.

- Alex, thế là sáng tỏ được một chuyện rồi, phải không? Ông hơi giật mình trước những câu phát biểu... dữ dội ấy của cô, và thấy rõ mức độ thương tổn mà họ; nhất là bố cô, đã gây cho cô. Coop nghe nói ông ta là một con người tàn nhẫn và vô lương tâm. Anh đọc thấy nói bố em thích

làm công tác từ thiện.

- Bố em chỉ tặng tiền cho những nơi nào đem lại tiếng tăm tốt cho ông. Ông tặng một trăm triệu đô la cho Harvard. Ai cần biết đến Harvard làm gì khi mà trẻ con trên khắp thế giới đang đói khổ, và nhiều người đang chết vì những chứng bệnh có thể chữa khỏi nếu có người bỏ tiền vào đấy để làm công việc cứu chữa đó? Nhưng Alex đã làm chuyện này. Cô đã đem tặng cả 90% lợi tức hàng năm từ số tiền thừa hưởng, và đã sống rất đạm bạc, rất ít khi mua sắm vài thứ xa xỉ nho nhỏ như cái căn hộ của cô ở Wilshire Boulevard. Cô cảm thấy mình có một trách nhiệm với thế giới, vì nhận thức được con người của mình, và đó cũng là lý do khiến cô đã bỏ ra một năm trời làm việc ở Kenya. Cũng chính ở nơi này cô nhận ra là cô em gái, khi giạt mất vị hôn phu của cô, đã làm một chuyện rất tốt đối với cô, vì nếu không, cô và Certer ó thể đã như hai kẻ thù địch nếu sống với nhau. Phải mất nhiều năm cô mới nhận ra là Certer rất giống bố cô, còn em cô thì lại giống mẹ cô, chỉ cần tiền bạc, một tên tuổi, một bảo đảm an toàn, và cái danh giá được lấy một con người quan trọng, không cần lưu ý đến con người thật của chồng. Và Certer thì chỉ muốn làm một nhan vật quan trọng nhất trên hành tinh này. Bố cô chỉ quan tâm đến chính mình, Certer cũng thế. Hai chị em không thân nhau lắm để có thể thổ lộ tâm sự, nhưng Alex từ lâu vẫn ngỡ là cô em mình không được hạnh phúc, thấy thương hại em, thương hại một người em cô đơn, nhợt nhèo, vô vị và vô dụng.

- Có phải em định nói là trường hợp có những tin xuất hiện trên các báo loại lá cải, hay bất cứ ở đâu, về những liên hệ của chúng ta, bố em sẽ chẳng thêm để ý? Coop hỏi, đầy vẻ ngạc nhiên và ngờ vực.

- Không, em không định bảo thế. Chắc ông sẽ quan tâm nhiều lắm chứ! Nhưng em không cần biết chuyện ông nghĩ như thế nào. Em là một cô gái đã trưởng thành rồi mà!

- Thì đó chính là điều anh định nêu ra. Giọng Coop càng có vẻ lo lắng hơn. Chắc ông sẽ không thích thấy em liên hệ thân mật với một ngôi sao điện ảnh, chưa nói đến một người có tuổi tác như anh. Hay một người có những tiếng tăm như Coop. Ông vốn là một người phóng đảng nổi tiếng nhiều năm nay. Alex biết chắc là cả bố cô cũng biết chuyện đó.

- Có thể lắm. Ông nhỏ hơn anh ba tuổi – Mẫu tin cô vừa cho chẳng làm Coop lên tinh thần chút nào ngoài việc dường như Alex chẳng quan tâm đến ý kiến của bố cô. Nhưng nếu tức giận thực sự, ông cũng có thể gây cho cô hay cho Coop những rắc rối, không biết chắc là bằng cách nào cũng có cách gây rắc rối.

- Liệu ông có cúp số tiền của em không? Giọng Coop có vẻ căng thẳng.

- Không. Alex mỉm cười, như cho chuyện này không phải là chuyện của ông. Nhưng cô nghĩ có lẽ là Coop không muốn mang trách nhiệm là đã khiến cho gia đình gây phiền toái cho cô. Nỗi lo lắng ấy của ông là cô cảm động. Hầu hết số tiền em có là của ông nội để lại. Số còn lại là số tiền thừa kế không thay đổi được vì bố em lập ra. Cho dù họ có cúp phần của em thì em cũng không cần. Em tự mình sống được. Em là bác sĩ mà! – là người phụ nữ sống độc lập nhất mà ông từng gặp. Cô không hề muốn bắt cứ thứ gì của bất cứ ai, và chắc chắn là kể cả ông. Cô không cần Coop, chỉ yêu ông thôi. Ngay cả tình yêu này cũng rất độc lập. Cô thích sống cạnh ông, nhưng cũng có thể dứt bỏ bất cứ lúc nào nếu thấy cần phải làm thế. Quả thật Alex đang ở trong một vị thế mà ai cũng ước mong, trẻ, khôn ngoan, không ràng buộc, giàu có, xinh đẹp và độc lập. Một phụ nữ hoàn hảo Coop chỉ tiếc một điều là giá cô tùy thuộc vào mình thêm thì hay hơn. Ông

không có một bảo đảm gì, một ràng buộc gì với Alex. Cô như một sự lựa chọn trong nhất thời, cho đến khi có một sự cố khác.

- Trả lời như vậy đủ chưa? Alex nghiêng người qua hôn Coop. Với mái tóc đen bỏ xõa trên đôi vai, đôi chân trắng, chiếc quần sooc và chiếc áo thun ngắn tay, trông cô chẳng khác gì một cô bé choai choai ở hồ bơi vừa rồi.

- Cũng tạm đủ vào lúc này. Anh chỉ không muốn gây rắc rối cho em với gia đình, một cái giá cao cho một cuộc tình như vậy.

- Coop, em phải trả một cái giá như thế rồi – Alex nói với vẻ trầm tư.

- Anh cũng đoán được chuyện đó – ông nghĩ chắc cô chợt nhớ lại những kỷ niệm đau thương nhiều năm trước đây, lúc cô em gái chạy theo người hôn phu của cô.

Phần còn lại trong ngày, mọi việc đã diễn tiến suôn sẻ, dễ chịu. Hai người đọc báo, nằm phơi nắng trên ban công, và ân ái. Những tiếng ồn ào của đám trẻ sau cùng cũng đã lắng xuống và im hẳn. Sau khi bọn chúng rời khỏi hồ bơi, cô cùng Coop ra bơi một lúc trước khi ăn tối. Mark đã chùi rửa, thu dọn sạch sẽ khi buổi tiệc của lũ trẻ chấm dứt.

Tôi hôm ấy cô và Coop đi xem phim. Nhiều người quay lại nhìn khi ông mua vé ở quầy, hai người đã đến xin ông chữ khi Coop gói bắp rang. Alex giờ đã quen với việc được mọi người chú ý mỗi khi ra ngoài, và thấy vui thích khi có người bảo cô tránh sang bên trong khi họ chụp nhanh một bức ảnh của Coop, thường thường đứng với người của nhóm họ. Họ thường lên tiếng hỏi thẳng cô:

- Cô có phải là người nổi danh không?

- Vậy xin cô đứng sang một bên. Alex làm theo lời họ, tươi cười đến đứng sau máy ảnh, làm điệu bộ trên Coop. Alex vẫn cho chuyện ấy là vui.

Sau đó họ đến cửa hàng bán thức ăn làm sẵn, ăn xăng ụch rồi về nhà sớm. Alex phải thức dậy lúc 6 giờ và phải có mặt ở bệnh viện lúc 7 giờ. Những ngày cuối tuần đã trôi qua tốt đẹp và chưa bao giờ thấy cô sung sướng bên cạnh Coop như thế. Coop không hề hay biết khi cô thức dậy ra đi. Ông chỉ mỉm cười khi nhìn thấy mảnh giấy cô viết để lại cạnh chiếc áo choàng.

- Coop yêu quý. Cảm ơn anh về những ngày cuối tuần tuyệt vời... yên bình và thoải mái... Nếu anh muốn ảnh có chữ ký, hãy gọi người đại diện của em... sẽ gọi lại anh sau. Yêu anh Alex.

Điều lạ lùng khiến chính Coop cũng không ngờ là ông cũng yêu cô. Ông vẫn nghĩ, Alex cũng chỉ là một sự tiêu khiển nhất thời, vì cô khác với những cô gái khác mà ông thường hò hẹn. Nhưng giờ thì ông sững sốt thấy mình đã yêu thích Alex vô cùng, một con người thật sự rất tử tế và rất đáng yêu. Thông thường ông chỉ hưởng thụ một mối tình như thế trong vài tuần lễ hay một tháng là cùng, rồi chuyển sang một cô gái khác. Giờ đây, với Alex, Coop thấy mình đang nghĩ đến tương lai. Lời khuyên của Abe còn vang vọng bên tai ông. Và nếu muốn có một cô vợ giàu, điều mà ông không chắc lắm, thì Alex là con người hoàn toàn thích hợp. Ông thấy là Alex cũng chẳng có gì làm mình bối rối lắm, mà còn chuyện nên làm nữa. Có lúc ông mong cô không phải là một trong những người giàu nhất nước, nhưng lại cũng không chắc mình sẽ nhìn con người cô ra sao, mình có tính vui chơi với cô trong một thời gian ngắn nếu cô không giàu như thế. Điểm này làm phức tạp thêm vấn đề mà cũng làm cho câu chuyện thêm màu sắc hấp



dẫn. Ông đâm ra ngờ vực đến động cơ của chính mình. Nhưng, dù với tất cả những suy nghĩ trên, ông vẫn thấy là mình đã yêu Alex, mặc cho tương lai ra sao cũng được.

"Sao mình không nghỉ ngơi và thoải mái hưởng thụ nó?" Ông nhìn bóng mình trong gương tự hỏi trong khi cầm lấy chiếc áo choàng.

Có một điều làm ông thấy hơi khó chịu về Alex, là cô đã làm cho ông tự vấn, đã thách thức lương tâm ông. Ông có yêu cô thật không? Hay đây chỉ là một cô gái giàu có, có thể giải quyết cho ông tất cả những vấn đề, mãi mãi nếu ông lấy cô ta? Và liệu bố cô có để cho cô làm như thế không? Coop không hoàn toàn chấp nhận chuyện Alex bảo cô không thêm để ý đến những điều bố cô bảo, và ý kiến của ông Madison chẳng có ý nghĩa gì đối với cô. Dù sao Alex cũng là người của dòng họ Madison, gia đình góp phần trách nhiệm về chuyện cô lấy ai, sinh con cái của dòng họ nào, và sử dụng tiền bạc ra sao.

Còn một chuyện nữa... con cái. Coop vốn ghét nghĩ đến chuyện có con cho dù là những đứa con giàu có. Ông cho chúng là một gánh nặng không bao giờ muốn mang vào người. Nhưng Alex vẫn còn rất trẻ, thế nào cũng nghĩ đến chuyện sinh con. Cả hai chưa bao giờ nghiêm chỉnh đề cập đến vấn đề này, nhưng ông thấy rõ là một ngày nào đó thế nào Alex cũng muốn có con. Đây quả là những thứ rất phức tạp cứ xoắn mãi trong đầu óc ông. Tệ hơn nữa là ông không muốn là phật lòng Alex. Với bất cứ người phụ nữ nào trước đây ông đã từng đàn dấm, chưa bao giờ ông lo về điểm này. Có trách nhiệm, được trọng nể, với ông là một gánh nặng lớn mà ông thường không muốn nghĩ đến, nhưng giờ lại là những thứ đã xuất hiện trong đầu óc ông kể từ khi có Alex.

Coop đang cạo mặt thì nghe chuông điện thoại reo. Ông biết là Paloma ở đâu đó, nhưng dù ở đâu, cô ta cũng chẳng cầm máy trả lời. Vì thế chuông cứ reo. Ông chợt nghĩ có thể Alex gọi, nên vội chạy ra nghe, mặt vẫn còn dính đầy kem. Vừa nghe giọng nói, Coop đã thấy bực mình, vì đó là Charlene.

- Em gọi anh tuần vừa qua nhưng không thấy anh gọi lại. Giọng cô gái bắt đầu giận dữ, trách móc.

- Anh không hề biết là em đã gọi. Ông trả lời thành thật. Em có để lại trong máy tin nhắn không? Coop lấy khăn lau sạch bọt kem trên mặt.

- Em nói chuyện với Paloma – Giọng Charlene đã có vẻ bình tĩnh hơn. Chỉ nghe giọng cô ta là Coop bực mình rồi. Nhưng việc chung đụng gần gũi với Charlene dường như đã xa cách nhiều năm ánh sáng so với hoàn cảnh lúc này giữa ông và Alex, một cuộc tình đứng đắn với một người phụ nữ đáng kính, chứ không phải những màn tình dục với một cô gái mà ông chẳng biết gì nhiều. Cảm tưởng của ông về hai cô gái hoàn toàn khác hẳn, giống như hai thế giới riêng biệt.

- Vậy là đúng rồi – Coop vui vẻ nói. Ông muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này càng sớm càng tốt. Ông không muốn và cũng không hề dự tính gặp lại cô ta nữa. Ông hài lòng là những tờ báo lá cải đã không đánh hơi được vụ đàn dấm giữa ông và Charlene, vì ít khi hai người cùng đi ra ngoài. Hầu hết thời gian họ gặp nhau là ở trong phòng ngủ.

- Cô ấy chỉ thuật lại tin nhắn khi nào cô ấy thích thôi, và chuyện này cũng không xảy ra thường lắm.

- Em cần gặp anh.

Coop đáp thẳng thừng:

- Không được đâu. Chiều nay anh đã rời thị trấn rồi. Câu nói dối này vẫn làm nản lòng các cô gái ông không muốn gặp. Charlene, anh nghĩ là chúng ta chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Quả thích thú thật, nhưng giữa hai chúng ta cũng chỉ có thể thôi. Coop chỉ cặp với Charlene có hai tuần lễ, khoảng thời gian giữa Pamela và Alex, chẳng có nền tảng gì cho màn kịch lưu luyến, than vãn.

- Em đã có thai – Charlene tin thật khi nghe ông bảo sắp rời thị trấn và nghĩ nên cho ông biết ngay tin này khi có dịp. Phía đầu dây bên kia Coop yên lặng một lúc lâu. Chuyện này trước đây vẫn xảy đến với ông, nên ông thấy cũng chẳng khó khăn gì lắm để thu xếp nó. Vài giọt nước mắt, một vài câu an ủi, một ít xúc động, và một món tiền để trả cho chi phí phá thai. Thế là xong chuyện. Ông cho vụ này cũng chẳng khác gì những vụ trước đây.

- Anh rất tiếc khi nghe em nói chuyện này. Anh không muốn tỏ ra sỗ sàng quá, nhưng em có chắc cái thai ấy là của anh không? Phụ nữ thường rất ghét nghe ai hỏi thế, nhưng có một số không biết chắc được cái thai trong bụng là của ai, và trong trường hợp này Coop thường tỏ thái độ ít tế nhị hơn. Ông cho là với Charlene, câu hỏi tern của mình chẳng có gì tàn nhẫn. Ông biết cô ta đã từng có nhiều vụ ái tình trước khi gặp ông, có thể cả ngay khi đang dan díu với ông, và chắc chắn là sau đó nữa. Tình dục vốn là điểm tựa chính của cuộc sống Charlene, là phương tiện truyền đạt đầu tiên của cô ta, cũng như cách một phụ nữ dùng thực phẩm và đi mua sắm vậy. Giọng Charlene lại trở nên giận dữ khi cô ta trả lời Coop:

- Tất nhiên là của anh rồi, nếu không em gọi cho anh làm gì?

- Anh rất hiểu về chuyện này. Em có bác sĩ nào giỏi không? Coop cảm thấy ngay một mối đe dọa khi cô gái báo tin trên, nên ông trở nên dè dặt.

- Không. Em không có tiền.

- Anh sẽ bảo kế toán của anh gửi cho em một chi phiếu để trang trải mọi thứ. Hiện tại chuyện đó không còn là vấn đề lớn như ngày xưa phải lái xe qua Mexico hay qua u châu để giải quyết. Giờ nó đã thành chuyện thông thường như đi đánh bóng một chiếc răng, chẳng nguy hiểm gì và cũng chẳng tốn kém mấy. Anh sẽ gửi cho em tên vài vị bác sĩ. Đây chỉ là một đợt sóng nhỏ trong cuộc sống bao la như đại dương của ông, chưa được xem là như là một đợt thủy triều nữa. Còn nhiều thứ có thể còn tệ hại hơn. Như một vụ xì căng đan công khai, thứ mà lúc này ông không muốn có, vì Alex.

- Em sẽ sinh đứa bé. Về dứt khoát không những trong câu nói mà còn trong giọng nói của Charlene, làm cho Coop nghĩ ngay đến mối nguy hiểm vì nó tiềm ẩn cả một vụ hăm dọa nữa. Ông chỉ muốn bảo vệ chính bản thân mình và Alex. Ông không hề yêu Charlene; với cô gái này ông không hề có ý muốn che chở cô ta như Alex.

- Charlene, anh nghĩ là ý kiến ấy của em không ổn lắm đâu! Theo Coop với cuộc tình ngắn ngủi như vậy, nếu quả thật cô gái nghĩ đến chuyện có con, thì cô ta đã cho ông biết rồi, nên đây chỉ là sự cố tình của Charlene, muốn kéo ông đi sâu vào vụ này để moi tiền như một số phụ nữ khác, khi họ muốn có con với một người có tiếng tăm – chúng ta chẳng biết nhau nhiều lắm. Và em cũng còn quá trẻ, quá hấp dẫn để bị ràng buộc với một đứa con nhỏ. Nhiều rắc rối lắm.

Trong quá khứ, luận điệu có vẻ hợp lý ấy đã giúp ông gỡ rối, nhưng Charlene dường như không hề có ý lùi bước.

- Em đã phá thai sáu lần rồi, không thể làm thêm một lần nữa. Coop ạ. Hơn nữa em muốn có một đứa con của chúng ta – Đứa con của chúng ta, chiếc chìa khóa của vụ này đây rồi. Rõ ràng cô gái đã muốn lôi ông vào món súp của cô ta, khiến ông càng ngờ vực vụ có thai này của cô gái. Một mảnh khốe để moi tiền chẳng? Em muốn gặp anh.

- Đó cũng không phải là ý kiến hay nữa. Coop thấy ngay điều cô ta muốn, lôi ông về lại với mình và làm cho ông ấy có bốn phận đối với cô ta. Nhưng đây lại là điều Coop không bao giờ muốn. Ông không tin cô ta không thành thật khi nói những chuyện trên, và nhất định sẽ không làm điều gì thương hại đến mối liên hệ giữa ông và Alex. Cuộc tình ái lãng nhãng với Charlene chỉ kéo dài có ba tuần lễ, nhưng cuộc tình với Alex có thể kéo dài đến suốt đời.

- Anh không thể bảo em phải làm gì, nhưng thật tình anh nghĩ em nên phá thai.

- Em sẽ không phá thai – cô ta nói với giọng van nài, rồi bắt đầu khóc, bắt đầu kể lể với ông là cô ta đã yêu ông nhiều như thế nào, đã nghĩ là họ sẽ sống bên nhau mãi mãi, đã nghĩ là ông cũng yêu mình, và không biết phải làm sao với một đứa bé không có bố.

Coop lạnh lùng nói:

- Em nói đúng. Đứa bé nào cũng cần có một người cha công nhận nó. Nhưng anh sẽ không cưới em. Anh cũng sẽ không đến gặp em hay đứa bé đó nữa. Anh không muốn làm cha, và chưa bao giờ anh tỏ cho em thấy rõ đã yêu em, Charlene ạ. Chúng ta chỉ là hai con người đã trưởng thành trao đổi tình dục với nhau trong vài tuần lễ, không thể thế. Em đừng làm lộn điều đó.

- A, thì chính chuyện này mới sinh ra em bé - Cô ta chột khúc khích cười khiến Coop càng thấy bức bối – Nó cũng là con của anh đấy Coop ạ.

- Nó không phải là con anh. Vào thời điểm này thì nó chẳng phải là con ai cả, mà chỉ là một tế bào kích thích bằng đầu cây kim và chẳng có nghĩa gì cả, Rồi em cũng chẳng thấy nhớ cái tế bào ấy nữa. Ông biết điều này không hoàn toàn đúng, vì những kích thích tố sẽ làm cô ta tin là mình yêu thương nó, nhưng ông không nói ra.

- Em là người Công giáo – Coop nhăn mặt khi cô gái bảo thế.

- Charlene, anh cũng là người Công giáo. Nhưng cả hai chúng ta vẫn ngủ với nhau mà đâu cần đến lễ thành hôn! Trong hoàn cảnh này chắc em không còn lựa chọn nào khác. Hoặc em tỏ ra có ý thức hơn, hoặc rất điên rồ. Và nếu em chọn là kẻ điên rồ, thì anh cũng chẳng muốn dây dưa gì đến vụ này nữa. Nếu em muốn có đứa bé ấy thì cứ tùy em, không có sự trợ giúp hay an ủi nào của anh cả. Ông muốn cô ta biết rõ ngay từ lúc này là ý định của mình không hề lay chuyển. Cô ta nên biết rõ điều đó để khỏi nuôi dưỡng bất cứ ảo tưởng nào về ông.

- Anh phải chu cấp cho em. Luật bảo thế. Trong thời gian thai nghén em không thể đi làm được, không thể mang cái bụng lớn đi làm người mẫu hay diễn xuất được. Anh phải giúp em. Giọng cô ta trở nên thực tiễn hơn và không đến nỗi dần dần dỗi hờn. Em nghĩ chúng ta nên gặp nhau và bàn tính chuyện này. Cô gái như vui vẻ hẳn lên khi nói câu tern. Ông nghĩ chắc Charlene rốt cuộc cũng đã dần được ông, bắt ông phải trở lại với cô ta, hay còn có thể ấy cô ta nữa nếu cô ta có con. Ý nghĩ trên càng thấy ông chán ghét cô gái thêm. Ông cho Charlene không

chỉ là mối đe dọa về nguồn tài chính của mình, mà còn là một mối đe dọa cho mối liên hệ giữa ông và Alex nữa, mối liên hệ rất có ý nghĩa đối với Coop.

- Anh sẽ không gặp em. Giọng ông trở nên lạnh lùng, cương quyết.

- Em nghĩ anh nên gặp em, Coop à. Thiên hạ sẽ nghĩ sao nếu họ biết là anh không chăm sóc em, hay đứa con của chúng ta? Charlene nói Coop như một người vợ ông cưới được mười năm và có cùng nhau bảy đứa con.

Và họ sẽ nghĩ sao nếu biết em đang hăm dọa bắt chẹt anh? Coop hỏi vặn lại.

- Đây không phải là hăm dọa bắt chẹt gì cả, mà là vấn đề trách nhiệm làm cha. Charlene đáp tỉnh bơ. Coop, ai cũng thế cả. Người ta lấy nhau rồi sinh con. Hay đôi khi sinh con rồi lấy nhau. Coop chỉ muốn tát và mặt cô ta. Trước giờ chưa ai dám nói thế với ông, vừa lạnh lùng vừa trâng tráo. Những cô gái trước đây từng mang bầu với ông đều tỏ ra biết điều. Charlene thì muốn thế. Đây là cơ hội bằng vàng của cô ta.

- Charlene, anh sẽ không cưới em dù em có sinh đứa bé ấy hay không. Chúng ta hãy làm rõ ràng chuyện ấy bây giờ. Anh không cần biết em làm gì. Anh sẽ trả tiền để em đi phá thai, chỉ có thể thôi. Nếu em muốn anh trợ cấp cho em, thì phải đi kiện – ông nghĩ chắc thế nào cô gái cũng làm chuyện đó, rất có thể còn làm rùm beng lên nữa.

- Coop, em thật tình không muốn làm chuyện đó, vì làm thế hình ảnh của cả hai chúng ta trước dư luận sẽ rất xấu, có thể tạo những tác hại rất tồi tệ cho nghề nghiệp của chúng ta. – Ông không muốn làm cô ta tức giận thêm bằng cách bảo cô ta chẳng có nghề nghiệp gì. Chẳng ai còn thuê ông diễn xuất ngoài những màn phụ diễn và những đoạn phim quảng cáo thương mại. Nhưng ông vẫn không muốn bị lôi cuốn vào một vụ xì căn đan với cô gái này. Trước giờ ông chưa hề dính vào một vụ xì căn đan nào. Có thể người ta cho ông là một con người chú trọng bề ngoài hay một mẫu người ăn chơi phóng dăng, nhưng không ai có dị nghị về một vụ xì căn đan nào về ông. Tình thế này có thể thay đổi, nếu Charlene thực hiện ý muốn của cô ta. Và với mối liên hệ hiện tại của ông với Alex, thời điểm của một vụ xì căn đan như thế là sẽ vô cùng tai hại đối với Coop, và chắc chắn Arthur Madison sẽ vô cùng thích thú với vụ này – Em chỉ đến ăn trưa với anh một chút trước khhi anh đi có được không? – Giọng Charlene giờ lại nhẹ nhàng đáng thương, từ một con cá mập đổi sang một con cá chép, khiến ông trong chốc lát bỗng thấy thương hại cô ta.

- Không. Không được. Anh sẽ gửi cho em một chi phiếu trong sáng nay. Sau đó em muốn làm gì tùy ý, nhưng em nên nhớ kỹ là anh dứt khoát không đổi ý, sẽ không dính líu gì đến vụ em điên rồ mỗi sinh đứa bé của anh.

- Đấy, anh cũng cho nó là đứa bé của anh đấy mà! Coop, nó sẽ là đứa con của chúng ta, và sẽ là một đứa bé xinh đẹp. – Coop thấy buồn nôn khi nghe cái giọng vuốt ve ấy của Charlene.

- Em điên mất rồi! Chào em, Charlene.

- Chào bố. Charlene thì thầm gác máy trong khi ông ngồi nhìn sững chiếc máy điện thoại với vẻ kinh hoàng. Quả là một cơn ác mộng. Ông băn khoăn không biết Charlene sẽ làm gì khi nhận ra mình không thuận theo ý cô ta. Charlene sẽ đi phá thai hay nhất định sẽ sinh đứa con ấy? Nếu cô ta sinh con thì đây là một vụ xì căn đan lớn nhất là với Alex. Thông thường ông không đề cập những chuyện như thế với Alex, nhưng sẽ có quá nhiều rủi ro nếu làm thế, nên ông

quyết định phải thành thật với cô. Charlene là một quả đại pháo không còn kiểm soát được, và không biết cô ta sẽ làm gì. Có hai việc ông cần phải làm ngay, dù không thích tí nào.

Đầu tiên ông phải gửi cho Charlene một chi phiếu để trang trải vụ phá thai của cô ta. Sau đó, gặp Alex để nói rõ cho cô biết câu chuyện. Ông qua phòng ngủ lấy tập chi phiếu ghi số tiền mà ông cho là thích hợp, rồi gọi Alex ở bệnh viện, để lại lời nhắn cô gọi lại khi rỗi việc. Ông cũng không sốt sắng muốn kể lại cho cô nghe câu chuyện, nhưng dường như đây là phương cách khôn ngoan nhất. Ông chỉ mong Alex không cắt đứt liên hệ sau khi nghe chuyện này.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 13:

Alex gọi lại ông nửa tiếng đồng hồ sau khi nhận được lời nhắn của Coop. Cô còn bận làm các thủ tục giấy tờ cho một ca bệnh mới thu nhận, tiếp đó lại có một bé sơ sinh khác có vấn đề ở van tim. Khiếm khuyết này coi như đã được sửa chữa, nhưng đứa bé vẫn cần theo dõi sát. Giọng cô như người đang bận việc, và không chú ý lắm khi gọi lại Coop.

- Chào anh. Chuyện gì vậy?

- Sáng nay em bận lắm à? - Ông rất bồn chồn nhưng không muốn cho cô biết. Rồi Cooper chợt nhận ra, Alex đối với ông vô cùng có ý nghĩa, không phải vì tài sản của cô, mà ông không muốn làm cô đau khổ, hay mất cô.

- Cũng không bận lắm. Công việc vẫn đến đều đặn, nhưng cũng chưa đến nỗi làm mình rối lên. - Giọng Alex rất bình tĩnh, nhưng hoàn toàn chủ động công việc của mình. Nhưng mỗi khi có chút thì giờ rảnh, cô thấy sung sướng chuyện trò với mấy ông trong máy.

- Em có thì giờ để chúng ta làm một bữa ăn trưa nhanh không? - Coop cố giữ giọng nói bình tĩnh.

- Em rất tiếc, Coop à. Không thể bỏ đây đi đâu được. Em hiện là bác sĩ trực chính ở đây, phải túc trực cho hết phiên, chẳng thể nào rời đây được.

- Em khỏi cần phải đi đâu. Anh đến dùng một tách cà phê với em được chứ?

- Được lắm, nếu anh lại chỗ em. Có gì không ổn chẳng? - Cô nghe như có gì khác trong giọng nói của ông. Trước giờ chưa bao giờ ông chịu đi bệnh viện cả. Không biết có phải vì ông nhớ cô không.

- Không, chẳng có gì. Anh chỉ muốn gặp em thôi.-Câu nói trên cũng không làm cô bớt lo lắng. Ông bảo sẽ đến khoảng trưa, và cô vừa gác máy thì một trường hợp cấp cứu chợt đến, khiến cô quên mất vụ này.

Trong khi Alex còn đang thu dọn những thứ lặt vặt, và ký vào giấy tờ thì người chuyên viên ở bàn giấy phía trước bảo cô biết có người muốn gặp.

- Có phải đây là người mà tôi đoán không?- Người phụ nữ hỏi Alex khi bà đi vào văn phòng cô. Giọng bà ta đầy vẻ kinh ngạc làm Alex bật cười lớn khi trả lời.

- Có lẽ người đó.

- Trời đất! Ông ta đẹp lão quá!- Bà ta lên tiếng khen ngợi trong khi Alex đặt các giấy tờ xuống bàn.

- Đúng ông ấy đấy. Nhờ bảo ông ấy tôi ra ngay. - Cũng đã đến lúc nghỉ xả hơi một chút. Alex hối hả bước ra trong chiếc áo choàng trắng, chân mang guốc, ống nghe khám bệnh lủng lẳng trên cổ và đôi găng tay cao su thò ra trong túi áo. Tóc cô buộc túm lại phía sau, và như thường lệ chẳng có chút trang điểm, trông chẳng khác một cô bé lú tuổi choai choai trong bộ trang phục của một bác sĩ.

- Chào anh, Coop.- Cô cười thật tươi trong khi những người khác đang lảng vảng quanh ICU kín đáo nhìn ông. Giờ thì Alex đã quen với chuyện này rồi. Coop vẫn là con người ăn diện như

bao giờ với chiếc áo gió vải tuyết xo cổ ôm màu vàng nhạt, quần kaki ủi thẳng nếp và đôi giày da lộn màu nâu, trông như một người trong một tạp chí thời trang, khiến Alex có cảm tưởng mình là người từ một bộ lạc nào đến.

Cô bảo người chuyên viên nọ, là mình đi xuống bên dưới kiểm chút gì bỏ bụng, và nếu cần gọi máy.

- May ra, có thể họ để em được yên mười phút - Cô nhón chân hôn lên má Coop, và ông choàng tay qua lưng cô trong khi cả hai bước vào thang máy đưa xuống tầng trệt. Alex mỉm cười khi cửa thang máy đóng lại, vì thấy mọi người đang trở mắt nhìn mình và Coop. Ông quả là một con người trong mộng tưởng. - Trông anh tuyệt vời. anh vừa làm em thấy mình quan trọng thêm gấp nghìn lần quanh đây. Coop âu yếm kéo sát cô vào người khi Alex nói câu trên.

- Em cũng vậy. Trông em như một nhân vật đáng nể với những thứ ấy trên người. - Cô đang mang máy nhắn tin. Ông nghe bác sĩ, và một cây kẹp quên tháo vẫn còn kẹp ở túi áo. Với những thứ trên, trông cô có vẻ trưởng thành hơn. Dáng điệu khi Alex lướt nhanh qua bàn giấy, chỉ thị cho một trong những nữ y tá trước khi lên tiếng chào ông, đã tạo một ấn tượng mạnh đối với Coop. Quả là một cô gái đặc biệt. Điều này càng khiến ông thấy căng thẳng thêm khi nghĩ đến chuyện mình sắp nói cho cô nghe. Ông không có cách gì để biết phản ứng của Alex, nhưng biết mình phải nói cho cô nghe trước khi cô nghe được câu chuyện từ một người khác.

Cả hai đều chọn bánh xăng ứt đặt vào khay, rồi Alex rót cho mỗi người một tách cà phê.

- Thứ này khá nguy hiểm đấy nhé - cô đưa tay chỉ vào tách cà phê. Truyền thuyết bảo nó chứa chất độc và em tin vào chuyện này. Ăn xong em sẽ đưa anh sang phòng cấp cứu nếu thấy cần.

- Cảm ơn Chúa đã cho em làm bác sĩ. - Ông trả tiền rồi đi theo cô đến một chiếc bàn nhỏ ở góc phòng. Cũng may quanh họ chẳng có ai, và dường như chẳng ai nhận ra hai người ở đây. Ông để dành vài phút đầu lấy lại bình tĩnh trước khi tiết lộ câu chuyện, nhưng Alex thấy tay ông run khi đổ đường vào cà phê.

- Có chuyện gì vậy Coop ?- Giọng Alex trầm tĩnh, đầy tình cảm. Đôi mắt cô dịu dàng nhìn ông chờ câu trả lời.

- Chẳng có gì...à, không.... có chuyện vừa xảy ra sáng nay. - Alex chăm chú nhìn ông chờ đợi câu giải thích. Giờ thì cô đã nhìn thấy vẻ lo lắng trên gương mặt ông. Coop không hề đụng đến cặp xăng ứt và tách cà phê.

- Chuyện tệ lắm à?

- Chuyện làm bực mình. Anh muốn nói chuyện với em về nó đấy. - Alex không sao đoán được chuyện gì, vì đôi mắt ông không tiết lộ điều gì cả. Coop hít một hơi dài, bắt đầu câu chuyện mà ông e là sẽ đưa mình một vùng nước xoáy. - Alex, trong đời anh đã từng làm một vài chuyện điên rồ. Không nhiều lắm, nhưng cũng có vài chuyện. Trong hầu hết những trường hợp đó, anh đã có một khoảng thời gian vui vẻ sung sướng. Anh không hề làm khổ ai, và thường rất sòng phẳng đối với những ai hiểu luật chơi.

Alex bắt đầu thấy hốt hoảng khi nghe ông nói mấy câu trên. Cô chắc ông sắp báo cho mình biết cuộc tình giữa hai người đã chấm dứt. Cô đã từng trải qua một kinh nghiệm như thế, cách đây chẳng lâu lắm, và đã không để mình mềm lòng trước một người nào khác, mãi cho đến khi

gặp Coop. Cô đã để lòng mình buông thả kể từ đó, và giờ đây nghe những câu nói trên, cô nghĩ đó là những câu mở đầu của một cuộc chia tay. Cô dựa người ra ghế, nhìn ông chăm chú, nhất quyết sẽ cố chịu cơn đau nhức sắp tới một cách can đảm và trong niềm tự trọng. Nhìn ánh mắt, Coop thấy Alex như đang thu người lại, thối lui trong một tư thế sẵn sàng tự vệ. Nhưng ông phải tiếp tục.

- Anh chưa bao giờ lợi dụng ai. Anh không hề tạo những cảm tưởng sai lạc cho một phụ nữ nào. Hầu hết những người có quan hệ với anh đều rất tỉnh táo khi họ dần thân vào. Anh từng phạm phải một vài sai lầm, nhưng thường thì mọi việc đều ổn thỏa. Không có tổn thất, không có nạn nhân. Và khi chia tay hai bên đều vui vẻ từ giã và cảm ơn nhau. Theo chỗ anh biết thì không ai thù ghét anh cả. Những lầm lỗi đều có tính chất nhất thời và được sửa chữa ngay.

- Và giờ đây câu chuyện giữa chúng ta cũng là một lầm lỗi hờ Coop? - Alex cố nén những dòng nước mắt chực trào ra khi nghe ông nói. Nhưng Coop lại có vẻ sững sốt khi nghe cô hỏi thế.

- Giữa chúng ta ư? Dĩ nhiên đâu phải. Em nghĩ là những câu nói vừa rồi của anh có nghĩa như thế à? Ôi, cô bé... Không phải chuyện về chúng ta mà là về một chuyện ngu ngốc anh đã làm trước khi gặp em. Cô chợt thấy nhẹ hẫng người khi ông cầm tay cô nói tiếp. - Anh sẽ cố thuật thật nhanh. Không lâu trước khi gặp em, anh có quan hệ với một phụ nữ trẻ, một cô gái thường, có tham vọng làm diễn viên, những vai cô ta đóng chỉ nằm trong các phim video loại khiêu dâm hay những màn trao đổi tình dục. Cô ta chẳng có gì đặc biệt, chỉ là một cô gái hấp dẫn, anh và cô ấy đã vui đùa một thời gian. Cô ta không phải là kẻ ngốc nghếch, rất biết luật chơi. Anh chưa bao giờ tạo cho cô ta một hiểu lầm nào trong vụ này, chưa bao giờ làm ra vẻ yêu thương cô ta. Chẳng qua đây chỉ là một vụ trao đổi tình dục giữa hai người đã trưởng thành, không gì khác hơn. Và nội vụ đã kết thúc nhanh. Anh không thể nào dan díu lâu với một người mà mình chẳng chuyện trò gì được. Sự việc thật đơn giản và hoàn toàn vô hại.

- Rồi sao nữa? - Alex không chịu được sự hồi hộp căng thẳng. Rõ ràng Coop không bảo mình yêu cô gái ấy, nhưng ông đang nói cho cô biết chuyện gì đây?

- Sáng nay cô ta gọi điện thoại đến. Cô ta có thai.

- Vớ vẩn! Alex chỉ thốt lên mấy tiếng trên, nhưng thấy người nhẹ nhõm hẳn khi nghe ông bảo không yêu cô gái nọ.

- Ít nhất cũng chưa đến giai đoạn cuối, cô ta có thể giải quyết dễ dàng. Cô nó. Coop thấy vừa như cắt đi khỏi vai một gánh nặng ngàn cân. Cô đã không đứng lên bước ra khỏi phòng hoặc bảo không muốn gặp ông nữa. Nhưng câu chuyện vẫn chưa hết.

- Còn một vấn đề nữa. Cô ta muốn sinh đứa con ấy.

- Chà!. Chuyện này có hơi rắc rối rồi đấy. Nhưng em hiểu được lý do cô ta muốn làm thế. Một đứa con của một người có tiếng tăm. Coop, cô ấy có hăm dọa bắt chẹt anh không? Thông minh, thực tiễn và thấy xa, Alex đã làm cho câu chuyện ông nói với cô dễ dàng hơn ông nghĩ.

- Gần như thế. Cô ta muốn tiền, bảo không làm việc trong khi mang thai. Anh chắc họ không thực hiện những cuốn video khiêu dâm với các phụ nữ mang thai - Thấy Coop có vẻ không vui, cô bóp mạnh tay ông để an ủi. Cô ta muốn anh phải cấp dưỡng cho cô ta và đứa con sau này. Anh đã bảo cô ấy là anh không muốn có con, với cô ấy hay với bất cứ ai... Coop mỉm cười nhẹ, sửa lại - ngoài con của em. Ông thấy mình đã quá điên rồ khi thú nhận tất cả những chuyện đó



với cô, nhưng lại nghĩ mình không nên giấu giếm gì với Alex. Anh không cho cô ta biết về em, sợ cô ta nổi cơn tam bành lên. Con người cô ta rất bình thường, vừa khóc lóc đe dọa xong, lại đổi sang giọng ngọt ngào về "đứa con của chúng ta" ngay. Vừa đáng tửm vừa đáng sợ. Anh không biết cô ta sẽ làm gì, và liệu cô ta có thật sự muốn cho ra đời đứa bé không. Hoặc đi tiết lộ chuyện này cho những tờ báo lá cải. Một khẩu đại pháp nạp đạn sẵn.! Anh đã gửi cho cô ta một chi phiếu để chi trả vụ phá thai, nhưng đó là điều duy nhất anh sẵn lòng làm vào lúc này, và anh cũng đã bảo cô ta như thế. Toàn bộ vụ lằng nhằng này kéo dài ba tuần lễ. Lẽ ra vào tuổi này, anh nên thận trọng hơn, nhưng lúc ấy anh đang thấy buồn chán, và cô ta trông cũng thú vị lắm. Giờ đây thì cái hậu này lại chẳng có gì thú vị cả. Alex, anh xin lỗi đã mang đến cho cuộc sống của chúng ta sự lộn xộn này; nhưng anh muốn cho em biết. Anh nghĩ em có quyền biết, nhất là khi cô ấy có thể đưa vụ này lên các báo lá cải. Cô ta dám làm chuyện này lắm. Và các tờ báo chẳng thích gì hơn.

- Chắc cô ta sẽ làm thế. - Alex nói với vẻ thông cảm. Anh có chắc cô ta mang thai không? Có thể cô ấy chỉ cố moi tiền anh. Nghe anh nói thì cô ta có vẻ chẳng tử tế gì cho lắm.

- Ừ, chẳng tử tế gì. Anh không biết liệu cô ta có mang thai hay không, hay có phải là con của anh hay không?

- Anh có thể yêu cầu làm xét nghiệm DNA. Họ có thể làm một cuộc trắc nghiệm thai cô ta. Cô ấy có thai được bao lâu rồi?

- Có lẽ khoảng hai tháng.

Coop đã cùng cô liên hệ được 6 tuần lễ, như vậy ông đã nói thật khi bảo dan díu với cô gái ngay trước khi gặp cô. Cỡ chừng hai tuần lễ trước. Alex tự nhủ là việc làm của ông trước đó chẳng liên can gì đến cô cả.

- Coop, vậy anh tính giải quyết vụ này như thế nào? - Alex hỏi, trong khi vẫn cầm tay ông trong tay mình. Cô rất vui thấy ông đã thành thật với mình, và càng thấy mình gần gũi với Coop hơn. Cô biết những chuyện như thế vẫn xảy đến, nhất là trong thế giới của Coop, với những người có tiếng tăm, những mục tiêu dễ tấn công khai thác, bắt chẹt của những kẻ tham lam.

- Anh cũng chưa biết. Vào lúc này mình cũng chẳng làm được gì nhiều, ngoài việc chờ xem cô ấy làm gì. Anh chỉ muốn báo trước cho em biết là có thể có một quả mìn nằm trên lối đi của chúng ta, nếu cô ấy cho phổ biến rộng rãi vụ này ra ngoài.

- Liệu anh có cưới cô ấy nếu cô ấy có con không? - Giọng cô có chút lo lắng.

- Em điên à? Anh hầu như không biết gì về cô ấy. Ngoài đôi chân dài cũng những thứ phụ tùng khác trên người cô ta, những gì anh biết về con người cô ta anh chẳng thích chút nào. Anh không hề yêu, và sẽ chẳng bao giờ yêu cô ta. Anh cũng chẳng khờ dại gì hay muốn tỏ ra cao thượng lấy cô ta trong những hoàn cảnh như thế này. Trường hợp tệ nhất là anh sẽ phải gửi tiền chu cấp đứa bé, còn tốt nhất là toàn bộ nội vụ sẽ tan biến đi. Anh đã bảo thẳng cô ta là sẽ không bao giờ nhìn mặt đứa bé.

Nhưng chuyện này lại đưa đến một điều tế nhị khác liên quan đến trách nhiệm và đạo đức. Cô biết sau này chắc ông sẽ xem xét lại quan điểm này nếu cô thật sự có con với ông. Nhưng ít thì ông đã không yêu cô gái nọ và không có ý định cưới cô ta. Điểm chính yếu là vụ này chẳng ảnh hưởng gì đến mối quan hệ giữa cô và Coop, ngoài việc nó có thể tạo vài vụ bàn tán trên

báo lá cải. Chuyện đó chẳng làm Alex lo lắng tí nào. Cô chỉ cần biết là ông có yêu thương mình hay không.

- Em không thích nói ra chuyện này. - Coop nín thở chờ đợi điều này sắp nói. - Và em chắc anh thấy khó chịu về vụ trên, nhưng theo em thì nó chẳng có gì to tát lắm. Những chuyện như thế vẫn xảy đến với những người thuộc loại như anh. Khó chịu thật, nhưng cũng không phải là chuyện trời rung đất lở. Em thấy dễ chịu hơn nhiều khi biết vụ này, và không nghĩ đó là một vấn đề lớn. Nó làm ta lúng túng, có thể lắm, khi được phổ biến rộng rãi ra ngoài. Nhưng những chuyện như thế vẫn thường xảy ra. Thoạt đầu em cứ ngỡ anh sắp bảo em là câu chuyện giữa chúng ta đã chấm dứt.

- Em thật tuyệt vời.! Ông ngửa người ra ghế, thở một hơi dài, nhìn cô thật lâu. - Anh thật tình yêu em. Anh chỉ sợ nghe xong em sẽ ném anh luôn xuống sông.

- Làm gì có chuyện đó! - Cả hai mãi mê chuyện trò quên cả ăn. - Em nghĩ anh là người rất tốt. - ông cũng đang nghĩ về cô như thế, định nói ra thì máy nhắn tin của cô đã bật lên. Alex đưa mắt liếc nhìn rồi nói:

- Quý thật!- cô uống vội ly cà phê rồi đứng lên. - lại có một đứa đang ngoắc ngoải....em phải đi...anh đừng lo, mọi việc ổn cả rồi....em yêu anh....sẽ gọi anh sau - Alex vừa hối hả đi ngang qua được nửa căn phòng, và Coop cũng vừa đứng lên gọi theo cô, thì chợt nhận ra mọi người quanh ông đang trở mắt nhìn mình.

- Anh yêu em, - ông gọi lớn theo. Alex quay lại cười đưa tay vẫy trong khi một người đàn ông đội lưới bao tóc cầm một tấm khăn ướt lau bàn nhìn ông cười.

- Đúng!- Coop nhìn lại ông ta mỉm cười, rồi bước ra khỏi phòng ăn, lòng vui phơi phới, không như những bước chân nặng nề lúc ông vừa bước vào đây. Alex quả là một phụ nữ phi thường, và cho dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn là của ông.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 14:

Jimmy đang ngồi trong bếp xem xét một xấp giấy tờ từ sở đem về nhà làm thêm, và quyết định xem có nên nấu ăn tối không. Dường như anh chẳng bao giờ còn muốn ăn tối nữa, trừ khi những bạn bè ở sở bảo anh phải đi ăn với họ, hay những lúc Mark tạt ngang qua nhà với đĩa bíp tết và xấp bánh. Anh chẳng còn quan tâm đến chuyện ăn uống, cũng chẳng để ý xem liệu mình có sống thật lâu hay không, mà chỉ để cho người mình trôi theo ngày tháng với những đêm dài dằng dặc.

Maggie mất được ba tháng rồi, và anh bắt đầu tự hỏi không biết tình trạng này liệu có bao giờ khá hơn không. Không có dấu hiệu nào cho thấy nỗi đau buồn của anh sắp chấm dứt. Ban đêm anh nằm duỗi người trên giường khóc, ít khi nhắm mắt ngủ trước 3,4 giờ sáng, và có nhiều đêm thức luôn đến sáng.

Khi dọn đến ở ngôi nhà này, anh thấy đây là nơi ở tốt, nhưng giờ đây anh lại biết là mình đã mang theo cả Maggie đến đây. Cô theo anh khắp nơi, trong con tim, trong đầu óc, trong xương tủy, trong toàn thể con người anh, giờ thì Maggie đã như là một phần của anh, một phần của mọi ý nghĩ và phản ứng, một phần trong cách nhìn sự việc, một phần của những gì anh tin và muốn. Đôi khi anh có cảm tưởng mình là Maggie hơn là anh chàng Jimmy. Anh nhớ cô vô kể, và nỗi đau giày vò anh ngày đêm thật không sao tả được. Thỉnh thoảng anh cũng chặn nó lại được trong vài tiếng đồng hồ, như khi trò chuyện với Mark, khi đi làm việc, hay khi huấn luyện môn bóng chày cho đám trẻ nơi anh công tác, nhưng lúc nào nó cũng như ẩn nấp đâu đó, ở khắp nơi, một nỗi đau sẵn sàng xuất hiện như một người bạn cũ xâm chiếm cả con người anh. Đó là một cuộc chiến đấu mà dường như anh không sao thắng nổi. Và lúc này nó vẫn đang thắng thế.

Jimmy vừa quyết định không nấu ăn tối, thì chợt có tiếng gõ cửa. Anh đứng lên, bước ra mở. Và mỉm cười khi nhận ra Mark. Gần đây, anh ít gặp anh ta, vì Mark bận với mấy đứa nhỏ, nấu ăn tối cho chúng và giúp chúng làm bài tập. Mark thỉnh thoảng vẫn mời Jimmy qua ăn tối, và anh thích hai đứa nhỏ của Mark, Jessica và Jason. Gần chúng anh thấy vui, nhưng cũng cảm thấy cô đơn vì nó làm anh nhớ lại rằng Maggie và anh lẽ ra đã có con, và giờ đây anh sẽ chẳng bao giờ có được những đứa con của cô cũng như đôi tay ôm ấp của cô nữa.

- Tôi vừa từ tiệm tạp hóa về, Mark giải thích - Tôi ghé lại mời anh sang dùng tối với chúng tôi - Mark nghĩ thỉnh thoảng cũng nên ghé lại lôi Jimmy ra khỏi hang động của anh ta. Jimmy đã tự cô lập và anh biết anh ta đang đau khổ vì Maggie. Gần đây có lẽ càng đau khổ nhiều hơn gấp bội. Dường như với thời tiết đẹp và mùa xuân tràn ngập khắp nơi, anh cảm thấy cô đơn thêm vì không có Maggie bên cạnh.

- Không... nhưng cảm ơn... Tôi đem về từ sở cả đồng giấy tờ để giải quyết. Phải luôn luôn đi thăm viếng các gia đình bố mẹ nuôi, nên chẳng làm gì được ở văn phòng cả.

Mark thương hại nhìn anh ta xanh xao, tóc tai bờm xờm, vẻ bơ phờ mệt mỏi. Anh biết rõ Jimmy đã trải qua một thời kỳ đầy căng thẳng. Anh cũng ở trong một tình cảnh như thế, nhưng với anh mọi việc đã khá hơn từ khi mấy đứa nhỏ về đây sống. Anh cũng hy vọng một điều gì đó sớm xảy ra, để mọi việc dễ dàng hơn cho một người bạn rất thông minh, đẹp trai và tử tế của anh. Gần đây hai người ít có dịp chơi quần vợt, vì mấy đứa nhỏ làm anh luôn bận rộn, rất ít có thì giờ rảnh.

- Dù sao thì anh cũng cần phải ăn, - Mark nói rất thực tiễn - Để tôi làm một vài món cho tất cả chúng ta. Tôi đang nấu món sườn và thịt băm. - Đây gần như là những món ăn thường xuyên của mấy cha con, và anh đã hứa với bọn trẻ sẽ mua một cuốn sách dạy nấu ăn để tập nấu nướng món khác.

- Thật đấy, tôi không thấy đói, - Jimmy đáp với vẻ mệt mỏi. Anh biết Mark muốn giúp đỡ an ủi mình và đang thầm cảm ơn bạn, nhưng hiện giờ anh không muốn gặp ai. Từ mấy tháng nay anh đã như vậy rồi, gần đây tình trạng càng tệ thêm. Anh đã thôi không làm ngoài vườn nữa, và chẳng xem cuốn phim nào kể từ khi Maggie chết. Một cuộc sống đầy đủ bình thường như càng làm anh cảm thấy mình thiếu trung thành với cô.

- À này, tôi suýt quên mất - Mark cười nói - Tôi có một tin nhỏ về ông chủ nhà của chúng ta đây. - Anh đưa cho Jimmy một tờ báo loại lá cải mua ở tiệm tạp hóa nọ. Mẩu tin chẳng hay hỏ gì, nhưng Mark phải thú nhận nó làm anh thấy vui. Người viết quả là một tay biết tạo những xúc động cho người đọc. - trang 2- Jimmy mở tờ báo, đôi mắt chợt mở lớn.

- Hết cỡ!. Một bức hình của Coop chiếm hết nửa trang báo, kể đó là hình một cô gái trông rất khêu gợi, có mái tóc đen dài và đôi mắt Á Đông. Bài báo chứa đầy những chi tiết có thật cùng những suy đoán bóng gió về cuộc tình ái say đắm của hai người, đứa con của mối tình này, những đồn đại về Coop và một danh sách những phụ nữ tiếng tăm từng có liên hệ tình ái với ông ta. - Ôi, quả thật....- Jimmy cười, đưa tờ báo lại cho Mark và nói thêm: - Không biết Alex có thấy tờ báo này không nhỉ? Liên hệ với một người bị dính vào một vụ rắc rối như thế chắc chẳng có gì vui thích lắm, nhưng cô ấy trông có vẻ là người ngay thẳng, đứng đắn.

- Tôi nghĩ giữa họ chẳng có mối liên hệ nghiêm chỉnh đâu. - Mark suy đoán. - Cô ấy cũng chỉ xuất hiện gần đây thôi, và với Coop mối liên hệ này chắc cũng chẳng kéo dài lâu hơn. Kể từ lúc vào ở đây, tôi đã nhìn thấy ba cô gái rồi. Nhưng nó cũng cho ta một câu chuyện vui đấy chứ?

- Ít nhất cũng cho ông ấy. Tôi chắc ông ta ngạc nhiên về đứa bé ấy lắm. - Jimmy bật cười lớn - Hãy tưởng tượng ông ấy trở thành một người cha!

Mark thêm:

- Khi đứa bé vào đại học thì ông ta đã 90 tuổi.

- Phải rồi, và có thể lúc ấy ông ta sẽ ngủ với các nữ sinh đại học - Jimmy nói. Cuộc trao đổi với lời lẽ không mấy thân thiện về Coop tuy vậy cũng đã kích động cả hai và khi Mark quay trở về nhà, Jimmy đã hứa sẽ qua dùng tối với anh vào cuối tuần.

Coop trái lại không thấy chút vui thích nào khi ông ngồi thảo luận bài báo trên với Alex trong buổi ăn tối hôm đó. Ông rất bực mình về bài báo nọ về việc Charlene đã cho tin tức trên lộ ra ngoài.

- Nay anh cũng từng bị nêu tên trên những tờ báo loại ấy bao nhiêu lần rồi. Đó là một phần của cái nghiệp làm điện ảnh của anh kia mà. Nếu không phải là người có tên tuổi, ai để ý đến chuyện anh đã ngủ với ai!

- Việc làm ấy của cô ta thật bẩn thỉu. - Coop vẫn vô cùng giận dữ, nhưng Alex lại rất trầm tĩnh.

- Nhưng đó là điều mình từng tiên đoán - Alex cố xoa dịu ông bằng cách trấn an ông là đối với cô chuyện ấy chẳng có nghĩa gì cả. - Rồi ra mọi người sẽ quên vụ đứa con ấy, nếu họ nghe vụ

này trước đó - không phải ai cũng đọc loại báo này - cô nhắc ông. Coop thấy yên tâm và nhẹ nhõm trước thái độ có vẻ triết lý ấy của cô.

Đêm ấy cả hai đi ra ngoài ăn món Pizza, và Alex đã cố làm cho ông xao nhãng chuyện ấy, nhưng chẳng dễ dàng gì. Coop vẫn trong tình trạng buồn chán, nhưng khi về nhà, ông chợt nhớ một câu chuyện khác định nói với Alex. Ông muốn mời cô đi dự buổi lễ trao giải Oscar với ông. Alex giật mình sửng sốt, rồi hoan hỉ, rồi chợt tỏ vẻ lo âu.

Khi Coop cho cô biết ngày trao giải, Alex trầm ngâm nói:

- Em phải xem hôm ấy mình có được nghỉ không đã, chắc phải đi làm.
- Em dàn xếp người thay thế được không?
- Em sẽ cố gắng. Gần đây em đã làm như vậy nhiều lần rồi, em đang dùng hết vé của mình rồi đấy.

- Đây là một buổi lễ lớn - Coop thêm, hy vọng cô sẽ cố đi được. Không những ông muốn cô cùng chia sẻ bầu không khí hội hè vui vẻ, mà còn muốn được nhìn thấy Alex bên cạnh. Cô sẽ tạo thêm cho ông một vòng hào quang của sự trọng nể vào lúc mà ông đang cần để chống lại trò chơi bắn thủ Charlane đang tung ra. Nhưng đây là điều ông không muốn giải thích với cô. Trong thế giới của Hollywood, có nhiều chuyện ông nghĩ chẳng cần cho Alex biết chi tiết làm gì. Alex ở lại với ông đêm ấy, mặc dù thoát đầu có vẻ miễn cưỡng. Nơi cô ở trông như một tiệm giặt đồ hơn là một căn hộ.

Coop chẳng thấy thoải mái chút nào khi ngủ ở đây. Ông vẫn gọi nó là "cái hộp đồ phế thải". Và lại Alex cũng thích ngủ ở ngôi nhà của Coop để ban đêm có thể bơi lội trong một bầu không khí thật tĩnh lặng và thoải mái.

Hai hôm sau Alex bảo cô đã dàn xếp trao đổi các phiên trực để dự buổi lễ ấy được, nhưng rồi chợt hoảng hốt nhận ra mình chẳng có áo quần thích hợp và cũng chẳng có thì giờ để đi mua chúng. Chiếc áo dạ hội duy nhất là cô có là chiếc áo mặc hôm đi dự tiệc ở nhà vợ chồng Swartchzer và gặp Coop. Nếu đi dự lễ với ông, cô cần một bộ y phục đẹp hơn thế. Đêm ấy cô nằm cong người cạnh Coop cười khúc khích bảo ông:

- Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đi dự một dịp lễ lớn như thế. Chắc anh cũng biết em chẳng có gì để mặc cả, có lẽ em phải trông vào người bộ đồ làm việc thường ngày thôi. Từ giờ cho đến đó, em chẳng có thì giờ để đi chọn mua nữa.

Coop rất hài lòng có cô cùng đi. Trên một tờ báo lá cải khác, còn có một bài về Charlene nữa, với các chi tiết cũng nặng nề và nóng bỏng. Nhưng ngoài chuyện đó ra, Coop vẫn rất thích cùng chia sẻ với Alex sự cố lớn lao này của ngành điện ảnh.

- Chuyện ấy em cứ để anh lo - ông nói với vẻ bí ẩn. Coop biết rõ chuyện áo quần hơn cô nhiều. Ông đã từng chi tiền cho những tủ áo phụ nữ trong nhiều tài năng khác của ông. Và Coop lúc nào cũng tỏ ra rất rộng rãi.

- Nếu anh mua món gì đó em sẽ trả tiền - Alex nhắc ông. Không như những phụ nữ khác thường đi với ông, Alex thừa sức trả những món đồ đắt tiền cho cô, và không hề muốn làm một cô gái ăn theo. Nhưng cô cũng vui vẻ ưng thuận để ông tìm y phục và trang sức cho mình.

Đêm ấy nằm ngủ, Alex mơ thấy mình đang ở trong một buổi khiêu vũ, đang mặc một chiếc áo

dài dạ hội thật rộng, xoay tít quanh người trong khi khiêu vũ với một vị hoàng tử rất đẹp trai trông rất giống Coop, và có cảm tưởng mình là cô công chúa trong một chuyện thần tiên.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 15:

Đêm có buổi lễ phát giải đến nhanh hơn là Alex dự liệu, hai tuần lễ sau khi Coop mời cô. Năm nay buổi lễ được tổ chức muộn hơn thường lệ, vào tuần lễ thứ ba của tháng tư. Đúng như đã hứa, Coop đã chọn cho cô một màu xanh đậm đẹp nhất chưa bao giờ được nhìn thấy, với những đường cắt xéo để lộ rõ thân hình hoàn hảo của cô. Khi mặc thử, nó chỉ cần khâu ngắn bớt một chút là vừa. Ông đã mượn ở hiệu Dior một chiếc áo choàng ngắn lông chồn, một vòng đeo cổ ngọc bích đẹp đến độ Alex muốn nín thở khi nhìn thấy, và một vòng đeo tay cùng đôi bông tai kèm đủ bộ.

- Em có cảm tưởng mình là một Cinderella - Alex đã thốt lên khi đeo tất cả những thứ đó lên người. Ông còn thuê một chuyên viên làm tóc và trang điểm cho cô. Để khỏi mất thì giờ, tất cả công việc trang điểm và y phục đã được thực hiện tại Cottage.

Từ bệnh viện, Alex đến trong bộ đồ làm việc. Ba tiếng đồng hồ sau cô xuất hiện như do một phép thần thông biến thành một cô công chúa trong huyền thoại. Khi từ phòng ngủ chính bước xuống các bậc cầu thang, Alex trông sáng mặt một vị nữ hoàng. Đứng chờ ở khu tiền đình của ngôi nhà, Coop sáng mặt lên khi nhìn thấy cô. Trông cô vừa thanh lịch xinh đẹp, vừa nổi bật với khuôn mặt của một phụ nữ quý phái. Nhìn vào gương, cô nhớ đến mẹ khi bà đi dự các buổi khiêu vũ thuở cô còn nhỏ. Cô còn nhớ cả chiếc áo dài màu xanh như thế này của bà thuở ấy. Nhưng ngay cả mẹ cô cũng không có được những món trang sức bằng ngọc bích như thứ Coop mượn cho cô ở Van Cleef và Arpels, những viên ngọc rất lớn thích hợp hoàn toàn với Alex.

- Ôi! Coop kêu lên, rồi cúi người chào khi nhìn thấy cô. Ông cũng đang mặc một trong những chiếc áo vét dạ hội đặt may ở London, đôi giày da thật đẹp, khuy cài áo và nút tay áo sơ mi bằng ngọc bích của chính ông chứ không phải mượn, vốn là những món quà tặng của một cô công chúa Saudi trước kia bị ông bố gửi đi đây không cho lấy Coop

- Trông em thật rực rỡ!- Coop nói trong khi cả hai bước ra khỏi nhà. Dù được báo trước, Alex vẫn không ngờ buổi lễ lại hoành tráng đến thế. Cả hai đến nơi lúc trời hãy còn sáng. Một bức thảm đỏ trải dài đến tận khán đài và một dãy xe dài như vô tận đang chờ thả các vị khách xuống. Những phụ nữ xinh đẹp trong những chiếc dạ hội đắt tiền, đeo những món nữ trang làm hoa cả mắt, là những cây đinh của buổi lễ, và những nhiếp ảnh viên đang chen lấn, xô đẩy nhau để chụp hình họ. Nhiều người trong số đó là những nữ diễn viên trước đây Coop từng đưa đi dự các buổi lễ trao giải Oscar. Nhưng năm nay đi với Alex, ông thấy sự xuất hiện của mình có ý nghĩa hơn. Cả hai là hình ảnh đặc biệt của nét quý phái khả kính, trong khi họ chậm chậm bước xuống tấm thảm đỏ. Alex, với đôi giày sa tanh gót thật cao phải bám vào tay Coop để giữ người thẳng, đã rụt rè mỉm cười khi các máy quay phim nhắm vào cô. Hình ảnh ấy là Coop nhớ lại Audrey Hepburn trong phim Breakfast at Tiffany, xinh đẹp, thanh nhã và lôi cuốn.

Tại khu phòng khách ở Cottage, tiếng trầm trồ vang lên khi Alex quay nhìn vào một loạt các ống kính quay phim và Coop đang đưa tay vẫy chào họ như một vị nguyên thủ quốc gia đang đến thăm viếng.

- Trời ơi! Cô ấy đấy! Đúng rồi...tên cô ấy là gì nhỉ màn ảnh truyền hình, khiến mọi người trong phòng quay đầu lại. Jimmy lúc ấy cũng đang ngồi xem với chúng như anh từng làm buổi lễ trao giải quả cầu vàng trước đó. Coop và Alex lúc ấy đang chậm rãi từ chiếc Bentley bước ra rồi đi

vào nơi trao giải. - Cô ấy đẹp quá! Jessica khích động hẳn lên khi nhìn thấy cô, khích động hơn khi nhìn thấy các ngôi sao điện ảnh khác, vì nó biết Alex.

- Đúng, cô ấy đẹp thật!- Mark nhận xét trong khi mọi người trong phòng chăm chú nhìn cô. - không biết cô ta lấy đâu ra chiếc vòng đeo cổ ấy.

- Chắc mượn đâu đó - Jimmy vẫn chưa hết băn khoăn về chuyện cô ta đi với Coop. Anh cho là Alex đã điên rồ khi cặp bồ với Coop. Với ông ta, cô rồi cũng chỉ là một "món ăn ưa thích trong tháng". Anh đã bảo Mark thế, nhưng Mark cho rằng Alex khôn ngoan, chắc biết rõ điều đó. Dù cả hai không ai biết rõ Alex, họ vẫn ưa thích cô gái. Mark đưa ra nhận xét:

- Trong bộ y phục và với những trang sức như thế, trông cô ấy xinh đẹp hẳn lên không ngờ, - anh chỉ nhìn thấy Alex với chiếc quần soọc và áo thun ngắn tay ở hồ bơi vào đêm hôm có vụ cháy các bụi cây tron vườn. Không như Jimmy, đầu óc vẫn còn như tê dại và mối quan tâm về phái yếu như chết hẳn theo với Maggie, Mark đã bắt đầu nhìn thấy cảnh vật chung quanh và nhìn rõ phụ nữ hơn. Nhưng anh cũng chưa hẹn hò với ai mà chỉ ngắm nhìn thôi. Hơn nữa, chàng cũng chẳng có thì giờ, vì còn bận lo cho mấy đứa nhỏ.

Hình ảnh Alex và Coop đã biến khỏi màn hình mãi đến khi cả hai ngồi xuống ghế, và các ống kính quay phim lại chĩa vào họ. Các ống kính đã chụp thật gần cảnh Alex đang cười lớn, ghé tai thì thầm với Coop điều gì đó khiến ông này cũng cười theo. Cả hai trông rất sung sướng cạnh nhau. Sau đó, đám khán giả ở khu phòng khách còn nhìn thấy hai người đi đến bữa tiệc Vanity Pair ở nhà hàng Morton. Alex mặc chiếc áo choàng ngắn lông chồn trông rực rỡ như bất cứ một nữ diễn viên nào khác.

Ngồi ở băng ghế sau chiếc Bentley có tài xế, Alex đã không ngớt cảm ơn Coop, lúc ấy đã 3 giờ sáng.

- Một buổi tối tuyệt vời! - Cô bảo Coop. Alex đã có dịp nhìn thấy tất cả các diễn viên trước giờ cô nghe tiếng, và dù không như là người mến mộ các ngôi sao điện ảnh, Alex vẫn thấy người khích động mạnh, đặc biệt là cùng Coop gặp họ và nghe ông kể tất cả những câu chuyện riêng tư về họ, những đồn đại gây chấn động, và giới thiệu cô với tất cả các ngôi sao cô thường nhìn thấy trên màn ảnh. Alex thật sự có cảm tưởng mình là một Cinderalla. Dựa người vào Coop cô nói: - Chắc em sắp trở lại thành một quả bí rồi- Coop bảo ông rất tự hào về cô. - Em phải có mặt tại bệnh viện trong ba tiếng đồng hồ nữa. Có lẽ chẳng ngủ làm gì nữa.

Coop mỉm cười nhìn cô bảo:

- Tùy em. Alex, em thật hoàn hảo. Mọi người đều tưởng em là một ngôi sao mới. Mai đây chắc có cả chục nhà sản xuất điện ảnh gọi đến em các kịch bản.

- Chắc chẳng có chuyện đó đâu.- Cô cười bước ra khỏi xe, thấy người khoan khoái hẳn với bầu không khí yên tĩnh của ngôi nhà sau một buổi tối dài đầy những kích thích. Nhưng chưa bao giờ cô mơ là mình đã được một buổi tối đẹp như thế, đáng nhớ đến thế. Tất cả đều nhờ Coop, ông đã lo cho cô đủ thứ, đến cả mái tóc, cách trang điểm và chuỗi vòng ngọc bích.

Lẽ ra anh mua tặng em chuỗi này mới phải, -Coop nói với vẻ hối tiếc trong khi Alex trao chuỗi ngọc để ông bỏ vào tủ két sắt cùng với đôi bông tai và chiếc vòng đeo tay. Ước gì anh mua được nó. - Alex nhìn sợi dây có bản ghi giá: 3 triệu đô la. Một số tiền rất lớn. Đây là lần đầu tiên Coop thú nhận với cô là nó vượt quá khả năng của ông dù với giá đó cũng không có mấy



người mua được. Cô chẳng ngạc nhiên về chuyện này, vì dù sao thì cô cũng sẽ không nhận, nhưng ý nghĩ trên đã làm cô thấy vui, và thật ra đeo nó vào cũng thấy thích. Bà Louise Schwartz cũng đeo một chiếc tương tự như thế, nhưng lớn hơn, Coop biết bà ta còn một chuỗi hồng ngọc nữa, và chiếc áo dài bà mặc cũng của hiệu Valentino, nhưng được đặt may đặc biệt cho bà.

- Nào, cô công chúa, chúng ta đi ngủ chứ? - Coop nhìn cô hỏi trong khi cởi áo ngoài và tháo cà vạt.

- Em đã trở lại thành một quả bí chưa? - Alex hỏi với giọng ngái ngủ trong khi xách đôi giày bước lên các bậc thang với chiếc áo dài sa tanh kéo lê phía sau, trông chẳng khác gì một nàng công chúa mệt mỏi.

- Chưa, em yêu à, - Coop nhẹ nhàng đáp.- chẳng bao giờ em trở lại thành quả bí cả.

Cùng đi với ông trong bữa tối này, cô có cảm tưởng như sống trong một câu chuyện thần tiên, và đôi khi còn có cái cảnh tượng huyền ảo không thực. Alex phải tự nhắc nhở là mình làm việc ở một bệnh viện với những đứa bé sơ sinh, và sống trong một căn hộ đầy những đồ bẩn cần giặt. Mặc dù có thể lựa chọn cách sống khác, từ lâu Alex đã quyết định không thay đổi. Chỉ có Coop đã đem đến cho cô những giây phút huy hoàng, những thứ xa hoa sang trọng.

Alex nằm ngủ trong vòng tay ông chưa đầy 5 phút thì đồng hồ báo thức đã reo báo 5 giờ. Cô muốn quay người ngủ lại, nhưng Coop đã nhẹ đỡ cô thức dậy- 20 phút sau Alex đã tỉnh hẳn, ngồi sau tay lái chiếc xe cũ kỹ lăn bánh trên đường đến bệnh viện. Đêm vừa rồi với cô vẫn còn như một giấc mơ cho đến khi nhìn thấy hình mình trên các tờ báo sáng. Một bức hình lớn của cô cùng Coop trên đường đi dự lễ Oscar.

- Cô ấy trông giống bác sĩ lắm!- Một trong các nữ y tá nói khi đưa mắt liếc nhìn tờ báo, rồi trợn tròn mắt đọc tên tin dưới bức hình, Alexandra Madison. Coop đã quên không giới thiệu với họ cô là bác sĩ. Alex đã trêu ông về chuyện này, bảo cô đã phải khó nhọc mới có được cái học vị ấy và mong ông hãy dùng nó.

- Vậy để anh bảo họ em là bác sĩ tâm thần của anh được không? Coop trêu lại cô. Trông Alex như rục chối lên trong các bức hình cô đang nắm tay cười thật tươi với Coop. Đây đúng là một thông điệp ông muốn cho thế giới biết là mọi việc đều tốt; nó còn cho mọi người thấy là nếu ông lỡ làm cho một cô gái đóng phim khiêu dâm mang bầu, ông vẫn là một người tầm cỡ có những mối liên hệ với những phụ nữ đáng kính, trái với những đồn đại xấu xa trên các tờ báo lá cải. Trong các nhật báo phát hành buổi chiều còn có một bức ảnh khác của hai người nữa. Khi gọi điện thoại cho Alex ông đã bảo cô là có nhiều nhà báo chuyên các mục tin ngắn ngoài lề của những tờ báo đứng đắn đã gọi cho ông.

- Họ muốn biết em là ai

- Anh có cho họ biết không?

- Dĩ nhiên có. Lần này anh đã nhớ, và bảo em là bác sĩ. Họ cũng muốn biết liệu chúng ta có lấy nhau không, và anh trả lời hãy còn quá sớm để bàn chuyện này, nhưng em là người phụ nữ đặc biệt trong đời anh và anh yêu quý em.

- Cho họ có chuyện để viết - cô mỉm cười khi nhấp ngụm cà phê nguội trong chiếc ly nhựa. Cô

đã làm việc trong suốt 12 tiếng đồng hồ kể từ lúc rời nhà. Cũng may là chẳng có trường hợp nào khó khăn lắm, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy mệt mỏi hơn thường lệ, vì không quen với chuyện ăn uống tiệc tùng suốt đêm rồi làm việc suốt cả ngày sau đó. Coop ngủ đến 11 giờ mới dậy, sau đó đi mát xa, làm móng tay chân, rồi hót tóc.

- Họ có hỏi anh về chuyện đứa bé không? Alex hỏi với vẻ quan tâm. Cô biết chuyện đó làm Coop bức mình lắm.

- Không. - Ông chẳng nghe tin tức gì về Charlene. Chắc cô ta còn bận chuyện trò với các phóng viên các tờ báo nọ. Hôm ấy là đầu tháng 5 và Charlene báo đã mang thai được ba tháng, muốn ông phải chu cấp suốt thời gian thai nghén, và sẵn sàng dàn xếp chuyện nuôi con với ông, cô ta bảo mình đau yếu không làm việc được cho đến khi sinh xong đứa bé. Luật sư bảo cô ta thường nôn mửa.

- Chắc không yếu và nôn đến độ không thể tiếp xúc với mấy phóng viên nọ. - Trời ơi, người đàn bà ấy quả là con quỷ cái. - Coop bảo viên luật sư.

- Cũng cầu mong đứa bé ấy không phải là quỷ con của ông - cả hai sau đó đồng ý là những trợ cấp tạm thời nào của ông cũng phải kèm theo một lời hứa thực hiện một cuộc xét nghiệm DNA.

- Coop, cơ may của ông trong vụ này là bao nhiêu?

- Có lẽ khoảng 50-50, như bất cứ ai. Tôi ngủ với cô ta, và rồi bao cao su bị vỡ, cũng còn tùy vận may rủi của mình thôi. Xác suất ở Vegas thì thế nào?

- Tôi sẽ phải xem lại chuyện ấy cho ông. - Giọng vụ luật sư nọ có vẻ không vui. - Tôi thật không muốn sỗ sàng với ông. - nhưng một vị khách hàng của tôi thường bảo: để dính vào chuyện đó là mình trả suốt đời không xong. Hy vọng giờ đây ông thận trọng hơn, Coop. Cô gái tôi nhìn thấy cùng với ông đi dự giải Oscar rất xinh đẹp.

- Và khôn ngoan nữa - Coop nói vẻ tự hòa - cô ấy là bác sĩ.

- Hy vọng không phải là một kẻ đi đào vàng như cô vừa rồi. Bà mẹ tương lai của đứa bé cũng xinh đẹp vậy, có vẻ lai Á Đông phải không nhưng dù là ai, cô ấy quả có một trái tim như một tú kết đưng tiền, hy vọng những phần còn lại của cô ta đáng cái giá đó.

- Tôi cũng chẳng nhớ nữa, - Coop dè dặt đáp, rồi vội vã biện hộ cho Alex. - cô bạn bác sĩ của tôi chẳng bao giờ là một kẻ đào mỏ. Với dòng dõi gốc gác ấy thì cô ta chẳng cần gì ở tôi cả. Về lâu dài cũng vậy.

- Thật vậy à? Cô ấy là ai vậy? - Vị luật sư nọ tỏ vẻ tò mò hơn.

- Bố cô ấy là Athur Madison - Viên luật sư huyết sắc nhẹ.

- Giờ thì câu chuyện đã thú vị hơn. Ông có nghe ông ấy nói gì về vụ đứa bé không?

- Không, Không nghe nói gì.

- Tôi chắc sớm muộn gì rồi ông cũng nghe thôi. Ông ta có biết ông đang hẹn hò gặp gỡ con gái ông ta không?

- Tôi chẳng biết chắc. Ông ấy và Alex dường như ít trò chuyện với nhau.

- Câu chuyện không còn bí mật gì nữa. Hình như ông và cô gái ấy xuất hiện trên báo chí khắp

cả nước.

- Còn có thể có những thứ tệ hại hơn thế - Thật vậy. vụ Charlene đã xuất hiện trên các tờ báo lá cải.

Và một tuần lễ sau, Alex cũng bị lôi vào đấy. Họ tô điểm cho mới những tin trước đó, chỉ thêm ảnh của Alex vào cạnh Charlene và Coop. Trông cô như một nữ hoàng trẻ trên các tờ báo nọ với những hàng tít lớn đầy ẩn ý như đã dự liệu. Mark mua tất cả những tờ báo này để Jimmy cùng đọc. Jessica thì quẩn quít lấy Alex mỗi khi gặp cô ở hồ bơi. Cả hai trở nên thân thiết, Alex rất thích cô bé, dù không hề đề cập chuyện này với Coop. Cô biết rõ thái độ của ông về chúng. Vả lại vào lúc này vụ Charlene cũng quá đủ đối với ông rồi.

Coop cũng nhận được điện thoại của Abe, nhắc ông nhớ là đã chi tiêu quá nhiều và tỏ vẻ lo lắng về số trợ cấp mà Coop phải trả cho Charlene.

- Coop, ông không đủ khả năng. Và nếu ông bỏ đi một kỳ không thanh toán, cô ta có thể đưa ông vào tù. Sự việc là như thế đấy và có vẻ như cô ta sẽ làm chuyện đó.

- Abe, cảm ơn về mẫu tin tốt đó. - Ông nên cưới cô gái Madison ấy, - chắc lưỡi bảo Coop - Ông ta đoán vì lý do này mà Coop đã đi với cô gái. Với một động cơ tiềm ẩn khác. Trong khi ấy thì Coop vẫn còn tự vấn lương tâm, và càng ngày càng tin là mình đã yêu Alex.

Liz cũng gọi điện cho Coop nói về vụ xôn xao của ông trên các tờ báo lá cải nọ. Cô tỏ ra rất bất bình:

- Tình thế kẹt hết sức! Coop, lẽ ra ông chẳng bao giờ nên dính líu đến cô ấy.
- Giờ cô mới nói à? - Ông chắc lưỡi tỏ vẻ hối tiếc. - Cuộc hôn nhân của cô thế nào?
- Rất tốt đẹp, dù cũng phải mất ít thời gian để làm quen với San Francisco. Lúc nào tôi cũng thấy lạnh, và ở đây quá yên tĩnh.
- Vậy cô có thể bỏ anh ta về đây với tôi. Lúc nào tôi cũng cần cô.
- Cảm ơn ông, Coop - Nhưng Liz thấy hạnh phúc khi ở cạnh Ted, và yêu mến mấy đứa con gái của anh ta. Liz chỉ tiếc là mình đã chờ quá lâu mới lập gia đình. Giờ cô mới nhận ra mình đã hy sinh cho Coop quá nhiều. Lẽ ra cô đã có thể có những đứa con của mình nhưng với tuổi 54, giờ đã quá muộn, đành phải bằng lòng với mấy đứa con của Ted vậy.- Cô Alex ấy như thế nào?

Coop mỉm cười đáp:

- Như một thiên thần. Một cô gái cạnh nhà. Một Audrey Hepburn, một bác sĩ Kildare. Tuyệt vời. Cô chắc sẽ yêu mến cô ấy.
- Đưa cô ấy lên San Francisco nghỉ cuối tuần đi.
- Muốn lắm chứ, nhưng cô ấy lúc nào cũng phải làm việc, hoặc phải trực. Alex là trưởng nhóm bác sĩ trực, trách nhiệm rất lớn - Quả là một đối tượng lạ lùng đối với Coop, Liz ngạc nhiên thầm nghĩ. Nhưng cô gái rất xinh đẹp. Báo chí bảo cô ta 30 tuổi, lứa tuổi ngoài giới hạn mà Coop ưa thích. Với ông, giữa 24-30 là vừa.

Liz cũng hỏi ông về công việc đang làm. Gần đây chẳng thấy Coop xuất hiện nhiều, ngay cả trong những đoạn phim quảng cáo thương mại. Coop vẫn liên hệ với người đại diện của ông, nhưng vào lúc này chẳng có gì sôi nổi trong lĩnh vực này. Ông này vẫn nhắc Coop nhớ là ông

không còn trẻ nữa.

- Công việc không theo kịp với ý tôi muốn, nhưng cũng có một vài vụ đang hình thành. Sáng nay tôi đã nói chuyện với ba nhà sản xuất điện ảnh.

- Điều mà ông cần hiện giờ là một vai trò thật lớn để những dàn máy khác chuyển động trở lại. Một khi họ thấy ông trong vai trò lớn, tất cả sẽ muốn ông cộng tác. Ông chắc cũng biết rõ thêm là vai trò tốt có một người lớn tuổi. Mà vấn đề chính của Coop là ông muốn đóng vai chính trong khi chẳng ai muốn thuê ông vào vai đó cả.

Nhưng Coop không tự cho mình là già. Đó là lý do tại sao ông thấy rất thoải mái với Alex. Ông không hề nghĩ mình lớn hơn cô 40 tuổi. Alex cũng nghĩ thế. Lúc đầu cô cũng có cân nhắc đến điểm ấy, nhưng càng biết ông nhiều hơn, và đem lòng yêu ông, cô đã gạt bỏ hẳn ý nghĩ trên.

Coop và Alex đang nằm ngoài ban công trò chuyện thì máy nhắn tin của Alex chọt vang lên. Cô hiện trong ca trực ngoại viện, nhưng đưa mắt nhìn xuống, cô thấy không phải từ bệnh viện, và nhận ra ngay số điện thoại. Alex chờ nửa tiếng đồng hồ sau mới cầm điện thoại di động lên. Coop đuổi người trên ghế xếp đọc báo, và chỉ nghe loáng thoáng cuộc trao đổi qua điện thoại của cô.

- Vâng, đúng rồi. Vẫn vui vẻ. Bố mạnh giỏi chứ?...Chùng nào?...con phải làm việc. Có thể gặp bố vào lúc ăn trưa ở bệnh viện, nếu có thể nhờ được người tạm thay. Bố sẽ ở lại đây bao lâu? Vâng, được rồi...Hẹn gặp bố thứ Ba...- Coop không để ý nhiều đến câu chuyện nhưng nghe giọng nói của cô không có vẻ gì thân mật lắm.

Ông ngạc nhiên hỏi:

- Bố em đấy à?

- Phải, bố em. Ông sắp qua LA vào thứ ba để họp. Ông muốn gặp em.

- Ông có đề cập gì đến anh không?

- Chỉ nói nhìn thấy hình em ở giải Oscar. Không hề đề cập đến tên anh. Chắc ông dành cho cuộc gặp gỡ với em sau này.

- Mình có nên mời ông ăn tối không?- Coop sốt sắng đề nghị, mặc dù ông cảm thấy hơi nhụt chí khi nghĩ đến chuyện ông ta nhỏ tuổi hơn mình nhiều. Arthur Madison không những là người có tiền của, mà còn có quyền thế nữa.

- Không, - Alex nhìn ông đáp - Cô mang kính đen nên ông không thấy được vẻ nhìn ấy của cô, nhưng rõ ràng chẳng có gì nồng ấm và vui vẻ - Có vẻ như cô không mấy nhiệt tình muốn gặp bố của cô - Dù sao cũng cảm ơn anh. Em sẽ gặp ông vào giờ ăn trưa ở bệnh viện - Ông sẽ bay về lại sau khi họp xong. - Coop biết ông ta có một chiếc 727 riêng.

- Thôi có lẽ lần khác - Ông vui vẻ nói, nhưng cũng thấy rõ cô chẳng hề mong gặp lại bố. Mười phút sau bệnh viện đã gọi cô cho một trường hợp cấp cứu.

Mãi đến tối Alex mới trở lại, và ra ngay hồ bơi. Tại đây cô gặp Jimmy, Mark và mấy đứa nhỏ rất sung sướng khi thấy cô., jessy khen Alex rất xinh đẹp trong buổi lễ tặng giải Oscar.

- Cảm ơn cháu. Buổi tối thật vui - Alex nói sau khi bơi quanh hồ được nửa tiếng. Cả Mark cùng Jessica đều ở trong hồ bơi trong khi Jimmy và Jason đang tập ném bóng. Mười phút sau,

trong khi Jessica đang hỏi cặn kẽ Alex những món trang sức của các nữ diễn viên điện ảnh, thì nghe có tiếng gió rít qua đầu. Jason đang ném quả bóng vào cửa sổ phòng khách chính của Coop.

- Ôi! Mark kêu lên trong khi Jessica và Alex sững sốt nhìn lên.

- Quả ném rất đẹp! - Jimmy lên tiếng khen trước khi nhận ra điểm rơi của quả bóng. Tiếng kính vỡ loảng xoảng ngắt hẳn câu khen. Alex và Mark đưa mắt nhìn nhau, còn Jason thì mặt tái xanh.

Vài giây sau, Coop đã xuất hiện ở hồ bơi, mặt hầm hầm tức giận.

- Các người định chơi trò mấy tên Yankee hay định phá hoại đồ đạc người khác đây? - Ông ta nhìn mọi người nói chung và Alex thấy bối rối. Coop nhìn Jason lớn tiếng: - Tại sao cháu ném trái banh vào cửa sổ. Ông ta nhìn thấy đôi bao tay nên biết chắc nó là thủ phạm. Thằng bé như muốn bật khóc trước cơn thịnh nộ của Coop. Nó chắc thế nào cũng bị bố quở trách nặng, vì Mark đã từng cảnh báo nó không nên làm cho ông ta tức giận sau vụ rắc rối trước đây.

- Coop, đó chỉ là một sự cố vô ý tình cờ thôi, - Alex nhẹ nhàng nói. Jimmy đau lòng nhìn thấy tình cảnh của Mark, nên vội bước lên nói:

- Ông Coop, chính tôi ném đấy. Tôi xin lỗi, lẽ ra tôi phải cẩn thận hơn. Để tôi sẽ thay lại tấm kính vỡ. Anh biết Coop sẽ chẳng làm gì được mình.

- Tôi cũng hy vọng thế - Coop nói - Mặc dù tôi không tin anh ném trái banh ấy mà là thằng bé con của anh Friedman - Ông đưa mắt nhìn Jason, đến Mark rồi quay lại Jimmy trong khi Alex bước lên khỏi hồ bơi, cầm chiếc khăn tắm của Coop:

- Coop, em sẽ thay tấm kính vỡ nếu anh muốn. Chuyện rủi ro. Chẳng ai muốn thế.

- Đây không phải là sân ném banh. - Ông giận dữ nói - Mấy cái cửa sổ đó làm tốn rất nhiều công sức, rất khó lắp ráp được như cũ. Chúng được uốn hơi cong và thiết lập đặc biệt cho ngôi nhà này. Thay kính lại, chắc cũng tốn kém nhiều. - Anh Friedman, hãy xem chừng kiểm soát mấy đứa nhỏ của anh - Nói xong ông biến dạng vào ngôi nhà chính trong khi Alex đứng nhìn những người xung quanh với vẻ hối tiếc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Tôi rất tiếc! - Đó là cái khía cạnh của Coop mà cô không thích. Nhưng ông cũng không bảo cô là mình không thích trẻ con.

- Đúng là một con người không ra gì! - Jessica lớn tiếng nói.

- Jessica! - Mark nghiêm khắc mắng con gái, trong khi Jimmy nhìn Alex nói:

- Tôi đồng ý với nó, nhưng cũng lấy làm tiếc về sự việc vừa rồi. - Lẽ ra tôi nên đưa nó ra sân quần vợt để ném banh. Tôi không ngờ là nó ném quả banh về phía cửa sổ.

- Cũng chẳng sao - Alex nói với vẻ thông cảm - Chẳng qua vì ông ấy không quen sống với trẻ con. Ông thích mọi thứ yên tĩnh và hoàn hảo.

- Cuộc sống chẳng bao giờ như thế cả - Jimmy nói. Anh từng tiếp xúc với trẻ con hằng ngày nên biết chẳng có gì là bình an hay hoàn hảo, hay thích hợp với ý mình mong muốn - và đó là cái khía cạnh của cuộc sống mà anh rất thích - Ít nhất trường hợp của tôi là thế.

- Của tôi cũng vậy - Alex rất thực tiễn - Nhưng cuộc sống của ông ấy là vậy, hay ông ấy thích

cho nó là vậy. - Mọi người lúc ấy đều nghĩ đến vụn vặt rồi của ông ta trên các tờ báo loan tin giết gân nọ, Jason, cháu đừng lo gì về chuyện này. Nó chỉ là một cánh cửa sổ thôi. Không phải là một con người. Lúc nào cháu cũng có thể thay thế một đồ vật được - Con người thì không - Nói xong, cô biết mình đã lỡ lời, đưa mắt nhìn qua Jimmy.

- Cô nói đúng - Anh nhẹ nhàng nói.

- Xin lỗi....tôi không định nói....- Alex vô cùng lúng túng.

- Vâng, cô nói đúng lắm. Tất cả chúng ta đôi khi quên mất điều đó. Chúng ta bị buộc quá chặt vào những món đồ, những thứ vật chất của chúng ta. Con người mới là thứ cần quan tâm. Những gì còn lại đều là rác rưởi.

- Tôi vẫn đối phó với vấn đề đó hàng ngày. - Alex nói, Jimmy gật đầu.

- Tôi đã học bài học đó - Anh nhìn cô gái mỉm cười nói. Jimmy thấy thích cô gái này, và không hiểu nổi tại sao cô ta lại liên hệ với một người chỉ có cái vẻ ngoài và phô trương như thế. Ở con người Alex, mọi thứ đều rất thực và thành thật. - Cảm ơn cô đã tử tế với Jason - Tôi sẽ lo việc sửa chữa lại chiếc cửa sổ ấy.

- Không, tôi sẽ lo chuyện đó - Mark chen vào - Nó là con tôi. Tôi sẽ trả phí tổn. Chỉ cần lần sau phải cẩn thận - Anh bảo Jason, rồi liếc nhìn qua Jimmy. - Cả anh nữa cũng thế.

- Xin lỗi bố, - Jason nói, rồi nhìn cả ba cười lớn trong khi Jimmy và Jessica đứng nhìn. Jason đã thấy yên tâm. Nó đã ngỡ bố nó sẽ đánh nó - khi nhìn thấy quả banh bay qua cánh cửa sổ. Ngoài cơn thịnh nộ của ông Winslow, mọi người đã tỏ ra rộng lượng với nó. - Jason, chú tự hào về cháu lắm. Quả banh ném rất tốt.

- Đừng đi quá xa như thế nữa nhé! - Mark thêm. Anh không muốn Coop có lý do để tống xuất chúng ta ra khỏi nhà - Từ giờ trở đi hãy chơi trò ném banh ở sân quần vợt thôi. Đồng ý cả chứ? - Cả Jason và Jimmy đều gật đầu. Alex trong chiếc quần soọc và áo thun mặc ngoài bộ áo tắm ướt sũng nước, từ giã mọi người.

- Hẹn gặp lại tất cả.

Jimmy và Mark đưa mắt nhìn theo mái tóc đen dài và ướt của cô. Khi thấy cô đã đi quá xa, Mark lên tiếng nhận xét:

- Jessica nói đúng. Ông ấy quả là một con người không ra gì, trong khi cô ta là một phụ nữ tuyệt vời. Ông ta không xứng đáng với cô ấy, dù với cái mã rất đẹp của ông ta.

- Con nghĩ chắc ông ấy sẽ cưới cô ấy. - Jessica chen vào câu chuyện. Con bé ước sao bố nó cũng đi chơi với một người giống như Alex vậy.

Jimmy choàng tay ôm Jason nói:

- Hy vọng không có chuyện đó.

Sau đó, bốn người đi vào khu phòng khách. Mark lại làm món thịt nướng, và Jimmy đã đồng ý ở lại ăn tối.

Trên lầu của tòa nhà chính, Alex trách Coop trong khi ông vẫn chưa nguôi cơn giận.

- Coop, nó chỉ là một đứa bé. Khi còn bé, anh chẳng làm những chuyện như thế sao?

- Anh chẳng bao giờ làm một chú bé cả. Sinh ra làm anh đã mặc bộ đồ người lớn, thắt cà vạt, rồi vọt lên thành một người lớn ngay với cung cách xử sự đàng hoàng.

- Ôi, đừng ngốc như thế! Alex trêu ông trong khi ông ôm hôn cô.

- Tại sao không? Anh thích thú với những cơn thịnh nộ như thế. Ngoài ra em cũng biết là anh rất ghét trẻ con mà.

- Nếu em bảo là em đang có thai thì sao?

Mặt Coop chột nghiêm lại.

- Em có thai à?

- Không. Nhưng nếu em có thì sao? Chắc anh phải chịu đựng những vụ trượt ván, những chiếc cửa sổ bị vỡ, những tấm tã lót cùng với bơ đậu phộng, mút vung vải trên bàn ghế trong nhà. Anh thử nghĩ xem!

- Phải vậy sao? Ôi, anh đang muốn nôn ra đây. Nay, bác sĩ Madison, em có lối khôi hài độc ác thật. Anh hy vọng bố em sẽ nện em khi ông gặp em.

- Em nghĩ chắc ông sẽ làm thế đấy - Alex lạnh lùng nói - Ông vẫn thường làm thế.

- Tốt lắm. Em đang bị đòn - Đó là buổi gặp gỡ Coop rất muốn có mặt, nhưng Alex đã không mời, và không có ý định làm thế.

- Chùng nào thì em gặp ông.

- Thứ Ba.

- Theo em nghĩ thì tại sao ông muốn gặp em? - Coop tò mò muốn biết vì ông nghĩ chắc thế nào câu chuyện cũng có liên quan đến mình.

- Để chờ xem - Alex mỉm cười đáp, trong khi hai người nắm tay nhau chầm chậm đi vào phòng ngủ. Alex đúng là liều thuốc trị những cơn thịnh nộ của ông. Sự cố về quả bóng nọ hầu như bị ông quên hẳn khi Alex hôn ông. Và một lát sau thì cánh cửa sổ bị vỡ chẳng còn để lại vết tích gì trong đầu Coop nữa.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 16:

Alex tiên đoán được phần nào bầu không khí của cuộc gặp mặt với bố cô ngày thứ Ba. Những cuộc gặp mặt với ông lúc nào cũng thế.

Ông đến nơi hẹn sớm hơn 5 phút, chờ ở phòng ăn tự phục vụ của bệnh viện. Người ông dong dỏng cao, tóc muối tiêu, mặt xanh với vẻ nghiêm nghị. Lúc nào gặp cô đầu óc cũng có sẵn một chương trình bàn thảo như đi tham dự một buổi họp chính thức, chẳng bao giờ dành nhiều thì giờ để tán gẫu và hỏi thăm sức khỏe của cô. Câu nói thân mật nhất mà ông nói với cô để thấy giữa hai người có mối tương quan ruột thịt là mẹ cô gửi lời hỏi thăm. Còn mẹ cô thì cũng chẳng tỏ ra đầm ấm thân mật gì hơn ông, và đó là lý do mà bà đã chịu sống với ông trong nhiều năm nay. Nhưng bố cô là người kiểm soát mọi thứ. Trừ Alex, mối bất hòa giữa hai cha con đã biến thành một trận ác liệt trong suốt cuộc đời cô. Ông không hề phí thì giờ nên chỉ mười phút sau là đi ngay vào vấn đề chính:

- Alex, bố nói chuyện với con về Coop Winslow, bố không muốn nói chuyện ấy trong điện thoại – Với Alex thì nói chuyện ở đâu cũng thế. Những cuộc trao đổi giữa cô với ông lúc nào cũng tỏ vẻ xa cách như những người lạ, nhưng dù có gặp mặt thì cô cũng chẳng thấy gì khác.

- Tại sao?

- Bố cho chuyện này khá quan trọng nên cần gặp thẳng con – Với cô thì riêng mối quan hệ ruột thịt cũng đủ để cha con gặp mặt nhau rồi, nhưng với ông thì không, phải có lý do mới được – Đây là một vấn đề tế nhị và bố sẽ không úp mở quanh Coop – Chẳng bao giờ ông làm chuyện đó, và Alex cũng thế. Cô giống ông ở điểm này, rất thẳng thắn, không những nguyên tắc riêng của mình, cũng như rất rõ ràng về những gì mình tin tưởng. Điều khác biệt chính giữa hai cha con là Alex rất tử tế trong khi bố cô thì không. Arthur Madison không phí thì giờ cho tình cảm, và không bao giờ dè dặt trong lời nói. Ông sẵn sàng đưa ra những bình phẩm rất khó chịu cho những người khác, nếu cần. Con người ông ta là thế.

- Mối liên hệ giữa con và ông ta nghiêm túc đến mức nào? – Ông nhìn thẳng con gái hỏi. Ông biết rõ Alex, và đang cố đọc những cảm nghĩ trong đôi mắt con gái. Ông biết Alex không dối ông, nhưng chắc cũng không cho ông biết những cảm nghĩ thật của cô. Alex cho nó không phải là chuyện của ông.

- Con chưa biết – Alex dè dặt đáp. Điều này là thật.

- Con có biết con người ấy nợ ngập đầu ngập cổ không? – Coop không kể cho cô biết chuyện này, nhưng việc ông thuê nhà cũng đủ cho cô thấy tiền bạc ông không được dồi dào lắm. Và Coop trong nhiều năm thật ra cũng chẳng thấy hoạt động gì nhiều. Cô nhầm tưởng ông ta đã tiết kiệm được một món tiền nào đó. Dĩ nhiên Cottage là cả một tài sản, nhưng Arthur Madison biết đó là tài sản duy nhất của Coop, và nó đã được cầm thế với một số tiền lớn.

- Con không bàn luận về tiền bạc với ông ấy – Alex đáp gọn – Đó là chuyện riêng của ông ấy. Chuyện tiền bạc của con với ông ấy cũng thế.

- Ông ta có hỏi con về lợi tức, hay gia tài thừa kế của con không?

- Tất nhiên là không. Ông ấy rất lịch sự, không làm thế bao giờ - Cô trả lời rất thành thật.



Coop không phải hạng người thích khai thác tiền bạc của cô.

- Và rất tinh khôn nữa. Chắc ông ta đã điều tra rất kỹ về con cũng như bố điều tra ông ta vậy. Bố có cả một chồng hồ sơ về ông ta. Toàn là tin xấu. Ông ta đã tiêu xài vượt quá khả năng của mình trong nhiều năm nay, cả núi nợ, chẳng có tín dụng, và nếu ông ta có vào thư viện mượn một cuốn sách chắc cũng không được. Ông ta còn có tài quyến rũ phụ nữ giàu có nữa, từng dính líu ít nhất cũng năm vụ như thế.

- Ông ấy có tài lôi cuốn tất cả phụ nữ - Alex đánh chính - vậy bố có ý nói ông ấy theo đuổi con là vì tiền bạc, đúng vậy không? - Alex cũng bực trực không kém ông. Cô cũng thấy bị xúc phạm khi nghe ông bảo là Coop đã nhìn thấy mình như một mục tiêu để nhác. Cô biết chắc Coop đã yêu cô, và chuyện nợ nần của ông chẳng qua là một điều không may.

- Đúng vậy. Bố cho là rất có thể động cơ của ông ta không hoàn toàn trong sạch như con nghĩ, và ông ta cũng biết. Alex, con người đó đang ở trong một tình thế khó khăn kinh khủng lắm đấy. Sự tuyệt vọng có thể khiến ông ta nghĩ đến chuyện cưới con khi không còn cách xoay sở nào khác. Ngoài chuyện đó ra ông ta còn quá lớn tuổi đối với con. Bố cho là con không ý thức được chuyện mình đang làm. Bố không hay biết gì đến vụ con với ông ta mãi đến khi má con nhìn thấy con đi với ông ta dự giải Oscar. Cả bố và má con đều rất sửng sốt. Cảnh ấy làm má con nhớ lại một người nào đó từng cặp với ông ta cách đây nhiều năm. Ông ta chẳng bao giờ hành động cho đàng hoàng hợp lẽ trong nhiều năm như thế. Bố chắc con cũng biết vụ đưa con bất hợp pháp của ông ta với một nữ diễn viên loại phim khiêu dâm rồi. Đó chỉ là thứ mình nhìn thấy được thôi.

- Chuyện như thế có thể xảy ra cho bất cứ người nào - Alex lặng lẽ nói. Cô thù ghét lối nói ấy của bố, nhưng không để lộ cảm nghĩ của mình ra mặt. Từ nhiều năm nay cô đã không hề để lộ cảm xúc trước mặt bố.

- Những chuyện như thế không xảy đến cho những người có trách nhiệm. Alex, ông ta là tay chơi bời phóng đảng, có một cuộc sống xa hoa, buông thả. Ông ta không kiếm được một xu nào, và các món nợ hiện nay suýt soát lên tới hai triệu đô la, chưa kể đến số tiền cầm cố ngôi nhà.

- Nếu có được một vai trò lớn trong một cuốn phim nào đó là có thể xóa sạch nợ nần. - Alex chống đỡ cho Coop quyết liệt. Cô yêu ông bất kể những gì bố vừa nói.

- Vấn đề là ông ta sẽ không kiếm được một vai diễn như thế. Ông ta quá già, không thể nào làm được chuyện đó. Và cho dù có may mắn kiếm được, mà điều này khó xảy ra, chắc ông ta cũng sẽ tiêu xài hết, như trước nay vẫn làm. Có phải đó là người con muốn lấy không Alex? Con người xài tiền như nước, làm đâu tiêu đó và có thể tiêu luôn cả tiền của con nữa. Có phải vì thế mà ông ta theo đuổi con không? Chẳng thể nào tin được là ông ta không biết con là ai và bố là ai.

- Dĩ nhiên ông ấy biết, con chẳng hề đưa ông ấy một xu nào, và ông cũng chẳng hỏi con nữa. Ông là người cực kỳ tự trọng.

- Ông ta còn là kẻ khoa trương nữa. Ông ta lo cho bản thân mình còn không nổi làm sao lo cho con được. Thế còn cô gái sắp có con đó? Ông ta tính giải quyết vụ đó ra sao?

- Nếu cần thì chu cấp cho cô ta. Ông ấy cũng chưa biết có phải là con của ông không nữa. Cô ta

phải đi xét nghiệm tháng 7 này.

- Nếu không phải là con ông ta, sao cô gái nọ lại nói vậy?

- Có thể cô ta cho là vậy. Nhưng con chẳng quan tâm đến chuyện đó. Đây quả là chuyện chẳng vui tí nào, nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm lắm. Con quan tâm nhiều hơn đến việc ông ấy tử tế với con, và ông đã rất tốt với con.

- Tại sao ông ta lại không tử tế: - Con giàu có, con còn độc thân, chưa kể đến chuyện con rất hấp dẫn. Nói thẳng ra, nếu con không mang họ Madison, bố chắc ông ta không thèm để mắt đến con.

- Con không tin chuyện đó tí nào – Cô nhìn thẳng vào ông nói tiếp – Nhưng chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được, phải không bố? Con là con, có có những gì con có, và con sẽ không lựa chọn người đàn ông cho đời mình căn cứ theo tầm cỡ tài sản ông ấy. Coop xuất thân từ một gia đình đáng kính, ông ấy là con người tốt. Trên đời này có kẻ thì nghe, người lại giàu. Cuộc sống là thế. Con chẳng thèm để ý đến chuyện đó.

- Ông ta có thành thật với con không? Ông ta có nói cho con biết chuyện nợ nần của ông không? – Ông muốn nhấn mạnh điểm này, muốn làm xói mòn những tình cảm đã có giữa con gái và Coop. Nhưng Alex chẳng hề quan tâm. Cho dù có nhìn thấy bản chi thu của Coop, cô cũng biết rõ người của ông với những cá tính đặc biệt, những đặc tính như khuyết điểm của ông. Và cô yêu ông cũng như ông yêu cô. Chỉ có điều khiến cô lo lắng là ông không muốn có con cái. Và điều còn làm cô quan tâm hơn nữa là chính cô lại muốn có con, vào lúc nào đó.

- Con đã nói với bố là Coop và con không bàn luận về vấn đề tài chính, của ông ấy cũng như của con.

- Con người ấy lớn hơn con đến 40 tuổi. Nếu lấy ông ta con sẽ trở thành một bà vú chăm sóc ông ta thôi.

- Có lẽ đó là một sự may rủi mà con sẽ phải chịu. Chuyện đó đâu phải là ngày tận thế.

- Giờ thì con nói thế. Chứ đợi đến lúc con 40 tuổi thì ông ta đã 80 rồi, gấp đôi tuổi con. Alex, thật là lỗ bịch. Con phải tỏ ra có ý thức và khôn ngoan mới được. Bố nghĩ con người ấy đang nhắm và túi tiền của con chứ không phải trái tim của con đâu.

Alex phản ứng dữ dội:

- Bố nói khó nghe quá!

- Trách gì ông ta được! Nếu ông ta muốn tháo gỡ những khó khăn tài chính của mình hiện giờ. Với tuổi ấy của ông thì mọi chuyện giờ đây đã quá muộn, và con là tấm chi phiếu thực phẩm ông ta muốn có. Cô gái sắp sinh đứa bé sẽ chẳng giúp đỡ gì cho ông ta được. Alex, chuyện chẳng đẹp để gì, nhưng ai cũng thấy. Bố không bảo con thôi đừng gặp gỡ ông ta nếu... thấy ông ta có một thứ gì đáng yêu, nhưng hãy thận trọng và đừng kết hôn ông ta trong bất cứ trường hợp nào. Còn nếu con còn điên rồ muốn chấp nhận sự may rủi ấy, bố đoán chắc với con bố sẽ làm mọi thứ để ngăn cản chuyện đó. Nếu cần, bố sẽ bảo ông ta, cảnh cáo ông ta tránh xa con. Ông ta sẽ gặp một kẻ địch đầy quyền lực như bố đấy!

Alex mỉm cười vẻ mệt mỏi:

- Con biết con có thể trông cậy vào bố, bố ạ, - Dù với một ý định tốt, ông đã giải quyết một cách tàn nhẫn, phương cách mà lúc nào ông cũng dùng để đối phó với Alex. Quyền lực và sự kiểm soát. Trước kia, khi Carter bỏ cô đi theo em gái cô, ông cũng đổ lỗi cho Alex. Ông bảo nếu Alex khôn khéo nắm chặt anh thì Carter đã không bỏ cô. Mọi chuyện đều do lỗi Alex, mặc dầu những ngày gần đây ông đã bớt hồ hởi về Carter. Anh đã dùng một số tiền lớn của em cô đầu tư bừa bãi vào thị trường chứng khoán và mất sạch. Cũng may mà em cô còn khá nhiều tiền của. Dù sao thì vụ này cũng cho thấy là anh Carter chẳng khôn ngoan gì.

- Bố biết con cho những lời nói của bố là khó nghe, là không tốt, và quả có thể thật. Bố lo về ông ta và lo cho con nữa. Và nghĩ sâu vào vấn đề này, bố càng thấy hoảng sợ. Ông ấy có thể là con người rất lôi cuốn, hiển nhiên là như thế, như con nói, còn duyên dáng lịch thiệp nữa, bố nghĩ chắc là vậy, và ở cạnh ông ta chắc sẽ vui lắm; tất cả những thứ đó rất hấp dẫn đối với lứa tuổi con hiện tại. Nhưng những phần còn lại là cả một thảm họa, và bố không nghĩ là ông ta sẽ đem lại hạnh phúc cho con về lâu dài nếu con lấy ông ta. Trước giờ ông ta chưa hề lập gia đình. Ông ta chẳng cần phải làm thế, chỉ vui chơi hết cô này đến cô khác là đủ rồi. Đó không phải là một thái độ nghiêm chỉnh, Alex ạ. Và bố không muốn thấy ông ta đem con đi diễn khắp nơi để rồi đá con ngã xuống và vứt con đi. Hay tệ hơn nữa, lấy con rồi dùng con để giải quyết những nhu cầu tiền bạc của ông ta. Có thể bố sai lầm, nhưng bố nghĩ thế. – Arthur Madison nói với vẻ không vui. Nhưng những lý luận vừa rồi của ông lại có một ảnh hưởng trái ngược hẳn, không hề khiến cô muốn xa lánh Coop, mà chỉ làm cô muốn kết chặt thêm, mối liên hệ với ông ta. Biết được mức nợ nần to lớn của Coop, Alex cảm thấy thương ông. May thay, máy nhắn tin của cô chợt lên tiếng đúng vào lúc bố cô nói xong câu trên. Không phải là một trường hợp cấp cứu, nhưng Alex cũng lấy cớ đó để kết thúc cuộc gặp mặt. Cả hai chẳng ai đụng đến các món ăn. Những gì ông vừa nói với con gái quan trọng hơn nhiều, và ông thấy mình có trách nhiệm phải làm thế. Ông đã bàn bạc vấn đề này với vợ, và như mọi lần, bà chẳng muốn dính líu gì đến chuyện đó, chỉ khuyến khích ông nói chuyện với Alex. Lúc nào ông cũng là người sẵn sàng đi làm những chuyện khó xử như thế. Quả là những giây phút khó chịu cho cả hai bố con.

- Con phải trở về làm việc, - Alex nói. Arthur Madison cũng đứng lên.

- Alex, bố nghĩ con nên tránh xa báo chí. Đi chơi với ông ta chẳng đem lại tiếng tăm tốt cho con đâu. Rồi sẽ có cả đám những kẻ đi săn vợ giàu theo đuổi con đấy. Cho đến lúc này, nhờ cố gắng riêng và lối sống đặc biệt của mình, cô đã tránh được chuyện đó. Những người cô quen biết ở bệnh viện chẳng biết cô là ai, hay quan trọng hơn thế nữa, bố cô là nhân vật như thế nào. Alex thích vậy.

- Sau khi Coop Winslow bỏ con, thế nào đàn cá mập cũng sẽ đánh hơi đến – Cái lỗi ông nhìn thế giới, đối với cô dường như lúc nào cũng đầy những bất trắc ngờ vực. Ông ngờ vực. Ông nghi ngờ tất cả, và lúc nào cũng tin là sẽ có những thứ tệ hại nhất. Ông không thể tưởng được là dù đang bị áp lực về mặt tài chính và tiếng tăm, thật sự Coop đã yêu cô. Alex tin như thế.

- Con có tính về Newport mùa hè này không? – Ông hỏi trong một cố gắng làm câu chuyện dễ chịu hơn. Alex lắc đầu:

- Con không thể rời bỏ công việc ở đây được – Nhưng dù có thế, cũng thích ở lại hơn là qua đấy. Cô không muốn về gặp mẹ và em, Carter, hay bố cô hoặc bất cứ người bạn nào của họ. Từ lâu, cô đã vứt bỏ tấm hộ chiếu đi đến cái thế giới ấy rồi. Cô sẽ ở lại California với Coop.

- Giữ liên lạc nhé! – Bố cô nói khi từ giã.

- Vâng, cho con gửi lời thăm má – Bà chẳng bao giờ qua gặp Alex, chỉ muốn cô qua Palm Beach thăm bà, dù bà vẫn thường đi thăm viếng bạn bè khắp nơi trên thế giới. Cả hai dường như chẳng chia sẻ một quan điểm chung nào, chẳng biết phải nói gì khi trò chuyện. Bà vẫn cho đứa con gái lớn của mình là một con chim kỳ dị, và chẳng bao giờ hiểu được tại sao nó cần phải đi theo cái nghề thầy thuốc ấy. Ở nhà lấy một tấm chồng tử tế chẳng hay hơn sao? Cho dù vụ Carter bất thành cũng còn có bao nhiêu anh khác như nó! Nhưng đấy chính là lý do tại sao Alex đã rời bỏ nơi này. Và vào lúc này, dù bố cô có nói gì đi nữa, Alex vẫn thấy sung sướng với Coop.

Ông đưa Alex đến thang máy, và khi cửa thang máy đóng lại, ông quay người bước đi. Alex nhắm mắt để người mình theo thang máy lên tầng trên, cảm thấy người như tê dại hẳn. Lúc nào Arthur Madison cũng tạo cho cô cái cảm giác ấy.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 17:

Trong khi Alex gặp bố thì Coop đang nằm dưới bóng cây cạnh hồ bơi. Ông lúc nào cũng cố tránh ánh nắng mặt trời để bảo vệ nước da, đó là một phần của bí quyết giúp ông lúc nào trông như cũng còn trẻ. Ông thích nằm cạnh hồ bơi vào những ngày thường trong tuần, trong bầu không khí bình an và yên tĩnh.

Mấy người khách thuê nhà đều đi làm, đám trẻ tinh nghịch đi học, quanh ông chẳng có ai. Dưới bóng cây, ông nằm dài nghĩ ngợi, không rõ bố Alex nói chuyện gì với cô. Ông chắc bố Alex không tán thành vụ này, chỉ mong sao ông ta không làm Alex bức mình quá. Coop thừa nhận bố cô có lý do để quan tâm. Hiện ông đang trong tình trạng khó khăn về tài chính, nếu Arthur Madison mở một cuộc điều tra, thế nào ông ta cũng biết được chuyện này. Lần đầu tiên trong đời, Coop bận tâm đến việc người khác nghĩ về mình. Lúc nào ông cũng vô cùng thận trọng đối với cô, cố tự kiềm chế không muốn lợi dụng một cô gái tử tế, đứng đắn như Alex. Ông bắt đầu ngờ là mình đã yêu cô. Không như với những cô gái trước đây, gần gũi Alex ông thấy dễ chịu và thoải mái. Cô công bằng, tử tế, vui vẻ và chẳng đòi hỏi nhiều. Đây cũng là điểm ông ưa thích. Alex sống rất tự lập, và nhờ ông có tuyệt vọng đến độ có thể rơi xuống vực thẳm, thì ông cũng có thể nhờ đến cô. Số tiền cô có, như một thứ bảo hiểm cho ông. Hiện thì ông chưa cần, nhưng biết đâu một ngày nào đó thì sẽ cần đến nó. Không phải ông bám vào Alex vì tiền bạc, nhưng thích thấy nó có sẵn ở đó để ông cảm thấy yên tâm.

Điểm duy nhất ông không thích, và điểm này đã khiến ông không hứa công khai, là Alex hãy còn quá trẻ, còn có thể sinh con, một ngày nào đó chắc sẽ muốn có con. Coop không thích điểm này tí nào, và đây là điểm yếu nhất trong mối liên hệ giữa hai người. Nhưng ở đời làm gì có chuyện mọi thứ đều hoàn hảo. Có lẽ là con gái Arthur Madison cũng đủ để bù lại điểm yếu ấy rồi. Ông chưa nghĩ đến chuyện này nhưng có lẽ rồi cũng phải nghĩ đến cách giải quyết. Alex chưa làm áp lực với ông, và đây cũng là điểm ông thích về cô. Đúng cô có nhiều điểm mà ông yêu thích. Rất nhiều.

Coop còn mãi suy nghĩ về Alex trong khi rảo bước trở về nhà thì chạm trán với Paloma, lúc ấy cô vừa ăn xong xăng ụch vừa lau chùi bàn ghế. Trong khi làm công việc tern, cô ta đã để một miếng xốt rơi xuống thảm. Ông đưa tay chỉ cho cô ta thấy.

- Xin lỗi, - Nói xong Paloma dùng đôi dép bọc da báo dẫm lên vết xốt đó. Ông đã từ bỏ mọi cố gắng huấn luyện cô gái. Cả hai chỉ giữ sao khỏi có những đụng độ gay gắt. Mấy tuần lễ trước đây ông còn khám phá chuyện cô ta đã làm giúp một số công việc cho mấy cha con Friedman, nhưng cũng chẳng quan tâm lắm. Miễn là cô ta chu toàn công việc nhà là được rồi, chuyện ấy chẳng đáng gì. Dường như tính ông giờ đã bớt khó khăn, có lẽ do ảnh hưởng của Alex. Mấy người thợ đang sửa cái cửa sổ bị vỡ kính trong phòng khách, làm ông nhớ lại sự cố trên. Nếu có con với Alex một ngày nào đó, ông hy vọng chúng không phải là đứa con trai, nhưng rồi lại thấy nản lòng khi nghĩ đến những cô gái khác như Charlene. Tuần lễ này không thấy cô ta xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải. Trong lúc Coop đang lấy trong tủ lạnh bình trà đá mà ông từng dạy Paloma pha trước đây rót ra ly, thì chuông điện thoại reo. Ông đoán là Alex gọi nên nhắc máy lên nghe. Nhưng đây là giọng nói của một người phụ nữ không quen, xưng là taryn Dongherty. Cô ta bảo muốn gặp ông.

Tay vẫn cầm ly trà đá ông hỏi ngay.

- Cô có phải là nhà sản xuất phim không? – Kể từ vụ rắc rối với Charlene, Coop có phần lơ là trong cố gắng tìm công việc làm, vì còn bận suy nghĩ nhiều chuyện.

- Không. Tôi là người sẽ kiểu y phục. Nhưng đây không phải là lý do khiến tôi muốn gặp ông. Tôi có một vấn đề muốn thảo luận với ông. Coop nghĩ có lẽ cô ta là một phóng viên, nên hối tiếc ngay là mình đã trả lời điện thoại và xưng tên. Giờ thì quá muộn không thể bảo mình là người quản gia và ông Winslow đi vắng.

- Vấn đề gì vậy? – Giọng ông trở nên lạnh lùng – Gần đây Coop chẳng còn tin ai nữa. Mọi người dường như muốn khai thác thứ gì đó ở ông. – Có lẽ từ Charlene.

- Một vấn đề riêng tư. Tôi có một bức thư của một người bạn cũ của ông. – Coop thấy câu nói trên có mang chút bí hiểm, nên ông ngỡ là có một âm mưu nào đó trong vụ này. Có thể từ Charlene cũng nên. Nhưng giọng nói người phụ nữ trong máy rất dễ nghe.

- Người bạn đó là ai?

- Jone Axman. Tôi chắc ông nhớ tên đó.

- Không, tôi không nhớ. Có phải cô là luật sư của bà ấy không?

Cũng có thể ông còn nợ tiền bà này. Những cú điện thoại loại này vẫn thường đến và thông thường ông chuyển qua cả cho ông Abe để giải quyết. Trước đây Liz nghe và xem xét trước cho ông, nhưng giờ thì Coop phải tự mình làm lấy.

- Tôi là con gái bà ấy – Người phụ nữ nợ dường như không muốn nói gì thêm, chỉ bảo đây là chuyện quan trọng, và sẽ không làm mất thì giờ ông nhiều. Coop có chút tò mò về vụ này, và cũng muốn xem cô ta có hấp dẫn không, nên đã tính bảo cô ta đến khách sạn Berverly Hills, nhưng hiện ông không muốn đi ra ngoài. Hơn nữa, ông cũng đang chờ Alex gọi cho biết cuộc gặp mặt với bố cô. Alex chưa gọi lại, và ông nghĩ là có thể cô bực mình và ông không muốn trò chuyện với cô trên máy điện thoại di động giữa nhà hàng.

- Cô đang ở đâu?

- Tôi hiện ở khách sạn Bel Air, vừa từ New York sang – Ít nhất thì cô ta cũng đang ở trong một khách sạn tốt. Điều này tui chẳng có nghĩa gì nhiều, nhưng cũng khiến cho óc tò mò của ông tăng lên. Coop nói:

- Tôi ở cách đây không xa lắm. Cô ghé lại chỗ tôi có được không?

- Cảm ơn ông Winslow – cô ta lễ phép nói – Tôi sẽ không làm mất nhiều thì giờ của ông.

Mười phút sau cô gái đã lái một chiếc xe hơi thuê đến. Coop thấy người bước ra khỏi xe là một thiếu phụ xấp xỉ 40, xinh đẹp, dáng người mảnh mai, mặc chiếc váy ngắn. Bộ y phục trên người phụ nữ trông rất đẹp và dường như cô rất có khiếu ăn mặc. Có một cái gì quen thuộc của người phụ nữ này, nhưng ông không biết cô ta là ai. Trước nay ông chưa bao giờ gặp cô ta. Người phụ nữ đến gần, mỉm cười bắt tay ông.

- Cảm ơn ông đã tiếp tôi. Rất tiếc đã quấy rầy ông. Tôi muốn giải quyết vụ này cho xong. Từ đây tôi muốn viết thư cho ông.

Coop liên tiếng hỏi trong khi đưa cô ta vào phòng đọc sách:

- Cô đang làm gì ở California? – Ông đưa ly nước lạnh cho cô ta, một chiếc ly hiệu Baccarat, nhưng Paloma lại hay dùng để đựng nước tưới cây.

- Tôi đã ly dị. Ly dị và bán luôn cửa tiệm, rồi má tôi mất, tất cả xảy ra trong vòng có vài tháng. Hiếm khi mình có được một khoảng thời gian không phải bận với một trách nhiệm nào, muốn làm gì tùy ý như thế. Tôi cũng không rõ mình thích nó hay sợ hãi nó. – Nhưng người phụ nữ mỉm cười, dường như cho thấy rằng mình chẳng sợ hãi gì lắm. Cô ta trông rất đỉnh đạc.

- Vậy bức thư nói gì trong ấy? Ai đã để lại cho tôi một số tiền à? – Coop cười lớn, người phụ nữ cũng mỉm cười đáp:

- Tôi e là không – rồi lặng lẽ đưa ông bức thư của một người đàn bà mà ông chẳng còn nhớ là ai. Bức thư khá dài, và trong khi đọc, ông đã ngược nhìn lên cô gái nhiều lần. Đọc xong, ông ngồi yên trong một lát lâu, đôi mắt nhìn người phụ nữ chẳng biết nói gì, và cũng chẳng biết cô ta muốn gì. Ông trao lại bức thư cho cô ta, vẻ mặt nghiêm trang.

Nếu đây là một âm mưu bắt chẹt nữa, ông nhất định không để mình dính líu vào. Một vũ đã quá nhiều rồi.

- Thế cô muốn tôi làm gì? – Ông lên tiếng hỏi thẳng. Câu hỏi làm cô gái hơi buồn, vì cô ta mong đợi một thái độ thân thiện hơn thế.

- Hoàn toàn chẳng muốn gì cả. Tôi chỉ muốn gặp ông một lần, và hy vọng là ông cũng muốn gặp tôi. Tôi thừa nhận đây quả là một cú sốc. Với tôi cũng vậy. Má tôi chẳng hề cho tôi biết chuyện này. Tôi tìm được bức thư bà để lại khi bà mất. Bố tôi mất từ nhiều năm trước đây. Tôi không biết ông có hay biết gì về chuyện này không.

- Hy vọng là không – Coop nghiêm trang nói. Ông vẫn còn thấy sững sốt sau khi đọc bức thư, nhưng cũng thấy yên tâm khi nghe người phụ nữ bảo chẳng cần gì ở ông ta, và trông như đấy là một người thành thật và tử tế.

- Tôi nghĩ chuyện này cũng chẳng làm bố tôi quan tâm. Ông đối với tôi rất tốt, ông đã để lại hầu hết tài sản cho tôi vì không có người con nào khác. Và cho dù có biết đi chẳng nữa, chắc ông cũng chẳng hề phiền trách gì má tôi hay tôi. Ông là người rất hiền lành tử tế.

- Cô may mắn thật! – Coop nhìn kỹ cô gái, rồi chợt nhận ra tại sao cô ta trông quen thuộc. Cô ta giống Coop. Bức thư nói trước đây 40 năm má cô ta đã có một mối tình với Coop. Cả hai hồi ấy đang đóng chung trong một vở kịch ở London. Cuộc tình này diễn ra ngắn ngủi. Khi đóng xong vở kịch về lại Chicago, má cô ta thấy mình có thai và đã quyết định, với những lý do riêng, không cho Coop biết. Bà viết là vì bà không nghĩ mình biết rõ Coop đủ để bắt ông phải chấp nhận đứa con. Sau đó bà lấy một người khác, sinh đứa bé, một đứa con gái, và không bao giờ cho cô gái biết người đàn ông mà cô gái tin là cha mình thật ra không phải. Người cha của nó là Coop. Bà đã để lại bức thư trên giải thích mọi sự việc. Và giờ đây hai cha con đang ngồi quan sát kỹ nhau. Người đàn ông từng nghĩ là mình chẳng hề có con cái, chợt biến thành một ông bố với hai đứa con. Một thiếu phụ 39 tuổi đột nhiên xuất hiện, và một đứa bé đang nằm trong bụng một cô gái khác, Charlene; đang nhất quyết bảo là con ông. Đối với một người ghét trẻ con như ông, thì sự cố này đã làm cho ông một cảm tưởng kỳ lạ. Như Taryn không phải là một đứa bé mà đã là một thiếu phụ trông khả kính và thông minh, có tiền của và rất giống ông.

- Má cô trông như thế nào? Có có bức ảnh nào của bà ta không? – Ông tò mò muốn nhìn bức

ảnh xem có nhớ ra được bà ấy không.

- Tôi có đem theo một bức ảnh, phòng khi cần. Bức ảnh này có lẽ được chụp vào thời ấy – Cô ta cẩn thận lấy bức ảnh từ trong túi xách đưa cho Coop. Nhìn bức ảnh, trí nhớ ông chợt hiện ra một khuôn mặt quen thuộc. Thực ra thì người trong bức ảnh không để lại một ấn tượng gì lâu dài, nhưng ông có nhớ cô, và còn nhớ cả vai cô diễn nữa. Thuở ấy cô là một diễn viên dự khuyết, nhớ là mình đã đóng chung với cô. Ông chỉ nhớ có thế, không chi tiết nào thêm. Thuở ấy ông ăn chơi bừa bãi, và uống nhiều nữa. Kể từ đấy, bao nhiêu đàn bà đã qua trong đời ông. Lúc cô mang thai Taryn ông mới ba mươi tuổi.

- Thật kỳ lạ! – Ông trả lại bức ảnh cho khách, rồi nhìn cô con gái của mình. Cô ta trông rất xinh đẹp theo một lối cổ điển, dù rất cao. Ông đoán cô gái phải cao đến 1m80 và chắc má cô ta cũng cao. Tôi không biết phải nói sao.

- Không sao. – Taryn Dougcherty vui vẻ nói. – Tôi chỉ muốn gặp ông một lần. Tôi đã có một cuộc sống tốt đẹp, một người cha tuyệt vời. Tôi yêu thương má tôi. Tôi là con duy nhất của hai ông bà. Tôi chẳng phiền trách gì ông cả. Ông chẳng hề hay biết chuyện này. Chính má tôi đã giữ nó bí mật, nhưng tôi cũng không phiền trách gì má. Tôi chẳng có gì hối tiếc cả.

- Cô có con không? – Ông hỏi, vẻ lo lắng. Đột nhiên có một cô con gái khôn lớn đã là một cú sốc đối với ông rồi, nếu có một đứa cháu ngoại nữa thì đúng là chuyện ông chưa hề nghĩ đến.

- Không, tôi không có con. Mãi bận làm việc, và tôi chẳng bao giờ muốn có con. Cũng phải thú nhận đây là chuyện khiến tôi khá ngượng.

- Đừng ngượng gì cả. Di truyền mà! – Ông cười vẻ đùa cợt, tinh nghịch – Tôi chẳng bao giờ muốn có con. Chúng làm ồn, bẩn thỉu, và hơi hám nữa. – Taryn cười lớn, có vẻ thích thú khi nghe ông nói. Chả trách má cô đã yêu ông và quyết định có con với ông. Trông ông thật quyến rũ, thật vui vẻ, đúng là mẫu người quý phái của lớp tuổi già. Cả người ông chẳng có gì cho thấy là ông đã già, nên Taryn thấy khó tin là má cô suýt soát tuổi ông. Bà đã đau ốm trong nhiều năm nay, còn ông thì trông như người còn trẻ hơn số tuổi hiện có nhiều.

- Cô sẽ ở lại đây một thời gian chứ? – Ông hỏi vẻ quan tâm. Ông thấy thích cô gái này, và tự nhiên cảm thấy có một mối ràng buộc với cô ta. Không biết chắc đó là thứ gì. Nó quá mới mà, và ông cần thời gian để phân tích.

- Có lẽ vậy – Cô ta vẫn không biết chắc mình muốn làm gì, nhưng giờ đây cảm thấy như mình được giải thoát sau khi làm công việc này, công việc đã từng đè nặng lên người cô kể từ khi phát giác câu chuyện. Giờ đã gặp được Coop rồi, cô ta thấy mình được tự do tiếp tục cuộc sống của mình, dù có còn giữ mối liên hệ với ông nữa hay không cũng được.

- Tôi gọi lại cô ở Bel Air được không? Có lẽ chúng ta nên gặp lại nhau nữa cho vui. Có lẽ hôm nào đó cô đến đây dùng bữa tối với tôi được không?

- Như vậy thì tốt quá! – Nói xong Taryn đứng lên, chấm dứt cuộc gặp gỡ. Cô ta giữ đúng lời hứa, chỉ ở lại nửa tiếng đồng hồ, không nấn ná lâu hơn. Cô đã làm xong công việc, đã gặp ông, và giờ đây trở lại cuộc sống riêng của mình. Trước khi rời phòng đọc sách, Taryn quay lại mỉm cười bảo ông – Xin đừng lo, tôi xin bảo đảm với ông sẽ không nói chuyện này với báo chí. Đây chỉ là chuyện riêng giữa hai chúng ta.



- Cảm ơn cô – Ông cảm động nói. Cô gái đúng là một người phụ nữ tốt, không đòi hỏi gì ở ông chỉ muốn gặp để biết bố mình ra sao, và đã thấy thích ông bố ấy. Coop cũng có một cảm nghĩ như thế đối với cô gái. – Nói ra nghe cũng hơi lạ, nhưng cô đúng là cô con gái rất dễ thương. Má cô chắc phải là một phụ nữ đáng hoàng - Nhất là khi tự mình gánh tất cả trách nhiệm không gây rắc rối cho ông. Ông tự hỏi mình có yêu thương người đàn bà ấy không, và thấy khó trả lời, nhưng ông rất thích cô con gái, của ông và bà ấy. Coop nói với vẻ thành thực: " Tôi rất buồn về cái chết của má cô". Rồi chợt có cái cảm tưởng kỳ lạ trong bao năm nay trong khi tiếp tục cuộc sống riêng tư, ông đã không hề biết là mình đã có một cô con gái.

- Cảm ơn ông. Tôi cũng rất buồn là má tôi đã mất đi. Tôi yêu thương bà vô cùng – ông hôn lên má cô gái từ biệt. Cô ta quay lại mỉm cười với ông. Đúng là nụ cười ông vẫn nhìn thấy hàng ngày trong gương, nụ cười mà bạn bè ông rất quen thuộc. Giống một cách lạ lùng. Ông thấy rõ nét giống ấy và chắc má cô ta cũng nhìn thấy thế. Ông tự hỏi không biết chồng bà ấy có bao giờ biết chuyện này không. Hy vọng là không.

Suốt cả ngày hôm ấy Coop rất yên lặng. Ông có nhiều chuyện cần suy ngẫm, và khi Alex đến lúc 7 giờ thì ông vẫn còn trầm ngâm suy nghĩ. Được hỏi về cuộc gặp gỡ với ông Arthur Madison, Alex trả lời ông là cũng tốt, chẳng chịu tiết lộ gì thêm.

- Ông có rầy la em nhiều không? – Coop lộ vẻ lo lắng hỏi cô.

Alex nhún vai:

- Ông ấy vốn là con người như thế - Nếu có ai hỏi em sẽ bảo ông không phải là người cha mà em lựa chọn, nhưng là một người cha mà em hiện có. – cô rót một ly rượu nho uống sau đó.

Hôm nay là một ngày rất dài cho cả hai. Mãi đến bữa tối Coop mới nói cho cô nghe về Taryn. Alex đã thêm ít bột nhồi vào món gà mà Paloma để lại, và làm một đĩa xà lách cho bữa ăn tối của hai người. Lúc ấy Coop mới nhìn lên cô với vẻ khác thường và nói:

- Anh có một đứa con gái.

Alex nhìn lên nói:

- Hãy còn quá sớm, chưa biết được trai hay gái đâu Coop ạ. Cô ta nói dối để làm anh bớt bực tức với cô ta đấy – Giọng cô có vẻ bất bình khi nghĩ đó là một mảnh khoe của Charlene.

- Không phải của cô ấy – Coop thần thờ nói. Suốt cả buổi chiều ông cứ nghĩ về cô con gái Taryn ấy. Cuộc gặp mặt đã tạo một ảnh hưởng mạnh lên người ông.

- Một phụ nữ khác có con với anh à? – Alex sững sốt hỏi.

- Phải, một người khác. Cách đây 40 năm – Rồi ông thuật lại câu chuyện về Taryn bằng một giọng đầy xúc động.

- Câu chuyện lạ lùng thật! – Alex vô cùng kinh ngạc – Làm thế nào mà má cô ta giữ cái bí mật đó trong bao nhiêu năm như thế? Cô ấy trông thế nào?

- Dễ thương. Rất giống anh. Anh thích cô ấy. Dĩ nhiên còn đẹp hơn anh. – Ông cười – Anh rất thích cô ta. Cô ta rất là.. – ông cố tìm từ thích hợp – Rất có phong cách...đáng kính... đại loại như thế. Cô ta làm anh nhớ đến em cũng với những đức tính như thế. Rất thẳng thắn, rất đáng hoàng. Cô ta chẳng cần gì ở anh cả, và bảo sẽ không cho báo chí biết chuyện này, chỉ muốn gặp

mặt anh một lần thôi.

- Sao anh không mời cô ấy trở lại? – Alex đề nghị, như đọc được ý muốn của ông.
- Chắc anh sẽ mời cô ta.

Nhưng ngày hôm sau Coop đã đến Bel Air dùng bữa trưa với Taryn. Hai bố con tâm sự rất lâu và chợt nhận ra cả hai đều có những sở thích giống nhau, cả đến những thứ nhỏ nhất như những món tráng miệng, món kem, những cuốn sách thích hay không thích đọc. Rõ ràng là ảnh hưởng di truyền đã có tác động rất mạnh ở hai người. Sau bữa ăn trưa Coop chợt nảy ra một ý kiến. Ông đề nghị:

- Sao con không đến ở tại Cottage trong thời gian lưu trú ở đây? – Ông muốn dành nhiều thì giờ hơn với con gái, một món quà bất ngờ đến trong đời mình, không muốn rời xa nữa. Ông muốn có Taryn kế cận bên mình dù chỉ vài ba ngày hay vài ba tuần.
- Con không muốn quấy rầy. Cô dè dặt nói, nhưng đã thấy bị đề nghị trên lời cuốn.
- Chẳng quấy rầy gì cả - Ông tiếc mình đã cho thuê khu phòng khách, nếu không để Taryn ở đấy là tốt nhất. Nhưng ngôi nhà chính ông cũng còn một khu dành cho khách rất rộng, và chắc Alex chẳng chống đối chuyện này.

Taryn hứa sẽ dọn đến ngay hôm sau. Tối ấy ông cho Alex biết chuyện đó và cũng như ông, Alex rất hồi hộp muốn được gặp cô gái nọ. Cô vẫn không cho ông biết câu chuyện bố cô nói về Coop – chẳng bao giờ. Nghĩ lại cô thấy bố có ý tốt, nhưng biết là Coop sẽ rất đau lòng khi nghe những điều kinh khủng bố cô nói về ông. Vâng, Coop không cần phải biết. Chẳng qua bố cô không biết rõ con người Coop thôi.

Và Taryn rõ ràng đã đem đến một sự thay đổi ở Coop. Trong mấy tháng biết ông, chưa bao giờ cô thấy ông như thế, rất trầm lặng và hoàn toàn thanh thản.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 18:

Taryn dọn đến Cottage với rất ít hành lý và rất lặng lẽ. Cô ta kín đáo, lễ độ, vui vẻ và dễ dãi, không đòi hỏi ở Paloma thứ gì cả, không chen vào chuyện riêng của Coop, và khi Alex gặp cô, hai người đã quyến luyến nhau ngay. Cả hai đều là những người phụ nữ vững chắc, mạnh dạn, thành thật, và là những người có tâm. Alex thấy ngay sự giống nhau giữa hai cha con, không những về vóc dáng mà về cái nét quý phái tự nhiên của họ nữa. Có hai điều Taryn không giống cha là cô di chuyển với hành lý rất ít và về mặt tài chính rất vững vàng. Ngoài hai điều đó ra, hai người giống nhau như hai giọt nước.

Coop rất thích có cô con gái mình bên cạnh. Hai cha con đã tìm hiểu nhau trong nhiều ngày, đã bổ túc cho nhau những chi tiết về quá khứ, đã cùng nhau chia sẻ các ý niệm, các quan điểm về mọi thứ. Dĩ nhiên những điểm giống nhau và khác biệt nhau của hai người cũng được tìm hiểu. Taryn cho bố mình là con người tốt. Sau khi đã biết rõ nhau, cô hỏi ông có ý định nghiêm túc với Alex không và được ông trả lời không biết chắc. Đó là câu thành thật nhất của ông. Dù mới trong một thời gian ngắn ngủi, cô đã làm ông để lộ cái phần tốt đẹp nhất của con người mình, hơn cả Alex nữa. Cô như một người đến để làm cho con người ông toàn vẹn thêm. Giờ đây khi biết mình có một người cha, cô muốn biết con người thật của ông, và thấy ưa thích những gì mình biết được về ông, dù biết được cả những nhược điểm. Ông thú nhận:

Bố đang lâm vào tình thế rất kẹt với Alex.

Vì cô ấy trẻ quá à?- hai cha con lúc ấy đang nằm dưới bóng cây bên hồ bơi trong khi mọi người khác đều đi làm việc. Taryn có nước da rất trắng, trắng như tuyết, giống bố, và cũng như ông, cô tự nhiên muốn tránh ánh nắng mặt trời. Coop vẫn bảo tổ tiên xưa của mình là người Anh. Và rõ ràng là Taryn có nước da như thế.

Không. Bố quen với chuyện đó rồi. Tuổi trẻ chẳng làm bố quan tâm. Ông cười- Với bố cô ấy gần như quá lớn tuổi nữa là khác – Cả hai cất tiếng cười lớn. Rồi ông cho con gái biết về Alex nữa

Bố cô ấy là ông Arthur Madison. Chắc con biết cái tên ấy có nghĩa gì rồi chứ? Bố không ngót thắc mắc về những động cơ của mình đối với cô ấy. Bộ hiện đang nợ ngập đầu. – Sự thành thật của ông càng lôi cuốn Taryn hơn. Ông chưa bao giờ cho Alex biết chuyện đó – Đôi khi ông cho rằng mình đã chạy theo tiền bạc của cải của cô ấy. Lúc khác bố lại thấy chắc không phải thế. Câu hỏi đặt ra là nếu cô ấy không có một đồng xu dính túi, liệu bố có yêu cô ta không. Bố không chắc lắm. Và cho đến khi biết thật chắc, bố vẫn ở trong thế kẹt cứng. Quả là một câu tự vấn lương tâm hóc búa.

Có lẽ nó cũng chẳng quan trọng – Taryn nói.

Nhưng có lẽ nó quan trọng – Ông nói rất thành thật. Taryn là người duy nhất ông thấy mình có thể nói thẳng, cô chẳng muốn khai thác gì ở ông, và ông cũng chẳng đòi hỏi gì ở cô, tình yêu, thể xác hay tiền bạc, chỉ muốn sự hiện hữu của cô trong cuộc sống của mình, một thứ tình yêu gần như không có điều kiện gì cả. Và chuyện này dường như xảy ra chỉ qua một đêm, như biết cô chỉ đi chơi đâu đó, và đang chờ cô trở về lại với cuộc sống của mình. Ông thấy cần cô, và lạ thay Taryn cũng thấy cần ông nữa – Taryn, tình dục và tiền bạc một khi đang xen vào nhau là

mọi việc trở nên hỗn độn ngay. Kinh nghiệm cuộc đời của bố là thế. – Coop ngạc nhiên thấy mình đang san sẻ những bí mật của mình với con gái.

Có lẽ bố đúng. Con cũng đã gặp vấn đề đó với chồng con. Chúng con xây dựng công cuộc làm ăn với nhau, và rồi cuộc chính công việc làm ăn này đã phá hủy cuộc sống của con. Anh ấy muốn kiếm thêm nhiều tiền trong nghề này, còn con thì vẽ kiểu để mong có được một cái tên. Anh ấy ganh tị và cuối cùng cố đoạt lấy cơ sở qua một lần ly dị. Vậy là chúng con bán cơ sở và ai đi đường nấy. Anh ấy ngủ với người phụ tá của con, rồi về sống với cô ấy khi rời nhà. Chuyện này làm con đau lòng, cô kể.

Coop gật đầu:

Đây, con hiểu điều bố nói rồi chứ. Tiền bạc và tình dục lúc nào cũng làm hư việc. Giữa bố con chúng ta chẳng hề có những thứ đó nên mọi việc rất đơn giản – và quả thật mối quan hệ với con gái đã trở nên rất quý giá đối với Coop.

Nợ nần của bố tệ lắm à? – Taryn hỏi với vẻ quan tâm.

Khá nhiều, Alex không biết. Bố chẳng bao giờ cho cô ấy biết, vì không muốn cô ấy nghĩ là bố đang nhắm vào túi tiền của cô ấy để thanh toán nợ nần.

Không thế à?

Bố cũng không biết chắc – Ông thành thật đáp. – Làm thế sẽ đơn giản hơn là bố đi tìm một công việc, phải tất bật với những vụ làm phim quảng cáo, và đủ những thứ khác. Nhưng cô ấy rất đàng hoàng tử tế, nên bố không muốn dùng tiền của cô. Nếu Alex không phải là con người ấy, có thể bố đã làm thế rồi và bố cũng không muốn dùng tiền của con nữa – ông nói dứt khoát. Ông không muốn phá hỏng những gì hai người đang có, muốn giữa hai bố con mọi thứ đều trong sạch. – Bố chỉ cần kiếm được một vai tốt trong một cuốn phim lớn, là giải quyết được tất cả. Nhưng chẳng biết bao giờ chuyện đó xảy ra, và liệu cơ hội ấy có đến hay không. Có lẽ nó chẳng bao giờ đến nữa. Khó nói lắm.

Vậy thì làm sao? – Taryn thấy lo cho ông. Dường như ông rất mơ hồ về những vấn đề tài chính của mình.

Rồi cũng có một cách nào đó để giải quyết. – Nếu không, đã có Alex nhưng ông vẫn cho làm thế là không phải. Trong khi hai cha con đang chuyện trò, Coop chột chỉ xuống đôi chân Taryn.

Có gì vậy? – Taryn hỏi. Cô mới cho thợ chăm sóc bàn chân và sơn móng chân màu hồng. Cô tưởng ông đang đề cập đến các móng chân màu hồng, vì nghĩ là ông thích màu đỏ hơn.

Chân con giống y chân bố - Coop thò đôi chân ra cạnh chân con gái. Cả hai bật cười lớn. Chúng giống y như những cặp song sinh, dài và rất đẹp. Cô lại đưa hai bàn tay mình ra.

Cả tay cũng thế - chúng giống hệt nhau. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Trước đó Coop tính giới thiệu Taryn như là cô cháu gái của mình. Nhưng càng biết rõ ràng hơn, ông lại muốn giới thiệu cô là con gái mình. Khi hỏi ý kiến, Taryn đáp:

Con thấy chuyện ấy cũng tốt thôi, nếu họ không tạo thêm những rắc rối cho bố.

Bố chẳng thấy có gì bất tiện. Chúng ta bảo con 14 tuổi, chỉ hơi lớn xác thôi.

Con sẽ chẳng cho ai biết tuổi của mình – Taryn cười lớn, tiếng cười cũng giống y hệt Coop.

Như thế cũng có lợi cho con nữa. Đến tuổi này mà bỗng nhiên thất mình lại độc thân kể cũng đáng buồn. Con cũng gần 40 tuổi rồi đấy, lập gia đình năm 22 tuổi.

Thế thì chán thật! – Ông cau mày nhìn cô trong khi Taryn lại cười lớn. Ở bên ông và trò chuyện với ông quả thật vui, và cả hai đã chuyện trò như thế trong mấy ngày liền, dường như muốn bắt lại thật nhanh khoảng thời gian dài của cuộc sống. Cô đã khơi dậy những gì tốt đẹp nhất trong con người ông, cũng như ông đã làm chuyện đó với cô. Đã đến lúc phải thay đổi tất cả rồi. Phải kiếm cho con một người nào đó quanh đây mới được.

Chưa đâu bố - Taryn lặng lẽ nói. – Con chưa sẵn sàng đâu. Cần thời gian để lấy lại hơi thở đã. Trong mấy tháng gần đây, con đã mất chồng, mất cơ sở làm ăn, mất cả mẹ, và mới tìm được một ông bố. Phải từ tiến trong một thời gian để quen dần với những thứ đó.

Thế còn công việc? Con có tính qua đó lại, kiếm một công việc nào đó không?

Con không biết. Trước giờ con vẫn muốn thử vào lĩnh vực vẽ kiểu các bộ trang phục, nhưng chắc đó chỉ là một ý tưởng điên rồ. Thật ra con không phải làm việc cũng được. Chúng con bán lại cơ sở ấy cũng được giá, má con để lại cho con tất cả tài sản của ba, và bố con... ông bố kia của con, - cô mỉm cười – cũng để lại cho con tất cả tài sản của ông. Con có thể thông thả suy tính phương cách làm ăn. Có lẽ con có thể giúp bố giải quyết những rắc rối, con thành thạo chuyện sắp xếp lại, rồi nghĩ ra một phương pháp thích hợp từ những rắc rối xáo trộn.

Như thế thì con thừa hưởng các nhân tố di truyền của má con rồi. Bố thì làm ngược lại. Từ những thứ "có ý nghĩa": bố lại biến chúng thành một mớ rối bời. Những lúng túng về mặt tài chính của ông là chuyện quen thuộc – Ông nói những câu trên bằng một giọng vui vẻ và khiêm tốn, khiến cô thấy thương ông vô cùng.

Nếu bố muốn xem xét một vấn đề gì và cho ý kiến, cứ cho con biết.

Có lẽ con có thể giải thích những điều mà người kế toán của bố nói, dẫn chứng cũng khá rõ ràng. Ông ấy là người chỉ biết có một mặt. Chủ yếu ông ta bảo đừng mua sắm gì cả và bán ngôi nhà đi.

Đúng là con người làm ta chán nản hết sức.

Đó là bản chất của con vật – Taryn nói về thông cảm.

Khi có Alex đến, bầu không khí càng vui vẻ thêm. Cả ba cùng nấu ăn tối, cùng đi xem xi-nê và chuyện trò. Nhưng khi thời điểm thích hợp đến, lúc nào Taryn cũng kín đáo rút lui, không muốn xâm nhập vào cuộc sống tình cảm riêng tư của hai người, Nhưng Taryn rất thích Alex và còn kính nể công việc Alex đang làm.

Một buổi sáng chủ nhật trong khi Alex và Taryn đang nằm dài trò chuyện thì Mark và mấy đứa nhỏ từ khu phòng khách đi ra. Coop lúc ấy đang nằm ở ban công khu nhà chính đọc sách. Ông bị cảm nên không muốn bơi. Alex giới thiệu Taryn với mấy cha con Mark, nhưng chỉ nói tên họ cô ta thôi. Cô chẳng cần phải nói thêm, và Mark đã hỏi ngay Taryn có bà con với Coop không, Alex có nhận thấy hai người rất giống nhau không. Cả hai bật cười.

Thật ra, ông là bố tôi – Taryn lặng lẽ nói – Chúng tôi không gặp nhau cũng khá lâu.

Mark ngơ ngác nói:

Tôi không hề biết Coop có một cô con gái – Ông ấy cũng không biết nữa – Taryn mỉm cười và nhảy xuống hồ.

Cô ấy nói gì vậy – Mark nhìn Alex hỏi, vẻ hoang mang.

Câu chuyện khá dài. Rồi họ sẽ nói choa nh biết.

Vài phút sau Jimmy xuất hiện. Ngày hôm ấy trời nóng, mọi người đều muốn đi bơi. Mark chuyện trò với Taryn về công việc làm ăn ở New York, mấy đứa nhỏ thì xúm quanh đám bạn mới đến. Alex bảo chúng đừng mở nhạc, vì Coop hôm nay không được khỏe nên cả đám xúm nhau chuyện trò cười đùa ở cuối hồ bơi. Lúc này Alex mới có dịp trò chuyện với Jimmy.

Công việc làm của anh thế nào? – Alex đuổi người dài ra trên ghế trong khi Jimmy đn\ang bơi đầu chống nạng lên hai cánh tay. Dù có mái tóc đen, da Jimmy cũng không sẫm lắm. Cô đề nghị bơi đầu giúp lên lưng anh ta. Anh ta hơi lưỡng lự một chút, rồi gật đầu quanh lưng lại. Kể từ ngày Maggie mất chưa ai làm việc này cho anh, còn alex thì xem như một việc làm bình thường, khi bơi xong đưa ống dầu lại cho anh ta.

Cũng được. Thế còn cô. Công việc cô như thế nào?

Bận rộn lắm. Đôi khi tôi có cảm tưởng cả thế giới đều có những trẻ sơ sinh hay những đứa bé với những trục trặc, và không còn nhìn thấy được những đứa khỏe mạnh nào.

Công việc hắc làm mình mất tinh thần lắm – Jimmy nói với vẻ thông cảm.

Cũng không hẳn thế. Hầu hết bọn chúng dần dà rồi cũng khỏe mạnh lại. Chỉ có một số là không qua khỏi. tôi vẫn chưa quen được với những cảnh ấy. Thật đau lòng cho tất cả mọi người khi không cứu được chúng. Nhưng những thắng lợi cũng làm ta nức lòng. Những đứa trẻ mà anh ch8am sóc cũng chẳng may mắn gì. Thật không sao tưởng tượng được những điều mà một số người đã gây ra cho chúng.

Tôi cũng chẳng bao giờ chịu nổi những cảnh như thế - Jimmy thú nhận. Trong lĩnh vực riêng của họ, cả hai đã nhìn thấy những cảnh đau lòng, cả hai đều cố cứu mạng sống con người theo cách riêng của mình.

Điều gì khiến cô trở thành bác sĩ – Lần đầu tiên Jimmy tỏ vẻ tò mò.

Má tôi – Alex đáp.

Jimmy mỉm cười hỏi lại.

Bà cũng làm bác sĩ à?

Không – Alex cũng cười – Bà đã sống một cuộc sống hoàn toàn vô dụng. Bà chỉ đi mua sắm, đi dự các buổi dạ tiệc, và đi sơn móng chân, chỉ làm chừng ấy việc thôi. Em gái tôi cũng thế. Tôi muốn làm việc gì khác hẳn thế, bất cứ công việc gì – Tất nhiên còn có những lý do phức tạp hơn chút ít, nhưng không nhiều lắm. Cô còn rất giỏi về khoa học. – Trước kia khi còn bé, tôi muốn làm một phi công dân sự, nhưng rồi tôi thấy cái nghề ấy cũng chán, chẳng qua cũng chỉ là một tài xế xe buýt được tán dương một chút thôi, công việc mà tôi đang làm có nhiều thích thú, ngày nào cũng có những trường hợp khác nhau.

Tôi cũng thế, Jimmy mỉm cười – Lúc còn ở Harvard, tôi muốn trở thành một tay chơi khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp. Nhưng bạn gái tôi thuyết phục là tôi sẽ thành một con vật

không rằng. Tôi cho là cô ấy đúng. Nhưng tôi vẫn thích trượt băng – Anh và Maggie trước đây vẫn thường đi trượt băng, giờ chẳng cố tránh không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Người phụ nữ đang nói chuyện với Mark là ai vậy?

Alex mỉm cười đáp:

Cô con gái của Coop đấy: cô ấy vừa mới từ New York qua, và sẽ ở lại với ông ấy một thời gian.

Jimmy có vẻ ngạc nhiên.

Tôi không biết là ông ấy có con gái.

Cô ấy cũng là một sự ngạc nhiên của Coop nữa.

Có vẻ như ông ta có nhiều cô con gái như thế.

Nhưng đây là một sự ngạc nhiên rất tốt đẹp. Cô ấy rất tốt.

Dường như Mark cũng nghĩ thế. Cả hai đã trò chuyện cả tiếng đồng hồ. Alex nhìn thấy Jessica đang lảng đi xa, Jason có dim các bạn xuống nước hồ bơi.

Mấy đứa trẻ ngoan đấy chứ!

Jimmy đồng ý:

Đúng vậy. Anh ấy may còn có được mấy đứa con. Có thể chúng cũng sắp trở về lại với mẹ chúng, và anh ta chắc sẽ nhớ chúng lắm.

Cũng có thể anh ấy về lại bên ấy. Thế còn anh? Anh có tính ở đây háy rồi cũng trở về miền Đông? – Cô biết Jimmy từ Boston đến, rồi chợt nhớ có thể Jimmy biết người anh họ của cô cũng học Harvard trong khoảng thời gian ấy.

Tôi muốn ở bên này, - Jimmy trầm ngâm đáp- Dù cũng thấy thương má tôi. Bố tôi đã mất và bà chỉ có một mình tôi là con duy nhất.

Alex gật đầu, hỏi thăm anh về người anh họ họ. Jimmy cười đáp:- Luke Madison là một trong những người bạn tốt nhất của tôi ở trường. Chúng tôi cùng ở chung phòng kí túc xá. Trong năm học cuối, cứ mỗi cuối tuần là chúng tôi đi nhậu thật say.

Vậy đúng là anh Luke rồi – Alex cười lớn.

Tôi thấy hay xấu hổ thú nhận rằng mười năm nay chẳng hề gặp anh ấy. Tốt nghiệp xong anh đi London và mất liên lạc từ đấy.

Anh ta vẫn còn ở đấy. Và có 6 đứa con rồi, tất cả đều là con trai. Tôi cũng không gặp anh ấy nhiều, ngoài những buổi lễ cưới. Và tôi cũng chẳng muốn đi dự các buổi lễ ấy lắm.

Có lý do nào đặc biệt chẳng? – Jimmy rất tò mò về cô, về mối liên hệ giữa cô và Coop. Với anh, sự gắn bó này giữa cô với Coop thật khó hiểu. Anh không ưa Coop. Cũng không rõ vì lý do gì. Đó là một thứ ác cảm thuộc trực giác. Có lẽ ganh tị cũng nên. Ông ta rõ ràng là con người của các bà cô, và dường như chỉ biết nuông chiều chính mình, trái hẳn bản chất của Jimmy.

Tôi từng nếm một vụ tồi tệ...tôi muốn nói... một đám cưới.

Jimmy bật cười khi nghe cô giải thích

A, thế thì tệ thật. Những vụ đám hoàng đúng đấy, có thể là chuyện tốt đẹp lắm chứ. Của tôi

chẳng hạn. Không, không đẹp bằng cuộc hôn nhân sau này. Chúng tôi cưới ở tòa thị sảnh. Cô là một cô gái tuyệt vời.

Tôi rất buồn về chuyện xảy đến cho anh – Alex thành thực nói. Cô lúc nào cũng rất thương hại anh. Jimmy hiện trong đã khá hơn, không quá xanh xao, buồn bã như trước. Anh cũng lên được ít kí. Những bữa ăn tối với bố con Mark cũng đã giúp anh nhiều, ít nhất cũng ăn được. Đặc biệt anh rất thích mấy đứa nhỏ của Mark – Kể cũng lạ. Nỗi buồn đau. Có những hôm mình nghĩ chắc nó sẽ giết chết mình mất, nhưng hôm khác lại thấy không sao. Chẳng bao giờ mình nói chắc được vui hay buồn mỗi khi thức dậy. Một ngày tốt có thể trở thành vô cùng tệ hại, và một ngày bắt đầu tệ đến nỗi mình muốn sớm chết đi lại có thể đột nhiên đảo ngược lại thành tốt. Như một cơn đau nhức, một chứng bệnh, chẳng bao giờ mình biết nó sẽ đi đến đâu. Có lẽ tôi đã quen với chuyện đó rồi. Sau một thời gian, nó đã trở thành một lối sống.

Tôi cho là chẳng có thuốc nào chữa được ngoại trừ thời gian – Ý nghĩ nghe rất tầm thường, nhưng Alex cho điều này là đúng. Đã năm tháng rồi. Khi mới dọn đến, anh trong như người gần chết – Có nhiều trường hợp như thế, mặc dù không đến nỗi tệ đến thế. Tôi phải mất một thời gian dài mới quên được cuộc hôn nhân mà tôi suýt đắm vào. Thật ra, mất nhiều năm.

Theo tôi thì trường hợp ấy của cô khác, nó dính líu đến sự tin cậy. Còn ở đây là sự mất mát. Nó rõ ràng trong sạch hơn. Ở đây chẳng có ai để phiền trách cả. Nó làm ta tan nát ruột gan – Giọng anh rất thành thật, và Alex đoán anh dễ chịu hơn trng khi trò chuyện. – Phải mất bao lâu nữa cô mới xong giai đoạn thường trực này?

Còn một năm nữa. Đôi khi tôi thấy nó kéo dài vô tận với bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm. Chắc tôi sẽ ở lại tại UCLA khi qua xong giai đoạn này, nếu họ nhận tôi. Họ có một viện dành cho trẻ sơ sinh rất tốt, và đây là một ngành chuyên môn rất cực nhọc. Sơ khởi tôi là bác sĩ chuyên khoa nhi, nhưng tôi sẽ bám chặt lĩnh vực này. Nó làm tôi phải tập trung cố gắng nhiều, nếu không tôi sẽ chán nản.

Hai người còn đang trò chuyện thì Taryn và Mark đã thơ thẩn bước lại. Họ đã nói về luật thuế khóa và những cách tránh bị đánh thuế. Mark ngạc nhiên thấy cô gái biết rất nhiều về những vấn đề đó. Cô gái cao cũng gần bằng Mark, và Alex đã mỉm cười nhìn hai người đến gần. Cả hai trông cùng trạc tuổi nhau và rất xứng đôi.

Vừa ngồi Mark đã hỏi ngay.

Hai người nói chuyện gì thế?

Alrx cười đáp:

Công việc chứ còn gì nữa?

Chúng tôi cùn vậy – Trong khi họ chuyện trò thâm mật thì bọn trẻ đã trở lại hồ bơi. Alex hài lòng thấy Coop đã không xuống, nếu không, cảnh quang ấy sẽ làm ông phát khùng lên. Đứa con của ông phải tránh xa ông mãi đến 39 tuổi mới đến gần được ông. Cô đã nói chuyện với Taryn nhiều về việc này và cả hai đã bật cười.

Năm phút sau, đám trẻ ở hồ bơi bắt đầu chơi Marco Polo sôi nổi. Mark và Jimmy cũng tham gia với bọn chúng.

Taryn bình phẩm về Mark với Alex:



Anh ta là một người tốt. Tôi đoán anh ta bị khủng hoảng trầm trọng sau khi bị vợ anh ta bỏ. Cũng may là mấy đứa nhỏ qua sống với anh ta.

Coop thì không thấy sung sướng như anh ta. – Cô nói nhỏ lại khi thấy Jimmy di chuyển đến gần hai người hơn trong hồ bơi. Anh ta vù thẳng được một điểm cho toàn đội, đang ném quả bóng cho Jackson để thằng bé ghi thêm một bàn thắng nữa. Trò chơi thật ồn ào, nước hồ bắn tung tóe khắp nơi. Alex đang theo dõi trận đấu thì thấy Coop đang vẫy tay muốn cả hai trở về. Bữa trưa đã sẵn sàng. Ông chủ đã gọi chúng ta đấy. – Alex đưa tay chỉ ông cho Taryn. Cô gái nhìn lên mỉm cười. Tuy ở một khoảng cách xa Alex cũng có thể thấy vẻ mãn nguyện tự hào ở Coop. Taryn là một hình ảnh đáng yêu góp thêm cho cuộc sống của ông và Alex thấy hài lòng cho ông.

Alex, cô có thấy sung sướng với ông không?- Cô gái vẫn còn boăn khoăn không rõ mối quan hệ này có ý nghĩa thế nào đối với Alex. Cô từng nghe Coop nói rất nhiều về cô gái này.

Vâng, có. Đáng tiếc là ông ghét trẻ con. Ngoài chuyện ấy ra, tôi thấy hài lòng mọi thứ ở ông.

Cô không để ý gì đến sự khác biệt tuổi tác à?

Thoạt đầu tôi cũng có nghĩ đến chuyện ấy, nhưng đó chẳng phải là vấn đề. Đôi khi ông ấy như một đứa bé.

Nhưng, sự thật ông không phải thế. Với thời gian nó sẽ khiến ta quan tâm đấy, quan tâm nhiều hơn vào một lúc nào đó.

Bố tôi cũng nói như thế.

Ông ấy không tán thành vụ này à?- Có anh rể là Cooper Winslow chẳng phải là giấc mơ của mọi ông bố, trừ khi họ là những kẻ ái mộ ngôi sao điện ảnh. Và theo ông bố của Alex nói, thì chuyện này thật khó xảy ra.

Nói chung thì ông chẳng hề tán thành bất cứ điều gì tôi làm. Và ông cũng lo về Coop nữa.

Thật ra thì không. Phần lớn là ông chẳng yêu thương gì cô ta, và chúng ta cũng chưa biết liệu đó có phải là con của ông không.

Nếu là con thật thì sao?

Alex nhún vai.

Ông sẽ gửi cho cô ta một chi phiếu hàng tháng. Ông rất giận cô ta và không muốn nhìn thấy đứa bé.

Tôi hiểu được chuyện đó. Đáng tiếc là cô ấy không chịu đi phá thai. Làm thế mọi việc sẽ đơn giản hơn cho mọi bên.

Có thể thật. Nhưng nếu mà chị cũng làm thế thì giờ đây cũng không có chị. Tôi thấy hài lòng là bà đã không làm thế, nhất là đối với Coop. Với ông, chuyện này thật có ý nghĩa. Alex cho đây là một ân điểm cho cả hai bố con.

Với tôi nó cũng là điều rất có ý nghĩa. Trước đây, tôi không thấy như thế. Hay có lẽ tôi cũng cảm thấy, nên đã đến đây. Thoạt đầu tôi chỉ tò mò muốn biết thôi. Nhưng giờ thì tôi thật sự yêu thích ông. Lúc còn trẻ tôi không biết ông là người cha như thế nào, nhưng giờ thì ông là một người bạn tuyệt vời – Alex cũng nhìn thấy cái ảnh hưởng tích cực mà Taryn đã đem đến

cho Coop. Ông như vừa tìm thấy một phần của con người mình, cái phần mà ông không hề biết là đã bị thất lạc. Taryn và Alex vẫy tay chào mọi người và chậm rãi đi vào khu nhà chính.

Bọn trẻ ồn ào quá! – Coop phàn nàn. Ông bị cảm lạnh nên thấy khó chịu.

Chúng sắp rời hồ bơi về ăn trưa rồi. Alex trấn an.

Cả ba chúng ta ra ngoài ăn trưa đi! – Coop đề nghị. Hai cô gái tán thành, và chỉ mười phút sau đã sẵn sàng.

Coop đưa hai cô gái đến North Robertson trên chiếc Rolls cũ, và cả ba đều chuyện trò, cười đùa vui vẻ trên suốt đoạn đường. Họ sung sướng ngồi cạnh nhau ngoài giàn hiên tong một buổi chiều êm ả, dễ chịu. Alex đưa mắt nhìn sang Coop, trao đổi với ông một nụ cười, và cái thế giới này của ông và của cô, tất cả đều tốt đẹp.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 19:

Gần cuối tháng 5 khi Alex vừa ăn cơm trưa trở về làm việc lại trong một phiên trực hai ngày, thì người chuyên viên ở bàn trước bảo cô có điện thoại. Ngay hôm trước đây cô đã hưởng ngày cuối tuần rất thoải mái, và công việc hiện tại ở bệnh viện cũng khá yên, không có trường hợp khẩn cấp nào.

- Ai gọi vậy? - Alex hỏi khi nhấc máy lên.

- Tôi không biết - đó là đường dây nội bộ - Alex nghĩ có lẽ là một bác sĩ nào đó gọi cô.

- Bác sĩ Madison đây.

- Chà, nghe vui quá! - Alex không nhận ra tiếng của ai - Cô hỏi lại: Ai gọi đấy?

- Jimmy đây. Tôi đến làm vài xét nghiệm ở phòng thí nghiệm, nhân thể gọi cô. Cô có bận lắm không? Chuyện trò một lát được không?

- Không, chẳng bận gì lắm. Anh gọi đúng lúc đấy. Hình như mọi người đang ngủ cả, cả ngày nay không có trường hợp cấp cứu nào cả. Anh đang ở đâu vậy? - Alex vui khi nghe thấy giọng nói của anh anh. Cuộc trò chuyện trước đây cho thấy anh ta là một người tốt, và sự bất hạnh khiến cô lúc nào cũng thấy bất nhẫn, muốn có cơ hội thỉnh thoảng chia sẻ bớt gánh nặng ấy, nếu anh ta cần.

- Tôi đang ở phòng thí nghiệm chính - Giọng anh ta có vẻ hơi bỡ ngỡ - Alex không biết có phải anh anh đến vì vấn đề sức khỏe không. Chắc bị căng thẳng... Hay sâu muộn.

- Anh lên đây được không - Tôi không thể rời đây được, nhưng có thể mời anh một tách cà phê rất tồi của bọn chúng tôi, nếu bao tử anh chịu được.

- Vâng, được chứ - tuy có chút e ngại là đã quấy rầy cô, Jimmy vui vẻ nhận lời vì đây cũng là hy vọng của anh khi gọi điện thoại. Alex sau đó chỉ rõ lối đi cho anh ta.

Trông thấy anh từ thang máy đi ra, từ bàn giấy Alex đưa tay vẫy. Lúc ấy cô đang nói chuyện điện thoại với một bà mẹ của một đứa bé được đem về nhà và đang hồi phục rất nhanh sau năm tháng điều trị.

- A, đây là chỗ cô làm việc! Jimmy nhìn quanh vẻ thán phục. Phía sau bàn giấy cô là một bức tường kính và anh có thể nhìn thấy vô số những dụng cụ y khoa và những lồng nuôi trẻ, ánh đèn sáng rực, và nhiều người mặc áo quần bệnh viện, đeo mặt nạ quanh quẩn trong phòng bên. Alex cũng có một chiếc mặt nạ lồng thông trên cổ cùng với một ống nghe bệnh và bộ đồ xanh bệnh viện mà cô mặc suốt ngày. Jimmy có ấn tượng mạnh đối với quang cảnh chung. Đây là thế giới của cô, một ngôi sao riêng của Alex.

- Jimmy, rất vui được gặp anh - Alex vui vẻ đưa anh ta vào văn phòng bé nhỏ của cô, nơi có một chiếc giường nhỏ, chăn đệm vẫn còn chưa xếp. Xin lỗi, tôi hơi tò mò một chút nhé. Anh đến đây để xét nghiệm gì đó à?

- Chỉ là một cuộc kiểm tra thường lệ - Tôi phải đi kiểm tra toàn bộ sức khỏe cho công tác, chụp X quang, lao phổi,... nhưng đã quá hạn. Họ gửi giấy thông báo mãi nhưng tôi chẳng có thời gian để đi. Sau cùng họ bảo tuần tới tôi không thể làm việc nếu không chịu đi khám. Vì vậy mà

tôi đã đến đây. Phải nghỉ cả buổi chiều vì không biết sẽ kéo dài bao lâu. Đây cũng là lý do khiến tôi cứ chần chừ mãi. Chắc tôi phải làm việc vào ngày thứ Bảy để bù lại.

Alex mỉm cười.

- Nghe có vẻ chẳng khác gì tôi - Cô yên tâm khi nghe anh ta chẳng có vấn đề gì trầm trọng. Nhìn vào đôi mắt nâu sẫm của Jimmy, cô lại thấy lòng quặn đau nghĩ đến những đau khổ anh đã trải qua - Chính xác thì anh làm những công việc gì?

Cô cầm ly cà phê đưa cho Jimmy. Anh ta cười nói.

- Tôi thấy ở đây cô cũng có thứ cà phê thuốc chuột này. Ở chỗ tôi còn có một vị khác nữa, có thêm cả cát - Alex bật cười lớn. Cô đã quen với thứ cà phê này, tuy chẳng ưa nó tí nào - Tôi làm những công việc gì à? Tôi đi lòi những đứa trẻ ở nhà bị đánh đập, hay bị bố, chú hay anh làm chuyện đồng tính luyến ái ra khỏi nhà chúng. Tôi đưa những đứa trẻ bị những vết bỏng vì thuốc lá đầy người vào bệnh viện... Tôi lắng nghe những bà mẹ vô cùng lo sợ không kèm được những say mê tình dục làm hại đến lũ con sau này, vì dù có đem phiếu thực phẩm họ cũng không có đủ thực phẩm để nuôi 7, 8 đứa con mà ông bố chúng lại hay đánh đập chúng... tôi lập những chương trình đặc biệt cho những đứa trẻ 11 tuổi, có khi 9 tuổi đã trưởng thành đột ngột... có khi tôi chỉ lắng nghe... hoặc đá banh chơi đùa với đám trẻ. Cũng như những công việc của cô, tôi cố gắng thay đổi phương thức làm mỗi khi có thể, và nhiều khi chẳng thay đổi được gì dù rất muốn - quả là những công việc đầy ẩn tượng đối với cô. Alex nói:

- Chắc tôi không làm được những việc như anh đâu, vì chúng làm tôi mất tinh thần khi phải nhìn thấy những cảnh đấy hàng ngày. Tôi giải quyết những vấn đề của những con người bé tí tẹo vừa mới bước vào thế giới mà đã bị những cú đấm sinh tử, và cố gắng hết sức đưa chúng vào sân chơi cân bằng với chúng. Nhưng tôi nghĩ là công việc của anh chắc sẽ làm tôi mất cả hứng khởi về loài người chúng ta.

- Điều lạ là nó lại không thể - Jimmy nhấp ly cà phê rồi nhăn mặt. Thứ cà phê này đúng là còn tệ hơn thứ anh đang dùng ở văn phòng nữa. Thỉnh thoảng nó vẫn cho ta hy vọng, vì mình luôn tin rằng sẽ có thay đổi, và đôi khi có thay đổi thật. Như thế cũng đủ khiến ta tiếp tục công việc. Cho dù cảm thấy thế nào, sự hiện diện của mình ở đấy cũng cần, vì nếu không mọi việc sẽ tồi tệ thêm, chắc chắn là vậy. Và nếu... Giọng anh vang lên đều đều.

Alex chợt nảy ra ý kiến:

- Anh muốn đi xem một vòng không?

- Khu ICU này à? - Jimmy có vẻ sửng sốt trước đề nghị của cô.

- Đi được không?

- Nếu có người hỏi, tôi sẽ bảo anh là bác sĩ ở ngoài đến thăm - Nhưng nếu gặp trường hợp bệnh khẩn cấp, anh đừng nhúng tay vào nhé! - cô đưa cho Jimmy một chiếc áo choàng trắng. Người anh trung bình nhưng lực lưỡng, nên mặc chiếc áo vào hơi khó khăn, tay có hơi ngắn. Nhưng chắc chắn cũng chẳng ai để ý. Ở đây, vấn đề người ta quan tâm là công việc chứ không phải cách ăn mặc.

- Đừng lo, nếu có trường hợp như thế tôi sẽ bỏ chạy ngay.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, Alex cũng không bị gọi vì một ca đặc biệt nào trong lúc cô đưa

Jimmy đi quanh khu vực và giải thích cho anh nghe trong mỗi trường hợp, mỗi tình thế, và cách săn sóc chữa trị cho những bệnh nhân tí hon đang nằm trong các lồng nuôi, nhỏ đến nỗi hầu hết không có đến tã lót. Anh chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều ống thở, nhiều máu me, hay nhiều trẻ sơ sinh bé nhỏ đến thế. Bệnh nhân bé nhỏ nhất đang điều trị tại đây cân nặng chỉ một cân rưỡi Anh, và chắc chẳng sống được. Alex giải thích cho Jimmy biết cô từng có ca với những đứa trẻ nhỏ hơn thế nữa. Cơ hội sống sót của chúng gia tăng thêm theo trọng lượng, nhưng những đứa bé to lớn cũng có những hiểm nguy nữa. Jimmy thấy lòng đau thắt khi nhìn thấy những bà mẹ sờ soạng mấy ngón tay, ngón chân bé tí ấy, chờ đợi một cơ may nào đó. Nỗi sung sướng nhất của họ khi sinh được đứa bé, giờ đã biến thành một điều hết sức kinh khủng mà đôi khi họ phải sống trong nhiều tháng mới dần dần nguôi ngoai được. Đối với anh, đó là sự căng thẳng không sao tưởng tượng được. Anh vẫn cảm thấy bàng hoàng khi cả hai rời khỏi khu vực.

- Ôi, Alex! Thật không sao tin được! Làm thế nào cô chịu đựng được áp lực đó? - Nếu họ phạm một sai lầm nào, chỉ trong một giây thôi, hay không làm một điều gì cần phải làm là sinh mạng của một người có thể lâm nguy, và dòng lịch sử của gia đình có thể thay đổi vĩnh viễn. Đó là một gánh nặng mà anh thấy mình không sao chịu nổi, nên vô cùng khâm phục những gì Alex đã làm ở đây - Tôi tin chắc mình sẽ sợ phát khiếp lên nếu phải làm việc ở đây hàng ngày.

- Không, anh sẽ không như thế đâu. Công tác anh đang làm cũng khó khăn như vậy. Nếu anh quên làm một việc gì đó, hoặc không phát hiện sự việc đang xảy ra, hoặc di chuyển quá nhanh thì một đứa bé đáng thương nào đó có thể chết hay bị giết, hay bị thương tổn vĩnh viễn. Anh phải có được một trực giác như tôi vậy. Cùng một ý tưởng, chỉ khác vị trí thôi.

- Cô cũng phải có một trái tim vàng làm được những việc như thế - Anh nhẹ nhàng bảo Alex. Quả thật, Jimmy đã nhận thấy được điểm này và đó là lý do khiến anh thắc mắc về mối liên hệ giữa Alex và Coop. Ông ta là con người chỉ biết có mình còn cô thì lại luôn lo cho kẻ khác. Có thể vì thế mà họ kết hợp tốt chăng?

Hai người đứng trò chuyện ở bàn giấy một lát, thì bệnh viện cần Alex đến khám cho một bệnh nhân và trao đổi cùng vị bác sĩ đang chăm sóc bệnh nhân đó, nên Jimmy từ giã cô.

- Cảm ơn cô đã đưa tôi lên đây xem. Nó đã tạo cho tôi một ấn tượng đầy kinh ngạc.

- Đó là công việc của một nhóm người, mà tôi chỉ là một phần rất nhỏ trong đó thôi - Alex nói với vẻ khiêm tốn trong khi Jimmy ôm cô chào từ biệt và bước vào thang máy, đưa tay vẫy chào trước khi cửa đóng lại.

Mãi đến chiều thứ Bảy kế đó, Alex mới gặp lại anh ta. Cô được nghỉ ngày Thứ Bảy và phải làm việc ngày Chủ Nhật. Lúc ấy Alex đang cùng Taryn và Coop ở hồ bơi cùng với Mark và mấy đứa nhỏ, thì Jimmy từ ngôi nhà cạnh cổng thơ thẩn đến. Taryn đội cái nón thật lớn và Coop như thường lệ, ngồi dưới bóng cây. Ông ta bảo làn da đẹp và trẻ trung của ông sở dĩ có được là do ông không bao giờ ngồi dưới ánh nắng mặt trời. Ông hài lòng thấy Taryn cũng theo gương ông, còn Alex thì thường thích phơi người dưới nắng. Trông Jimmy lần này có vẻ bớt căng thẳng. Alex tự động ghi nhận điểm đó. Cô vẫn tự cười mình vì cái thói quen nghề nghiệp hay nhìn mọi người như những bệnh nhân, thường để ý đến vẻ mặt, hành động và cử chỉ của họ. Jimmy mỉm cười khi thấy cô rồi đến bắt tay Coop - Mark và Taryn. Thời tiết đẹp này ở hồ bơi thường có đám trẻ tụ họp vui đùa, nhưng lần này mấy đứa trẻ của Mark không mời bạn bè đến bơi, chỉ có

những người sống trong khu dinh thự nên bầu không khí trở nên yên tĩnh và Coop thấy dễ chịu. Kể từ khi Taryn dời vào ở đây, Coop trở nên vui vẻ hẳn. Ông đưa con gái đi ăn trưa ở Spago và Le Done và những nơi ông thường lui tới, thỉnh thoảng giới thiệu mọi người Taryn là con gái mình. Taryn cũng thích Hollywood, một thế giới hoàn toàn mới và rất vui đối với cô. Sớm muộn gì cô cũng phải quyết định trở lại New York, hay trù tính một kế hoạch sinh hoạt gì ở đây, nhưng chuyện này chẳng có gì gấp. Cô đang sống rất vui vẻ, và cũng chẳng có áp lực gì buộc phải lấy quyết định này cả.

Alex nghĩ Taryn đã tạo được một ảnh hưởng tốt ở Coop. Dù trước đây ông đã là một người tuyệt vời, nhưng cô cũng vừa chợt thấy con người ông như ổn định hơn và quan tâm nhiều hơn đến cuộc sống của người khác, không còn chỉ tập trung chú ý vào mình nữa. Ông còn nói cả đến công việc của Alex ở bệnh viện, làm như ông quan tâm đến chúng. Nhưng khi được cô giải thích, ông lại có vẻ như chẳng hiểu gì cả. Những can thiệp phức tạp về y học mà cô đang thực hiện dường như vượt quá sự hiểu biết của ông, cũng như hầu hết những người khác. Nhưng dù sao hiện tại ông sung sướng hơn và ít khó tính hơn trước.

Coop bảo ông cũng có việc để làm chút ít, nhưng thế chưa đủ. Anbe thì vẫn phàn nàn với ông về vấn đề tài chính - Liz cũng có liên lạc và tỏ vẻ ngạc nhiên về số người đang ở trong khu dinh thự; cô sợ mấy đứa nhỏ của Mark làm ông bực mình, và tỏ vẻ xúc động khi nghe câu chuyện Taryn tìm bố. "Tôi vừa đi được có một lúc là ông đã có một thế giới quanh mình rồi". Cũng như Alex, Liz thấy Coop có vẻ trầm tĩnh và bằng lòng với hoàn cảnh hơn trước đây nhiều. Khi được hỏi về Alex, ông đã trả lời có vẻ mơ hồ. Ông cũng tự đặt cho mình những câu hỏi như thế, nhưng không chia sẻ chuyện này với ai cả. Ngày càng thấy ý nghĩ cười cô để không phải đi làm việc nữa, cứ lớn dần lên trong đầu óc. Vì nếu không làm thế, ông sẽ còn phải vật lộn với vai diễn của những màn kịch nho nhỏ ấy mãi. Sức cảm dỗ muốn để mình buông trôi theo cách giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng như thế cũng rất mạnh, và cũng thực tiễn nữa, nhưng ông ghét phải làm chuyện đấy. Lợi dụng một người rất thành thật, đàng hoàng, đúng đắn và làm việc vất vả như Alex, là điều ông không muốn làm tí nào. Còn một khía cạnh khác của cái lối thoát dễ dàng ấy đã khiến ông e sợ, là có thể cô thấy mình có quyền kiểm soát, bắt ông phải làm theo những gì cô muốn hay ít nhất cũng có dễ làm thế. Và đó đúng là một sự sỉ nhục đối với Coop. Vào lúc này vấn đề trên vẫn rất nan giải. Alex không biết gì về những dằn vặt lương tâm của ông, cứ cho là mỗi nội tâm ấy dường như cứ lớn dần lên như một cục ung bướu trong ông. Từ trước đến giờ, những thắc mắc lương tâm như thế chẳng làm Coop bận trí, nhưng Alex đã đưa vào cuộc đời ông một nguyên tố mới, một luồng ánh sáng rực, làm tăng trưởng một vài thứ và xóa bỏ những thứ khác. Những trao đổi, tiếp xúc của ông với Taryn càng làm nổi bật thêm điều đó. Cả hai cô gái đều là những mẫu người rất đặc biệt đã tạo ảnh hưởng sâu đậm ở người ông, những ảnh hưởng không bao giờ ông nghĩ đến hay muốn có trước đây. Không có gánh nặng lương tâm ấy, trước đây cuộc sống của ông thật là đơn giản. Dù thích hay không, tiếng nói ấy vẫn căng lên mãi trong đầu óc, bắt ông phải đi tìm những câu trả lời cho những câu hỏi.

Chiều ngày thứ bảy hôm đấy, Jimmy đưa Jason đi mua vài dụng cụ thể thao mới. Jessica ngồi ở cuối hồ bơi, cắt móng tay với đám bạn. Mark và Taryn đang trò chuyện, trong khi Coop đang ngủ dưới bóng cây, thì Alex đưa mắt nhìn nhanh qua Taryn, thấy cô này gật đầu nhẹ, nên đã thay mặt tất cả nhận lời mời. Khi Coop thức dậy và những người khác đã rời đi, cô đã nói cho

ông nghe chuyện đó.

- Chúng ta cứ gặp bọn họ hoài - ông phàn nàn. Lúc đó Mark và Taryn đang chơi quần vợt ở sân, không có ai quanh đó, nên cô đã nói thật với Coop.

- Em nghĩ là Taryn thích anh Mark. Anh ta chắc cũng thích anh ấy, và cô ấy muốn em nhận lời mời. Nếu anh không muốn đi, thì chúng ta chẳng phải đi, cô ấy có thể đi một mình.

- Không, đi cũng được. Anh sẽ làm bất kỳ điều gì cần cho cô con gái duy nhất của anh - Ông cười - Hy sinh về con thì có gì là phiền hà đâu. Nói xong câu trên, ông lại sự nhớ đến vụ Charlene. Gần đây ở Bel Air. Cô ta còn muốn dùng hồ bơi của ông nữa, vì thấy trong người mệt không đi xa được. Coop đã nổi khùng lên khi nghe một luật sư của ông gọi bảo thế. Ông bảo sẽ không cung cấp gì thêm cho cô ta cho đến lúc ấy, và có phần chắc chắn cả về sau này nữa, với các cung cách đối xử với cô ta vừa qua, thì cô ta sẽ là người không được hoan nghênh ở dinh thự của ông hay bất cứ nơi nào khác có liên quan đến Coop. Thông điệp giận dữ ấy của ông đã được vị luật sư của ông trau chuốt lại rồi chuyển sang cho đối phương.

Alex thấy thương hại Coop. Đúng là một tình thế mà Coop rất thù ghét, và cô thông cảm. Nó cũng tạo nên mối căng thẳng cho cả hai. Cô biết ông đang lo âu đến những hệ lụy về tài chính của nó. Gần đây đã có một trường hợp trong đó một cô gái nọ được hưởng trợ cấp hai mươi ngàn đô la mỗi tháng. Nhưng Alex cũng cho Coop biết bố đứa bé nọ là một ngôi sao nhạc "rock" với số lợi tức khổng lồ.

Coop hoàn toàn không ở trong một vị thế như thế, cô biết rõ điều đó sau cuộc trò chuyện với bố cô. Chẳng bao giờ ông nói với cô về những món nợ, cứ tiếp tục tiêu xài rộng rãi. Nhưng cô biết sâu thẳm trong tâm trí ông vẫn có mối lo về món trợ cấp cho Charlene, nếu đứa bé ấy là của ông.

Đúng 7 giờ tối hôm ấy, cả ba qua khu phòng khách của Mark. Taryn mặc bộ đồ lụa màu xanh nhạt rất đẹp mà cô vẽ kiểu lần chót trước khi đóng cơ sở ở New York. Alex mặc quần lụa màu đỏ, áo sơ mi trắng mang đôi giày gót cao màu vàng trông như người mẫu hay một vũ công, khác xa với bộ đồ xanh bệnh viện, đôi guốc và mái tóc cột lại. Jimmy thấy thích ngay lối ăn mặc tương phản của cô, Taryn phụ giúp Jessica dọn món mỳ ống Cazborana do Mark nấu, Jimmu góp thêm món xà lách, điểm tâm có món taramisu và Coop cũng mang theo hai chai rượu nho Pouilly Fruisé. Trong bữa ăn, Jimmy đã thuật cho mọi người nghe chuyện viếng thăm của CIU của anh hôm trước. Ai cũng ngạc nhiên khi anh mô tả công việc của Alex. Chính cô cũng không khỏi thán phục trí nhớ và sự thông hiểu của Jimmy, chỉ sửa lại chút ít về trường hợp một đứa bé có vấn đề về tim và phổi. Phần còn lại anh nhớ rất đúng.

- Đường như anh ta biết rất nhiều về công việc em đang làm - Coop đưa ra nhận xét trên khi cả hai đang bước trên bậc thang về phòng ngủ. Lúc đó đã quá nửa đêm, Taryn còn nán lại thêm một lúc, trò chuyện với Mark và Jimmy. Mấy đứa nhỏ đã đi chơi cùng đám bạn và ở lại luôn nhà bạn. Buổi tối đã trôi qua trong bầu không khí thoải mái.

- Anh ta đến thăm em ở bệnh viện hồi nào vậy? - Alex ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói có vẻ lạnh lùng hơn thường lệ của Coop, và nhận rõ là ông ghen với Jimmy. Tuy cho đây là chuyện hiểu lầm, cô cũng cảm động khi biết ông rất thương yêu mình.

- Anh ấy đi làm cái kiểm tra sức khỏe ở phòng thí nghiệm trong tuần để có thể tiếp tục làm

việc. Sau đó ghé lại chỗ em uống một ly cà phê, rồi em đưa anh ta đi vòng xem ICU. Chắc anh ấy rất chú ý đến công việc ở đây.

- Chú ý quá kỳ đi chứ! - Coop hiểu rõ đàn ông hơn cô. Ông cũng để ý lúc tối Jimmy không những ngồi kề bên Alex mà còn cố bắt chuyện với cô suốt cả bữa ăn. Alex hoàn toàn không để ý đến chuyện đó, cứ đưa mắt nhìn về phía đầu bàn, nơi Coop đang ngồi giữa Taryn và Mark. Nhưng từ vị trí đầu bàn theo sự sắp xếp của Mark, ông đã có thể nhìn tổng quát và theo dõi Jimmy suốt cả buổi tối.

- Anh thấy anh ta để mắt nhiều đến em đấy. Coop bảo thẳng Alex với vẻ không vui. Jimmy cũng suýt soát tuổi cô và những mối quan tâm giữa hai người cũng không đến nỗi cách biệt lắm. Những quan tâm của ông lại hoàn toàn xa cách với cô như ở một cõi trời xa lạ. Ông không muốn tranh đua với một người chỉ bằng phân nửa tuổi mình. Đây là một sự lãng nhệch mà ông sẽ không tha thứ và chẳng bao giờ chịu làm. Ông vẫn quen với việc xem mình là ngôi sao duy nhất trên bầu trời của mình, chỉ thích thấy mọi thứ chuyển động quanh mình thôi.

- Đừng kỳ cục thế Coop! - Alex trách ông - anh ta buồn chán đến thế còn nghĩ đến chuyện tán tỉnh ai. Kể từ lúc vợ chết đi, anh ta như người mất hồn, anh ta bảo không ngủ được, ăn không thấy ngon, thật ra em cũng thấy quan tâm khi nghe anh ta nói thế hôm nọ. Em nghĩ anh ta cần điều trị bằng thuốc chống chán nản, buồn phiền. Nhưng em chẳng nói gì vì không muốn làm anh ta buồn.

- Sao em không kê toa thuốc cho anh ta? - thấy Coop vẫn có vẻ không vui, cô ôm cổ hôn ông.  
- Em không phải là bác sĩ của anh ta và em muốn kê toa thuốc này cho anh - Cô luồn tay dưới áo sơ mi ông, và Coop hơi cúi người xuống. Rõ ràng là ông chẳng thích bữa ăn tối vừa rồi, nhưng Alex thì lại nghĩ khác. Cô thích chuyện trò với những người khác, và thấy vui có những người hợp tính tình với mình ở gần quanh trong khu dinh thự này - À này, nhân nói về vấn đề tình yêu, em thấy Mark và Taryn có vẻ thắm thiết với nhau. Anh có thấy không?

Ông ngần ngừ một chút rồi gật đầu. Ông cho Mark là con người đáng chán - Nó xứng đáng có một người hơn thế. Taryn là đứa con gái phi thường. Anh muốn giới thiệu nó với một vài nhà sản xuất phim ảnh mà anh quen biết, trước đây nó đã có một cuộc sống buồn tẻ, chán ngắt với một ông chồng ngốc nghếch rồi. Anh nghĩ, nó cần một người sáng chói và hấp dẫn hơn - Alex cho là ông đã nhìn sai vấn đề. Taryn không hề có những mơ mộng viễn vông như thế. Cô ta rất thực tế, khôn ngoan và cần con người thực tế như thế. Nhưng thiện chí của ông muốn giới thiệu con gái với bạn bè và đồng nghiệp cho thấy ông tự hào về Taryn.

- Chúng ta hãy chờ xem - Alex nói.

Sau đó cả hai cùng đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi Coop thức dậy thì Alex đã trở về bệnh viện làm việc. Ông và Taryn đi Malibu thăm vài người bạn, đến mười giờ tối mới gọi điện thoại cho Alex, hầu như đã quên mất chuyện bức bối đêm trước. Cô bảo sẽ gặp ông đêm hôm sau, khi hết phiên trực vào lúc 6 giờ chiều. Ông hứa sẽ đưa cô đi xem một bộ phim trước đây cô ao ước được xem. Alex cùng trò chuyện trong máy với Taryn một lát. Taryn cho biết sẽ đi ăn tối với Mark ngày hôm sau.

Một lát sau, Alex lên giường ngủ. Trong phiên trực, lúc nào cô cũng mặc bộ đồ xanh bệnh viện, đặt đôi guốc sẵn sàng bên giường để có thể chạy đi gấp khi cần. Không bao giờ cô ngủ say



trong phiên trực. Lúc nào cũng như sẵn sàng nghe tiếng chuông điện thoại, ngay cả trong giấc ngủ. Và chuông đã reo lên lúc 4 giờ sáng, Alex bật dậy cầm ngay máy. Vài giây đồng hồ sau, Alex đã tỉnh hẳn.

- Madison đây, cô trả lời và sửng sốt khi nghe giọng nói của Mark, tưởng đã có chuyện không hay xảy đến cho mấy đứa nhỏ của anh hay cho cả Coop nữa. Nhưng sau đó cô nghĩ ngay nếu là Coop thì Taryn đã gọi rồi. Giờ giấc của cú điện khiến cô lên tiếng hỏi ngay:

- Có chuyện gì xảy ra à?

- Một tai nạn, giọng Mark như lạc hẳn đi

- Ở nhà à? - có lẽ cả Coop và Taryn đều bị thương chẳng?

- Một tai nạn xe hơi - Mark nói nhanh.

- Coop à? - Alex nín thở, cô thấy ngay tình yêu của mình đối với Coop sâu đậm đến mức nào. Chẳng cần đến một tai nạn mới lộ ra.

- Không. Jimmy. Tôi chẳng biết xảy ra như thế nào nữa. Hôm nọ chúng tôi ngồi bàn chuyện với nhau, bảo không có ai thân thích để thông báo khi một người trong chúng tôi bị đau ốm. Chắc anh ấy đã ghi tên tôi vào giấy tờ của anh ấy. Họ mới gọi cho tôi, bảo đã đưa anh ấy vào UCLA. Có lẽ là vào phòng bệnh nhân bị chấn thương hay gì đó. Tôi nghĩ có thể nhờ cô vào đây xem thử anh ấy ra sao. Tôi và Taryn tối hôm ấy đã ngủ lại chỗ Jimmy, vì cả mấy đứa nhỏ đều đi chơi và ngủ lại nhà bạn.

- Họ có báo tình trạng anh ấy ra sao không? - Alex lo lắng hỏi.

- Không. Chỉ bảo là trầm trọng. Xe anh ấy bị lạc tay lái ở Malibu, rơi xuống hố sau độ 100 bộ. Chiếc xe hư hỏng hoàn toàn.

- Ồi - Alex chợt có cảm tưởng chưa chắc đây là một tai nạn như họ tưởng. Anh anh tinh thần suy sụp hẳn từ khi Maggie mất.

- Mark, anh có gặp anh ấy ngày hôm nay không?

- Không, tôi không gặp. Đêm hôm trước đó trông anh ấy cũng bình thường nhưng như vậy cũng không có nghĩa là không có chuyện gì xảy đến - có nhiều trường hợp, những vụ tự vẫn đối với một số người còn sung sướng hơn là sống trong đau khổ. Có khi còn có cảm giác vui vẻ nữa. Nhưng trong bữa ăn tối thứ bảy, Alex chẳng thấy có gì bất thường ở anh ta cả.

- Tôi sẽ đến phòng chấn thương ngay khi nhờ được người lo hộ công việc ở đây. Alex liền gọi điện thoại cho một bác sĩ thường trực quen biết, từng trực thay cho nhiều lần trước đây, giải thích hoàn cảnh của mình và bảo rằng mình chỉ cần nửa tiếng đồng hồ để xuống khu trên xem xét nội vụ. Vị bác sĩ nọ đồng ý. Ba mươi phút sau, Alex đã có mặt ở đấy với đôi mắt hầy còn chưa tỉnh hẳn sau giấc ngủ. Lúc ấy, cô đã gọi phòng chấn thương và chỉ được biết là Jimmy đang trong tình trạng nguy kịch, được đưa vào đấy độ một tiếng đồng hồ và toán bác sĩ đang làm việc. Khi Alex đến nơi và gặp vị bác sĩ trưởng nhóm thường trực thì được ông này cho biết, Jimmy bị gãy cả hai chân, một cánh tay, bể xương chậu, bị thương ở đầu và trong tình trạng hôn mê nặng. Cô bước vào phòng, đứng ở một khoảng cách để khỏi làm trở ngại công việc của nhóm bác sĩ và y tá đang làm việc. Cả chục máy được nối liền với người anh ta bằng các ống tụt, các cơ quan nội tạng chính hoạt động không đều, mặt bị bầm dập đến độ cô không nhận

ra anh chàng nữa.

- Vết thương ở đầu thế nào? - Alex lên tiếng hỏi vị bác sĩ thường trực và ông này lắc đầu đáp.

- Chúng tôi chưa biết. Có thể cũng còn cơ may. EEG có vẻ cũng khá tốt, nhưng trong tình trạng hôn mê nặng. Tất cả còn tùy thuộc bộ óc anh ta bị sưng đến mức nào. Điều này tôi không tiên đoán được. Cũng không biết liệu anh ta có tỉnh lại không - nhưng vào lúc này, họ quyết định không giải phẫu để làm giảm áp lực, hy vọng rồi nó sẽ tự hạ xuống dần. Thời gian là vấn đề chủ chốt, và may mắn nữa. Alex lặng lẽ tiến đến bên cạnh Jimmy, thấy chân và tay anh đã được cho ráp nối lại, được lau sạch sẽ, nhưng thương tích trông rất trầm trọng. Cô thấy ruột gan đau thắt khi nhìn thấy tình trạng của Jimmy.

Cô bước ra phòng khách chờ. Ra đến nơi, cô đã thấy Mark và Taryn ở đấy rồi, vẻ hốt hoảng:

- Tình trạng anh ấy thế nào? - Mark chưa kịp nói, Taryn đã lên tiếng hỏi.

- Rất trầm trọng - Alex lặng lẽ đáp - Có thể còn tệ hơn nữa trước khi được cải thiện - Cô định nói là không biết có khá hơn được không nhưng kịp dừng lại.

- Theo cô thì chuyện xảy ra thế nào? - Mark hỏi. Jimmy không uống rượu nhiều nên không có chuyện lái xe trong khi say. Cô không muốn cho hai người biết nỗi ngờ vực của mình. Alex có nói chuyện này với vị bác sĩ đang săn sóc Jimmy. Tuy hiện tại nó chẳng giúp ích được gì nhiều, nhưng có thể cần sau này. Nếu là trường hợp tự vẫn, họ sẽ phải canh chừng kỹ bệnh nhân sau khi anh ta hồi tỉnh. Ông này đã hỏi cô:

- Cô có biết anh ấy không? - và Alex đã bảo Jimmy là bạn, rồi kể cho ông nghe câu chuyện về Maggie. Ông ghi chú lên bản đồ với một dấu hỏi trong một khoanh tròn đỏ.

Alex giải thích một cách đơn giản cho Mark và Taryn mối nguy hiểm của tình trạng sưng não.

- Như vậy có thể dẫn đến tình trạng tê liệt não bộ không? - Mark hốt hoảng hỏi.

- Có thể, nhưng chúng tôi hy vọng chuyện này không xảy ra. Tất cả tùy thuộc vào lúc nào và anh ấy hồi tỉnh nhanh đến đâu. Hiện giờ thì vẫn ghi nhận được những làn sóng hoạt động của não bộ, và họ đã gắn máy kiểm soát theo dõi. Có biến đổi gì sẽ biết ngay.

Mark đưa tay lên vuốt tóc, vẻ lúng túng như người quần trí khiến Taryn cũng lo không kém.

- Có lẽ nên gọi cho má anh ấy biết.

- Tôi cũng nghĩ thế - Alex lặng lẽ nói. Báo những tin xấu như thế thường là công việc khó khăn mà cô vẫn phải miễn cưỡng làm. Nhưng có lẽ, cô gọi dễ dàng hơn họ.

- Không, để tôi gọi cho bà ấy. Tôi có bốn phận với Jimmy - Mark bước lại chiếc điện thoại, lấy trong ví ra số máy Jimmy đã cho anh đề phòng gặp phải những biến cố như thế này, một sự phòng xa mà lúc ấy Mark không hề nghĩ là mình sẽ dùng đến.

- Trông anh ta thế nào? - Taryn hỏi nhỏ Alex trong khi Mark đi gọi điện thoại.

- Tồi tệ. Tôi rất buồn vì chuyện xảy đến với anh ta. Hai cô nắm tay nhau chờ Mark. Anh đã lau nước mắt, cố lấy lại bình tĩnh trước khi bước lại gặp hai cô gái.

- Tội nghiệp bà ta - Mark nói - Tôi có cảm tưởng như mình là một kẻ sát nhân. Theo Jimmy, anh chỉ có bà là người thân nhất. Bà góa chồng và anh ấy là con độc nhất.

- Bà có già lắm không? - Alex hỏi

- Tôi cũng không biết. Không hỏi Jimmy - Mark trầm ngâm đáp

- Nghe giọng nói thì có vẻ không già lắm, nhưng tôi cũng không dám chắc. Vừa nghe tin, bà ấy đã bật khóc. Bà ấy bảo sẽ qua đây ngay trong chuyến bay tới, và sẽ đến đây trong vòng 8, 9 tiếng đồng hồ.

Alex vào phòng xem lại tình trạng của Jimmy, và thấy không có gì thay đổi nên để Taryn và Mark ở lại phòng khách chờ, trở lại làm việc. Mark hỏi cô có gọi cho Coop biết không. Lúc ấy mới 5 giờ sáng, còn hơi sớm.

- Tôi chờ vài tiếng đồng hồ nữa, độ 8 giờ sẽ gọi - Alex đáp rồi để lại số điện thoại và máy nhắn để họ có thể gọi cô nếu có chuyện gì xảy ra.

Buổi sáng hôm ấy may thay không khí ở khu làm việc khá yên tĩnh, và đến 8 giờ Alex gọi Coop. Lúc ấy, ông vẫn còn đang ngủ và tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe cô gọi, nhưng bảo cũng chẳng sao vì có hẹn với người huấn luyện viên thể dục lúc 9 giờ, dù sao ông cũng phải dậy và đi làm ngay khi Paloma đến.

- Jimmy bị tai nạn đêm hôm qua - Alex buồn rầu báo tin cho ông biết khi ông đã tỉnh ngủ hẳn.

- Sao em biết? - giọng Coop đầy vẻ ngờ vực.

- Mark gọi em. Anh ấy và Taryn đang ở tầng dưới trong phòng chấn thương. Jimmy lái xe trên đường MalibuCanyon thì bị nạn gãy xương và đang hôn mê.

Coop cũng ngạc nhiên khi nghe tin trên, nhưng trong đời ông đã từng chứng kiến bao nhiêu cảnh rủi ro, buồn rầu như thế. Dù với bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu niềm tin, những chuyện tệ hại như thế vẫn xảy ra với người tốt - Em thấy anh ta có hy vọng qua khỏi không?

- Vào thời điểm này rất khó nói. Có thể có mà cũng có thể không. Phần lớn tùy thuộc vết sưng trong não, nó làm tổn hại não đến mức nào, anh ấy qua khỏi cơn hôn mê nhanh chóng ra sao. Nhưng chỗ xương bị gãy thì không sao.

- Tội nghiệp anh ta! Xui xẻo liên tiếp. Mất vợ rồi đến tai nạn này. Alex không nói cho ông biết mối ngờ vực của mình về tai nạn này vì đây cũng chỉ là một linh cảm. Vả lại, cô cũng chưa biết anh anh nhiều lắm - Vậy có gì thêm em cho anh biết.

- Anh có muốn đến ngồi chờ cùng Taryn và Mark không? - cô ngỡ là khi nghe tin trên, ông tình nguyện làm chuyện này. Nhưng với Coop, ông cho chuyện ngồi chờ như thế chẳng giúp ích gì thêm cho Jimmy. Vả lại, Coop rất ghét bệnh viện. Chúng làm ông căng thẳng, ngoài những dịp ông đến gặp Alex ngồi chờ ở tầng dưới - Anh chẳng thấy lợi ích gì đến ngồi chờ với họ. Và cũng quá trễ không hủy được cuộc hẹn với người huấn luyện viên ấy được - Alex cho lý do đó kỳ cục, nhưng Coop đã phát triển nó một cách tự nhiên.

Ông thấy khó chịu khi nhìn thấy cảnh Jimmy trên người chằng chịt những ống tuýp.

- Mark và Taryn đều rất buồn về chuyện này - Alex cố nhấn mạnh thêm nhưng Coop vẫn không nhượng bộ. Ông vẫn cố tránh, không muốn nhìn thẳng vào thực tế của tình hình, chỉ lặng lẽ bảo.

- Anh đã khám phá ra nhiều năm nay là ngồi chờ ở bệnh viện chẳng giúp được ai cả, chỉ làm

mình xuống tinh thần và quấy rầy các bác sĩ ở đây. Em bảo hai người là đến giờ ăn trưa, nếu họ còn ở đây anh sẽ đến đón họ đi ăn.

- Em chắc họ không muốn bỏ Jimmy một mình ở đây đâu - Alex cho là họ chẳng còn lòng dạ nào đi ăn. Nhưng với Coop, đó là nơi ông nhất định không đến trong bất cứ trường hợp nào.

- Nếu những gì em nói là thật, và anh tin là thật thì Jimmy sẽ chẳng thấy sự khác biệt giữa việc họ xúm nhau buồn rầu khổ sở ở phòng chờ với việc họ đi ăn trưa ở Spago - Alex cho ý nghĩ trên của ông là kỳ quái, một lối nhìn hoàn toàn khác biệt cô nhưng không nói gì. Qua kinh nghiệm, cô biết nhiều người có phản ứng rất kỳ cục trước những căng thẳng. Coop dường như nhất định tránh né chuyện này. Cô lại gọi xuống phòng chẩn thương hỏi thăm lúc 10 giờ, và được biết vẫn không có gì thay đổi. Mark cho cô biết là bà O'Lonnor đã lên phi cơ và sẽ đến bệnh viện vào xế trưa, nếu không có gì trục trặc. Khi có được thời gian tạm nghỉ, Alex xuống xem tình hình. Mark và Taryn vẫn ngồi ở chỗ cũ. Cô đi ngay vào phòng và thấy họ đã tách riêng Jimmy ra để theo dõi sát hơn. Alex nói chuyện với các y tá vài phút, được biết anh vẫn đang trong cơn hôn mê nặng. Có vẻ ít hy vọng.

Cô lặng lẽ đứng bên cạnh Jimmy, đưa tay sờ nhẹ đôi vai trần của anh, nơi những tấm điện cực được nối với máy theo dõi bằng những sợi dây. Cả hai cánh tay đều có những mũi kim truyền máu để bổ sung số lượng máu bị mất ở nội tạng.

- Chào anh - Alex lặng lẽ nói khi cô y tá bước ra ngoài, để mình cô trong phòng. Cô ta biết Alex cũng có khả năng theo dõi máy như mình vậy. Tôi nghĩ giờ anh nên tỉnh lại đi...

Nước mắt cô trào ra khi lẩm bẩm những câu trên với Jimmy. Những tấn thảm kịch như thế này cô vẫn nhìn thấy trong công việc hàng ngày, nhưng trường hợp này khác. Jimmy là bạn và cô không muốn anh ta chết - Jimmy, tôi biết anh nhớ Maggie nhưng tất cả chúng tôi đều yêu mến anh... Ở đây vẫn có một cuộc sống cho anh. Jason sẽ vô cùng khổ sở nếu có điều gì xảy đến với anh... giờ anh phải trở lại đi, Jimmy... anh phải ... - nước mắt chảy dài xuống má cô trong khi thì thầm với Jimmy. Ở đây gần nửa tiếng đồng hồ. Sau cùng, cô hôn lên má anh ta, sờ cánh tay anh ta rồi quay trở ra.

- Anh ấy thế nào? Mark lên tiếng hỏi ngay. Trông anh vẫn rất bơ phờ và Taryn đang nhắm mắt tựa người ra ghế, ngồi thẳng dậy khi nghe tiếng Alex.

- Vẫn thế - có lẽ nghe tiếng bà má anh ta có thể tỉnh lại.

- Cô nghĩ chuyện đó có hiệu quả tốt à? - Taryn chột giật mình hỏi. Cô cũng có nghe đến chuyện đó nhưng không tin.

- Tôi không biết - Alex thành thật trả lời - Tôi có nghe họ nói là trong tình trạng hôn mê, người bệnh có thể nghe ta nói. Nhiều người đã được xem từ bờ vực của cõi chết trở về thế giới bằng những điều lạ lùng. Y học là một môn khoa học, và cũng là nghệ thuật nữa. Nếu chuyện này mà giúp gì được cho mấy đứa bé của tôi trên ấy, tôi sẵn lòng làm bất cứ gì. Chuyện trò với anh ấy như thế cũng chẳng hại gì.

- Có lẽ tất cả chúng ta nên làm thế - Mark nói ngay. Anh đang nóng lòng gặp mẹ của Jimmy, và ý kiến vừa rồi của Alex càng làm anh sốt ruột thêm. Anh không biết là bà bao nhiêu tuổi. Nếu bà quá lớn tuổi và ốm yếu, không biết có chịu được cảnh này không?

- Chúng tôi vào đây xem anh ấy thế nào được không? - Cả hai đã được nhìn thấy Jimmy một lần trong chốc lát khi đứng ngoài cửa nhìn vào.

Alex vào hỏi trước rồi ra dấu cho hai người vào. Không như Alex vốn đã quen với cảnh này, Taryn chỉ ở lại trong phòng vài phút rồi vội bước ra ngoài, chỉ còn Mark vẫn trung thành đứng cạnh giường thì thầm với bạn. Nhưng chỉ vài phút sau, giọng anh nghẹn ngào không nói được nữa. Sắc mặt Jimmy trông như người sắp chết đến nơi, ngay cả Mark cũng nhận thấy điều ấy. Cả ba sau đó trở ra phòng bên ngoài ngồi, buồn rầu, ủ rũ.

Alex lên lại phòng làm việc sau đó, nhưng trước khi cô rời phòng, Mark đã hỏi Coop có đến thăm không.

- Chắc không - cô lặng lẽ trả lời - Ông ấy có một cuộc hẹn trước. Cô không dám nói thật cho hai người biết cuộc hẹn với viên huấn luyện thể dục của ông, và biết đó chỉ là cái cớ của Coop. Cô có cảm tưởng ông sợ phải đến đây. Đó chính là điểm yếu của ông.

Alex gọi đến phòng chấn thương để biết tin tức hàng giờ. Đến 12 giờ 30, Mark gọi báo cho cô biết là bà O'Lonnor đã đến và đã vào ngay phòng Jimmy.

- Bà ấy trông thế nào?

- Rất thiếu ngủ. Nhưng ai mà chẳng vậy. Mark nói như đang khóc. Alex cảm thấy anh đã có mặt ở đây từ sáng sớm. Taryn cũng vậy. Cô gái chẳng biết Jimmy nhiều mà cũng bị tấn thảm kịch trên làm suy sụp tinh thần không ít.

- Vài phút nữa tôi sẽ xuống đây - Alex hứa với Mark như thế, nhưng mãi gần đến 2 giờ cô mới rời công việc được, vì có một ca bệnh khẩn cấp. Sau khi xin lỗi vì sự chậm trễ này, Alex hỏi ngay: Má của anh ấy đâu rồi?

- Vẫn còn trong phòng với anh ấy, gần một tiếng đồng hồ rồi - cả hai không biết đó là tín hiệu tốt hay xấu. Nhưng Alex thông cảm với bà. Dù đã 33 tuổi, Jimmy vẫn là cậu bé thân yêu của bà, và tâm trạng bà cũng chẳng khác gì những bà mẹ khắc khoải ngồi chờ ở khu cô làm việc hàng ngày. Alex nghĩ chắc bà đang đau lòng lắm.

- Tôi không muốn vào quấy rầy bà - Alex thận trọng nói. Nhưng do sự thúc giục của Mark và Taryn, cô đã vào trong phòng, tự nhủ sẽ rút lui ngay nếu thấy sự có mặt của mình không thích hợp lắm. Cô đã vô cùng ngạc nhiên trước những gì nhìn thấy. Trước mặt cô không phải là một bà cụ mà là một thiếu phụ nhỏ nhắn, hãy còn trẻ, chỉ độ 50 tuổi và rất hấp dẫn. Với mái tóc đen buộc lại thành đuôi ngựa, mặt không trang điểm, trông bà còn trẻ hơn số tuổi đó nữa. Từ Boston qua, bà chỉ mặc chiếc quần jean, áo thun dài tay, cổ ôm màu đen, và ngoài cái thân hình mảnh mai hơn, đôi mắt lớn và xanh thay vì nâu sẫm, trông bà giống hệt Jimmy.

Bà đang đứng yên cạnh đầu giường, dịu dàng trò chuyện với con như Alex làm lúc sáng và chợt nhìn lên khi Alex bước vào. Bà nghĩ cô là một y tá hoặc là một bác sĩ, vì tất cả đều cùng mặc bộ đồ bệnh viện và mang dụng cụ như nhau, nên đã đưa mắt nhìn lên máy kiểm soát rồi nhìn qua Alex hỏi vẻ hoảng hốt:

- Có gì trục trặc chẳng?

- Không, tôi xin lỗi... Tôi là bạn của Jimmy... Tôi làm việc ở đây. Chỉ ghé lại thăm anh ấy thôi - Valeria O'Lonnor buồn bã nhìn cô. Hai người phụ nữ nhìn nhau một lát, rồi bà quay lại tiếp tục

thì thầm chuyện trò với Jimmy.

Khi nhìn lên lại, thấy Alex vẫn còn đó. Bà nói:

- Cám ơn cô.

Trở ra lại phòng ngoài, Alex thấy yên tâm vì bà hãy còn trẻ, đủ sức chịu đựng cú sốc này. Trông hãy còn quá trẻ để có một đứa con ở tuổi Jimmy. Lúc bình thường, có thể bà trông còn trẻ hơn cả chục tuổi so với số tuổi hiện tại.

- Trông bà ấy có vẻ là người tốt - Alex ngồi xuống cạnh Mark và Taryn, người chợt thấy mệt mỏi rãi rời. Lo cho bệnh nhân ít mệt hơn là lo cho một người bạn.

- Jimmy thương mẹ lắm - Alex đề nghị nhưng cả hai lắc đầu.

- Tôi không ăn được - Taryn nói như người bị ốm.

- Tôi cũng thế - Mark nói thêm. Anh đã nghỉ việc cả ngày hôm nay, và chờ đợi ở đây trong suốt 9 tiếng đồng hồ từ sáng sớm.

- Coop có đến không? - Mark lại hỏi. Anh ngạc nhiên thấy ông ta không đến.

- Tôi không biết. Để tôi gọi ông thử - Độ ba tiếng rưỡi đồng hồ nữa là cô hết phiên trực, và định quanh quẩn ở bệnh viện để xem tình trạng của Jimmy như thế nào. Lúc đó, chắc Mark đã phải về nhà để lo cho mấy đứa nhỏ. Taryn cũng cần nghỉ ngơi đôi chút vì trông cô ta đã quá mệt mỏi.

Trở lại phòng làm việc, Alex gọi Coop, lúc ấy cũng vừa làm một giấc ngủ trưa ngắn ở hồ bơi.

- Nội vụ ra sao rồi, bác sĩ Kildare? - ông vui vẻ trêu cô. Alex hơi sững sốt trước câu đùa không thích hợp ấy, và chợt nhận ra ông không hiểu tình trạng của Jimmy trầm trọng đến mức nào, nên giải thích chi tiết cho ông rõ - Anh biết, anh biết rõ em bé à - ông nhẹ nhàng nói - nhưng anh cũng chẳng làm gì được trong trường hợp này nên cũng chẳng cần để mình mất tinh thần với nó làm gì. Cả ba người bọn em bối rối, lo lắng như vậy là đủ rồi, có thêm anh vào nữa đâu có giúp ích gì cho anh ta đâu? Ông nói cũng đúng. Nhưng cô vẫn khó chịu khi nghe ông nói thế. Dường như ông cho chuyện này chẳng có gì đáng để tâm trong khi cô lại nghĩ ông nên đến đây với Jimmy, dù có ghét bệnh viện hay không. Dù là người trong nghề y, thường sống với những trường hợp tương tự, cô thấy mình không sao không quan tâm khi biết một người mình từng quen biết sắp chết bất cứ giờ phút nào. Có lẽ sự sống hay cái chết ở tuổi của ông chẳng có gì ghê gớm hay đáng sợ. Có lẽ cái chết của một người nào đó mà ông từng quen biết, không còn là chuyện bất thường đối với ông. Nhưng thái độ trốn tránh ấy của ông đã làm Alex sững sốt - ngoài ra, anh rất ghét đến bệnh viện, trừ khi đến gặp em. Các thứ linh kính ấy ở bệnh viện làm thần kinh anh căng thẳng, rất khó chịu.

Cuộc sống đôi khi vẫn có những thứ khó chịu như thế, Alex thầm nghĩ. Cô nghĩ đến bao nhiêu thứ khó chịu mà Jimmy đã phải đối phó khi Maggie chết đi. Anh từng nói với Alex là đã tự mình săn sóc vợ cho đến khi Maggie trút hơi thở cuối cùng, không chịu để y tá hay ai khác giúp. Nhưng con người chẳng phải ai cũng giống nhau. Coop chẳng bao giờ ứng phó giỏi với những thứ không đẹp dễ, không dễ chịu đối với ông. Những tai nạn, những cơn hôn mê hay tình trạng Jimmy hiện tại đều là những thứ làm ông không thấy dễ chịu chút nào. Nhưng khi tránh né chúng, Coop tỏ ra là người chỉ biết có mình thôi, chẳng giúp được ai.

- Chùng nào thì em về? - ông hỏi như không hề có vụ Jimmy - Chúng mình vẫn đi xem xi nê chứ? Alex chợt thấy đau nhói khi nghe Coop hỏi.

- Coop, em không thể đi được. Em sẽ quanh quẩn ở đây xem có thể giúp đỡ gì cho bà má anh ấy không. Mark và Taryn phải về nhà và như vậy chỉ còn một mình bà ở thành phố xa lạ với một người con trong tình trạng hôn mê. Chẳng có ai khác cả.

- Thật cảm động! Giọng Coop có chút mỉa mai - Em không nghĩ mình đã đi hơi quá xa sao, Alex? Anh ta không phải là bồ của em mà - Câu nói với giọng ghen tuông không đúng chỗ và hoàn toàn không thích hợp vào lúc này của Coop, thật vô thức và xúc phạm. Alex ngỡ ngàng không buồn đáp lại, cô chỉ nói gọn:

- Em sẽ về nhà sau.

- Có lẽ Taryn sẽ đi xem xi-nê với em vậy - câu nói có vẻ hờn dỗi của ông làm Alex cảm tưởng như có một làn hơi lạnh thấm qua người. Thái độ của ông chẳng khác gì một đứa bé hư hỏng, không phải một người đàn ông đã trưởng thành. Nhưng đôi khi, Coop là một đứa bé thật, và đó cũng là một phần tạo nên sức quyến rũ của ông.

- Em chắc cô ấy sẽ không đi đâu, nhưng anh cứ hỏi thử. Sẽ gặp anh xong - cô nói xong rồi gác máy, lòng cảm thấy buồn phiền trước phản ứng ấy của Coop.

Cô xong phiên trực lúc 6 giờ, và lúc xuống bên dưới thì Mark và Taryn cũng vừa rời nơi đó. Bà mẹ của Jimmy đang lặng lẽ ngồi ở phòng chờ. Trông bà có vẻ trầm tĩnh nhưng buồn bã. Với bà, ngày hôm ấy cũng là một ngày dài với mẩu tin chấn động về đứa con trai và chuyến bay dài từ Boston sang. Nhưng trước mắt cô là một thiếu phụ trầm lặng, có bản lĩnh và khiêm nhường. Alex đề nghị kiếm cho bà một tô súp, xăng uých hay một tách cà phê.

Bà Valeria mỉm cười nhìn cô nói:

- Cô tử tế quá, nhưng tôi chẳng ăn gì được. Sau cùng bà cũng đồng ý ăn một miếng bánh xốp và một chén súp. Alex mang đến từ phòng ăn của các y tá - Thật may là có cô thông thuộc khu này - bà cầm chén súp từ tay Alex nhấp từng hớp - tôi thật không tin được chuyện này sẽ xảy ra. Jimmy đã phải trải qua một thời kỳ hết sức khó khăn rồi, thoát đầu vợ ốm, sau đó chết, rồi lại đến vụ này. Tôi lo quá.

- Tôi cũng thế - Alex nhẹ nhàng nói thêm.

- Tôi rất biết ơn những người bạn tốt của nó ở đây. Cảm ơn nó đã cho Mark số điện thoại của tôi - cả hai ngồi chuyện trò trong một lúc. Bà hỏi về công việc của Alex. Jimmy cũng đã cho bà biết ít nhiều về Coop rồi. Mark cũng giải thích cho bà biết tình trạng của Alex, để bà khỏi hiểu nhầm cô là bồ của Jimmy. Nhưng bà cũng biết Alex không phải là bồ bịch của Jimmy, vì anh vẫn liên lạc thường xuyên với bà. Bà biết con bà chẳng có một người phụ nữ nào kể từ khi Maggie mất đi, mà còn sợ là chẳng bao giờ còn có người đàn bà nào khác nữa. Cuộc hôn nhân của con bà, thật hoàn hảo cho cả hai, cũng giống như của bà trước đây. Bà đã góa chồng 10 năm rồi, và kể từ đấy không gặp người đàn ông nào để yêu thương cả. Dưới con mắt bà, không người đàn ông nào trên thế gian được như bố của Jimmy. Họ lấy nhau 20 năm và bà cho thế cũng là đủ cho cuộc đời của mình rồi. Không ai có thể thay thế ông, và bà cũng chẳng muốn thử kiếm một người nào khác.

Hai người cùng trò chuyện một lúc lâu. Sau đó, bà rủ Alex đi cùng bà vào thăm Jimmy để bà có thêm can đảm. Rồi bà bật khóc, bảo không rõ cuộc sống của mình sẽ ra sao khi không còn Jimmy nữa. Anh là người thân duy nhất của bà trên đời, dù hiện tại bà cũng khá bận rộn với công tác thiện nguyện giúp người mù và những kẻ không nhà ở Boston. Nhưng Jimmy là đứa con duy nhất, nên dù chỉ biết được sự hiện diện của anh ở bất cứ nơi nào trên thế gian này thôi cũng đủ làm cho cuộc sống của bà có ý nghĩa.

Đến 11 giờ tối, Alex bảo một nữ y tá ở bệnh viện một chiếc giường cho bà Valeria ở phía sau hành lang.. Bà không muốn rời con dù Alex đã đề nghị lái xe đưa bà về ngôi nhà gần cổng của Jimmy. Bà muốn ở lại bệnh viện trong trường hợp có việc gì xảy ra. Alex gọi Coop lúc 10 giờ rưỡi nhưng ông không có nhà. Taryn bảo ông đã đi xem xi-nê.

- Tôi nghĩ là mọi thứ ở bệnh viện làm cho ông bồn chồn khó chịu, Taryn giải thích. Tuy Alex nhận thấy điều đó nhưng cô vẫn khó chịu khi thấy cả ngay mọi cố gắng để thuyết phục, ông cũng không chịu làm.

- Nhờ cô nói lại với ông là tối nay tôi sẽ ở lại bệnh viện. Sáng mai 5 giờ tôi đã trở lại đây rồi, nên ở luôn đây tiện hơn. Tôi không muốn làm ông thức giấc khi tôi đi.

- Để tôi ghi lại trên mảnh giấy để lại cho ông. Tôi đây cũng mệt muốn chết. Alex còn cho Taryn biết là không có biến chuyển gì ở bệnh trạng của Jimmy. Không tốt hơn, cũng không xấu hơn, hay có nhiều hy vọng hơn.

Và đến khi cô vào chào Valeria thì bà đã ngủ. Alex rón rén trở lại phòng. Đêm ấy, nằm dài trên giường, cô nghĩ đến Coop, cô tìm rõ những cảm nghĩ của mình về ông. Trần trọc một lúc lâu trước khi giấc ngủ đến, cô nhận ra mình không giận Coop mà chỉ thấy thất vọng về ông. Lần đầu tiên, sau tai nạn của Jimmy, cô đã nhìn thấy mặt khác của ông mà cô không ưa thích. Cô biết là dù yêu ông đến đâu cô cũng mất sự kính nể với ông. Cùng với tai nạn của Jimmy, đây cũng là mẩu tin vô cùng tai hại với cô.

*[Đọc và download truyện FULL tại truyen368.com](http://truyen368.com)*



## Chương 20:

Khi Alex từ bệnh viện gọi Coop sáng hôm sau, cô đã sững sốt nghe ông bảo cô đã mất dịp xem một cuốn phim tuyệt vời. Coop đã làm hoàn toàn như không biết việc gì hôm trước, cũng chẳng hề hỏi thăm tình trạng Jimmy như thế nào nữa. Dù vậy Alex cũng cố cung cấp cho ông thêm một vụ trên, bảo tình hình vẫn không có gì thay đổi. Và Coop chỉ nói ông lấy làm tiếc, rồi cố chuyển đề tài câu chuyện càng nhanh càng tốt.

- Câu chuyện dài vẫn tiếp tục. – Ông nói với giọng đùa cợt. Cô muốn đánh thức con người ông dậy. Ông không hiểu được là sinh mạng một con người đang lơ lửng trên bàn cân hay không? Phần nào của con người ông đã bị thiếu mất vậy?

Sau khi gặp Taryn ở phòng chấn thương cùng với Mark và Valerie, Alex đã nói cho cô ta biết chuyện này.

- Tôi nghĩ, ông không muốn dính líu đến những tình huống khó khăn – Taryn đã thành thực bảo cô như thế, và cũng ngạc nhiên trước phản ứng của ông. Trong bữa điểm tâm Coop đã nói với Taryn về một cố gắng chống lại "hành động tiêu cực" rất nguy hiểm khi nó lọt vào cuộc sống. Nhưng Taryn ngờ là ông cảm thấy có lỗi về vụ này. Cho dù phản ứng lẩn tránh các khó khăn của ông là tự nhiên. Coop vẫn biết phản ứng ấy là không đúng, dù không muốn thú nhận. Nhưng điều Alex băn khoăn là làm sao ông lại cho phép mình lẩn tránh thực tế này. Kết quả của sự chối bỏ ấy là ông chẳng chịu giúp ai cả. Từ ấy cô cảm thấy như mình đã bị ông lừa dối. Rốt cuộc Alex phải chấp nhận là Coop không thể nào làm hơn thế được. Nhưng điều này cũng làm cô dăm lo khi nghĩ đến một chuyện gì đó có tính chất "tiêu cực" xảy đến cho cô một ngày nào đó. Coop sẽ giải quyết hay bỏ xem xi-nê?

Ngày hôm ấy, sau phiên trực ở bệnh viện cô trở về dinh thự Cottage trong khi những người khác ở lại với bà Valerie. Coop vẫn vui vẻ, dễ dãi. Ông đặt từ Spago phần ăn tối rất ngon cho hai người. Đó là cách ông làm lành với cô về những gì mà ông đã không làm. Coop không làm những gì mà ông thấy khó chịu. Chỉ làm những gì đẹp đẽ, dễ dàng, tao nhã. Ông đã tìm mọi cách để dứt khỏi cuộc sống của mình những thứ mà ông không ưa thích hoặc sợ hãi, chỉ chấp nhận những thứ mà ông thấy là thú vị và vui vẻ. Vấn đề là cuộc sống thực tế không như thế. Alex vẫn tự nhủ. Thường thì những thứ làm mình khó chịu nhiều hơn thứ làm mình thích thú. Nhưng đó không phải là thế giới của ông. Ông không cho phép những cái xấu len vào thế giới ấy, và cố làm cho chính mình và người khác tin là không thể có những thứ xấu đó. Ông cũng không dám đối diện với tình trạng bị cháy túi; tuy cứ tiếp tục sống, ăn chơi, tiêu xài mà vẫn không chịu thừa nhận là mình đang tự đưa mình vào tình trạng trên. Dù thế nào thì bữa tối của cô và Coop hôm ấy thật đẹp, thoải mái khiến cô có cảm tưởng như đang ở trong một khung cảnh không thực. Alex gọi điện thoại đến bệnh viện để biết thêm tình trạng của Jimmy, vẫn không có chuyển biến. Hy vọng bắt đầu lung lay. Anh ta đã ở trong tình trạng hôn mê gần 48 tiếng đồng hồ, và cứ mỗi ngày trôi qua khả năng hồi phục càng giảm dần. Anh ta chỉ còn độ một ngày nữa, có thể hai ngày, là hy vọng hồi phục hoàn toàn sẽ mất đi mãi mãi. Có thể anh ta vẫn sống, nhưng sẽ không còn là một con người như trước kia. Giờ cô chỉ biết cầu nguyện. Đêm ấy Alex lên giường ngủ với Coop mà lòng đầy ưu tư phiền muộn, không chỉ vì tai nạn của Jimmy mà còn cái phần thiếu mất trong con người Coop, cái phần mà với Alex lại là một mảng rất lớn.

Ngày hôm sau, tuy được nghỉ, Alex vẫn đến bệnh viện, vẫn mặc bộ đồ xanh làm việc để có thể đến thăm Jimmy cho tiện. Coop đang thực hiện một phim quảng cáo cho một công ty dược phẩm quốc gia và đem Taryn theo Mark đã đi làm việc lại.

- Cảm ơn cô đã đến với tôi – Bà Valerie lên tiếng cảm ơn Alex. Cả hai ngồi hàng giờ ở phòng đợi, thay phiên nhau vào thăm Jimmy, thì thầm trò chuyện với anh. Tình cờ trong lúc bà Valerie đứng cạnh đầu giường trò chuyện với con trai như mọi lần, Alex đang đứng ở cuối giường, chợt nhìn thấy ngón chân cái Jimmy cử động. Thoạt đầu cô ngỡ đó là một cử động phản xạ, nhưng tiếp đó thì cả bàn chân đều cử động. Alex nhìn lên chiếc máy theo dõi, rồi nhìn cô y tá. Cô này cũng nhìn thấy. Và rồi, thật lặng lẽ, bàn tay anh tìm bàn tay mẹ và nắm lấy. Nước mắt chảy dài xuống má bà và Alex, trong khi bà vẫn ngọt ngào bảo là yêu thương anh vô cùng và sung sướng thấy anh đã khá hơn, dù sự thật chưa có dấu hiệu gì về chuyện này cả. Phải mất nửa tiếng đồng hồ nữa, đôi mắt Jimmy mới mở ra, nhìn thẳng vào mắt bà, rồi thì thầm: "Ồ, Ma!"

- Chào Jimmy – Qua làn nước mắt, bà nhìn con mỉm cười: Alex phải cố nén tiếng nức nở suýt làm cô nghẹt thở.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Con là tên lái xe tồi – bà trả lời con. Cô nữ y tá bật cười.

- Chiếc xe con như thế nào rồi?

- Còn tệ hơn con nữa. Nhưng má sẽ mua cho con một chiếc xe mới.

- OK. Mắt Jimmy nhắm lại, rồi mở ra nhìn thẳng Alex : - Cô làm gì ở đây?

- Tôi hết phiên trực ghé lại thăm anh.

- Cảm ơn cô, Alex. – Jimmy nhắm mắt lại, rồi trôi dần vào giấc ngủ. Vài phút sau vị bác sĩ phụ trách đến xem xét.

- Bingo! – ông cười nói với Alex – Chúng ta thành công rồi! – Một thắng lợi thật sự của cả nhóm chuyên viên – Trong khi ông ta kiểm soát lại tình trạng của Jimmy, thì bà Valerie nức nở trong vòng tay của Alex ngoài hành lang. Bà đã tưởng con bà chẳng còn sống được, và giờ như người vừa chợt hoàn toàn giải tỏa khỏi những căng thẳng trong suốt thời gian qua.

Alex ôm bà vỗ về:

- Được rồi... giờ thì anh ấy không sao rồi – Cô cũng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm vì vừa qua khỏi một thách thức ghê gớm.

Đêm ấy Alex cuối cùng cũng thuyết phục được Valerie rời khỏi bệnh viện để cô lái xe đưa bà về nhà Jimmy ở. Cô lục tìm chiếc chìa khóa thừa ở nhà Coop, rồi mở cửa đưa bà vào. Coop vẫn còn ở với đoàn quay phim quảng cáo khi hai người về đến nhà. Sau khi thu xếp mọi thứ cần dùng cho bà, Alex từ giã về khu nhà chính.

- Cô đối với tôi tốt quá! – Bà Valerie ứa nước mắt bảo Alex. Giờ bà lại dễ xúc động, suốt hai ngày trong chờ đợi khắc khoải, đã làm người bà rung động mạnh – Tôi ước mong có một đứa con gái như cô.

- Tôi cũng mong có một người mẹ như bà – Alex mỉm cười nhìn bà nói với vẻ thành thật

trước khi rời bà. Cô thấy người vô cùng nhẹ nhõm trong khi bước về khu nhà chính. Cô vào phòng tắm và vừa gội đầu xong thì Coop cũng vừa về đến nhà. Lúc ấy là 11 giờ đêm. Trông ông mệt mỏi sau một ngày dài làm việc.

- Ôi, Chúa ôi! Anh thấy mệt nhoài. – Ông phàn nàn trong khi rót mấy ly sâm banh cho mình, Alex và Taryn. – Anh từng đóng những vở kịch ở Broadway với khoảng thời gian ít hơn là đóng cuốn phim quảng cáo này – Nhưng ông cũng đã được trả công hậu. Taryn cũng thấy vui vẻ vì nó đã giúp cô tạm quên đi vụ Jimmy – Ngày làm việc của em hôm nay thế nào, cưng?

- Tuyệt vời! – Alex mỉm cười nhìn Taryn vốn đã biết trước tình hình, vì thỉnh thoảng vẫn gọi Alex để hỏi thăm. – Hôm nay Jimmy đã tỉnh. Rồi anh ta sẽ khá hơn. Chắc anh ta phải ở lại bệnh viện trong một thời gian, nhưng rồi cũng sẽ bình phục – Giọng cô hơi rung lên trong khi nói. Quả là một kinh nghiệm đầy xúc động cho mọi người trừ Coop.

- Và sau đó hai mẹ con họ sẽ sống hạnh phúc hơn – Coop thêm, rồi mỉm cười nhìn Alex nói như khuyên bảo cô. – Đây, em thấy không, nếu em không để tâm quá đến những chuyện như thế thì mọi việc cũng tự nó sẽ được giải quyết vào một thời điểm thích hợp. Cứ để cho thượng đế lo chúng dễ dàng hơn, mình cứ lo công việc của mình. Phát biểu trên của Coop đã hoàn toàn chối bỏ cái nghề của Alex hiện đang theo đuổi. Thượng đế kiểm soát, chi phối tất cả, chắc chắn vậy, nhưng cô cũng có đóng góp phần mình vào đấy.

- Đó cũng là một cách nhìn sự việc, - Alex lặng lẽ nói.

- Bà má anh ta thế nào rồi? – Taryn lên tiếng hỏi.

- Hầu như kiệt sức, nhưng vẫn mạnh khỏe. Tôi đã đưa bà đến nhà của Jimmy.

- Em không nghĩ một người tuổi tác như bà, đến khách sạn để có người phục vụ chẳng tốt hơn sao? – Coop lúc nào cũng là con người hào hoa lịch sự.

- Có lẽ bà không đủ khả năng thuê khách sạn – Alex nói – Vả lại bà cũng không già như chúng ta tưởng.

Coop có vẻ ngạc nhiên

- Bà ta cỡ bao nhiêu tuổi?

- Em không biết. Trông cỡ 42,43 nhiều nhất là 45... nhưng chắc cũng đến 50.

- Bà ấy 53, - Taryn thêm. Tôi có hỏi bà. Bà trông thật trẻ, như chị uột của nh ta vậy.

- Vậy chúng ta khỏi lo bà ấy té ngã vỡ xương chậu ở ngôi nhà ấy. Coop đùa. Ông sung sướng thấy toàn bộ câu chuyện giờ đây đã xong xuôi, tất cả đều có thể trở lại sinh hoạt bình thường. – Nào, ngày mai chúng ta sẽ làm gì ở đây? – Coop sung sướng hỏi. Ông tỏ ra hài lòng khi biết Jimmy đã tỉnh và sẽ khá hơn. Alex nhẹ người hẳn đi khi thấy Coop cũng không đến nỗi vô tình lắm.

- Em đi làm việc – cô cười lớn đáp.

- Lại phải làm việc? – Coop có vẻ thất vọng – Chán quá! Anh nghĩ em nên nghỉ một ngày rồi chúng ta cùng mua sắm ở Rodeo.

- Em cũng thích lắm – Alex nhìn ông cười. Trông Coop thật đáng yêu, và đôi khi cũng thật trẻ con, nên khó mà giận ông lâu – Em chắc bệnh viện sẽ bực mình không ít nếu em không đến làm

việc vì phải đi mua sắm. Khó trả lời họ lắm đấy .

- Bảo họ em bị nhức đầu.

- Có lẽ em phải đi làm thôi – Alex nhìn ông cười lớn.

Mọi người lên giường ngủ lúc nửa đêm – và Alex đã ân ái với Coop. Cô đã hôn ông trong khi ông còn ngủ, lúc cô rời nhà đi làm sáng hôm sau. Cô đã tha thứ cho Coop về sự vô tình của ông đối với Jimmy. Một số người không có khả năng xử lý các tình trạng khẩn cấp hay những vấn đề về y khoa. Với cô những chuyện ấy vốn quá quen thuộc, khiến cô không sao hiểu được họ. Nhưng không phải ai cũng có thể làm như cô, nên Alex thấy cần phải liên minh cho sự yếu đuối ấy của ông và sẵn lòng cho ông một cơ hội. Thật ra, nó cũng rất cần để cô nhận định sự việc tỉnh táo hơn. Ít nhất, theo cô thì tình yêu là lòng trắc ẩn, là sự thỏa hiệp và tha thứ. Định nghĩa của Coop có thể hơi khác chút đỉnh. Nó lại thiên về sắc đẹp, sự thanh lịch và lãng mạn. và nó phải dễ dàng. Vấn đề nằm ngay ở đây. Theo Alex, tình yêu không phải lúc nào cũng dễ. Còn Coop thì ngược lại. Đó là vấn đề nghiêm trọng.

Trên đường đi ăn trưa hôm ấy, cô dừng lại ghé vào thăm Jimmy- Mẹ anh vừa đi qua phòng ăn tự phục vụ kiểm xăng ulyt, nên hai người đã trò chuyện một lúc về bà. Alex bảo cô quý mến bà, và Jimmy cũng đồng ý với cô.

- Cảm ơn cô đã có mặt ở đây trong lúc tôi hôn mê. Má tôi nói cô đã ở với bà cả ngày hôm qua. Alec, cô tử tế quá, cảm ơn.

- Tôi không muốn bà có mặt ở đây một mình. Ai cũng thấy sợ hãi trong hoàn cảnh đó – Alex nhìn anh rồi nói, ời đánh bạo đưa ra câu hỏi từng day dứt cô kể từ lúc tai nạn xảy ra. Cô nghĩ là giờ đây anh đã khá hơn, mình có thể hỏi thẳng được. – Chuyện gì xảy ra? Tôi không chắc phải vì anh uống nhiều quá – Cô đang ngồi rất gần anh, và Jimmy thấy mình đã vô tình cầm tay cô nói:

- Không, tôi không uống rượu... Tôi không biết tại sao... Tôi đoán là mình đã mất kiểm soát chiếc xe... bánh xe cũ... thắng xe cũ... hay một thứ gì đó.

- Có phải anh muốn thế không? – Cô nhẹ nhàng hỏi thêm – có phải anh đã làm cho chuyện ấy xảy ra? – Giọng Alex nhỏ dần như tiếng thì thầm. Một lúc yên lặng dài sau đó, trong khi Jimmy nhìn cô gái.

- Alex, thành thật với cô, tôi cũng không biết chắc nữa.. tôi vẫn tự hỏi. Câu hỏi tương tự như thế... lúc ấy tôi như người mất hồn... tôi đang nghĩ đến Maggie... Chủ nhật là ngày sinh nhật của cô ấy. Chỉ trong một khoảnh khắc tôi đã để chuyện đó xảy ra. Tôi nghĩ lúc ấy chiếc xe bắt đầu trượt khỏi đường, và tôi đã để cho nó trượt như thế. Đến khi tôi cố hãm nó lại thì không thể nào dừng lại được. và thế là hết. Tôi thức dậy tại đây – Đúng như mối nghi ngờ của Alex – Một sự thú nhận thật kinh khủng, và tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, tôi đã ném cả sinh mạng mình cho định mệnh.... May thay định mệnh đã ném tôi về lại đây.

- Anh đã chơi trò quá nhiều may rủi – Alex buồn bã nói. Cô đau lòng nghĩ đến chuyện anh phải chịu bao nhiêu đau khổ trong một thời gian dài như thế, đến độ phải đối mặt với những nỗi khổ và nỗi kinh hoàng của chính mình, và đã sống sót để kể lại chuyện đó. Quả là một bài học kinh khủng đối với anh ta – Tôi nghĩ, đó cũng là một phương pháp trị liệu tốt.

- Vâng, tôi cũng nghĩ vậy. gần đây tôi cũng nghĩ là mình không còn chịu đựng nổi cái cảm tưởng của một người đang bị chìm dần xuống vùng nước sâu không sao nhồi lên được – Rồi nhìn lên các máy kiểm tra theo dõi với các ống tuýt chẳng chịt, anh nói thêm: - Giờ tôi cảm thấy khá hơn rồi.

- Vậy là tốt – alex nói – tôi sẽ để ý theo dõi sát anh. Tôi sẽ cố làm anh vui trở lại cho đến khi nhìn thấy anh nhảy tung lên vì sung sướng trên suốt con đường dẫn đến ngôi nhà cạnh cổng.

Jimmy bật cười:

- Chắc tôi chưa thể nhảy lên như thế được đâu – anh phải ngồi xe lăn trong một thời gian, rồi phải chống nạng. Mẹ của anh đã bảo phải ở lại săn sóc anh trong thời gian ấy. Bác sĩ bảo anh phải mất 6 đến 8 tuần lễ nữa anh mới đi được. anh đã nói đến chuyện trở về làm việc khi nào có thể, và đó cũng là dấu hiệu tốt. Jimmy thận trọng hỏi: - Alex, làm sao cô biết được chuyện đó? – Anh rất ngạc nhiên là cô gái đã đoán ra phần tham dự của chính anh ta trong tai nạn trên.

- Tôi là bác sĩ mà!

- Đúng! – Nhưng những đứa bé sơ sinh không lái xe lao xuống vực như thế.

- Tôi chỉ đoán. Cũng không biết tại sao, nhưng tôi biết ngay từ phút Mark gọi tôi. Có thể tôi cảm thấy chuyện đó thì đúng hơn.

- Cô là một phụ nữ thông minh.

- Tôi rất mến anh – Cô nghiêm chỉnh nói, và Jimmy gật đầu. Anh ta cũng quý mến cô nhưng không dám nói ra.

Alex trở về làm việc khi bà mẹ của Jimmy trở lại với món xăng ulyt. Bà Valerie tỏ ra tò mò về Alex. Bà nói:

- Mark bảo cô ấy là bồ của Coop Winslow. Ông ta có lớn tuổi quá so với cô ta không?- Bà chưa gặp Coop, nhưng biết tên tuổi ông và nghe nói khá nhiều về ông từ những người bà mới gặp và từ Alex.

- Dường như cô ta chẳng hề nghĩ đến chuyện đó.

- Ông ấy là người như thế nào? – Bà vừa nhai miếng xăng ulyt vừa hỏi anh. Jimmy hãy còn ăn đồ lỏng, nhìn bà anh chợt thấy đói. Lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên anh nhớ đến cái đói. Có lẽ những gì anh nói với Alex là đúng. Có lẽ rốt cuộc mình cũng xua đuổi được con quỷ của mình. Anh đã đến bờ vực thẳm rồi nhảy xuống, và nhờ chính anh, đã xuống được an toàn. Có lẽ cái tai nạn ấy cuối cùng là một phút dành cho anh.

- Coop là một con người kiêu căng, đẹp lão, quyến rũ, vui tính và rất ích kỉ. Vấn đề ở chỗ là cô ấy không nhìn thấy cái đó- Jimmy trả lời bằng một giọng hơi khó chịu.

- Con đừng quả quyết như thế - Bà Valerie lặng lẽ nói – Bà tự hỏi không biết con mình yêu cô ta, hay không biết là mình yêu cô ta – Đàn bà có một lối nhìn các sự việc để dồn cà lại đấy để sau này mới giải quyết. Không phải họ không nhìn thấy đâu. Và cô ấy là một người đàn bà thông minh.

- Vâng, rất thông minh – Jimmy xác nhận.

- Má nghĩ chắc vậy. Cô ấy không phạm sai lầm đâu. Có lẽ trong hiện tại thì ông ta hợp với cô

ấy, mặc dù theo những gì má nghe nói về ông ấy, thì quả là một sự kết hợp kỳ lạ.

Nhưng ngày hôm sau thì Jimmy được dời ra một phòng riêng, bà có ấn tượng mạnh khi Coop gửi cho bà một bó hoa lớn. Thoạt đầu bà cho là Alex gửi, chứ không phải của một người đàn bà, một người đàn ông từng hạ gục bao nhiêu phụ nữ dưới chân mình. Coop không bao giờ gửi cho ai một bó hoa hồng dưới bốn chục cái.

- Má nghĩ là ông ấy muốn cưới con không?- Jimmy hỏi đùa mẹ.

- Hy vọng là không- Bà cười lớn – Nhưng bà cũng hy vọng Coop không lấy Alex. Sau khi có dịp chuyện trò cùng với cô gái nhiều tiếng đồng hồ, bà cho là Alex cần một người xứng đáng hơn là một ngôi sao điện ảnh già nua như Coop, một người đang ông trẻ yêu thương, săn sóc cô, luôn ở bên cạnh và cho cô những đứa bé, một người như Jimmy chẳng hạn. Nhưng bà biết không nên nói điều này cho Alex hay Jimmy biết. Hiện giờ cả hai vẫn là bạn, cả hai đều muốn vậy.

Alex đến thăm Jimmy hằng ngày, vào những ngày làm việc và ngày nghỉ cũng vậy, đem cho anh sách, kể những câu chuyện vui cho anh nghe, máy fart điều khiển từ xa để anh có thể chơi với các nữ y tá. Vào những giờ muộn ban đêm, cô cũng lặng lẽ đến ngồi tâm sự với Jimmy trong nhiều tiếng đồng hồ về công việc, về gia đình, về mối quan hệ giữa cô với gia đình. Jimmy cũng trao đổi với cô về hoàn cảnh của anh, về cuộc sống của anh với Maggie. Dần dà bầu không khí giữa hai người đã trở nên thân mật hơn. Cả hai không hề biết là họ đang đi dần vào những vùng thăm kín sâu xa hơn, vẫn nhất mực cho đó là tình bạn, nhưng bà Valerie biết rõ hơn họ. Bà rất ngờ vực cái nhãn bạn bè bên ngoài đó. Liệu thuốc mà hai người đang cùng pha chế mạnh hơn nhiều, dù cả hai chưa biết rõ, bà thấy sung sướng cho cả hai. Chỉ còn một con ruồi trong món thuốc đó. Theo ý bà, đó là Coop. Mãi đến cuối tuần bà mới có dịp tự mình nhìn rõ con ruồi ấy, và phải công nhận ông là một con người rất đáng chú ý. Ông có mọi đặc điểm mà Jimmy từng nói với bà; ích kỷ, kiêu căng, vui vẻ và quyến rũ, nhưng ở con người ông còn có những thứ khác nữa mà Jimmy chưa đủ già dặn để hiểu. Bà đã nhìn thấy ở Coop một con người rất dễ bị tổn thương và sợ hãi. Cho dù trông ông rất trẻ, cho dù có bao nhiêu phụ nữ trẻ bao quanh, ông biết là cuộc vui của ông hầu như chấm dứt. Bà nhận ra ông rất sợ bị đau ốm, trở nên già nua, mất đi vẻ trẻ trung hiện tại, và rồi chết đi. Việc ông từ chối không chịu giáp mặt với thực tế trong vụ Jimmy vừa rồi, cho bà thấy rõ điểm đó. Và đôi mắt ông ta nữa: Đằng sau nụ cười ấy là một nỗi buồn. Và cho dù ông có hấp dẫn đến đâu, bà cũng thấy buồn cho ông. Đó là con người luôn sợ phải đối diện với những khiếm khuyết của mình. Phần còn lại chỉ là những thứ cung bày bên ngoài. Nhưng bà biết là nếu có giải thích cho Jimmy nghe, anh cũng chẳng bao giờ hiểu. Về vụ cô gái bảo đang có con với ông, bà thấy đó chỉ là một thứ nhằm tô điểm thêm cái tôi của ông, dù ông vẫn phàn nàn chuyện đó. Và ông có nhiều phụ nữ khác muốn có con với ông, và không những ông còn trẻ mà còn đầy sinh lực nữa. bà không cho Alex thành thật yêu ông. Cô ta bị ông tạo nên một ấn tượng mạnh, hình ảnh một người cha chiều chuộng, săn sóc con, một người cha cô muốn mà chẳng bao giờ có.

Thoạt nhìn bà, Coop chẳng hề để ý. Valerie hoàn toàn không phải là mẫu người mà ông thích tán tỉnh, tuổi bà đáng làm mẹ những cô gái đó. Ông đã bảo Alex khi cùng cô nằm ôn lại những chuyện đã xảy ra là ông thích cái duyên, cái phong cách và vẻ thanh lịch đơn giản của bà. Trên người bà chỉ có chiếc quần rộng màu xám, chiếc áo thun dài tay cũng màu xám, và một chuỗi hạt trai, không có một chút gì phô trương cả. Chính chuyện không hề có làm mình trẻ lại, thật

ra là làm cho bà trông có vẻ trẻ. Ở người bà, hiện rõ những nét của một người thuộc giai cấp thượng lưu và một dòng dõi thể tộc.

- Đáng tiếc là bà ấy không có tiền. Trông bà ấy phải là một người có nhiều tiền mới phải! – Coop đã nhận xét thế - Nhưng tất cả chúng ta ai cũng nên có nhiều tiền – Alex là người duy nhất trong nhóm có tiền của, rất nhiều, nhưng tiền bạc với cô chẳng có ý nghĩa gì nhiều, vì Alex chẳng hề quan tâm đến chuyện mình có tiền hay không, cũng như Coop thấy tuổi trẻ cho đám người trẻ là phí, tiền cho những công tác từ thiện là phí. Ông nghĩ tiền bạc là để tiêu xài, và để vui chơi thoải mái. Alex đã giấu kín tiền của cô, không hề biết đến nó. Cô cần những bài học mà ông có thể dạy cho cô rất dễ dàng, nhưng ông lại ngần ngại. Lại vì lương tâm. Coop đang cố vượt qua cái lương tâm ấy, một thứ mới lạ đối với ông và đang trở thành một phiền toái vô cùng khó chịu.

Ngày hôm sau Coop lại gặp Valerie đang ngồi dưới bóng cây nơi ông vẫn thường nằm ở hồ bơi. Thân hình cân đối của bà nổi bật hẳn lên trong bộ đồ tắm hai mảnh đơn giản. Cả Taryn lẫn Alex đều ao ước có một thân hình như thế, và hy vọng đến lứa tuổi của bà, có được phân nửa sắc đẹp đó cũng đủ. Nghe hai cô gái nói thế, Valerie chỉ bảo là bà may mắn có được những nguyên tố di truyền tốt, nên chẳng phải săn sóc nó nhiều. Sau đó Coop mời bà vào nhà uống một ly sâm banh. Valerie ngạc nhiên trước vẻ đẹp của ngôi nhà, không chút hoa hòe kiểu cách. Những món đồ cổ bên trong, lối kiến trúc rất tuyệt vời. Đúng là ngôi nhà của một người lớn tuổi, sau này khi bàn luận với Jimmy bà đã bảo thế. Và một lần nữa bà lại nghĩ là Alex không hợp với ngôi nhà ấy. Nhưng cả hai dường như lại sống rất sung sướng ở đây.

Bà bắt đầu nghĩ là Coop đã nghiêm chỉnh vụ này. Ông tỏ ra lo lắng chăm sóc và yêu thương cô gái rất nhiều và rõ ràng là bị Alex chi phối rất mạnh. Nhưng với Coop, khó có thể nói là ông ta thật sự dấn thân vào vụ nào, mọi thứ trong cuộc sống đều được ông giữ ở bề mặt, nhất là những xúc động tình cảm. Bà có thể nhìn thấy dễ dàng chuyện ông ta sẽ cưới Alex, để chứng tỏ sức chinh phục của mình hay bất cứ điều gì khác hoặc tệ hơn nữa để có thể bám vào tiền của dòng họ Madison. Valerie là trong vụ này Coop tỏ ra thành thật hơn. Nhưng cũng khó mà biết được chuyện này. Nhưng dù sao thì Alex cũng chẳng hề quan tâm đến chuyện đó. Cô thấy thoải mái, vui vẻ cạnh ông và ông sung sướng được sống ở Cottage, nhất là khi có thêm Taryn.

Con có những người bạn thật đáng yêu – Valerie đã bảo Jimmy tối hôm ấy khi bà đến thăm anh ở bệnh viện. Bà cũng nói là rất thích ngôi nhà của Coop, cả ngôi nhà của Jimmy đang ở nữa. – Má hiểu tại sao con thích ở đây. Nó tạo cho ta một cái cảm giác tĩnh lặng của một vùng hôn dã.

- Coop có cố gây cho má ấn tượng nào không?

- Dĩ nhiên không – bà nhìn con cười – Má đối với ông ấy quá già, có đến 30 tuổi là ít. Ông ta cũng chẳng khờ dại gì. Phụ nữ trạc tuổi má có thể nhìn suốt con người ông ấy. Thật ra đây cũng là điều tốt cho ông ấy, nhưng má không còn năng lực dành cho một người như Coop. Phải mất quá nhiều công sức để huấn luyện ông ấy. – bà chẳng còn năng lực cho bất cứ người đàn ông nào, mà cũng chẳng ước mong gì chuyện đó. Những ngày xa xưa ấy đối với bà đã qua rồi, bà vẫn bảo Jimmy thế. Bà hài lòng được sống một mình, và dành thì giờ của mình cho con. Bà đã hứa săn sóc Jimmy trong suốt thời gian dưỡng bệnh. Anh cũng mong được gần bà, vì trong nhiều năm qua anh đã không có dịp làm như thế. Ngoài tình mẹ con ra, hai người còn là những

người ốt.

- Có lẽ mà nên tranh đua thử với Alex về mặt tiền của. – Jimmy trêu mẹ.
- Không được đâu con ạ - bà cười lớn – Thế nào cô ấy sẽ thắng và cũng xứng đáng lắm – Chuyện ấy có tốt cho cô ta hay không là một câu hỏi chưa giải đáp được.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*



# Chương 21:

Đến tháng 6 thì cuộc tình giữa Taryn và Mark tiến triển tốt, và diễn ra kín đáo vì cả cô và Mark đều không muốn làm mấy đứa nhỏ buồn. Nhưng Jessica và Jason đều thấy thích Taryn đến độ không muốn đi New York cuối niên học để thăm mẹ chúng. Kể từ ngày hai đứa qua đây, Janet có qua thăm con một lần. Khi cô gọi cho Mark về chuyện này, cô đã nằng nặc đòi anh phải đưa chúng sang và còn muốn chúng ở lại với cô đến sau lễ cưới. Janet tính lấy Adam vào dịp cuối tuần, ngay sau ngày 4 tháng 7.

- Con sẽ không đi.- Jessica cương quyết bảo bố khi mấy cha con thảo luận vấn đề này – Jason thì nói nó tùy thuộc ý chị nó. Con bé vẫn rất giận mẹ nó- Con muốn ở đây với bố, và vui chơi với bạn bè ở đây. Con sẽ không sang để dự đám cưới đó.

- Đó là hai vấn đề riêng biệt. Chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau. Jessica con không thể từ chối không đi gặp má con được.

- Được chứ bố. Má đã bỏ bố để đi theo con người chẳng ra gì ấy?

- Đó là chuyện giữa bố và mẹ con, không phải chuyện của con- Mark cương quyết nói, nhưng cũng thấy rõ là Janet đã đốt cháy, đã làm hư hỏng mối giây liên hệ giữa cô với con, trong khi Adam lại không íp gì cô được. Những câu nói thẩn vụng về với thái độ hống hách của ông ta với mấy đứa nhỏ, làm chúng tin là ông dan díu với mẹ chúng trước khi rời Canifornia qua New York. Sự đại dột ấy của hai người đã làm tổn thương không ít đến quan hệ của chúng tôi với Janet. Nhưng Mark thấy sớm muộn gì thì chúng cũng tha thứ cho cô. Anh bèn dụ dỗ chúng – này Jessica, con vẫn phải thăm má con. Má yêu thương con mà!

- Con cũng thương má, - Jessica thành thật nói – Nhưng con giận má lắm. So với thái độ của chị, Jason có vẻ bàng quang hơn. – Con sẽ không trở lại học ở New York đâu, - Jessica thêm. Janet thì muốn chúng ta về với cô càng sớm càng tốt, và đi học ở New York vào mùa thu.

Sau cùng anh phải gọi Janet để thảo luận với cô vấn đề trên.

- Janet, anh đã cố gắng nhưng không thuyết phục được chúng - Anh nói – Chúng không muốn qua New York, và nhất định không qua dự lễ cưới của em.

Janet bật khóc khi nghe anh nói.

- Không thể được. Anh phải làm sao để chúng qua đây mới được.

- Anh không thể đánh thuốc mê, rồi bố chúng vào bảo đưa lên máy bay qua New York. – Mark thấy bất lực không sao hòa giải cả đôi bên. Janet đã tự tạo ra rắc rối ấy cho chính cô. Anh không hề màng một ý nghĩ trả thù hay tức giận đối với cô. Anh đang cảm thấy sung sướng cạnh Taryn – Sao em không bay qua đây nói chuyện với chúng? Có lẽ làm thế dễ cho chúng hơn – Mark cố đưa ra một lối hòa giải, nhưng Janet không chịu.

- Em đang bận sửa soạn cho lễ cưới, không có thì giờ - cô và Adam đã thuê một ngôi nhà ở Connecticut, và sửa soạn cho 250 khách mời trong dịp đó.

- Nếu em không chịu hàng động gì cả, chắc mấy đứa nhỏ sẽ không qua đó đâu. Anh đã tìm mọi cách rồi nhưng không được.

- Anh phải bắt chúng đi – Giọng cô đã trở nên giận dữ - Nếu cần em sẽ lôi chúng ra tòa.

- Bọn chúng chẳng bẽ bồng gì đâu, 14-16 tuổi rồi đấy, đủ khôn lớn để tòa phải nghe ý kiến chúng.

- Chúng làm như là mấy vị thành niên hư hỏng.

- Không phải thế đâu – Mark bào chữa cho con – Chúng cho là em đã lừa dối Adam. Và rõ ràng ông làm cho chúng nghĩ là em bỏ anh vì ông ấy. Ông ta hầu như chưa nói rõ chuyện đó.

- Anh ấy không quen với trẻ con – Janet cố bào chữa cho Adam, tuy vẫn biết là Mark nói đúng.

- Điểm chính là sự thành thật, và đó thường là tốt nhất – trước giờ chưa bao giờ anh nói dối với con cái, Janet cũng vậy, mãi đến khi Adam xuất hiện. Cô đã bị anh chàng nọ làm mờ mắt, sẵn lòng làm bất cứ gì anh ta muốn, kể cả chuyện tạo ra sự thù địch đối đầu với con cái. – Chuyện này anh không íp gì em được nếu con không chịu làm gì cả để giúp anh. Em hãy bay qua đây vào dịp cuối tuần xem sao. Sau cùng cô đã làm theo ý Mark, qua ngụ tại khách sạn Bel Air trong hai ngày. Mark đã thuyết phục hai đứa nhỏ ra sống ở cô ở đấy. Mấy mẹ con cũng chẳng giải quyết được mối xích mích sau kì thăm viếng ấy của Janet, nhưng chúng cũng đồng ý bay qua New York trong tháng 6. Janet cũng đã hứa không buộc chúng tham gia lễ cưới nếu chúng không muốn, vì cô vẫn muốn hy vọng thuyết phục được chúng một khi chúng bay qua ở với cô. Jessica đã nhất quyết bảoono1 sẽ trở về học lại L.A Jason cũng tán thành ý kiến chị nó . Janet thấy chẳng thể buộc chúng nghe theo ý của mình nữa, như cũng bảo Mark phải thu xếp một thời biểu để chúng qua New York vào những ngày cuối tuần hàng tháng, hay nếu có thể, thường xuyên hơn càng tốt. Mak đồng ý sẽ cố thuyết phục con. Được ở lại sống với bố có lẽ là một thắng lợi đáng kể của Jessica và Jason cũng như với Mark. Mọi việc tiến triển một cách nhẹ nhàng êm thấm. Taryn và Jessica giờ gần như là đôi bạn tốt. Thái độ con bé đối với cô không như đối với Adam. Taryn, trước giờ không yêu thích con gái của bất cứ ai, giờ lại ngạc nhiên thấy mình sống thoải mái với mấy đứa nhỏ của Mark. Chúng lễ phép, vui vẻ, đáng yêu và dễ tính khiếm cô càng lúc càng thấy yêu thương chúng vô cùng.

- Nếu mấy đứa qua đây sống hẳn với anh, chắc anh phải kiếm một ngôi nhà khác, không thể ở đây mãi được- Mark đã trầm ngâm bảo Taryn như thế, mấy ngày sau khi hai đứa qua New York.

- Cần có một ngôi nhà riêng cho mấy cha con – anh bảo chuyện này cũng chẳng gấp, nhưng chắc phải để ý tìm một ngôi nhà khác vào mùa hè này. Và nếu ngôi nhà mua được cần sửa chữa chút đỉnh, mấy cha con có thể ở khu phòng khách này đến tháng 2 mới hết hạn thuê. Thu xếp như vậy cũng tiện, dù Mark thú nhận anh rất tiếc phải rời xa nó.

Vấn đề giữa anh và Taryn khi bàn đến chuyện nhà cửa. Anh đã nghiêm trang hỏi cô:

- Em thấy đến ở luôn với mấy cha con anh được không? – Cuộc sống đã tự nó giải quyết vấn đề cho cả hai một cách bất ngờ. Trước đây năm tháng, anh bị khoảng hoảng trầm trọng khi Janet bỏ đi, và bây giờ anh tìm được một người đàn bà tuyệt vời, hoàn toàn thích hợp không những với anh mà còn mấy đứa con nữa.

- Ý kiến rất hay, - Taryn nghiêng người qua hôn Mark. – Em nghĩ rồi ta sẽ bàn chuyện ấy vào một lúc nào đó thích hợp. Cô thấy không cần phải hấp tấp tính đến chuyện tái giá. Coop đã bảo cô có thể qua ở khu phòng khách nếu mai đây Mark dời đi, hay ngôi nhà gần cổng nếu Jimmy

không ở nữa. Nhưng thật ra cô muốn sống với Mark và mấy đứa nhỏ của anh, ở một nơi nào đó cũng được. – Mark, anh phải chắc là mấy đứa nhỏ không phản đối chuyện ấy mới được, vì em không muốn làm xáo trộn gia đình anh.

- Tụi nó chống Adam chứ không chống em, - Mark gượng cười nói. – Anh cho bà ít có cơ may mấy đứa nhỏ sẽ qua dự lễ cưới ở New York. Cũng chẳng trách chúng được.

Mối liên hệ giữa Mak và Taryn càng ngày càng khắt khít thêm trong khoảng thời gian mấy đứa nhỏ đi vắng, và đã củng cố thêm quyết tâm thu xếp vấn đề của họ trong một tương lai gần. Mọi việc tiến triển rất nhanh, nên Taryn đã đem chuyện này nói với Coop. Ông hơi ngạc nhiên phần nào còn thấy thất vọng.

- Bố thích thấy con kết hợp với một người sôi nổi, linh hoạt hơn – Ông nói với vẻ thành thật và với một thái độ che chở, bảo vệ như đối với một đứa con nuôi nấng từ thuở nhỏ. Trong ba tháng, Taryn không những đi sâu vào trái tim và cuộc sống ông, mà ông còn muốn cô ở với ông trong khu trang viên này nữa.

- Con chẳng hề muốn có một người sôi nổi, linh hoạt, con biết rõ điều này – Taryn tâm sự - con đã có một ông bố rất sôi nổi, rất đặc biệt rồi, chẳng cần ông chồng đặc biệt nữa, chỉ muốn một người điềm đạm, đáng tin cậy và vững vàng. Mark có tất cả những thứ đó, anh ấy là một người tốt. – Coop cũng phải thừa nhận điểm này, dù luật thuế lúc nào cũng làm ông chán ngấy.

- Thế còn mấy đứa nhỏ của anh ta – đừng quên những nguyên tố di truyền ghét trẻ con của bố con chúng ta. Con liệu có chịu nổi mấy đứa trẻ hư hỏng ấy không? – Ông không cho ai biết là gần đây ông thấy chúng có vẻ ngoan hơn, và gần như chịu được chúng nữa.

- Con thật sự thích chúng nó. Không, hơn thế nữa, có lẽ con thương yêu chúng.

- Ôi, chúa ôi, không thể thế được.- Ông tròn tròn đôi mắt làm ra vẻ ghê sợ. – Tai hại lắm đấy sẽ là cháu ngoại của bố rồi. Nếu chúng tiết lộ cho ai biết chuyện đó bố sẽ giết chúng. Bố sẽ không bao giờ làm ông ngoại của ai cả. Chúng có thể gọi bố là ông Winslow – Taryn cười mấy đứa nhỏ chẳng phản đối chuyện này.

- Hai cha con ngồi tán gẫu thêm một lát nữa, và khi đề tài những dự tính của cô và Mak gần xong, thì Taryn hỏi ông:

- Thế còn vụ bố và Alex thì thế nào ?

- Bố cũng không biết nữa – Coop trả lời vẻ bối rối – Bố mẹ cô ấy vừa bảo cô ấy về New Port, nhưng Alex đã từ chối không chịu đi. Bố cũng không đi cùng cô ấy được. Ông bố cô ấy không mấy nhiệt tình về mối quan hệ này. Bố được lý do, còn hơn cả Alex nữa. Trước đây, chuyện này không hề làm bố boăn khoăn. Chắc bố đã già thật rồi.

- Hay là trưởng thành, - Taryn nhẹ nhàng thêm. Đến giờ này thì cô biết rõ hầu như tất cả các yếu điểm của ông, nhưng lại rất dễ thương yêu ông. Ông hoàn toàn khác với người cha đã nuôi dưỡng cô không lớn, nhưng ông cũng rất là đáng hoàng. Chẳng qua trong suốt cuộc đời đã sống trong một thế giới khác, một thế giới chỉ toàn tập trung vào con người ông và đã làm ông hư hỏng, nên trong một vài mặt nào đó, bản chất thật của con người ông đã không phát triển. Về Alex, lạ thay cô đã buộc ông phải nhìn vào những điều mà trước đây ông chưa bao giờ phải nhìn, và đã đánh thức toàn bộ hệ thống những gì ông từng tin tưởng, cùng giá trị của ông. Taryn

cũng đã góp phần làm chuyện đó, nên dù có thích hay không, con người ông đã thay đổi.

- Buổi chiều hôm ấy ông ra hồ để bơi trong khi đầu óc vẫn mãi suy tư về chuyện đó. Taryn và Mark đã đi ra ngoài, còn Alex thì bận làm việc như thường lệ. Jimmy đã xuất viện về nhà trước đây mấy ngày và vẫn còn phải nằm trên giường. Ông đang thấy hài lòng có một chút thì giờ riêng tư để suy nghĩ trong sự yên tĩnh thì chợt thấy Valerie đang lặng lẽ bơi ở hồ. Bà buộc tóc cao trên đầu, không trang điểm và chỉ mặc bộ đồ tắm đẹp, phô bày một thân hình rất trẻ trung. Coop phải thừa nhận bà hãy còn là một thiếu phụ xinh đẹp, chỉ lớn tuổi so với những phụ nữ mà ông ưa thích. Nhưng ít nhất ông thấy bà là người dễ trò chuyện, một người có ý thức, có một cách nhìn về cuộc sống không phức tạp, và có thể nhìn suốt qua đám mù làm người khác, đôi khi cả Coop nữa, bối rối.

- Chào ông Coop,- bà nhìn ông mỉm cười, trong khi Coop thả người xuống ghế, quyết định không bơi nữa. Ông thích nhìn bà ta hơn dù cũng hơi thất vọng vì không được một mình suy nghĩ một vài chuyện đang lớn vồn trong đầu, Alex và vụ xét nghiệm DNA của Charlene sắp diễn ra trong vài tuần nữa.

- Chào bà Valerie, Jimmy thế nào rồi?- Ông lịch sự hỏi.

- Nó đã khỏe, chỉ bức mình chưa đi đứng được. Hiện đang ngủ. Với những thứ băng bó trên người nó, khó mà đặt nó đi loanh quanh được.

- Bà nên thuê một y tá cho anh ta, không thể tự mình làm công việc ấy được.

- Tôi thích săn sóc nó. Đã lâu lắm tôi chưa có cơ hội như thế này. Rất có thể là cơ hội cuối cùng của tôi cộng nên- Coop chợt nhận ra là mình đã thiếu tế nhị. Chắc bà ta không đủ khả năng thuê một y tá cho Jimmy. Mặc dù bà có một phong cách lịch sự, rõ ràng là mẹ con bà không có nhiều tiền. Chỉ có một bằng chứng duy nhất trái ngược với suy đoán này, là Jimmy đã trả một món tiền khá nhiều để thuê ngôi nhà gần cổng của ông. Nhưng Coop cho rằng sở dĩ anh ta làm thế là nhờ số tiền bảo hiểm của Maggie, và số tiền này sớm muộn gì cũng cạn. Những gì mà ông nhìn thấy ở hai mẹ con cho thấy là họ sống nhờ vào một số tiền rất nhỏ.

- Alex đang làm việc à? Valerie vui vẻ hỏi khi từ hồ nước lên ngồi cạnh ông. Bà tính không ở lại lâu, không định xen vào chuyện riêng của ông, vì trong như ông đang bận suy tư một điều gì đó.

- Vâng, cô ấy làm việc quá nhiều, nhưng lại rất thích công việc đó- Coop rất phục Alex về điểm này. Còn đáng khâm phục hơn là trường hợp của cô không cần làm như thế cũng được, cao thượng hay điên rồ tùy theo cách nhìn của mỗi người.

Valerie chợt lên tiếng bảo Coop:

- Tối qua tôi có xem một cuốn phim cũ ông đóng – bà xem nó vào lúc giữa khuya khi săn sóc Jimmy và nói cho ông tên cuốn phim – Coop, ông quả là một diễn viên xuất sắc. Cuốn phim rất hay. Ông là một diễn viên đích thực và hiện có thể là một người như thế.

- Tôi quá lười không thể là một diễn viên như thế được – Ông nói với vẻ thành thật và một nụ cười mệt mỏi – và cũng quá già nữa – làm được những cuốn phim như thế, mình phải làm việc cực lực. Tôi hiện quá hư hỏng.

- Có thể không đến thế đâu- giọng nói bà mang một sự tin tưởng thật sự, hơn cả chính ông

nữa, vì bà thật sự ấn tượng về tầm của cuốn phim nọ. Trước giờ bà chưa được xem nó hay nghe nói đến nó. Bà đoán lúc đóng phim ấy Coop khoảng 50 tuổi, rất đẹp trai. Hiện nay ông trông vẫn còn hấp dẫn, nhưng những năm còn trẻ ấy ông trông còn hấp dẫn hơn nhiều. – Coop, ông thấy công việc làm của mình không?

- Trước kia thì có. Nhưng những thứ tôi hiện làm chẳng tạo nên một thách thức nào. Tôi cứ trông chờ một vai trò đúng với mình. Nhưng trông đợi lâu rồi mà chẳng thấy gì cả- Giọng ông có vẻ buồn và thất vọng.

- Có lẽ ông chịu đánh thức mình một chút, chính ông cũng sẽ ngạc nhiên. Tôi chắc ai cũng muốn thấy ông xuất hiện lại trong một cuốn phim vĩ đại. Tôi thật sự thích xem cuốn phim đó.

Coop nhìn bà mỉm cười nói:

- Tôi rất vui khi nghe bà nói thế - cả hai sau đó ngồi yên lặng một lúc. Câu nói vừa rồi của bà ta làm Coop suy nghĩ. Ông biết đó là sự thật. Sau cùng ông nói:

- Tôi rất buồn về vụ Jimmy. Đây chắc là một sự cố rất kinh khủng đối với bà – lần đầu tiên, nhìn Valerie ông hiểu được nỗi đau khổ của một người mẹ đối với con.

- Đúng vậy. Nó là tất cả những gì tôi hiện có. Cuộc sống của tôi sẽ chẳng còn giá trị gì nếu tôi mất nó – từ mối liên hệ tình cảm mà ông vừa tìm thấy với Taryn, Coop chợt nghĩ đến sự khắc khoải đau đớn của mình nếu bị mất đứa con gái ấy. So với khoảng thời gian Valerie từng sống với con, nỗi đau đớn cho sự mất mát như thế chắc không sao tưởng được. Valerie hình như cảm tưởng được và thấy cảm động trước niềm trắc ẩn vừa chợt lóe lên trong lòng Coop kể từ sau tai nạn của Jimmy.

- Bà ở góa như vậy được bao lâu? – Coop tò mò hỏi.

- 10 năm. Có thể là mãi mãi. – Bà mỉm cười đáp. Người phụ nữ này đã tìm được sự bình an trong lòng mình trước bàn tay của định mệnh. Bà đã đầu hàng dưới sức mạnh của số mệnh và tìm cách sống thoải mái với nó. Không có chút gì buồn thương hay thống khổ ở bà ta cả. Một phụ nữ có cá tính mạnh, Coop thầm nghĩ

- Tôi cũng quen với chuyện đó rồi.

- Có bao giờ bà nghĩ đến chuyện đi thêm một bước nữa không? – dưới tán cây cạnh hồ bơi trong một ngày tháng 6 nóng ẩm, cuộc trao đổi những suy tư và ý nghĩa của cuộc sống giữa Coop và Valerie nghe có vẻ kì quặc. Bà ta đủ già dặn để nhìn rõ mọi việc, nhưng chưa già đến mức độ mất đi niềm say mê đối với cuộc sống hay không biết thưởng thức niềm vui, hạnh phúc của nó. Ông thấy thoải mái khi chuyện trò với Valerie và trông bà ta như trẻ hẳn so với tuổi hiện tại của bà.

- Tôi chẳng hề nghĩ đến chuyện tái giá – Valerie thành thật đáp. – Mà cũng chẳng để ý đi tìm kiếm. Lúc nào tôi cũng nghĩ cho rằng nếu có một người đó thật, ông ta sẽ tìm đến tôi. Nhưng chẳng có ai cả. Cũng chẳng sao. Tôi đã từng có một người chồng rất tốt, mà tôi cũng chẳng cần một người nào khác.

- Có thể sớm muộn rồi cũng có một người nào đó làm bà ngạc nhiên.

- Có lẽ - Bà ta vui vẻ nói, nhưng dường như chẳng hề quan tâm chuyện đó. Coop thích thái độ bà ta, không có chút chán nản tuyệt vọng. " Về phương diện này ông có nhiều năng lực hơn tôi".

Valerie mỉm cười nghĩ bụng, nếu lấy sự chênh lệch tuổi tác như ông ta hiện giờ với Alex, chắc bà phải đi hẹn hò với thằng bé Jason của Mark.

Coop chột lên tiếng hỏi:

- Tối nay bà dùng tối như thế nào? – Ông tự nhiên thấy bữa tối trông trải trong khi Alex bận làm việc. Trong quá khứ ông thường hẹn hò với nhiều phụ nữ để khỏi có những đêm cô đơn như hiện tại.

- Nấu ăn cho Jimmy. Mời ông cùng đến dùng bữa tối với chúng tôi nhé? Tôi chắc Jimmy rất thích được gặp ông. – Coop có thể ghé thăm Jimmy một lần khi anh được đưa về nhà để dưỡng bệnh, nhưng vội ra về ngay, và sau này đã bảo Alex là ông không ưa các phòng bệnh.

Qua những trao đổi vừa rồi ông chợt thấy một tình bạn đang chớm nở giữa hai người. Cảm động trước lời nói trên, Coop đã đề nghị:

- Tôi có thể bảo nhà hàng Spago đem bữa ăn tối đến cho chúng ta/

- Tôi làm món bột chiên còn ngon hơn họ nữa – câu nói có vẻ tự hào của bà làm ông bật cười lớn.

- Tôi sẽ không cho lão Wottgang nghe câu nói vừa rồi của bà, nhưng tôi rất vui sướng muốn nếm thử món ấy của bà.

Jimmy rất ngạc nhiên khi thấy Coop xuất hiện vào bữa tối. Mẹ anh đã không báo cho anh biết trước có Coop đến, nên thoát tiên Jimmy thấy hơi lúng túng. Anh đã trò chuyện nhiều với Alex trong những lần cô đến thăm anh ở bệnh viện và cả hai đã trao đổi khá nhiều bí mật của họ. Anh không biết Coop có biết chuyện đó không, hay có quen với mình không. Nhưng Coop dường như thích chuyện trò với mẹ anh hơn

Ông tán thưởng món bột chiên của bà.

- Bà nên mở một nhà hàng. Có thể chúng ta nên biến Cottage thành một nhà hàng hay một khách sạn.

Ăn tối xong, Jimmy đi ngủ ngay. Sau khi thu xếp cho con xong, bà Valerie trở lại phòng khách, ngồi trò chuyện với Coop nhiều tiếng đồng hồ về Boston, châu u, về những cuốn phim ông đã đóng, về những người ông quen biết. Cả hai đều ngạc nhiên khi biết họ có nhiều bạn chung. Valerie từng bảo là bà sống một cuộc sống tĩnh lặng khiến ông càng ngạc nhiên khi thấy bà quen biết một số người rất năng nổ trong cuộc sống. Bà chỉ cho biết chồng mình trước kia là một giám đốc ngân hàng, không nói gì hơn nên Coop cũng chẳng hỏi nhiều. Cả hai mãi chuyện trò và giật mình khi thấy 2 giờ sáng lúc Coop đứng lên từ giã. Ông thấy vui vẻ hẳn lên sau một buổi tối rất đẹp với Valerie.

Trong đêm, Alex đã gọi ông nhiều lần nhưng không gặp. Ông không cho cô biết chuyện này, nhưng Alex cũng nhận thấy gần đây ông có vẻ bồn chồn và không biết phải làm sao. Sau năm tháng trời. Mối quan hệ giữa cô và Coop dường như đang có một sự trì trệ.

Đêm ấy Coop nằm thao thức một lúc lâu, suy nghĩ những chuyện ông và Valerie vừa nói và những chuyện khác nữa, cũng như những quyết định phải làm. Cuối cùng ông đã để mình trôi vào một giấc ngủ chập chờn, mơ về chuyện của Charlene.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

## Chương 22:

Sau buổi ăn tối với Jimmy và Valerie, tình hình đã trở nên tồi tệ hơn đối với Coop. Ngày hôm sau ông đã có cuộc gặp gỡ với Abe và được ông này bảo là nếu Coop không tìm cách xoay chuyển tình thế trong ba tháng sắp tới, chắc chắn ông sẽ phải bán trang viên Cottage.

- Ông còn nợ những món thuế cũ, ông nợ các cửa hàng, các khách sạn, ông còn nợ người thợ may ở London 80 nghìn đô la, nợ các tiệm nữ trang, hầu như nợ tất cả mọi người ở đây. Nếu ông không trả số nợ này cho IRS vào cuối năm nay, không kể đến các thẻ tín dụng của ông, họ sẽ không để ông bán ngôi nhà ấy mà sẽ tịch thu trước và đem ra bán. - Abe bảo Coop như thế. Sự việc còn nghiêm trọng hơn ông tưởng, và lần đầu tiên Coop lắng tai nghe ông ta. Sau mấy tháng chung sống với Alex, giờ ông đã biết lắng nghe hơn. - Theo tôi thì ông nên cưới Alex, - Abe đề nghị nhưng Coop thấy mình bị xúc phạm trước đề nghị ấy của ông ta.

- Cuộc sống tình cảm của tôi chẳng liên can gì đến những tình huống tài chính của tôi cả - Coop nghiêm trang trả lời. Nhưng người chuyên viên kế toán của ông cho sự dẫn đo ấy của ông là quá điên rồ. Ông ta đã có được một cơ may, tại sao không lợi dụng cái cơ may ấy. Cưới Alex ông ta sẽ có được cái may mắn bất ngờ mà ông ta đang vô cùng cần. Alex đã phải làm việc liên tiếp trong ba ngày, trước khi trở về nhà một đêm nợ. Cô đã phải làm thay cho hai bác sĩ khác với những vụ cấp cứu liên tục, các đứa bé trong tình trạng nửa sống nửa chết, các bà mẹ trở nên cuồng loạn vì mất con, một ông bố dùng súng đe dọa một bác sĩ vì một đứa bé của ông ta chết bất ngờ. Cô như còn nhìn thấy những cảnh ấy ở bệnh viện khi về đến trang viên Cottage. Mark và Taryn đã đi chơi xa trong hai hôm, và điều duy nhất cô muốn khi về đến nơi là tắm xong lên giường nằm cạnh Coop ngủ, không còn đủ sức để tả lại những gì đã xảy ra trong hai ngày qua.

- Những ngày vất vả à? - Coop hỏi. Alex chỉ gật đầu. Cô muốn qua thăm Jimmy nhưng quá mệt không đi được. Những lúc rỗi rảnh Alex vẫn gọi điện thoại chuyện trò với anh ta, nhưng trong hai ngày qua cô cũng chẳng có thì giờ làm chuyện ấy. Cô có cảm tưởng như bị giữ làm con tin ở một hành tinh xa lạ.

- Ba ngày rất tồi tệ! - Alex giải thích khi Coop bảo sẽ sửa soạn bữa tối cho cô ăn - Em mệt quá chắc không ăn được đâu. Giờ em chỉ muốn nhảy vào bồn tắm rồi đi ngủ. Coop, em xin lỗi, ngày mai chắc em sẽ khá hơn.

Nhưng sáng hôm sau Coop có vẻ yên lặng một cách khác thường. Ông ngồi ở bàn điểm tâm, nhìn sững vào khoảng trống trước mặt. Alex làm món thịt muối chiên trứng, rồi rót nước cam vào chiếc ly Baccarat cho ông. Ăn xong, Coop nhìn cô với vẻ khổ sở.

Sau một đêm nghỉ ngơi đầy đủ và một bữa điểm tâm ngon lành, Alex thấy mình hồi phục nhanh.

- Anh không sao chứ Coop? - Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Anh có chuyện này muốn nói với em - Ông buồn rầu nhìn cô khi nói xong câu trên.

- Có chuyện gì trục trặc chẳng? - Ông không trả lời ngay. Cô không hiểu tại sao, nhưng cảm thấy gần đây đã có gì thay đổi ở Coop.



- Alex... có những chuyện em không biết về anh, những chuyện anh đã không muốn nói cho em biết, mà cũng không muốn chính mình biết nữa... ông mỉm cười buồn bã. – Anh đang bị những món nợ khổng lồ. Anh như một đứa con đi hoang, đã tiêu xài tất cả trong cuộc sống phóng đảng của mình. Không như những đứa đi hoang khác, anh không có một ông bố để trở về nhà lại. Bố anh mất từ lâu, và chẳng có tiền bạc nhiều, vì đã mất cả trong cuộc khủng hoảng kinh tế. Anh đang lặn xuống vực sâu, như người ta thường nói. Thuế má, nợ nần, anh phải chịu hậu quả của những ngày ấy. Có thể phải bán cả tòa trang viên Cottage này nữa.

Alex nghĩ ngay là có thể Coop muốn hỏi tiền của cô. Cô không thấy chút khó chịu nếu ông hỏi. Giờ đây sự gần gũi giữa hai người đã đủ để ông tỏ ra thành thật với cô. Cô không muốn có những bí mật riêng tư giữa hai người. Cho dù sự thật có tồi tệ đến đâu. Dù sao thì qua lời của bố cô, Alex cũng đã biết chuyện này.

- Coop, em rất buồn khi anh cho biết chuyện ấy, nhưng đâu có gì là tuyệt vọng ghê gớm lắm đâu. Còn có những thứ tệ hơn thế nữa. Như cái chết, sức khỏe kém, ung thư và chuyện xảy đến cho Maggie.

- Không như em nghĩ đâu. Đối với anh, lối sống rất quan trọng, quan trọng đến độ khi anh đã bán cả linh hồn để giữ nó, như phải làm những cuốn phim tồi, hay xài những món tiền mà mình không làm ra được để có thể tiếp tục sống theo ý mình muốn, theo lối mà anh cho là mình xứng đáng có. Đó không phải là điều anh thấy tự hào, nhưng anh đã sống như thế - Ông biết mình phải phơi bày rõ thực trạng của mình cho cô biết. Đó là tiếng nói của lương tâm.

- Anh muốn em giúp anh không? Cô nhìn ông tròng trành hỏi. Cô đã thật sự yêu ông, mặc chuyện ông muốn có con với mình hay không. Cô đã quyết định hy sinh chuyện ấy cho ông, nếu ông yêu cầu và nghĩ là ông xứng đáng để mình làm thế.

Nhưng câu trả lời của Coop đã làm cô giật mình:

- Không, anh không muốn, vì vậy mà anh đã nói rõ cho em biết chuyện đó. Lấy em sẽ là một lối thoát dễ dàng cho những khó khăn của anh. Nhưng về lâu dài nói lại là một lối đi khó nhọc nhất. Nếu lấy em, anh sẽ không bao giờ biết chắc là tại sao mình lại làm như thế. Vì em hay vì tiền của em.

- Có lẽ anh không cần phải biết chắc chuyện đó làm gì. Xem như đó là một gói trọn, một gói đầy, anh chẳng cần phải lựa ra thứ gì cả.

- Thành thật với em, anh cũng không chắc có yêu em thật không, yêu đến độ phải cưới em. Nhưng em lại là một giải pháp cho anh, là câu trả lời cho tất cả những lời cầu nguyện và những vấn đề của anh. Rồi tương lai sẽ như thế nào? Cả thế giới này sẽ gọi anh là một vệ sĩ cho một mệnh phụ phu nhân, và họ nghĩ thế là đúng. Rồi em cũng nghĩ thế. Và chắc chắn bố em cũng nghĩ thế. Ngay cả những người lo việc kế toán cho anh cũng cho rằng anh nên cưới em. Lấy em sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc phải đi làm để trả các khoản thuế nợ - Alex, đó không phải là cách anh muốn làm. Có lẽ anh yêu em thật, vì anh đã thấy mình lo lắng cho em đến độ không muốn em lấy một người như anh.

- Anh nói nghiêm túc đấy chứ? – Alex chợt thấy kinh hoàng thật sự. Cô thấy rõ ý ông, nhưng lại không muốn nghe ông nói ra.

- Anh quá lớn tuổi với em, lớn đến cỡ tuổi có thể làm ông ngoại của em nữa. Anh không muốn

có con. Con của em, của Charlene hay của bất cứ ai khác. Nhờ ân sủng của Thượng đế, giờ anh đã có một cô con gái đã trưởng thành, một đứa con tốt nữa, và anh chưa làm được gì cho nó cả. Anh quá già, quá nghèo và quá mệt mỏi, trong khi em lại quá trẻ, và quá giàu. Chúng ta phải chấm dứt mối tình này – Alex cảm thấy như món điểm tâm nghẹn cứng ở cổ họng khi lắng tai nghe ông nói.

- Tại sao? – Em không đòi anh phải cưới em. Em không cần phải lập gia đình, Coop à. Còn chuyện bảo em quá giàu, đó là một sự phân biệt – Ông mỉm cười khi nghe cô nói, nhưng nước mắt đã chực trào từ đôi mắt ông và Alex. Ông không thích chuyện này tí nào, nhưng biết mình phải làm thế.

- Em nên lập gia đình và có con cái. Nhiều hơn nữa. Em sẽ là một bà mẹ tuyệt vời. Bất cứ lúc nào Charlene cũng có thể biến cuộc đời anh thành một vũng lầy đầy tai tiếng. Anh không thể làm gì để ngăn cô ả được, nhưng ít nhất cũng cố tránh cho em tình trạng bối rối phải bơi lội cùng anh trong vũng lầy ấy. Anh không thể để em làm thế được. Anh sẽ không để em giải quyết những vấn đề tài chính cho anh. Nếu lấy em, anh sẽ chẳng bao giờ biết tại sao mình làm thế. Và thật tình mà nói, rất có thể là vì tiền. Nếu không bị vướng những vấn đề như thế - Chưa bao giờ Coop thành thật đến thế, nhưng ông thấy mình nợ Alex điều này.

- Anh không yêu em nữa – Alex có cảm tưởng như mình là một cô gái bé nhỏ vừa bị ai đó đem bỏ vào một cô nhi viện. Coop đã từ chối cô, như bố mẹ cô trước đây, và Carter nữa. Cô cảm thấy được sự thành thật trên mặt ông.

- Thành thật với em, anh cũng không biết nữa. Cũng không biết chắc là mình có biết tình yêu là gì nữa. Nhưng dù có là gì đi nữa, nó không tự nhiên và không đúng. Nó không theo đúng trật tự của cuộc sống, và lấy em để nhờ vào sự giúp đỡ của em, sẽ chẳng thay đổi được điều đó mà chỉ làm vấn đề trở nên tồi tệ thêm. Ít nhất đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh muốn làm người có phẩm cách, danh dự thật sự, chứ không làm ra vẻ mình là người như thế. Anh muốn làm điều đúng cho cả hai chúng ta. Và điều đúng trong trường hợp này là để em tự do, là tự mình dọn sạch những rắc rối của mình bất chấp bao nhiêu khó khăn, đau khổ khi làm những chuyện này.

Ông đã phải dùng những cố gắng phi thường để nói những điều ấy với Alex, và tim ông như muốn vỡ tan ra từng mảnh. Ông chỉ muốn choàng tay ôm lấy cô và bảo là yêu cô. Và ông yêu cô thật sự, yêu đến độ không muốn cuộc đời cô bị hỏng đi nếu ở lại với ông.

- Có lẽ em nên trở về lại nhà đi, Alex ạ. – Ông buồn bã nói. Đây là điều rất khổ cho cả hai chúng ta, nhưng em hãy tin anh, đây là điều đúng nên làm – Alex khóc nức nở trong khi thu dọn đồ đạc. Khi bước xuống lại, cô thấy ông đang ngồi trong phòng đọc sách với vẻ mặt thâm trầm. Dù chán ghét bao nhiêu ông biết đây là điều mình phải làm. Lương tâm, thú thật kinh khủng! Cô đã cho ông cái lương tâm ấy, như một món quà tặng của cô. Taryn cũng đã đem nó đến với ông. Ông không chắc mình có thể biết ơn hai người phụ nữ ấy không. Nhưng giờ đây khi đã có nó rồi, ông biết là mình phải dùng nó.

- Coop, em yêu anh – Alex nhìn ông nói, hy vọng ông đổi ý, vẫy tay bảo cô ở lại. Nhưng Coop đã ngồi yên. Ông không thể làm thế được.

- Anh cũng yêu em... Người em bé bỏng của anh... hãy bảo trọng. Alex gật đầu bước ra cửa

trước. Cô cảm thấy cuộc đời cô công chúa huyền thoại của mình đã chấm dứt, cô bây giờ như một người vừa bị đuổi ra khỏi nhà để đi vào đêm tối mịt mù và cô đơn. Thật không hiểu được tại sao ông đã làm thế. Cô không khỏi băn khoăn tự hỏi không biết tại sao ông đã làm thế. Cô không khỏi băn khoăn tự hỏi không biết đã có một con người nào khác ở ông không. Rốt cuộc thì đã có một con người như thế thật. Đó là Coop, giờ đây đã tìm thấy lại cái phần còn thiếu của mình. Đó là cái phần mà lúc nào ông cũng sợ phải đi tìm.

Alex lái xe trên con lộ của khu trang viên! Nước mắt lưng tròng. Và khi chiếc cổng chính mở ra, cô biết chắc là mình vừa trở lại thành một quả bí. Nhưng là một Alex trước nay vẫn thế. Chỉ có Coop là rốt cuộc đã trở thành một vị hoàng tử, một ông hoàng thật sự

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 23:

Jimmy không hiểu tại sao không được tin tức gì của Alex cả. Cô không gọi điện thoại, cũng không đến thăm. Bà Valerie cũng bảo không nhìn thấy Alex ở hồ bơi cả tuần nay, mà cũng không gặp Coop ở đây nữa. Cuối cùng khi gặp ông ta thì trông Coop có vẻ buồn, khiến bà ngần ngại không muốn nói chuyện, chỉ lặng lẽ bơi. Sau cùng, khi lên tiếng với bà, ông hỏi thăm Jimmy.

- Nó đã khá hơn, - bà nói – Không ngót phần nà. Suốt ngày chỉ nhìn thấy tôi nó dâm chán. Giá chống nạn đi được, chắc nó thấy dễ chịu hơn – Coop chỉ gật đầu. Và khi Valerie hỏi thăm Alex, ông đã yên lặng một lúc lâu. Nhìn ông bà thấy trong đôi mắt Coop một vẻ khổ sở tuyệt vọng trước đó bà chưa hề nhìn thấy. Đây là điều rất lạ với con người như Coop, vì ông lúc nào cũng giỏi che giấu mọi thứ, ngay cả chính mình. Giờ thì chuyện ấy không còn nữa. Ông không còn là một vị thần mà là một con người thường, và con người thường biết đau khổ. Đôi khi còn đau khổ rất nhiều.

- Tôi không gặp cô ấy nữa. – Ông nói về khổ sở. Valerie chợt ngừng tay lại khi đang dùng khăn tắm lau khô tóc. Bà thấy như tất cả nỗi buồn khổ của ông dồn cả trong câu nói trên.

- Tôi rất buồn – Bà không dám hỏi thêm chuyện gì đã xảy ra. Bà thấy thương hại cho cả hai người, nhưng cho dù là Coop đã lấy quyết định đúng, nhất là cho Alex.

- Tôi cũng buồn lắm! – Coop thành thật nói – Để cô ấy đi, chẳng khác gì từ bỏ cái ảo tưởng cuối cùng của tôi, nhưng làm thế tốt hơn – ông không cho bà biết chuyện nợ nần của mình, hoặc việc ông đã không lấy Alex vì tiền bạc.

- Làm một người trưởng thành, chẳng phải là điều sung sướng, phải không? – Valerie hỏi về đồng cảm. – Tôi ghét chuyện đó.

- Tôi cũng thế - Ông mỉm cười nhìn bà. Bà ta là một người đàn bà tốt, và Alex cũng vậy, vì thế mà ông không lợi dụng ôc. Có lẽ lần đầu tiên trong đời, ông thấy mình đã yêu thật sự.

- Ông qua dùng tối với chúng tôi nhé! – Valerie đề nghị. – Ông và Jimmy có thể cùng ngồi nhìn nhau cau có và than thân trách phận.

Coop lắc đầu. Lần đầu tiên trong đời ông không muốn gặp ai cả, không muốn chuyện trò, không muốn đi chơi hay đi ăn uống.

- Ý kiến của bà cảm dỗ tôi lắm – Coop cười lớn – nhưng có lẽ phải vài ba hôm nữa mới được – Hay vài ba năm, vài ba thế kỷ. Ông ngạc nhiên thấy mình nhớ Alex vô cùng. Cô đã trở thành một thói quen rất ngọt ngào, ông không thể quên được.

Valerie không nói gì chuyện ấy với Jimmy trong mấy ngày sau đó. Nhưng khi anh lại bắt đầu thấy bức bối vì sự im lặng của Alex, cuối cùng bà đã dịu dàng bảo con:

- Có lẽ cô ta đang bị đau nhức ở quả tim.

- Thế nghĩa là sao? – Jimmy cau có hỏi lại. Anh đang bức bối vì phải bó người trên chiếc xe lăn và chân bị bó bột, và vì Alex dường như đã hoàn toàn quên mình.

- Có lẽ cô ấy và Coop thôi không gặp nhau nữa. Chắc chắn vậy. Má gặp Coop cách đây mấy

hôm, cho má biết thế. Chắc cả hai khổ sở về chuyện này lắm. Có lẽ vì thế mà con không có tin tức gì từ cô ấy.

Jimmy ngồi thật yên lặng khi nghe mẹ anh nói. Sau khi suy nghĩ về chuyện này ba ngày, anh gọi Alex ở bệnh viện, nhưng ở đây bảo hôm ấy cô nghỉ phiên trực và ở nhà cô, gọi máy nhắn tin cũng không thấy trả lời. Thêm một tuần lễ nữa Jimmy mới gọi được cho Alex ở bệnh viện.

- Có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô chết rồi hay sao mà không nghe tin tức gì cả? – Giọng Jimmy hơi gay gắt. Anh đã gặt gồng với mẹ cả buổi sáng và nhớ đến những lần trò chuyện cùng Alex, người duy nhất mà anh đã thổ lộ tâm sự.

- Vâng, tôi như chết rồi... hay... Tôi bận làm việc – Giọng nói Alex như người chực khóc. Cô đã khóc trong hai tuần lễ nay.

- Tôi hiểu. – Giọng Jimmy chột dẹt hẳn. Anh biết Alex đang rất khổ sở. – Má tôi đã cho tôi biết câu chuyện.

- Làm sao bà biết được.

- Chắc Coop nói với bà. Bà gặp ông ấy ở hồ bơi. Alex, tôi rất buồn. Tôi biết cô rất khổ sở về chuyện ấy.

- Vâng, rất khổ. Câu chuyện cũng khá phức tạp. Ông ấy dường như bị một dây đứt gì về lương tâm đó.

- Có được lương tâm như vậy là tốt rồi. – Jimmy vẫn không ưa Coop. – Tuần rồi họ gỡ mấy khuôn bột và cho tôi thứ nhỏ hơn để tôi có thể đi đứng chút đỉnh. Thay xong, tôi ghé đến thăm cô được không?

- Được lắm chứ - Cô không muốn đến thăm Jimmy, sợ gặp lại Coop gây thêm đau khổ cho cả cô lẫn ông.

- Tôi không biết làm thế nào để gọi cô. Hầu như lúc nào cô cũng làm việc, tôi lại không có điện thoại. Tôi nghỉ trong một căn phòng đầy những đồng hồ bấm cần giặt.

- Nghe cũng hấp dẫn đấy.

-Ồ, không đâu. Ôi, Jimmy, tôi thấy khổ sở lắm. Tôi nghĩ ông ấy làm thế là đúng, nhưng tôi thật tình yêu ông ấy. Ông bảo với tôi là ông quá già và không muốn có con. Ông ấy còn nhiều vấn đề khác nữa mà không muốn tôi phải lo giải quyết. Tôi nghĩ là ông đang cố làm một người cao thượng. Ý nghĩ già mà gốc gác thế!

- Tôi nghĩ, ông ta đang làm một con người đàng hoàng – Jimmy nói vẻ thành thật – Và ông ta đang làm đúng – Ông rất đúng khi bảo là quá già đối với cô và cô nên có con cái. Khi cô được 50 tuổi thì ông ta đã 90 tuổi rồi.

- Có lẽ chuyện ấy chẳng đáng quan tâm. – Giọng Alex nghe vẫn rất thiếu não – Cô hiện vẫn rất nhớ Coop. Chưa bao giờ cô gặp được một người như ông.

- Có lẽ chẳng đáng quan tâm thật. Nhưng cô có thật sự từ bỏ ý định sinh con không? Và cho dù cô cố gắng thuyết phục, chắc chẳng bao giờ ông ta chịu tham gia làm chuyện ấy đâu – Cô biết Jimmy nói đúng. Khi Jimmy gặp tai nạn, Coop đã hoàn toàn đứng tránh xa, bảo đến thăm anh ta ở bệnh viện là "khó chịu". Về lâu dài, cô cần một người đàn ông sẵn lòng làm những gì dễ

chịu và khó chịu nữa. Coop chẳng bao giờ làm thế. Và Alex không thích tí nào khía cạnh ấy của con người ông khi được nhìn thấy.

- Tôi không biết. Hiện tôi chỉ cảm thấy mình như thứ bị vứt bỏ- Cô thấy dễ chịu được phơi bày tâm sự với Jimmy, người duy nhất mà cô trò chuyện kể từ sau bữa ăn trưa với Taryn khi hai người chuyện trò về sự cố trên. Cô con gái này của Coop đã tỏ ra thông cảm và cho quyết định của Coop là đúng. Một phần con người Alex cũng bảo thế, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn.

- Chắc cô sẽ thấy mình trong trạng thái ấy một thời gian. Qua kinh nghiệm cá nhân, Jimmy biết rất rõ điểm này. Người kể từ sau tai nạn, anh đã thấy khá hơn nhiều – Khi họ tháo băng bột ở chân, tôi sẽ đưa cô đi ăn tối.

- Tôi là người bạn đồng hành không ra gì đâu!

- Nhiều lúc tôi cũng vậy. Tôi cứ làm cho má tôi nhức đầu. Không biết làm sao bà chịu nổi tôi.

- Tôi chắc bà yêu thương anh.

Khi Jimmy gọi lại ngày hôm sau như đã hứa, dường như Alex đã khá hơn. Cứ thế anh gọi cho Alex hàng ngày cho đến khi họ tháo băng bột chân. Để ăn mừng dịp này, Jimmy đã đưa Alex đi ăn tối. Valerie lái xe và thấy Alex trông không đến nỗi tệ như bà nghĩ. Đúng là một cú sốc mạnh đối với cô ta, nhưng về lâu dài nó có tác dụng tốt. Cũng khó mà nói chắc, nhưng bà hy vọng thế.

Coop lại trò chuyện với bà nữa về chuyện ấy. Ông đã lao mình vào một loạt các phim quảng cáo để khuây khỏa nỗi buồn. Hiện ông chỉ còn lo vụ xét nghiệm DNA của Charlene. Ông bảo bà trước đó một ngày.

- Này Valerie, tôi thề không bao giờ đi chơi với một phụ nữ nào khác. Giọng ông đầy tức giận, và bà đã cười lớn chế nhạo:

- Sao tôi có thể tin được ông? Ngay cả lúc ông nằm trên giường chờ chết năm 98 tuổi mà tuyên bố một câu như thế tôi cũng không tin nữa... Coop, cả cuộc đời ông toàn là những người đàn bà – Trong mấy tuần lễ qua, hai người đã trở thành bạn. Coop cũng như Valerie, cả hai đều rất cởi mở với nhau.

- Đúng sự thật, - Ông trầm ngâm một lúc rồi thêm – Nhưng trong hầu hết các trường hợp, họ đều là những người không biết được về tiền của cô, sự việc có thể đã khác hẳn. Tôi biết chuyện đó ngay từ lúc gặp cô. Tình cảm đối với cô và những thứ tôi cần cô giúp là hai yếu tố tôi không thể nào tách rời ra được. Cuối cùng chúng làm tôi lúng túng – Ông đã xem xét lại bao nhiêu lần vấn đề này, và cuối cùng thế nào nó cũng đưa đến một điều: sự bối rối. Và rồi, sau cùng ông đã chắc là mình làm đúng. Có lần ông còn thú nhận với Valerie là Alex quá trẻ. Lần đầu tiên ông thú nhận chuyện đó.

- Coop, tôi vẫn cho là ông đã làm đúng – Valerie nhận xét. Mặc dù tôi cũng thông cảm nếu ông cưới Alex. Cô ấy là một phụ nữ đặc biệt, và cô ấy yêu ông – Trong thâm tâm, bà hy vọng ông không làm thế, vì lợi ích của Alex.

- Tôi cũng yêu Alex. Nhưng sự thật là tôi không muốn cưới Alex. Và chắc chắn không muốn có con với cô ấy. Tôi cảm thấy nếu tôi phải cưới Alex thì đó chỉ vì tôi cần tiền của cô ấy. Người chuyên lo kế toán cho tôi muốn tôi làm thế.

- Ông tính làm sao để giải quyết những vấn đề ấy – Giọng bà có chút quan tâm.

- Phải kiếm một vai trong một cuốn phim lớn – Ông trầm ngâm đáp – Hay phải thực hiện nhiều cuốn phim loại quảng cáo tồi.

Coop đã bảo người đại diện của ông là mình sẵn sàng nhận đóng những vai khác nhau thay vì những vai trước giờ ông vẫn đóng. Ông còn xét đến vai những người lớn tuổi, một người cha hay một ông cụ, không còn đòi hỏi phải đóng vai chính nữa. Coop thấy đau lòng khi đưa ra những điểm mới ấy, và người đại diện của ông tuy cũng vô cùng sung sướng trước sự thay đổi này. Nhưng thấy có nhiều hy vọng cho ông hơn trong thập niên qua.

Mãi đến hôm 1 tháng 7 Coop mới trở lại bình thường như cũ và Alex dường như cũng vui vẻ hơn. Valerie đã lái xe đưa Jimmy đến bệnh viện gặp cô nhiều lần, và vào một dịp cuối tuần nọ, khi biết Coop đi xa, Alex đã đến ngôi nhà cạnh cổng của Jimmy ăn tối với Mark và Taryn. Mấy đứa nhỏ của Mark đã về nhà lại sau ngày 4 tháng 7 và cuối cùng đã đồng ý đến dự lễ cưới của mẹ chúng. Mark rất hài lòng về quyết định ấy của con.

- Chúng tôi đã đính hôn – Mark nhìn Taryn nói. Cả hai thấy có chút e lệ, nhưng rõ ràng đã xúc động mạnh, và yêu nhau thật sự.

- Xin chúc mừng. – Alex nói, và chợt thấy lòng mình nhói lên với nỗi đau cũ. Cô vẫn nhớ Coop, nhớ khoảng thời gian hai người chung sống và không bao giờ ngờ là cuộc tình đã chấm dứt nhanh như thế. Vết thương ấy vẫn còn thấm sâu trong lòng cô.

Jimmy đang khập khểnh với đôi nạng quanh phòng trong khi Valerie đang cố thuyết phục anh về thăm nhà ở CapeCode cuối mùa hè.

- Má, con không thể bỏ công việc được. Sớm muộn gì cũng phải làm việc lại – Anh đã hứa sẽ trở về làm việc tuần lễ tới. Với đôi nạng, chắc anh không thể đi viếng thăm từng nhà, nhưng ít nhất cũng được gặp họ ở văn phòng. Valerie lái xe đưa anh đi làm và dự tính sẽ ở lại cho đến khi Jimmy đi đứng và lái xe bình thường trở lại.

- Tôi thấy mình như một đứa bé khi má tôi lái xe đưa tôi đi làm hàng ngày và dẫn tôi vào phòng tắm – anh bảo Alex như thế, và cô đã trách Jimmy:

- Anh phải lấy làm sung sướng có được một người mẹ như bà – Không khí buổi ăn tối rất vui vẻ cho tất cả mọi người. Trong khi lái xe về nhà, Alex lại băn khoăn nghĩ đến Coop, không biết ông đang làm gì. Cô biết ông đã bay qua Florida trong hai ngày làm một cuốn phim loại quảng cáo trên một chiếc thuyền buồm. Nhưng ông đã không gọi cho cô. Ông bảo tốt hơn hết cả hai không nói chuyện với nhau trong một thời gian, dù ông hy vọng một ngày nào đó họ sẽ thành bạn. Nhưng vào lúc này, cái viễn cảnh ấy đối với cô chẳng có gì đáng vui cả. Cô vẫn còn yêu ông.

Mấy đứa nhỏ của Mark trở về nhà sau ngày 4 tháng 7. Ba ngày sau đó, Alex nhìn lên lịch, thấy đó là ngày cuộc xét nghiệm DNA của Charlene. Kết quả dự liệu sẽ có 10 ngày sau. Cô băn khoăn không biết kết quả sẽ ra sao, và khi nào thì cô được tin đó. Nhưng hai tuần lễ sau ngày đó Coop đã gọi cho cô. Ông đang rất phấn khởi nên khi nghe được tin là nhắc máy gọi Alex ngay, muốn cùng cô chia sẻ niềm vui với mình.

- Không phải con anh. – Ông vào đề ngay sau khi hỏi thăm sức khỏe của cô. – Anh nghĩ chắc em cũng muốn biết tin đó nên đã gọi cho em. Tuyệt quá phải không em? Anh không còn bị kẹt với vụ này nữa.

- Con của ai vậy, anh có biết không? – Alex cũng mừng cho ông, nhưng nghe lại giọng nói của ông, tim cô như đau nhói.

- Không. Anh đích cần biết con của ai, chỉ cần biết không phải con của mình. Trong đời, chưa bao giờ anh thấy nhẹ người đi như thế. Ở vào cỡ tuổi anh, không thể nào sinh con được, con hợp pháp hay con ngoại hôn cũng thế. – Ông muốn nhắc Alex, và có thể cho chính ông nữa, là ông không phải là người đàn ông hợp với cô trong trường hợp cô hãy còn luyến tiếc. Ông cũng thấy nhớ Alex, nhưng cứ mỗi ngày qua, ông càng tin chắc là mình đã làm được khi chấm dứt cuộc tình ấy, và cũng càng tin chắc là cô thuộc về một người đàn ông muốn sinh con cái.

- Chắc Charlene sẽ thất vọng lắm – Alex nói trong khi suy nghĩ về những điều ông vừa nói. Cô biết ông rất lo lắng về vụ này trong mấy tháng nay.

- Như một kẻ đi tự vẫn. Bố đưa bé chắc là một gã bán xăng ở đâu đó và cô ta sẽ không nhận được trợ cấp nào hay một căn hộ ở Bel Air. Đáng cho một người như cô ta lắm. Cả hai cười lớn. Tiếng cười của Coop nghe có vẻ sảng khoái hơn nhiều so với trước đây. Tuần lễ kể đó, Alex nhìn thấy trên trang một tờ báo loại lá cải ở một tiệm sách báo, hàng tít "Đứa bé của người tình Cooper Winslow không phải là con ông". Cô biết ngay người đại diện báo chí của ông đã cung cấp cho họ mẫu tin ấy. Vậy là Coop đã được minh oan. Giờ ông đã được tự do, không còn bị ràng buộc gì nữa, chỉ còn các chi phiếu phải trả, và Alex trong cảnh cô đơn. Nhưng ông đã nói rõ khi gọi điện thoại cho cô là sẽ không trở lại với cô, không chỉ vì lợi ích của cô mà còn của ông nữa. Ông thấy việc chung sống với một người phụ nữ nhỏ hơn mình 40 tuổi không còn là điều hợp lý nữa. Thời thế đã đổi thay. Và ông cũng thế.

- Đúng. Đúng! – Alex nói khi Jimmy đã trách cô đã làm việc nhiều hơn thường lệ. Coop không bao giờ gặp được cô lại nữa. – Nên tôi vẫn nhớ ông. Không có mấy người được như ông ấy.

- Đó có thể là điều tốt cũng nên, Jimmy trêu cô. Anh đã bắt đầu làm việc lại và thấy khỏe hơn trước đây, ngủ ngon, lên cân nhờ những bữa ăn Valerie nấu. Trước mắt cô còn một tháng để chuẩn bị các vết thương bên ngoài trước khi tất cả băng bó được tháo bỏ hẳn. Jimmy ngày càng vui tươi hơn trong khi Alex cũng dần dà lấy lại con người cũ và thích dành nhiều thì giờ gặp gỡ Jimmy. Maggie mất đã được 6 tháng, Coop xa Alex cũng đã được một tháng, vết thương lòng của hai người dần lành lại.

Một tối nọ Jimmy cùng cô đi ăn ở một nhà hàng Trung Hoa. Không như mọi lần Valerie vẫn lái xe cho anh, lần này anh đã dùng taxi vì bà có hẹn đi ăn tối, và Alex hứa sẽ lái xe đưa anh về lại nhà sau đó. Anh đã bảo Alex:

- Nay, tôi thấy cô nên bắt đầu hẹn hò đi chơi.

- Thật vậy sao? – Alex vui vẻ hỏi lại. – Và ai chỉ định anh làm người bảo vệ cuộc sống tình cảm của tôi?

- Bạn bè với nhau phải làm vậy, đúng không? Cô hãy còn quá trẻ, không thể đi luyến tiếc một người đàn ông mà cô chỉ hẹn hò gặp gỡ trong 4, 5 tháng. Cô cần phải bước ra lại thế giới bên ngoài và bắt đầu một cuộc sống mới. – Không khí của hai người giờ đây đã thân mật hơn, nên cả hai đều rất cởi mở, đều cùng chia sẻ một mối dây thân hữu đầy ý nghĩa.

- Cảm ơn bác sĩ của tình yêu. Cho bác sĩ biết nhé, tôi chưa sẵn sàng làm chuyện đó.



- Ồ, nhảm nhí. Đừng nói nhảm thế. Cô không có can đảm.

- Không, không phải vậy – Rồi Alex chữa lại – Được rồi, tôi có e ngại thôi. Hơn nữa, cũng quá bận. Không có thì giờ cho những cuộc hẹn hò như thế. Tôi là bác sĩ mà.

- Tôi không tin chuyện đó. Khi đi chơi với Coop, cô đã là bác sĩ rồi. Vậy có sự khác biệt nào?

- Tôi. Tôi đang bị một vết thương – Nhưng đôi mắt cô lại có vẻ cười cợt khi nói thế. Cô vẫn chưa tìm được một người nào khác để hẹn hò, nhất là một người tầm cỡ như Coop. Ông là một người tình tuyệt vời cho dù mối liên hệ giữa hai người không có nghĩa sẽ kéo dài mãi suốt đời. Cô đã bắt đầu nhìn thấy điều đó, dù vẫn mơ ước được như thế.

- Tôi không nghĩ là cô đang khổ với vết thương, mà cô lười và sợ hãi.

- Thế còn anh? – Alex quay lại tấn công Jimmy.

- Tôi khác. Tôi bị chấn động, bàng hoàng, và tôi đang trong thời kỳ tang chế. – Jimmy nói bằng một giọng nghiêm trang, nhưng trông anh không đến nỗi tiêu tụy như lần đầu tiên cô gặp. – Nhưng rồi đây tôi cũng sẽ đi chơi với một phụ nữ nào đó. Má tôi và tôi đã nói nhiều về chuyện này. Bà đã nhìn lại những ngày tháng sau khi bố tôi mất, và bảo là đã phạm sai lầm lớn khi không chịu trở về lại thế giới bình thường. Tôi cho là bà đang hối tiếc chuyện đó.

- Má anh là một phụ nữ tuyệt vời – Alex rất có tình cảm với bà và thường bảo Jimmy may mắn có được một bà mẹ như thế.

- Vâng, tôi biết. Và bà cũng vô cùng cô đơn nữa. Tôi nghĩ là bà rất thích sống ở a96y với tôi. Tôi đã bảo bà dời qua ở luôn đây.

- Anh nghĩ bà có thể làm thế không?

- Thành thật mà nói, chắc không. Bà thích Boston, và thấy thoải mái sống ở đây với ngôi nhà của chúng tôi ở Cape. Bà thường dành suốt cả mùa hè ở đây, đi dạo quanh, sửa sang nơi ở. Chắc bà sẽ trở về lại ngay sau khi tôi tháo băng bột, và chắc bà đang sốt ruột muốn trở về lại đây.

- Anh có thích qua đây không?

- Thỉnh thoảng thôi. Đó là nơi còn rất nhiều kỷ niệm về Maggie nên anh đã quyết định đến mùa hè sau mới về, hy vọng lúc ấy mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

- Tôi ghét ngôi nhà của chúng tôi ở New Port, - Alex nói- Nó cũng chẳng khác mấy ngôi nhà của Coop, chỉ lớn hơn. Lúc nào tôi cũng thấy nó có vẻ kỳ cục đối với một ngôi nhà nằm tận bờ biển. Khi còn bé tôi ao ước có những thứ gì đơn giản hơn, giống như những đứa trẻ khác. Lúc nào tôi cũng có những thứ lớn nhất, tốt nhất và đắt tiền nhất. Chúng thường làm tôi thấy bối rối – Ngôi nhà ở Palm Beach còn lớn hơn, và Alex cũng chẳng thích nó tí nào.

- Tôi có thể thấy được là những thứ đó đã tạo nên một ảnh hưởng tâm lý rất mạnh đối với cô – Jimmy trêu cô trong khi hai người đang ngồi nhấp trà, và Alex kêu đã ăn quá nhiều. – Nhìn cô ta chẳng có lúc nào cô mặc một bộ quần áo cho ra hồn, cô chẳng có một chiếc quần Jean nào mà không bị rách. Cô lái chiếc xe trông như mua từ một nghĩa địa xe, và theo như lời cô nói thì căn phòng cô sống như một nơi chứa đồ phế thải. Rõ ràng là cô đã bị chứng bệnh tâm thần, sợ tất cả những thứ gì là đáng hoàng hay đắt tiền. Đây cũng là nhận xét trước kia anh vẫn đưa ra với Maggie.

- Anh không thấy hài lòng về những gì anh thấy ở tôi à? – Alex không bất mãn trước nhận xét trên của anh mà còn thấy vui thích nữa.

- Đâu phải thế. Cô trông được lắm chứ, nếu nhìn đến cảnh cô phải mặc bộ đồ bệnh viện gần như hầu hết thời gian cô làm việc ở đó. Tôi chỉ phàn nàn về chiếc xe và căn hộ cô ở thôi.

- Và cuộc sống tình cảm của tôi, hay cuộc sống thiếu tình cảm của tôi – Đừng quên chuyện đó. Còn điều gì ông không hài lòng về tôi nữa, ông O'Connor.

- Còn, - Jimmy nhìn thẳng vào đôi mắt nâu mượt như nhung của cô – Alex, cô không nghĩ là tôi nghiêm chỉnh hay sao? – Giọng anh như lạc đi khi nói câu trên.

Alex ngơ ngác hỏi lại:

- Thế anh thấy tôi cần nghĩ là anh nghiêm chỉnh về chuyện gì?

- Có lẽ tôi yêu cô, - Jimmy nhẹ nhàng nói. Anh không biết chắc phản ứng của cô và rất sợ cô sẽ ghét mình sau đề nghị đó. Đêm trước đó, mẹ anh đã khuyến khích Jimmy nói như thế khi hai mẹ con trò chuyện.

- Anh làm sao? Anh điên rồi à? – Alex có vẻ sửng sốt trước đề nghị trên.

- Đó không phải là câu trả lời mà tôi hy vọng. Vâng có lẽ tôi điên thật. Tôi không thích nhìn thấy cô đi với Coop, vì lúc nào tôi cũng cho ông ấy không phải là người hợp với cô. Tôi cũng thấy mình là con người đúng cho cô. Tôi chắc là chưa, nhưng một ngày nào đó tôi muốn thành con người ấy. Hay ít nhất tôi cũng muốn làm một ứng viên thật sự. – Jimmy nói, vẻ thành thật trong khi Alex nhìn anh với vẻ kinh ngạc. – Có thể thoát đầu chuyện này cũng làm tôi thấy khổ sở - Vì Maggie. Nhưng có lẽ cũng chẳng khổ nhiều như tôi nghĩ. Nó cũng giống như chuyện tháo gỡ những băng bột ở chân ra rồi bắt đầu đi lại. Nhưng cô là người phụ nữ duy nhất đã tạo cho tôi những cảm nghĩ mà tôi từng có với Maggie – Cô ấy là người phụ nữ rất đặc biệt và cô cũng thế... Tôi chẳng biết mình đang nói gì, chỉ biết là hiện chúng ta đang ở đây, và tôi thấy yêu mến cô, và muốn nhìn thấy những gì sẽ xảy ra nếu chúng ta cho nó một cơ may. Chắc cô cho tôi là một gã mất trí vì tôi ăn nói chẳng đâu vào đâu, như một gã hồ đồ.

- À, đâu có gì, chẳng có sao – Alex dịu dàng bảo Jimmy – Tôi cũng sợ, và cũng mến anh nữa... lúc nào cũng vậy... tôi vô cùng hoảng sợ khi nghĩ anh có thể không sống được sau tai nạn ấy, và chỉ mong sao anh qua khỏi cơn hôn mê và sống lại... và anh đã sống lại thật... và giờ đây Coop cũng đã đi rồi. Tôi cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng chúng ta hãy từ từ được không? Để chờ xem...

Jimmy ngồi nhìn cô mỉm cười. Anh không chắc lắm về những gì mà anh và Alex đang nói, hay những cảm nghĩ của cả hai, ngoài chuyện là họ đã mến nhau. Có lẽ như thế cũng đủ rồi. Cả hai đều là người tốt, đều xứng đáng có được một người bạn tâm đầu ý hợp cho cuộc sống của họ. Liệu anh và Alex có chứng tỏ được là người xứng đáng cho nhau hay không thì còn phải chờ xem, nhưng ít nhất đây cũng là khởi đầu cho một hứa hẹn nếu một ngày nào đó họ yêu nhau.

Cả hai đã mở rộng những cánh cửa, và đang ở ngưỡng cửa của sự khởi đầu ấy. Đó là tất cả những gì họ hy vọng, hay họ dồn vào lúc này. Và như thế cũng đủ. Chưa ai trong hai người sẵn sàng tiến thêm.

Khi Alex lái xe đưa anh về lại nhà sau bữa ăn tối, cả cô lẫn Jimmy đều thấy nhẹ nhàng thoải

mái, ngại ngùng, hy vọng và sợ hãi. Và khi Alex đưa anh lên các bậc thềm, Jimmy chột quay người lại mỉm cười rồi nghiêng người xuống hôn cô. Anh suýt trượt ngã. Alex đã lớn tiếng trách khi đỡ anh lên giường ngủ.

- Anh điên hay sao mà hôn em ở đây. Có thể anh ngã xuống các bậc thềm, giết chết cả em và anh nữa.

- Đừng lớn tiếng như thế - Jimmy vui vẻ mắng lại.

- Vậy anh đừng làm những chuyện ngốc nghếch như thế nữa nhé. Alex nói trong khi Jimmy lại hôn cô. Vài phút sau, Alex bước xuống dưới và từ phòng khách gọi lên bảo: - Anh hãy chuyển lời đến má anh là em cảm ơn bà – Về những gì bà đã đem đến cho hai người, đã khuyến khích Jimmy sống trở lại, và sau cùng để hình bóng Maggie tan đi, ít nhất cũng có những hy vọng cho cả hai vì họ còn trẻ, còn có cả một cuộc sống trước mắt. Alex mỉm cười một mình khi lái xe về nhà. Và trong phòng ngủ của ngôi nhà cạnh cổng, Jimmy cũng trầm ngâm mỉm cười. Cuộc sống đôi khi đầy những hiểm nguy, và nổi thống khổ, nhưng mẹ anh đã nói đúng. Đã đến lúc phải dành cho cuộc sống của mình một cơ may. Đã đến lúc cho một khởi điểm mới.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 24:

Đêm ấy trong khi Alex và Jimmy ăn tối ở nhà hàng Trung Hoa nọ, thì Coop cũng đưa Valerie đi ăn ở L'Orangerie – Bà đã săn sóc Jimmy gần hai tháng rồi, và Coop cho là ít nhất bà cũng cần có một đêm thanh thoi.

Ông thích trò chuyện với bà. Ngoài ra, ông cũng cảm thấy cô đơn kể từ khi xa Alex. Trong quá khứ, thế nào ông cũng vội vã đi tìm những cuộc tình khác để chữa chứng bệnh "Charin d'amour" – Lần này ông không muốn làm thế. Cả tháng nay, đây là lần đầu tiên ông đi nhà hàng và Valerie là người bạn đồng hành rất tốt. Cả hai đều có cùng quan điểm trong rất nhiều đề tài. Họ cũng thích xem ở Opera. Cùng thích một loại âm nhạc, cùng những đô thị bên châu u. Ông biết Boston cũng rõ như bà, và cả hai đều thích New York. Bà từng sống ở London một thời gian với chồng trước khi sinh Jimmy, và Coop cũng rất thích qua đấy. Họ còn có những sở thích giống nhau về các món ăn, các nhà hàng. Hai người đã qua một buổi tối nhẹ nhàng, chuyện trò về Taryn và Mark. Ông thuật cho bà nghe câu chuyện Taryn đã đến với ông như thế nào. Bà cũng kể ông nghe về Jimmy với bố anh, họ giống nhau như thế nào. Dường như cả hai đã đề cập đến mọi vấn đề có liên quan đến họ. Và rồi ông nói về Alex.

- Này Valerie, thành thật mà nói, tôi yêu say mê Alex, nhưng tôi nghĩ đây là chuyện sai lầm. tôi không chắc cô ấy đã già dặn để nhận ra được điều ấy, nhưng tôi cho là rốt cuộc hai chúng tôi chỉ tạo nên những khổ não cho nhau mà thôi. Trong tháng sau, tôi đã suy nghĩ lại nhiều lần vấn đề đó nhiều lại không muốn bỏ cô ấy, vì ích kỷ. Ông cũng thuật lại cho Valerie cả câu chuyện về Charlene, một sự lầm lỗi đã gây rối cho ông. Sự thành thật và cởi mở mà Alex đã đem đến cho ông, giờ đã thành một thứ quen thuộc, ông chẳng giấu giếm Valerie ngay cả những mối căng thẳng về tài chính mà ông đang phải chịu. Gần đây tôi đã bán một trong những chiếc Rolls Royce. Một tiến bộ lớn đối với ông vì lần đầu tiên trong đời ông chịu đối diện với thực tế. Chắc hẳn Liz sẽ hài lòng, có lẽ cả Abe cũng thế, dù chưa hài lòng lắm. Người đại diện của ông bảo đang săn tìm cho ông một vai diễn quan trọng. nhưng từ lâu nay vẫn bảo thế.

- Có lẽ được trưởng thành cũng là điều không đến nỗi tệ lắm. – Ông thú nhận với Valerie, trái với điều ông đã nói với Alex một tháng trước đây – Với tôi đây là thứ mới lạ. Trước giờ tôi chưa bao giờ trưởng thành cả. Nhưng sự thiếu trách nhiệm của ông trước giờ là một phần của sức cuốn hút của con người ông. Và ở vào một thời điểm nào đó nó cũng có cái giá cao vì những hậu quả của nó. – Tôi muốn qua châu u trong mùa hè này – Ông đã từng bàn tính với Alex sẽ đến Hotel du Cap, nhưng cô đã không thể bỏ công việc; vả lại Coop cũng không đủ khả năng làm một chuyến đi như thế. – Nhưng chắc tôi sẽ ở lại đây kiếm công việc để làm đã.

- Ông có muốn qua Cape Cod ở vài ngày khi tôi trở về đó không? Tôi có một ngôi nhà xưa khá tiện nghi ở đấy, ngôi nhà của bà ngoại tôi để lại, nhưng tôi không quản lý tốt bằng bà. Thời buổi này chuyện ấy cũng khó tin. Ngôi nhà bị hư hỏng nhiều nhưng có nhiều nét hấp dẫn. Hồi còn bé, tôi thường về đây ở vào mùa hè. Ngôi nhà rất quý đối với bà nên Valerie muốn Coop đến xem, và chắc ông sẽ hoan hỉ nhận lời.

- Tôi muốn đến đấy lắm, - Coop mỉm cười đáp. Ông nhìn thấy ở bà một người phụ nữ từng đau khổ nhiều, nhưng cùng lúc đã học hỏi từ những đau khổ ấy, và đã tận dụng chúng, không buồn rầu, không chán nản hay khổ sở. Đây là một người đàn bà trầm tĩnh và khôn ngoan. Ông

thấy dễ chịu khi gần gũi bà, muốn có một người bạn như thế, và hy vọng tình bạn này sẽ lớn dần lên. Trước giờ ông chưa bị một người đàn bà cỡ tuổi bà lôi cuốn. Nhưng giờ ông lại cho thái độ ấy của mình không thích hợp nữa. Giờ ông lại thấy chán ghét những cô gái như Charlene. Ông không muốn làm khổ hay làm thất vọng ai nữa, như đã từng làm với Alex. Đây là lúc ông phải tính đến những liên hệ với những người phụ nữ gần với tuổi ông hơn. Valerie đầu sao cũng chỉ nhỏ hơn ông 20 tuổi, nhưng đây cũng là một tiến bộ so với những cô gái ông từng liên hệ trong những năm gần đây chỉ cỡ phân nửa số tuổi bà, hay chỉ bằng một phần ba tuổi ông.

Bà có người bạn trai nào không, Valerie? – ông tò mò, và muốn chắc là không có ai chờ đợi bà ở Boston hay Cape Cod, trước khi có những dự tính khác. Valerie đã mỉm cười lắc đầu nói:

- Kể từ khi chồng tôi mất đi, tôi không muốn liên hệ với ai cả. Cũng đã mười năm rồi.

Coop nhìn bà sửng sốt.

- Thế thì phí quá! Một phụ nữ xinh đẹp như bà có một người đàn ông chi sẻ cuộc sống với mình là phải.

- Tôi cũng bắt đầu nghĩ như ông – Valerie thú nhận. – Và tôi cho Jimmy cũng sẽ nghĩ như thế. Tôi vẫn không ngót bảo nó như thế. Nó cần thời gian, đúng, nhưng không thể nuối tiếc Maggie mãi mãi. Con bé rất tuyệt vời, một người vợ rất tốt đối với nó. Nhưng Maggie đã ra đi rồi. Một ngày nào đó nó phải đối diện với cái thực tế ấy.

- Phải, anh ta sẽ phải làm thế. – Coop nói đầy tin tưởng. – Bản chất tự nhiên con người sẽ thúc đẩy anh ta làm chuyện đó – rồi ông cười lớn – và tôi cũng đã kinh qua chuyện đó, khá nhiều lần – Về mặt ông trở nên nghiêm trang hơn. – Nhưng trong đời tôi chưa bao giờ phải chịu một nỗi buồn đau như thế. – Ông vô cùng kính phục sức chịu đựng của hai mẹ con bà. Họ đã phải trải qua đoạn đường rất dài, cũng trong những nỗi đau như vậy hiện tại. Ông hy vọng Alex sẽ vượt qua thử thách này nhanh chóng và không thấy chua xót với nỗi thất vọng mà ông đem đến cho cô. Ông biết vụ Carter từng làm cô vô cùng đau đớn, nên không muốn tạo nên một vết sẹo lớn trong tim Alex nữa. Ông hy vọng rồi đây cô sẽ tìm cho mình một lối đi mới. Alex thấy buổi tối dễ chịu và thanh thản cho cả hai. Trở lại ngôi nhà của Coop họ đã thả bộ một lúc trong khu vườn yên tĩnh và xinh đẹp, của một đêm hè ấm áp. Họ ngồi cạnh hồ bơi trò chuyện một lát, nghe văng vẳng tiếng cười đùa từ khu phòng khách vọng lại. Taryn đang cùng Mark và mấy đứa nhỏ ở đấy.

- Tôi thấy bọn họ có vẻ rất hợp với nhau. Ông nhận xét về Mark và Taryn. Valerie gật đầu đồng ý – Sự việc tự nó được giải quyết một cách khá ngộ nghĩnh phải không? Tôi thấy anh ta vô cùng thiếu não khi bà vợ bỏ đi. Giờ anh ta lại có Taryn, và mấy đứa nhỏ về cùng chung sống. Tôi chắc anh ta chẳng bao giờ ngờ chuyện này xảy ra. Định mệnh đôi khi cũng làm những điều kỳ diệu đấy chứ.

- Tối nay tôi sẽ về bảo Jimmy như thế, và bảo nó phải tin tưởng rằng rồi ra mọi việc sẽ tự nó giải quyết ổn thỏa, dù không hoàn toàn như ta từng mong đợi.

- Thế còn bà Valerie? Mọi việc có ổn thỏa với bà không? – Ông nhẹ nhàng hỏi trong khi hai người nắm tay nhau ngồi trên hai chiếc ghế cạnh hồ bơi. Dưới ánh trăng ông nhìn thấy rõ đôi mắt xanh và mái tóc đen lóng bóng của bà.

- Tôi có mọi thứ mình cần rồi. Bà có vẻ bằng lòng với định mệnh, không đòi hỏi, không mong đợi nhiều ở cuộc sống. Bà đã có Jimmy. Như thế cũng đủ với bà trong hiện tại, không dám đòi hỏi gì hơn.
- Vậy à? Thật hiếm có. Hầu hết mọi người, chẳng ai bảo là mình có được mọi thứ mình cần. Có lẽ chỉ vì bà không muốn đòi hỏi thêm thôi..
- Tôi nghĩ cũng có, nên có một người nào đó có thể chia sẻ tâm tư với mình cũng tốt. Người nếu không có cũng chẳng sao.
- Tôi muốn qua Cape Cod thăm nơi ấy với bà, nếu bà thật sự muốn mời như bà đã nói trong bữa ăn vừa rồi.
- Tôi mời thật tình đấy. Và cũng muốn ông nhận lời.
- Tôi rất thích những người ngôi nhà cổ, và lúc nào cũng thích đến Cape, vì nơi ấy có mang những nét cổ kính rất đáng yêu. Nó không có cái vẻ huy hoàng đồ sộ như Newport mà theo tôi có chút lạc lõng, dù những ngôi nhà ở đấy rất tráng lệ. Ông cũng muốn đến xem ngôi nhà của họ Madison, mặc dầu trong hiện tại chuyện này rất khó thực hiện. Có lẽ một dịp nào đó trong tương lai, khi ông và Alex trở thành bạn như ông hy vọng. Nhưng ông thích được đi thăm Cape Cod với Valerie, muốn có một vài ngày nghỉ ngơi trong khung cảnh bình dị tại một ngôi nhà tiện nghi thoải mái với một người đàn bà mà ông có thể trò chuyện và thấy ưa thích. Với Valerie cũng như với ông, cuộc viếng thăm này sẽ rất tốt và cũng dễ dàng, ông không muốn ở bà thứ gì cả, mà bà cũng không đòi hỏi gì ở ông. Những gì hai người có thể cho nhau, nếu tương lai họ đi xa hơn, là những trao đổi từ con tim, không thứ gì khác, không thắc mắc gì về những động cơ, những lợi hại, thuần túy trong sạch.
- Hai người ngồi yên lặng trong một lúc, rồi ông đưa Valerie về nhà. Đến cổng ông nhìn bà mỉm cười. Lần này ông sẽ tiến từ từ, không vội vã hấp tấp. Những ngày trước mặt hãy còn dài cho cả hai. Valerie cũng nhìn ông mỉm cười. Có lẽ bà cũng nghĩ thế.
- Valerie, cảm ơn bà đã cùng đi ăn tối với tôi, nhất là những khoảnh khắc tuyệt vời!
- Coop, tôi cũng không thể. Chúc ông ngủ ngon.
- Sáng mai tôi sẽ gọi. – Ông hứa, nhìn Valerie vẫy tay chào khi bà bước qua cổng vào nhà. Đây là một diễn biến bất ngờ làm bà xúc động. Có thể vào lúc này bà cũng chỉ cần có thế.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 25:

Coop định gọi Valerie sáng ngày hôm sau như đã hứa với bà, nhưng vào lúc 9 giờ sáng hôm ấy người đại diện của ông đã gọi yêu cầu ông đến văn phòng ông ta càng sớm càng tốt. Ông ta không muốn nói gì thêm với Coop trong phòng máy điện thoại. Coop hơi bức trước cái vẻ bí mật ấy của ông ta. Khi Coop đến văn phòng lúc 11 giờ thì ông này chỉ trao cho Coop một kịch bản, chẳng nói gì thêm.

- Cái gì đây? – Coop hỏi với vẻ chán nản. Ông từng nhìn thấy cả triệu kịch bản như thế này rồi.  
- Ông đọc đi rồi cho tôi biết ý kiến. Đó là kịch bản hay nhất từ trước tới giờ tôi được đọc đấy.  
- Coop nghĩ chắc lại là một cảnh phim ngắn hay một màn kịch đặc biệt mà trong đó ông một mình độc diễn. Cho đến giờ ông từng nhìn thấy quá nhiều loại này, và trong nhiều năm nay họ chỉ đề nghị ông loại đó.

Ông liền hỏi:

- Họ sẵn lòng viết cho tôi một vai kịch trong đó à?  
- Họ không cần phải viết. Kịch bản này đã có sẵn vai diễn cùng ông.  
- Họ đề nghị trả bao nhiêu?  
- Vấn đề này chúng ta sẽ bàn tới khi đọc xong kịch bản. Gọi tôi lại chiều nay.  
- Tôi thủ vai gì?  
- Người cha, - ông ta chỉ nói ngắn gọn. Không phải là vai chính. Nhưng Coop không ở vị thế có thể phàn nàn thắc mắc về chuyện này.

Ông đem kịch bản về nhà đọc, và có ngay một ấn tượng tốt. Ông nhận thấy vai dành cho mình rất đặc sắc, nhưng nó cũng còn tùy người đạo diễn và số tiền bỏ vào cuốn phim. Đọc xong, ông gọi lại người đại diện, nói:

- Được rồi, tôi đọc xong rồi. – Coop thật sự quan tâm đến vụ này. Nhưng ông chưa mừng vội, còn quá nhiều điều ông chưa biết. – Giờ ông cho tôi biết thêm đi.

Người đại diện từ từ tiết lộ thêm:

- Nhà sản xuất là Shaffer. Đạo diễn Oxenberg. Diễn viên chính Tom Store. Nữ diễn viên chính có thể là Wandda Fox hay Jane Frank. Họ muốn ông đóng vai người cha, và nói với một đội ngũ như thế ông được nhận giải Oscar là cái chắc.

- Họ đề nghị bao nhiêu? – Coop cố giữ bình tĩnh hỏi. Từ nhiều năm nay ông không cộng tác với những tên tuổi như thế. Đây là một trong những phim hay nhất mà ông có thể công tác với họ, nếu ông nhận đóng. Nhưng ông không chắc họ sẽ trả công nhiều lắm. Tất cả chỉ được cái tiếng tăm danh vọng, nhưng cho dù chỉ có vậy, ông thấy cũng đáng để mình tham gia. Họ sẽ quay phim ở New York và L.A và theo như dự đoán của ông về vai diễn của ông, phải mất ba đến sáu tháng mới xong. Hiện ông cũng chẳng có việc để làm ngoài một mớ phim loại quảng cáo mà ông không muốn làm tí nào. – Bao nhiêu tiền? – Ông lặp lại câu hỏi, sẵn sàng cho một mẩu tin không mấy tốt.

- Năm triệu đô la và năm phần trăm tiền bán vé. Coop, ông thấy thế nào?

Từ đầu dây của Coop chột im hẳn một lúc.

- Ông nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Rất nghiêm chỉnh. Coop, có người đang nhắm ông đấy. Chưa bao giờ tôi nghĩ là mình có thể tìm được một cuốn phim như thế cho ông. Nếu ông muốn thì nó là của ông đấy. Họ muốn chúng ta trả lời trong ngày hôm nay.

- Gọi họ bảo tôi sẽ đăng ký tối nay nếu họ muốn. Đừng để vượt nó đi. – Coop sừng sốt đến gần hụt hơi thở, không tin được cái vận may vừa chột đến.

- Họ không tìm ai khác đâu, Coop. Họ rất mong ông nhận lời đấy. Ông là người hoàn toàn thích hợp với vai ấy, và họ biết rõ chuyện đó.

- Ôi, lạy chúa!- Người ông run lên khi gác máy. Ông quan phòng bên báo cho Taryn biết. – Con có nhận thấy vụ này có ý nghĩa như thế nào đối với bố không? – Ông hỏi con gái. – Bố có thể giữ lại ngôi nhà này, trả hết nợ nần, và dành một số tiền dưỡng tuổi già. – Đây là giấc mơ thành sự thật một cơ may cuối cùng của ông, con tàu cứu nạn đã đến. Ông ngừng nói, nhìn lên Taryn và chột nhớ là mình cũng có thể gọi Alex, báo cho cô biết ông đã có thể tự mình lo được rồi. Nhưng lạ thay, ông không còn muốn gọi cho cô nữa. Thay vào đó, ông lại chạy ra cửa trước khi Taryn nói với theo:

- Con chúc mừng bố. Bố đi đâu vậy?

Coop không trả lời con gái, chỉ bước nhanh theo lối mòn đến ngôi nhà gần cổng, gõ cửa.

Jimmy đã đi làm, ở nhà chỉ có Valerie. Bà đang mặc chiếc quần đen, áo thun trắng, bước ra mở cửa, trở mắt nhìn Coop. Trông ông như người điên với đôi mắt khờ dại, tay đang vuốt mái tóc, chưa bao giờ bà nhìn thấy Coop trong trạng thái như thế.

- Valerie, - ông kích động đến nỗi nói lắp bắp – Tôi vừa nhận đóng một vai tốt không tưởng tượng trong một cuốn phim sẽ đoạt tất cả các giải Oscar năm tới. Và cho dù nó không đoạt được giải ấy, tôi cũng có thể lo...lo được các trách nhiệm của tôi...Một phép lạ...thật đấy! Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi sắp đến văn phòng ký bản hợp đồng đây.

Valerie nhìn ông với nụ cười rạng rỡ.

- Vậy là tốt cho ông quá. Coop, không còn ai xứng đáng ông. Coop cười lớn.

- Tôi chắc cũng có, nhưng rất hài lòng vì mình đã có được nó. Đúng như bà nói, tôi sẽ đóng vai một người cha thay vì vai chính.

- Tôi chắc ông rất xuất sắc với vai đó. – Bà nói rất thành thật.

- Cám ơn. Tối nay bà đi dùng tối với tôi nhé! – Ông thấy phải ăn mừng dịp này với bà và tính sẽ mời cả Jimmy, Taryn và Mark. Ông rất tiếc không mời Alex được. Ông biết mình không nên làm thế. Chưa phải lúc. Có lẽ vào một lúc nào đó sau này, nhưng ông sẽ gọi cho cô biết là mình đã ra khỏi khu rừng rậm.

- Có chắc ông muốn ăn tối với tôi nữa không. Ông vừa ăn tối với tôi đêm qua mà! Có thể tôi làm ông chán.

- Bà phải đi ăn tối với tôi. – Ông có làm ra vẻ nghiêm khắc, nhưng lại mỉm cười.



- Được rồi. Tôi thích lắm.

- Và đem theo Jimmy nữa.

- Chắc không được. Tối nay nó đi vắng – Bà biết Jimmy lại đi gặp Alex. Cả hai đang thăm dò! khía cạnh mới của mối liên hệ cũ, và bà cũng biết Jimmy không thể đưa Alex theo, như thế sẽ làm Alex khổ. Nhưng tôi sẽ bảo nó là ông có mời. – Bà biết Jimmy muốn gần gũi Alex hơn là với Coop. Nó chẳng thù ghét gì ông mà chỉ quan tâm theo đuổi cuộc sống của mình. Với Valerie như thế cũng hợp lý và lành mạnh.

- Tôi sẽ gọi lại bà khi trở về cho biết chỗ mình đi ăn, có lẽ ở Spago. – Coop quay đầu lại bảo bà trong khi hối hả bước trở về nhà.

Năm phút sau ông đã lái xe đến văn phòng, và một tiếng đồng hồ sau, trở về lại nhà sau khi ký hợp đồng. Ông bảo Valerie và Taryn mình đã đặt chỗ trước ở Spago vào lúc 8 giờ tối. Sau đó ông gọi cho Alex ở bệnh viện. Đây là lần đầu tiên ông gọi lại cho cô kể từ khi có kết quả xét nghiệm DNA của Charlene. Alex đến bên điện thoại trả lời ngay, tim đập mạnh, tay run rẩy trong khi cầm máy. Cô cố trấn tĩnh để trả lời ông. Coop cho cô biết những chi tiết của sự việc, và Alex bảo cô rất sung sướng khi nghe được tin. Sau đó là một khoảng im lặng dài. Ông biết cô đang nghĩ gì, và câu trả lời của mình nữa. Ông đã suy nghĩ về chuyện này trên đường lái xe về nhà.

Alex nín thở hỏi: Cô không chắc hiện mình muốn gì, nhưng biết mình phải hỏi câu đó.

- Alex, anh đã suy nghĩ kỹ về nó cách đây không lâu. Anh thật rất muốn trả lời với em là có, nhưng lại phải nói là không, vì điều ấy sẽ không tốt cho cả hai chúng ta. Dù giải quyết được chuyện nợ nần, anh vẫn là người quá lớn tuổi đối với em. Vả lại, một cô gái tuổi như em đi lấy một người như anh là không đúng. Em cần có một người chồng, có con và một cuộc sống thật sự, có lẽ với một người nào đó cùng một thế giới với em, hay một người làm một công việc như em. Sẽ là một sai lầm lớn nếu chúng ta cứ gắn bó với nhau mãi mãi. Anh xin lỗi đã làm em đau lòng, Alex. Anh đã học hỏi nhiều từ em, nhưng đó không phải là vấn đề tiền bạc, nhưng anh vẫn thấy chuyện này là không phải. Có lẽ cả hai chúng ta cần những người tuổi tác gần nhau hơn. Anh không biết tại sao, nhưng linh tính anh bảo cả hai chúng ta cần xa lánh vụ này trước khi nó tạo nên một thế rất hỗn loạn. Có một điều an ủi là em đã đem một phần của con tim anh. Hãy giữ như một lọn tóc của em. Nhưng chúng ta cần đi tới trước thay vì bước thụt lùi.

Nghĩ lại khoảng thời gian chung sống với Coop cùng những tình cảm đã dành cho ông, cô đã hy vọng ông sẽ nói với cô một điều gì trái hẳn như thế, nhưng lại đồng ý với ông. Cô chỉ không muốn mất đi mối tình đó, nhưng trong mấy tuần lễ qua cô cũng đã suy nghĩ nhiều về nó và đã đi đến những kết luận chẳng khác gì của Coop vừa rồi. Cô nhớ ông ghê gớm, nhớ những giây phút tuyệt vời bên ông, nhưng có một cái gì đó bên trong người cô ngăn không cho cô nói ra cho ông biết, hoặc ngăn cản ý muốn trở về với ông.

Sự thật cô hiện muốn thăm dò mối liên hệ của mình và Jimmy. Cô cảm thấy, mối liên hệ này đúng, hợp lẽ hơn là với Coop. Cô và Jimmy cùng có những say mê như nhau, cùng thương yêu trẻ em đến độ quên cả mọi thứ để lẫn xả vào công tác đang làm. Jimmy thấy bị say mê cuốn hút bởi công việc cô làm, còn Coop thì lại thấy chúng rất khó chịu. Chưa bao giờ Alex cảm thấy mình thuộc về thế giới của ông...Cô đã cùng nhau vào đấy vui chơi, nhưng lúc nào cũng cảm

thấy mình chỉ là một người khách lạ, một du khách, và chẳng bao giờ nghĩ là mình có thể sống luôn ở đây. Thật ra cô có nhiều điểm tương đồng với Jimmy hơn với Coop. Cho dù với Jimmy điều này có thể giải quyết được gì không lại là một chuyện khác. Cả cô và Jimmy chưa ai biết chắc. Nhưng dù với lý do nào thì rốt cuộc nó đã không hợp được với Coop. Đúng như ông vừa nói, tiến tới trước giờ đây dễ hơn là lùi bước. Alex lặng lẽ nói:

- Coop, em hiểu. Em thấy không vui tí nào khi bảo là em đồng ý với anh, nhưng em nghĩ là em đồng ý. Trí óc em bảo thế, và con tim em rồi sẽ bắt kịp trí óc thôi. – Một phần của Alex không muốn để ông đi, có lẽ ông là một người cha đáng yêu, vô tư lự từ trước tới giờ cô chưa bao giờ có, và chưa bao giờ được chung sống.

- Em là một cô gái can đảm.

- Cám ơn anh. – Alex nghiêm trang đáp. Anh sẽ mời em đi xem buổi trình diễn ra mắt cuốn phim chứ?

- Nhất định rồi. Và em cũng có thể đến dự lễ anh được trao tặng giải Oscar.

- Thỏa thuận như thế nhé! Alex mỉm cười sung sướng.

Cô cảm thấy dễ chịu hơn sau khi nói chuyện với Coop. Cái may mắn bất ngờ vừa rồi đã giải thoát cho cả hai. Coop rất cần nó không những để thanh toán nợ nần, mà còn có được sự bình an trong tâm trí và lòng tự trọng. Giờ thì ông có thể làm bất cứ điều gì ông muốn. Alex thấy thật sự hài lòng và cảm thấy nhẹ nhàng dễ chịu hơn khi gặp Jimmy tối hôm ấy khi anh đi Taxi đến bệnh viện đón cô đi ăn tối rồi xem xinê. Vừa bước vào xe anh đã thấy ngay sự thay đổi ấy.

- Trông cô có vẻ sung sướng. Có chuyện gì chẳng?

- Hôm nay tôi đã nói chuyện với Coop. Ông vừa nhận đóng một vai quan trọng trong một cuốn phim, và giải quyết được nhiều vấn đề. – Jimmy chợt thấy hoảng sợ dù biết mẹ anh hiện đang ăn tối với ông ta.

- Những vấn đề gì vậy? Giữa hai người chẳng?

- Đúng rồi, chuyện ấy và những chuyện khác nữa. – Cô thấy mình cần giữ thể diện cho Coop, nên không đề cập đến chuyện nợ nần của ông với Jimmy. – Tôi nghĩ là mối liên hệ giữa chúng tôi là không đúng. Nó có vui thật đấy nhưng về lâu dài của hai chúng tôi cần một thứ khác hơn.

- Cô định nói gì khi bảo cần thứ khác hơn? Chẳng hạn như thứ gì? Giọng anh đầy căng thẳng.

- Như anh chẳng hạn, đồ ngốc, - Alex mỉm cười nói.

- Ông ấy nói thế à?

Không rõ như thế. Đó là do tôi nghĩ ra. Tôi là bác sĩ mà. Jimmy thấy nhẹ người hẳn. Vừa rồi Alex đã làm anh lo lắng không ít. Coop là một tình địch lớn đối với bất cứ người đàn ông nào. So với ông, Jimmy thấy mình có nhiều bất lợi. Ông ta cao tuổi hơn anh nhiều, và một sức quyến rũ rất mạnh đối với phụ nữ. Nhưng những gì anh có thể đem lại cho Alex, có ý nghĩ nhiều đối với cô; sự nhạy cảm, sự hòa nhã từ con người anh đã làm con tim cô rung động. Coop đã nói trong khi bảo cô cần một người có cùng những điểm tương đồng hơn là một người như ông.

Như đã hứa, Coop đưa Valerie, Mark và Taryn đi ăn tối ở Spago đêm ấy. Bầu không khí vô cùng vui vẻ, đặc biệt là Coop. Nhiều người đã dừng lại trò chuyện với ông, vì tin tức cũng đã bị

tiết lộ. Sẽ có một bài báo về vụ ngày hôm sau. Ở thành phố này giờ đây ông đã trở thành con người thời sự rồi.

- Khi nào thì ông khởi đầu làm việc? – Mark tò mò hỏi.

- Chúng tôi sẽ quay với khung cảnh thật tại New York trong tháng 10, rồi chắc sẽ trở về lại vào dịp Giáng sinh. Sau đó chúng tôi quay tại phim trường ở đây. – Ông có hai tháng để vui chơi trước khi bắt tay vào việc. Ông nhìn sang Valerie nói: - Tôi muốn đi u châu vào tháng 9 trước khi bắt đầu công việc – Ông hy vọng mới được Valerie cùng đi sau khi đi Cape Cod: Một lát sau, khi mọi người còn mãi chuyện trò với nhau ông đã nhẹ nhàng hỏi bà: - thấy ý kiến ấy thế nào?

- Ý kiến cũng hay, - Valerie cười đáp. – Nhưng cũng biết bà là con người khôn ngoan. Có nhiều điều họ vẫn chưa biết về nhau. Nhưng ông cũng có cảm tưởng là cuối cùng mình đã gặp được người đàn bà hợp với mình.

- Tôi rất thích đến Hotel du Cap.

Valerie có vẻ như bị ông thuyết phục. Cả hai người đều cảm thấy có một sức cuốn hút như không lường được. Nhưng nếu đây là một việc hợp cho cả hai, thì họ cũng sẽ tiến từ từ, không cần vội vã. Valerie cũng bảo thể với Coop trong khi hai người dạo quanh vườn nhà sau đó. Bao nhiêu chuyện đã đột ngột xảy đến làm Coop có cảm tưởng mình là cậu bé đang ở trong một cửa hàng bánh kẹo. Ông muốn cho Valerie biết mọi chuyện, và đã thuật cuộc nói chuyện điện thoại với Alex lúc chiều, bảo mình thấy người được giải thoát sau đó.

- Tôi nghĩ có lẽ cô ấy và Jimmy bắt đầu hẹn hò gặp gỡ rồi – Valerie dè dặt nói. Bà vốn không muốn tiết lộ cho Coop biết chuyện ấy, nhưng lại không muốn thấy Jimmy ngượng ngùng với ông, nhất là vào lúc này. Coop trầm ngâm một lúc, rồi thở dài nhìn bà. Ông thoát có ý ghen tức, nhưng sau đó bình tĩnh lại.

- Valerie, thế là tốt cho cả hai. Còn chuyện này lại tốt cho hai chúng ta – Ông cầm tay Valerie mỉm cười. Sau đó, khi đưa bà về đến cửa, ông đã ôm hôn bà. Một thế giới mới với những khởi đầu cho tất cả. Điều lạ là mọi việc đã dần dần tự nó giải quyết đúng theo ý muốn họ mong đợi. Với Valerie, đây là một sự chờ đợi dài, Coop thì ngắn hơn, nhưng cả hai đã tìm được nhau, cũng như cuốn phim họ đã tìm đến Coop vậy. Tất cả như được định mệnh xếp đặt. Ông ôm hôn bà một lần nữa trước khi Valerie lặng lẽ đi vào ngôi nhà, và suy nghĩ về Coop. Ông không đúng là người mà bà mong đợi, nhưng cũng thấy hài lòng có một con người như Coop trong quãng đời của mình. Bà không hề có cảm tưởng mình là cô bé Cinderelle đối với Coop, mà thấy mình là một phụ nữ đang yêu một người bạn tốt. Đó cũng là cảm nghĩ của Coop khi ông rảo bước về nhà. Điều mà ông đang mong đợi là những ngày sắp đến của ông ở Cape Cod.

*Đọc và download truyện FULL tại [truyen368.com](http://truyen368.com)*

# Chương 26:

Đến đầu tháng 8 thì những băng bó trên người Jimmy được tháo bỏ đúng theo thời biểu. Tin tức về cuốn phim sắp tới của Coop lúc đó đã lan tràn các mặt báo. Mọi người chúc mừng ông, và các đề nghị hợp tác với ông cũng đến nhiều hơn trước. Nhưng ông quyết định đi khỏi thành phố trong vài tuần, sau đó qua châu u, dù có Valerie hay không. Bà bảo khi về Cape cod mới lấy quyết định về chuyển đi ấy.

Jimmy đã đi lại được bình thường, rất thường gặp Alex và mối liên hệ giữa hai người đã diễn tiến tốt đẹp. Trước khi Coop và Valerie lên đường, bà đã tổ chức một buổi ăn tối để từ giã. Alex không đến được vì bận việc ở bệnh viện. Trước đó bà đã đến bệnh viện dùng trưa với Alex, nhân tiện từ giã cô. Taryn và bố con Mark đều có mặt trong bữa tiệc. Coop làm ra vẻ cau có hỏi Jason gần đây có làm vỡ chiếc cửa sổ nào không khiến thằng bé có vẻ thẹn thùng, nhưng rồi ông lại bảo sẽ đưa nó đến xem ông đóng phim khi họ quay về L.A Jason sượng run lên. Jessica cũng lên tiếng xin đi theo cùng với đám bạn bè của nó.

- Chắc ta cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nữa rồi, - ông đưa mắt nhìn qua Taryn và Mark nói, - Ta cảm thấy là chúng ta rồi cũng sắp trở thành quen thuộc trong vài tháng tới đây. Ta sẽ làm bất cứ gì các con muốn miễn là các con hứa không bao giờ đề cập đến ta như là ông của các con, ông ngoại ghê hay bất cứ ông gì cũng thế. Mấy năm nay tiếng tăm của ta cũng bị nhiều va chạm khá nặng rồi, ta chắc không chịu nổi chuyện đó đâu. Rồi họ sẽ giao ta thủ vai một ông cụ 90 tuổi- Mọi người đều cười rộ. Jessica và Jason dần dà cũng quen được với tính của ông. Chúng nó rất mến Taryn nên sẵn lòng chấp nhận ông như một phần của toàn cảnh hiện tại. Có khả năng là tất cả sớm muộn gì rồi sẽ có một liên hệ quen thuộc với nhau bằng cách này hay cách khác, ngay cả giữa ông và Alex cũng vậy nếu cô và Jimmy trở nên gắn bó thật sự, và nếu ông cùng Valerie chung sống với nhau như ông hy vọng. Đây là một mối liên hệ gia đình hết sức bất thường, có chút lộn xộn, nhưng mọi người đều được cái gì đó, ngay cả mấy đứa nhỏ của Mark.

- Con hy vọng năm nay nước trong phòng vệ sinh chảy thông khi má về đến Marisol – Jimmy trêu mẹ khi họ ăn xong món tráng miệng. Coop chột nhìn sang anh ta với vẻ đầy hoang mang, còn Valerie thì cau mày nhìn Jimmy, và anh đã làm cho Coop hoảng sợ.

- Đâu có tệ đến thế, chẳng qua ngôi nhà quá cũ thôi.

- Này, khoan đã. Marisol là ai vậy? – Đôi mắt Coop chột có vẻ khác thường khi hỏi câu trên.

- Nó không phải tên người. – Jimmy đính chính. – Mà là tên ngôi nhà má tôi ở Cape Cod. Nó được xây cất từ đời bà cố tôi. Đó là sự kết hợp của hai họ Mariane và Solomon – Coop trở mắt nhìn hai mẹ con, như người vừa nghe một tin sét đánh.

- Ôi, lạy Chúa! Marisol! Cô không hề cho tôi biết – Ông nói với Valerie bằng một giọng trách móc như vừa nghe bà bảo bà bị ở tù trong 10 năm qua.

- Cho biết gì? – Valerie bình thản hỏi trong khi rót cho ông một ly rượu nho. Các món ăn bà nấu rất ngon nhưng giờ Coop chẳng hề nghĩ đến.

- Bà biết tôi muốn nói gì rồi mà, Valerie. Bà đã nói dối tôi. – Ông nói bằng một giọng nghiêm khắc. Những người khác trên bàn ăn hơi ngạc nhiên. Hình như có chuyện gì xảy ra mà họ

không ai biết rõ. Nhưng Valerie biết.

- Tôi đâu có dối ông. Đây chỉ là vì tôi không giải thích đó thôi. Tôi không cho chuyện đó quan trọng – Nói thế nhưng bà biết là có, và vẫn e sợ trước nó trở thành quan trọng đối với Coop.

- Vậy tên của bà lúc chưa lập gia đình là Westerfield? – Bà gật đầu xác nhận. – Bà là kẻ không thật thà. Bà làm như là mình nghèo lắm! Thật đáng hổ thẹn. – Coop như người bị một cú sốc. Tài sản của dòng họ Westerfield là một trong những tài sản lớn nhất thế giới, chắc chắn là nhất nước Mỹ.

- Tôi chẳng làm ra vẻ gì cả. Chỉ không bàn luận chuyện đó với ông thôi – Valerie cố làm ra vẻ bình tĩnh, đầu cũng thấy hơi căng thẳng. Trong một lúc bà hơi lo về phản ứng của Coop.

- Tôi đã có dịp đến thăm khu Marisol một lần. Má cô mời tôi đến khi tôi đang đóng một cuốn phim gần đây. Khu nhà còn lớn hơn Hotel du Cap, và nếu bà biến nó thành một khách sạn có thể tính giá đắt hơn. Valerie, đúng là bà không thành thật chút nào – Nhưng Coop không có vẻ gì giận dữ như bà e sợ trước đó. Thật ra dòng họ Westerfield là dòng họ hoạt động về lĩnh vực ngân hàng lớn nhất miền Đông nước Mỹ. Họ lập ra ngân hàng Rothschilds of America vào những ngày đầu của ngành này, họ có liên hệ đến Astors, Vanderbits và Rockefellers, và phân nửa giới quý tộc ở nước Mỹ, nếu không nói là cả thế giới. So với họ, Madison như một kẻ nghèo khó bần cùng. Sự khác biệt ở đây là Valerie đã trưởng thành, không cần phải trả lời thắc mắc của ai cả. Hoàn cảnh hiện tại cũng vậy, giờ thì tài chính của ông đã ổn định, hay sắp ổn định, sự kết hợp này cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc. Vả lại Valerie không phải là một cô gái trẻ như Alex. Ông chỉ ngạc nhiên vì bà ta không nói gì với ông về chuyện đó. Đúng là một người phụ nữ ít phô trương. Vậy mà ông cứ nghĩ bà là một góa phụ sống bằng một lợi tức nhỏ. Nó giải thích được chuyện Jimmy đã thuê ngôi nhà gần cổng một cách dễ dàng và nhiều chuyện khác nữa, như những người mà bà quen biết, hay những nơi bà từng sống. Chưa bao giờ ông gặp một phụ nữ khiêm nhường và kín đáo như Valerie. Ông ngạc nhiên nhìn sững bà trong một lúc lâu, cố ráp lại những chi tiết ấy, rồi ngả người ra ghế bật cười lớn:

- Tôi cho bà biết điều này nhé. Tôi không còn thương hại bà nữa. – Nhưng ông sẽ không để bà yểm trợ tài chính cho mình. Nếu lấy nhau, ông sẽ lo cả. Đó là điều Coop muốn. Bà có thể kín đáo về tiền riêng của mình thế nào tùy ý, nhưng những tiêu pha xa hoa của hai người mà ông biết sẽ có nhiều, sẽ do ông chi trả. – và tôi sẽ gọi thợ ống nước đến sửa nếu phòng vệ sinh ở Marisol bị nghẽn. Nếu tôi không có được cuốn phim này thì sao? – Trường hợp đó ông lại rơi vào tình trạng như với Alex trước đó. Nhưng Valerie già dặn hơn. Với Alex không phải ông chỉ kẹt về vấn đề tiền của, mà còn về tuổi tác, con cái, về chuyện bị xem như một thế với Valerie coi như không có.

- Má tôi sẽ làm ấm lên nếu ông gọi thợ ống nước đến, - Jimmy cười bảo Coop – bà cho đó cũng là một phần của nét quyến rũ của ngôi nhà, mái bị dột, các rèm che bị rơi v.v... Năm ngoái tôi suýt bị gãy chân khi chiếc cổng hành lang sụp đổ. Má tôi rất thích tự mình sửa chữa những chỗ hư hỏng ấy.

- Tôi rất mong được đến đây xem – Coop biết là mình rất ưa thích ngôi nhà nọ, ông đã thích nó ngay từ lúc mẹ của Valerie mời ông đến đó. Cả một khu vực rộng lớn với những nhà ở, những vụ tàu thuyền và những nhà khách, cùng một nhà kho chứa đầy những chiếc xe hơi thời xưa. Ông thăm khi họ còn ở HyannisPort, và ông Tổng thống cũng đã đến ở đây. Coop vẫn lắc

đầu khi những người khác rời bàn ăn.

- Đừng bao giờ dối tôi nữa nhé! Ông trách Valerie.

- Tôi không nói dối. Chỉ kín đáo thôi. – Bà làm vẻ nghiêm trang đáp, nhưng đôi mắt lộ vẻ tinh nghịch.

Coop mỉm cười nhìn bà nói:

- Có hơi quá kín đáo đấy.

Về một phương diện khác, ông thấy hài lòng vì đã không biết chuyện này. Như thế lại tốt hơn.

- Chẳng bao giờ quá lâu!

Coop rất thích cái vẻ thanh lịch tao nhã và sự biệt dị ở con người bà. Dù với chiếc áo sơ mi trắng và quần Jeans, những nét quý phái vẫn lộ rõ ở Valerie. Rồi ông chợt nhận ra là điều này cũng có ý nghĩa với Alex nữa. Jimmy đúng là mẫu người mà cô cần, một thành phần của thế giới cô. Arthur Madison cũng chẳng thể chống đối gì anh ta. Coop chợt thấy hài lòng. Mọi việc đã tự nó được giải quyết đúng với mong ước không những của ông mà còn cho Alex nữa. Cho dù Alex chưa biết được điều này, cô cũng đã đi đúng hướng. Và trong khi Valerie thu dọn chén trà vào máy rửa, Coop đưa mắt nhìn bà hỏi:

- Alex biết chuyện đó không?

- Cứ theo tính nết của Jimmy, thì chắc cô ấy không biết – Bà nhìn Coop mỉm cười. – Với nó chuyện này còn ít ý nghĩa hơn với tôi nữa. – Nó chẳng có ý nghĩa gì đối với họ vì nó là một phần của con người họ rồi, nó nằm ngay trong xương tủy họ. Họ không tạo nó ra, không phát minh ra nó, không giành được từ ai và cũng không có nó từ các cuộc hôn nhân, vì thế họ có thể sống theo bất cứ cách nào họ lựa chọn. Sống giàu, sống nghèo, sống lặng lẽ hay ồn ào. Hoàn toàn tùy theo ý muốn họ. Và Alex cũng từ mảnh vải ấy được cắt ra. Với cô chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì cả, cô thích sống như một người nghèo.

- Làm thế nào tôi có thể thích hợp với tất cả những thứ đó? – Người phụ nữ của đời ông. Dù Valerie biết hay chưa, ông nhất định thuyết phục bà. Không phải về chuyện tiền của mà vì chính con người bà.

- Theo tôi thì anh thích nghi với nó rất dễ dàng. Anh đã quen với tất cả những thứ đó rồi. Thật ra có thể anh còn thấy chúng tôi chưa đúng với cái lối sống thanh lịch của anh – Coop đã sống rất phong lưu trong một thời gian dài và thật ra ông đã bị hư hỏng nhiều. Giờ đây với cuốn phim ông vừa chụp được, ông có thể lại nuông chiều mình và cả Valerie nữa. Coop đã nhất định sẽ làm thế.

- Tôi sẽ điều chỉnh. – Ông cười lớn bảo bà. Tôi thấy trước là sẽ có những công việc thích hợp cho tôi. Tôi sẽ dùng tất cả tiền bạc để sửa chữa ngôi nhà xưa của bà.

- Đừng! – Valerie mỉm cười – Tôi thích thấy nó thế, nghiêng ngả, sụp đổ, mọi thứ vung vãi khắp nơi. Cảnh ấy trông cũng quyến rũ lắm.

- Em cũng thế - Coop ôm chặt Valerie hơn – Nhưng em sẽ không bị đổ ngã hay suy sụp – Ông biết dù bà có bị thế ông vẫn yêu bà. Có nhiều khả năng là ông sẽ sụp đổ trước bà, vì dù sao Valerie cũng nhỏ hơn ông 17 tuổi. Phải đợi đến họ Westerfield mới hạ ngã Coop và buộc chặt

ông lại được.

- Em bằng lòng lấy anh không? – Ông hỏi bà trong khi Jimmy nhón gót nhẹ bước lên tầng trên. Giờ đây khi Alex không còn liên hệ gì đến Coop nữa, anh bắt đầu thấy thích ông ta và cho ông ta là con người tốt.

- Chắc rồi cũng phải vậy thôi – Valerie mỉm cười đáp. Coop hôn bà rồi bước về nhà. Hai người sẽ lên đường mờ sáng hôm sau.

Người tài xế lái chiếc Bentley đưa họ ra phi trường. Coop phải vất vả với 4 chiếc vali, vì sau đó ông còn tiếp tục bay sang u châu. Valerie chỉ có một chiếc mà phải hối hả thu dọn trước khi ra đi. Bà đã ôm chặt Jimmy, hôn anh, rồi dặn đi dặn lại anh phải bảo trọng. Cả hai phải giục bà mãi để đưa bà ra xe kịp chuyến bay.

Họ sung sướng ngủ thiếp trong hầu suốt chuyến bay. Khi thức dậy thì đã gần đến. Valerie kể cho ông nghe những chi tiết ông chưa hề biết về ngôi nhà. Coop như bị mê hoặc chỉ mong sớm đến nơi. Theo ký ức của thì đó là một khu trang viên xưa tao nhã, đầy quyến rũ và đầy thơ mộng với cả một vùng đất vô cùng xinh đẹp.

Tại phi trường Boston, Coop thuê một chiếc xe thông thả lái về Cape Cod. Khi đến nơi ông thấy Marisol y hệt như hình ảnh trong trí nhớ của mình, và giờ đây trông càng xinh đẹp hơn vì có thêm Valerie.

Trong ba tuần lễ ở đây ông đã giúp cô sửa chữa đồ vật trong nhà. Chưa bao giờ Coop phải làm việc nhiều đến thế và thấy sung sướng thích thú với công việc như thế. Valerie lúc nào trong túi cũng có một cây búa một nắm đinh, và một vết sơn ở đâu đó trên mặt. Ông yêu bà từng giây từng phút với bà ở đây.

Cuối tuần vào ngày lễ lao động, Coop và Valerie bay sang London và ở đây ba tuần lễ. Từ đây họ bay thẳng về New York để bắt đầu làm cuốn phim. Valerie đã về lại Boston, ở đây mấy hôm rồi lên New York ở với ông tại khách sạn Plaza trong suốt thời gian cánh phim được quay ở đây. Sau đó bà cùng ông bay về California ngay trước ngày lễ Tạ Ơn. Taryn và Mark đã lấy nhau một tuần lễ trước đó. Họ cưới ở Lake Tahoe và chỉ cho Jessica và Jason hiện diện. Alex đã trả lại căn hộ và đang đến với Jimmy. Cô hầu như sắp hoàn tất giai đoạn thường trực, và được hứa sẽ trở thành một bác sĩ khoa nhi phụ trách trẻ sơ sinh ở UCLA. Cô và Jimmy đã bàn đến chuyện thành hôn nhiều anh chưa gặp ông Arthur Madison.

Bao nhiêu chuyện đáng ăn mừng. Và Coop đã mời tất cả, cả Alex, đến dự buổi tối ngày Lễ Tạ Ơn. Wolfgang đã đưa đến một con gà tây, còn Paloma thì phục vụ bữa ăn trong y phục màu hồng và đôi giày da báo, nhưng lần này không có cặp kính nữa, vì thời tiết đã sang Đông. Coop thấy yên tâm khi thấy cô ta rất thích Valerie, và Valerie cũng thích cô ta.

Các tờ báo lá cải cũng như những tuần báo đứng đắn như People, Time, Newsweek, các thông tấn xã, CNN đều đăng sự việc của Coop và Valerie một tuần lễ trước Giáng Sinh. Những hàng tit lớn hầu như giống nhau "Góa phụ thừa kế miền Đông lấy một ngôi sao điện ảnh". Một vài tờ lại nêu tên Coop "Cooper Winslow cưới nữ thừa kế của dòng họ Westerfield". Các bức hình trên tất cả các báo đều cho thấy hai người đang mỉm cười sung sướng trong một buổi tiếp tân nhỏ của họ.

Ngày hôm sau đó Valerie đã từ phòng ngủ của ông, tay ôm một mớ khăn tìm thấy trong tủ

đựng khăn vải, lơ đãng bảo Coop:

- Này Coop, mớ khăn này còn tốt lắm. – Ông đang ngồi đọc lại những thay đổi trong kịch bản, chuẩn bị cho đợt quay phim sắp tới trong vòng một tuần lễ nữa ở L.A. Ông đã cố thuyết phục đem bà đi Saint Moritz nghỉ ngơi trước khi bắt tay làm việc lại, nhưng có vẻ bà quan tâm đến đề nghị này. Bà thấy sung sướng được ở nhà với ông, và bận rộn với công việc ở đây.

- Cái gì đó vậy?

- Em vừa tìm thấy một chồng khăn có chữ thêu đây. Em thấy anh không dùng chúng, nên có lẽ sẽ gửi chúng về Marisol vậy. Ở đây đang còn nhiều khăn như thế này.

Coop nhìn bà cười.

- Có lẽ vì vậy mà em lấy anh đấy phải không? Em nên mua khăn mới cho Marisol chứ! Để anh đặt mua cho em một số làm quà cưới nhé?

- Dĩ nhiên không được. Những tấm khăn này hãy còn tốt. Tại sao mình lại mua khăn mới trong khi những cái cũ còn dùng được?

Coop mỉm cười nhìn bà nói:

- Anh yêu em, rồi đứng lên bước ngang qua phòng đến choàng tay ôm bà – Em có thể lấy tất cả những chiếc khăn nào em muốn. Có lẽ chúng ta có thể tìm thấy một số những tấm trải giường thêu chữ cũ nữa cho em đấy. Nếu không, mình có thể đến tiệm Goodwill sắm thêm.

- Cám ơn anh, Coop. – Valerie nói rồi hôn ông.

Đây quả là một năm tốt đẹp.

**HẾT**



Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>